NICHOLAS
SPARKS

MIRACOLUL

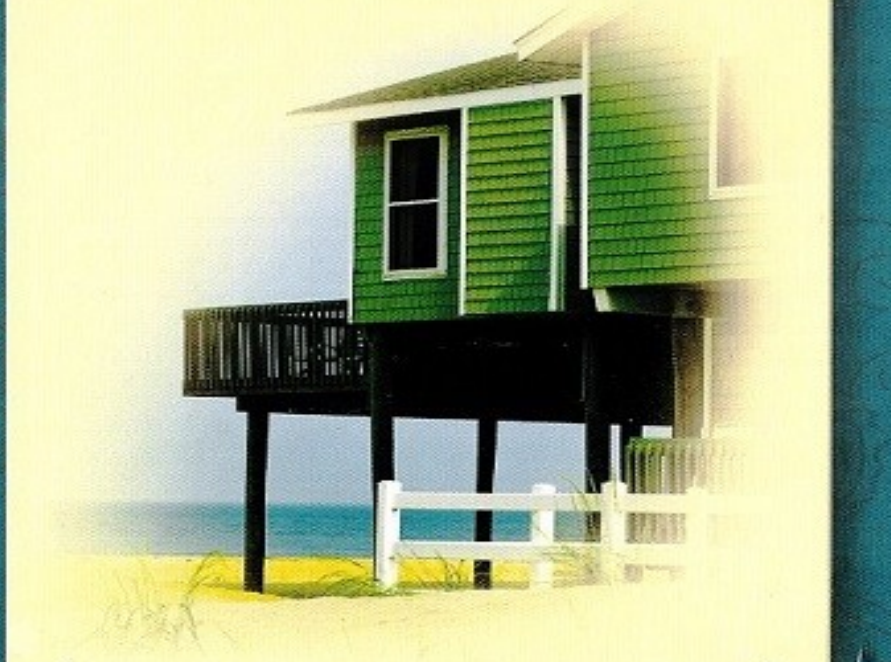

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SPARKS, NICHOLAS

Miracolul /Nicholas Sparks;

trad.: Iordana Ferenţ, Ştefan Ferenţ

Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-184-8

Editura RAO
Grupul Editorial RAO

NICHOLAS SPARKS
True Believer
© 2005 by Nicholas Sparks

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENŢ
ŞTEFAN FERENŢ

© RAO International Publishing Company, 2007

decembrie 2011

ISBN 978-606-609-184-8

UNU

Jeremy Marsh participa alături de ceilalţi spectatori la emisiunea transmisă în direct, având senzaţia că atrăgea atenţia asupra sa mai mult decât în mod obişnuit. Era unul dintre puţinii bărbaţi din public în după-amiaza aceea de la mijlocul lunii decembrie. Evident, se îmbrăcase în negru şi, cu părul său negru ondulat, cu ochii de un albastru-deschis şi nebărbierit, cum era la modă, arăta ca un newyorkez sadea ce era. În timp ce-l studia pe invitatul de pe estradă, reuşea s-o urmărească pe furiş pe blonda atrăgătoare care se afla cu trei rânduri mai în faţă. Profesia îi impunea adesea să desfăşoare eficient o multitudine de sarcini. Era jurnalist de investigaţie în căutarea unui reportaj, iar blonda era doar o altă participantă din public; totuşi, observatorul experimentat din el nu putea să nu remarce cât de atrăgătoare arăta în bluza ei fără spate şi în jeanşi. Gazetăreşte vorbind, adică.

Făcând abstracţie de toate astea, încercă din nou să-şi concentreze atenţia asupra invitatului. Tipul era mai mult decât ridicol. În strălucirea reflectoarelor, Jeremy socotea că mediumul părea constipat în timp ce pretindea că aude voci de dincolo de mormânt. Abordase un aer de falsă apropiere, comportându-se ca şi cum ar fi fost fratele tuturor sau cel mai bun prieten al lor, şi se părea că majoritatea celor din public, cuprinşi de un sentiment de veneraţie – cu tot cu blonda atrăgătoare şi cu femeia căreia i se adresa invitatul –, îl considerau un dar picat din ceruri. Ceea ce era de înţeles, socotea Jeremy, de vreme ce acela era locul unde ajungeau întotdeauna persoanele dragi decedate. Spiritele de dincolo de mormânt erau veşnic înconjurate de o lumină angelică strălucitoare şi învăluite într-o aură de pace şi seninătate. Jeremy nu auzise niciodată de un medium care să comunice de pe celălalt

tărâm, mult mai fierbinte. Niciodată cineva drag dispărut nu pomenise că era prăjit la frigare sau fiert într-un cazan cu ulei de motor, de exemplu. Dar Jeremy ştia că era sarcastic. Şi în plus, trebuia să recunoască, era o emisiune destul de bună. Timothy Clausen era talentat – mult mai talentat decât majoritatea impostorilor despre care Jeremy scrisese de-a lungul anilor.

— Ştiu că e greu, zise Clausen în microfon, dar Frank te anunţă că e timpul să-l laşi să plece acum.

Femeia căreia i se adresa cu, vai, atât de multă empatie părea gata să leşine. Avea vreo cincizeci de ani, purta o bluză în dungi verzi, iar părul roşu şi creţ ţâşnea şi se revărsa în toate direcţiile. Îşi ţinea mâinile strânse atât de tare la piept, încât degetele i se albiseră.

Clausen făcu o pauză şi îşi duse mâna la frunte, inspirându-se iar din „lumea de dincolo“, după cum o denumea. În tăcere, mulţimea se aplecă la unison în faţă. Toţi ştiau ce urmează; era al treilea grup de participanţi pe care îl alesese Clausen în ziua aceea. Evident, Clausen era invitatul principal la bine-cunoscuta emisiune cu public.

— Îţi aminteşti de scrisoarea pe care ţi-a trimis-o? întrebă Clausen. Înainte să moară?

Femeii i se tăie răsuflarea. Angajatul televiziunii de lângă ea apropie microfonul şi mai mult pentru ca toţi telespectatorii să o poată auzi bine.

— Da, dar cum e cu putinţă să ştii despre…? se bâlbâi ea.

Clausen nu o lăsă să termine.

— Îţi aminteşti ce scria? o întrebă el.

— Da, şopti răguşit femeia.

Clausen încuviinţă din cap ca şi cum ar fi citit el însuşi scrisoarea.

— Era vorba despre iertare, nu-i aşa?

Pe canapea, moderatoarea emisiunii, cea mai populară emisiune de după-amiază din America, se uita când la Clausen, când la femeie. Părea uimită şi mulţumită, în acelaşi timp. Un medium era întotdeauna o binecuvântare pentru rating.

În timp ce femeia din public încuviinţa, Jeremy observă că rimelul începuse să-i curgă pe obraji. Camerele apropiau imaginea să o arate mai clar. Televiziunea de zi exploatând momentul în cel mai melodramatic mod.

— Dar cum e cu putinţă să…? repetă femeia.

— Vorbea şi despre sora ta, murmură Clausen. Nu doar despre el.

Femeia se uita la Clausen încremenită.

— Sora ta Ellen, adăugă Clausen şi, cu acea dezvăluire, femeia slobozi, în sfârşit, un strigăt răguşit.

Lacrimile izbucniră ca dintr-o stropitoare automată. Clausen – bronzat şi pus la punct în costumul său negru, fără niciun fir de păr nelalocul lui – continua să dea din cap aprobator ca unul dintre câinii aceia pe care îi fixezi pe bordul maşinii. Spectatorii se uitau muţi la femeie.

— Frank a mai lăsat ceva pentru tine, nu? Ceva din trecutul tău.

În ciuda reflectoarelor înfierbântate din studio, femeia părea să-şi piardă culoarea. Într-un colţ al platoului de filmare, dincolo de raza vizuală a publicului, Jeremy îl zări pe regizor care îşi rotea un deget ridicat ca elicea unui elicopter. Se apropia pauza de publicitate. Aproape imperceptibil, Clausen aruncă o privire în direcţia aceea. Nimeni, în afară de Jeremy, nu păru să observe; se întreba adesea de ce spectatorii nu puneau niciodată sub semnul întrebării modul în care comunicarea cu lumea spiritelor se încadra atât de bine între pauzele de publicitate.

Clausen continuă:

— Ceva despre care nimeni altcineva nu ştia. Un fel de cheie, e adevărat?

Suspinele continuară pe măsură ce femeia încuviinţa.

— Nu ţi-ai închipuit niciodată că a păstrat-o, nu?

„Perfect, iată argumentul hotărâtor“, se gândi Jeremy. Încă un drept-credincios în devenire.

— Este de la hotelul unde aţi stat în luna voastră de miere. A pus-o acolo ca atunci când o vei găsi să-ţi aminteşti de vremurile minunate pe care le-aţi trăit

împreună. Nu vrea să-ţi aminteşti de el cu durere în suflet, pentru că te iubeşte.

— Aaahhhh… strigă femeia.

Sau ceva de genul ăsta. Un fel de geamăt. Din locul unde stătea, Jeremy nu putea fi sigur, pentru că strigătul fu întrerupt dintr-odată de aplauze entuziaste. Brusc, microfonul dispăru. Camerele schimbară rapid planurile. Momentul de glorie al femeii din public luase sfârşit şi ea se prăbuşi pe scaun. Ca la comandă, moderatoarea se ridică de pe canapea şi veni în faţa camerei.

— Nu uitaţi că tot ceea ce vedeţi ţine de domeniul realităţii. Niciuna dintre aceste persoane nu s-a întâlnit vreodată cu Timothy Clausen. Zâmbi. Vom reveni cu încă o prezentare.

Alte aplauze, în timp ce spectacolul se întrerupse pentru pauza publicitară, iar Jeremy se rezemă de spătar.

Ca jurnalist de investigaţie, cunoscut pentru pasiunea sa pentru ştiinţă, făcuse carieră scriind despre astfel de oameni. În general, îi plăcea ceea ce făcea şi era mândru de munca sa, considerând-o un serviciu valoros în slujba publicului, într-o profesie atât de aparte încât drepturile ei erau enumerate în Primul Amendament al Constituţiei Statelor Unite ale Americii. Pentru editorialul său obişnuit din *Scientific American,* intervievase laureaţi ai Premiului Nobel, explicase teoriile lui Stephen Hawking[1] şi Einstein[2] în termeni profani şi, odată, fusese considerat responsabil pentru instigarea opiniei publice, care determinase FDA[3] să retragă un antidepresiv periculos de pe piaţă. Scrisese mult despre proiectul Cassini[4], despre oglinda imperfectă din

[1] Stephen Hawking (n. 1942) – fizician britanic, cunoscut pentru contribuţia sa în domeniul cosmologiei şi gravitaţiei cuantice (n.tr.)

[2] Albert Einstein (1879-1955) – fizician german, cunoscut pentru studiile sale care au revoluţionat fizica (prima expunere completă a teoriei relativităţii sau efectul fotoelectric, conţinând o ipoteză revoluţionară asupra naturii luminii). (n.tr.)

[3] Food and Drug Administration – agenţia federală din SUA responsabilă în principal cu reglementare a alimentaţiei şi medicamentelor. (n.tr.)

[4] Proiectul Cassini – satelitul Cassini, lansat în octombrie 1997 şi intrat

obiectivul navei spaţiale Hubble, şi fusese printre primii care criticaseră făţiş experimentul Utah[5], de fuziune la rece, calificându-l drept o escrocherie.

Din păcate, pe cât de impresionant părea, editorialul său nu era remunerat pe măsură. Majoritatea facturilor le plătea din munca de gazetar independent şi, ca toţi gazetarii independenţi, se grăbea mereu să găsească teme care îi interesau pe redactorii de la reviste sau ziare. Domeniul său de interes se lărgise ca să cuprindă „orice ieşit din comun“, aşa că, în ultimii cincisprezece ani, cercetase şi investigase spiritişti, clarvăzători, vindecători şi medii. Demascase înşelătorii, farse şi falsuri. Vizitase case bântuite, căutase creaturi supranaturale şi cercetase originile legendelor urbane. Sceptic din fire, avea totodată capacitatea neobişnuită de a explica conceptele ştiinţifice dificile într-un mod accesibil cititorului de rând, iar articolele sale apăruseră în sute de ziare şi de reviste din toată lumea. Demitizarea ştiinţifică, avea el impresia, era în acelaşi timp şi nobilă şi importantă, chiar dacă publicul nu o aprecia mereu. În mod frecvent, mesajele pe care le primea după publicarea articolelor sale de gazetar independent erau condimentate cu vorbe precum „idiot“ sau „cretin“, dar expresia sa preferată era „lingău guvernamental“.

Jurnalismul de investigaţie, ajunsese el să afle, era o afacere ingrată.

Reflectând încruntat asupra acestor lucruri, Jeremy observă că publicul conversa nerăbdător, întrebându-se cine urma să mai fie ales. Aruncă din nou pe furiş o privire spre blonda care îşi examina rujul de pe buze într-o oglinjoară.

Jeremy ştia deja că persoanele alese de Clausen nu făceau în mod oficial parte din „teatru“, chiar dacă apariţia

pe orbita planetei Saturn în 2004 (n.tr.)

[5] Experiment desfăşurat de dr. Fleischmann şi dr. Pons la Universitatea din Utah. Cei doi au afirmat că au generat reacţii de fuziune în laborator, la temperaturi joase, reacţii care durau şi care erau însoţite de emisie de căldură. (n.tr.)

lui era anunţată dinainte şi lumea se călcase în picioare pentru bilete. Ceea ce însemna, bineînţeles, că publicul era format din mulţi care credeau în viaţa de după moarte. Pentru ei, Clausen nu era un farsor. Cum ar putea şti asemenea lucruri personale despre necunoscuţi, dacă n-ar vorbi cu spiritele? Dar ca orice magician bun care îşi pregătise repertoriul, iluzia rămânea totuşi o iluzie şi, chiar înainte de emisiune, Jeremy nu numai că înţelesese cum să ducă totul la bun sfârşit, dar mai avea şi mărturia fotografică spre a o dovedi.

Desfiinţarea lui Clausen ar fi cea mai mare lovitură a lui Jeremy până în prezent şi tipul o merita. Clausen era cel mai rău gen de şarlatan. Şi totuşi, latura pragmatică a lui Jeremy mai realiza că acela era genul de poveste care apărea foarte rar, aşa că dorea să o exploateze la maximum, în definitiv, Clausen atinsese apogeul celebrităţii, iar în America, celebritatea era tot ce conta. Cu toate că ştia că şansele erau extrem de mici, Jeremy visa cu ochii deschişi la ce s-ar întâmpla dacă Clausen l-ar alege pe *el* data viitoare. Nu spera, pentru că a fi ales era asemănător cu a câştiga trifecta la Santa Anita[6]. Şi chiar dacă nu se întâmpla, Jeremy ştia că totuşi va avea un reportaj de valoare. Dar valoarea şi extraordinarul erau adesea despărţite de simple întorsături ale destinului, aşa că atunci când pauza de publicitate se sfârşi, Jeremy simţi o uşoară tresărire sperând fără niciun temei că, într-un fel sal altul, Clausen îşi va îndrepta atenţia asupra lui.

Şi astfel, ca şi cum nici Dumnezeu însuşi nu ar fi fost foarte încântat de ceea ce făcea Clausen, se întâmplă întocmai aşa cum îşi dorise.

Trei săptămâni mai târziu, iarna se năpustea cu asprime asupra Manhattanului. Un front atmosferic venise dinspre Canada, reducând temperatura până aproape de zero; din

[6] Trifecta la Santa Anita = formulă câştigătoare la pariuri hipice, însemnând ghicirea primelor trei poziţii din clasament la hipodromul Santa Anita din Arcadia, California (n.tr.)

grătarele canalelor se ridicau constant dâre de abur înainte de a se împrăştia pe trotuarele îngheţate. Părea că nimeni nu lua în seamă acest lucru. Cetăţenii temerari ai New Yorkului îşi arătau indiferenţa obişnuită faţă de toate lucrurile asociate cu vremea, iar serile de vineri nu trebuiau să fie irosite sub nicio formă. Oamenii munceau prea mult în timpul săptămânii ca să piardă o seară, mai ales atunci când exista un motiv de sărbătorit. Nate Johnson şi Alvin Bernstein sărbătoreau deja de o oră, alături de câţiva prieteni şi jurnalişti – unii de la *Scientific American* – care se adunaseră în onoarea lui Jeremy. Majoritatea erau binişor cherchelţi şi se distrau straşnic, mai ales pentru că jurnaliştii aveau tendinţa să fie zgârciţi, iar Nate făcea cinste.

Nate era agentul lui Jeremy. Alvin, un cameraman independent, era cel mai bun prieten al lui Jeremy şi toţi se adunaseră în barul foarte la modă din Upper West Side să sărbătorească apariţia lui Jeremy la *Primetime Live* de la ABC. În săptămâna aceea, fuseseră transmise reclame pentru *Primetime Live* – cele mai multe dintre ele prezentându-l pe Jeremy în prim plan, cu promisiunea unei dezvăluiri importante, şi – în biroul lui Nate, cererile pentru interviu curgeau şuvoi din toată ţara. Puţin mai devreme, în după-amiaza aceea, sunase cineva de la revista *People,* aşa că un interviu era programat pentru luni dimineaţă.

Nu fusese timp suficient pentru amenajarea unei încăperi speciale pentru petrecere, dar nimănui nu părea să-i pese. Având o tejghea lungă de granit şi un iluminat de efect, barul plin până la refuz era locul tinerilor specialişti bine plătiţi. În timp ce jurnaliştii de la *Scientific American* preferau să poarte jachete sport din tweed, cu suporturi de pixuri în buzunare, şi se strânseseră într-un colţ al încăperii discutând despre fotoni, o mare parte din ceilalţi clienţi arătau de parcă ar fi fost în trecere, după ce se istoviseră la slujbele de pe Wall Street sau Madison Avenue: sacouri de la costume italiene aruncate peste spătarele scaunelor, cravate Hermes cu nodul desfăcut, bărbaţi care nu păreau

că doresc decât să se uite îndeaproape la femeile care îi însoţeau în timp ce-şi etalau Rolexurile orbitoare. Femeile venite direct de la slujbă, de la edituri sau din publicitate, erau îmbrăcate în fuste create de designeri, purtând tocuri imposibil de înalte, şi sorbeau Martini aromat în timp ce se prefăceau că ignoră bărbaţii. Chiar şi Jeremy urmărea o roşcată înaltă aşezată la celălalt capăt al barului care părea că se uită în treacăt în direcţia lui. Se întreba dacă îl recunoştea din reclamele de la televizor sau dacă dorea doar puţină companie. Roşcata se întoarse într-o parte, aparent neinteresată, dar pe urmă se uită din nou în direcţia lui. Cum privirea ei zăbovi un pic mai mult, Jeremy ridică paharul.

— Te rog, Jeremy, fii atent, zise Nate, atingându-l cu cotul. Eşti la televizor! Nu vrei să vezi ce-ai făcut?

Jeremy îşi întoarse privirea din direcţia roşcatei. Uitându-se spre ecran, se văzu stând vizavi de Diane Sawyer. „Ciudat, gândi el, e ca şi cum ai fi în două locuri deodată.“ Încă nu i se părea ceva real. Nimic din ultimele trei săptămâni nu i se păruse real, în ciuda anilor săi din presă.

Pe ecran, Diane îl prezenta drept „cel mai apreciat gazetar ştiinţific al Americii“. Nu numai că reportajul se dovedise tot ceea ce îşi dorise Jeremy, dar Nate discuta chiar cu cei de la *Primetime Live* ca Jeremy să facă reportaje în mod curent pentru ei, cu posibilitatea realizării unor reportaje suplimentare pentru *Good Morning America.* Cu toate că mulţi jurnalişti erau de părere că televiziunea era mai puţin importantă decât alte forme mai serioase de informare, asta nu-i împiedica pe cei mai mulţi dintre ei să o considere în taină drept Sfântul Graal, prin care înţelegeau sume imense de bani. În ciuda felicitărilor, invidia plutea în aer, o senzaţie la fel de străină pentru Jeremy ca şi călătoria în spaţiu. În definitiv, jurnalişti ca el nu ajunseseră tocmai în vârful sistemului ierarhic media – până astăzi.

— Te-a numit „apreciat“? întrebă Alvin. Tu scrii despre Bigfoot şi legenda Atlantidei!

— Taci, zise Nate cu ochii lipiţi de ecranul televizorului, încerc să ascult ce spune. Ar putea fi important pentru cariera lui Jeremy.

Ca agent al lui Jeremy, Nate promova mereu evenimente care „puteau fi importante pentru cariera lui Jeremy“, pentru simplul motiv că independenţa jurnalistică nu era deloc profitabilă. Cu mulţi ani înainte, când Nate pornise la drum, Jeremy avansase o propunere de carte şi, de atunci, lucraseră împreună, pur şi simplu pentru că deveniseră prieteni.

— Mă rog, zise Alvin renunţând la mustrare.

Între timp, pe ecran, în spatele lor se derulau momentele finale ale participării lui Jeremy la emisiunea de televiziune transmisă în timpul zilei, în care Jeremy se prefăcuse că era un bărbat care se întrista de moartea din copilărie a fratelui său, un băiat cu care Clausen pretindea că ar fi comunicat pentru binele lui Jeremy.

— El e cu mine, putea fi auzit Clausen anunţând. Vrea ca tu să-l laşi să plece, Thad.

Imaginea se deplasa pentru a surprinde transpunerea lui Jeremy într-un invitat îndurerat cu chipul schimonosit, în planul din spate, Clausen încuviinţa, fie emanând compasiune, fie arătând constipat, în funcţie de perspectivă.

— Mama voastră nu a făcut nicio schimbare în camera lui – cameră pe care aţi împărţit-o. A insistat să rămână neschimbată, iar tu ai fost nevoit să dormi tot acolo, continuă Clausen.

— Da, gâfâi Jeremy.

— Dar îţi era teamă să stai acolo şi, într-un acces de furie, ai luat ceva de-al lui, ceva foarte intim şi ai îngropat obiectul în curtea din spate.

— Da, reuşi să rostească Jeremy de parcă ar fi fost prea emotiv să spună mai mult.

— Aparatul lui dentar!

— Aaaaahhhhhhh, strigă Jeremy acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— El te iubeşte, dar trebuie să înţelegi că, acum, se odihneşte în pace. Nu are nicio nemulţumire în ceea ce te priveşte…

— Aaaaahhhhh, hohoti Jeremy schimonosindu-şi faţa şi mai mult.

În bar, Nate urmărea secvenţele într-o concentrare mută. Pe de altă parte, Alvin râdea în timp ce ridica berea.

— Acordă-i acestui om un Oscar! strigă el.

— Era un spectacol mişcător, nu? zise Jeremy zâmbind.

— Terminaţi, voi doi, zise Nate fără să-şi ascundă mânia. Vorbiţi în timpul reclamelor.

— Mă rog, zise Alvin din nou.

„Mă rog“ fuseseră mereu cuvintele preferate ale lui Alvin.

La *Primetime Live,* banda video se înnegri şi camera se fixă pe Diane Sawyer şi pe Jeremy care stăteau din nou, unul în faţa celuilalt.

— Aşadar, nimic din ce a spus Timothy Clausen nu era adevărat? întrebă Diane.

— Absolut nimic, zise Jeremy. După cum deja ştii, numele meu nu este Thad şi, cu toate că am într-adevăr cinci fraţi, sunt cu toţii bine sănătoşi.

Diane ţinea un stilou deasupra unui carneţel ca şi cum era pe punctul de a-şi lua notiţe.

— Aşadar, cum a realizat Clausen acest lucru?

— Cum să explic, Diane… începu Jeremy.

În bar, Alvin ridică din sprânceana cu cercel şi se aplecă spre Jeremy.

— I-ai spus pur şi simplu Diane? Ca între prieteni?

— Te rog! zise Nate din ce în ce mai absorbit.

Pe ecran, Jeremy continua să explice.

— Ceea ce face Clausen este pur şi simplu o variaţie la ceea ce oamenii fac de sute de ani. În primul rând, se pricepe la oameni şi ştie foarte bine să facă asociaţii vagi, încărcate din punct de vedere afectiv şi să reacţioneze la sugestiile publicului.

— Da, dar a fost foarte exact. Nu numai cu tine, dar şi cu ceilalţi invitaţi. A ştiut nume. Cum face asta?

Jeremy ridică din umeri.

— M-a auzit vorbind despre fratele meu, Marcus, înainte de emisiune. Pur şi simplu, mi-am inventat o viaţă imaginară despre care am povestit în gura mare.

— Cum a ajuns totuşi la urechile lui Clausen?

— Şarlatani precum Clausen ştiu să folosească o diversitate de şiretlicuri, inclusiv microfoane şi „ascultători“ plătiţi care circulă în zona de aşteptare înainte de emisiune, înainte de a mă aşeza, m-am mutat, bineînţeles, dintr-un loc în altul şi am început să conversez cu o mulţime de spectatori, urmărind să văd dacă cineva ar manifesta un interes neobişnuit pentru povestea mea. Şi cum era de aşteptat, un bărbat a părut deosebit de interesat.

În spatele lor, banda video fu înlocuită cu o fotografie mărită pe care Jeremy o făcuse cu o cameră mică ascunsă în ceasul său de mână, un dispozitiv de spionaj, pe care îl trecuse imediat pe nota de plată a revistei *Scientific American.* Lui Jeremy îi plăceau dispozitivele high-tech la fel de mult cum îi plăcea să le cumpere cu banii altora.

— La ce ne uităm? întrebă Diane.

Jeremy arătă spre imagine.

— Acest bărbat se amesteca printre spectatori, dându-se drept un invitat din Peoria. Am făcut această fotografie exact înainte de emisiune, în timp ce stăteam de vorbă. Apropiaţi imaginea, vă rog.

Pe ecran, apăru fotografia mărită şi Jeremy făcu semn cu mâna spre ea.

— Vezi acul mic cu literele USA de pe reverul său? De fapt nu e o insignă. În realitate, e un transmiţător în miniatură care comunică cu un aparat de înregistrare din culise.

Diane se încruntă.

— Cum de ştii asta?

— Pentru că, spuse Jeremy ridicând dintr-o sprânceană, întâmplarea face să am şi eu unul exact la fel.

În replică, Jeremy băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase ceea ce părea să fie acelaşi ac cu literele USA,

ataşat la un fir lung ca aţa, cu transmiţător.

— Acest model deosebit este fabricat în Israel – vocea lui Jeremy se auzea dincolo de prim-planul cu dispozitivul – şi este foarte modern. Am auzit că e folosit de CIA, dar, bineînţeles, nu pot confirma acest lucru. Pot să-ţi spun doar că tehnologia este foarte avansată – acest microfon mic poate recepţiona conversaţii dintr-o încăpere aglomerată şi plină de zgomot şi, cu ajutorul unor sisteme de filtrare adecvate, le poate chiar izola.

Diane studie acul, părând fascinată.

— Şi eşti sigur că acesta era într-adevăr un microfon şi nu doar un ac?

— După cum ştii, investighez trecutul lui Clausen de mult timp şi la o săptămână după emisiune, am reuşit să mai obţin nişte fotografii.

Pe ecran apăru brusc o altă fotografie. Deşi puţin neclară, era o imagine a aceluiaşi bărbat care purtase acul cu literele USA.

— Această fotografie a fost făcută în Florida, în faţa biroului lui Clausen. După cum vezi, bărbatul se îndreaptă spre birou. Numele său este Rex Moore şi este în realitate un angajat de-al lui Clausen. Lucrează pentru Clausen de doi ani.

— Ooohhhooo! strigă Alvin, aşa că restul transmisiunii, care se încheia oricum, fu acoperit, în timp ce alţii, invidioşi sau nu, începură şi ei să huiduie şi să strige.

Băutura gratuită acţionase ca o vrajă, aşa că Jeremy fu bombardat cu felicitări după ce emisiunea se terminase.

— Ai fost fantastic, zise Nate.

La patruzeci şi trei de ani, Nate era scund şi chel şi avea obiceiul să poarte costume care erau puţin cam strânse pe talie. Oricum, bărbatul era energia întruchipată şi, ca majoritatea agenţilor, era ameţit mereu, în sensul bun, de un optimism înflăcărat.

— Mulţumesc, zise Jeremy dând pe gât restul de bere.

— Ăsta o să fie un lucru foarte important pentru cariera ta, continuă Nate. Este biletul tău pentru o colaborare

permanentă cu televiziunea. Gata cu lupta pentru colaborarea la reviste de calitate proastă, gata cu alergatul după povestirile cu OZN-uri. Am susţinut mereu că faţa ta e făcută pentru televiziune.

— Ai afirmat tot timpul treaba asta, recunoscu Jeremy privind înainte asemenea cuiva care susţine o prelegere pentru a mia oară.

— Vorbesc serios. Producătorii de la *Primetime Live* şi *Good Morning America* continuă să sune vorbind despre colaborarea ta permanentă la emisiunile lor. Ştii, lucruri de genul: „ce înseamnă pentru voi această ştire ştiinţifică de ultimă oră“ şi toate celelalte. Un pas important pentru un reporter de ştiinţă.

— Sunt jurnalist, pufni Jeremy, nu reporter.

— Mă rog, zise Nate, făcând o mişcare ca şi cum ar fi dat la o parte o muscă. Cum am afirmat mereu, faţa ta e făcută pentru televiziune.

— Trebuie să admit că Nate are dreptate, adăugă Alvin făcând cu ochiul. Adică, cum altfel ai putea să fii mai simpatizat de femei decât sunt eu, chiar dacă n-ai personalitate?

De mulţi ani, Alvin şi Jeremy frecventaseră barurile împreună, căutându-şi partenere.

Jeremy râse. Alvin Bernstein, al cărui nume evoca un contabil elegant şi cu ochelari – unul dintre profesionişti fără număr care purta pantofi Florsheim şi mergea la muncă cu o servietă –, nu părea să fie Alvin Bernstein. În adolescenţă, îl văzuse pe Eddie Murphy în *Delirious* şi se hotărâse să-şi însuşească stilul complet-în-piele, o garderobă care îl îngrozise pe tatăl său, Melvin, care purta pantofi Florsheim şi nelipsita servietă. Din fericire, pielea părea să meargă bine cu tatuajele. Alvin considera tatuajele o reflectare a esteticii sale originale, aşa că era tatuat original pe ambele braţe, exact până la omoplaţi. Toate astea i se potriveau perfect cu *piercing*-urile din urechi.

— Prin urmare, mai intenţionezi să faci un drum în sud ca

să investighezi povestea aia cu fantome? insistă Nate. Jeremy parcă îi vedea rotiţele care ţăcăneau şi pocneau în creierul său. După interviul din *People,* adică.

Jeremy îşi dădu părul negru din ochi şi făcu semn spre barman pentru încă o bere.

— Mda, aşa cred. Cu *Primetime* sau fără, mai am facturi de plătit, aşa că mă gândeam că aş putea folosi povestea pentru editorialul meu.

— Dar vom păstra legătura, nu? Nu ca atunci când ai mers clandestin cu Righteous and Holy?

Nate se referea la un articol de şase mii de cuvinte, despre un cult religios, pe care Jeremy îl scrisese pentru *Vanity Fair.* În momentul acela, Jeremy rupsese absolut toate legăturile cu el pentru o perioadă de trei luni.

— Vom păstra legătura, zise Jeremy. Povestea asta nu e la fel. Ar trebui să termin cu ea în mai puţin de o săptămână. „Lumini misterioase în cimitir.“ Nu-i mare brânză.

— Hei, din întâmplare ai nevoie de un cameraman? întrebă cu glas subţire Alvin.

Jeremy se uită spre el.

— De ce? Vrei să mergi şi tu?

— Tare mult. Să mă îndrept spre sud iarna, poate mă întâmpină o mândră frumoasă din părţile locului în timp ce tu plăteşti totul. Am auzit că femeile de acolo pot să te înnebunească, dar într-un fel plăcut. Va fi ca o vacanţă exotică.

— Nu trebuie să filmezi ceva pentru *Lege şi ordine* săptămâna viitoare?

Pe cât de ciudat arăta Alvin, reputaţia lui era impecabilă, iar serviciile sale aveau mare căutare.

— Mda, dar voi fi liber spre sfârşitul săptămânii, zise Alvin. Şi atenţie, dacă eşti serios în privinţa chestiunii cu televiziunea cum zice Nate că ar trebui să fii, ar putea fi important să prinzi câteva secvenţe făcute cum trebuie cu aceste lumini misterioase.

— Presupunând că există nişte lumini de filmat.

— Tu te duci la faţa locului şi mă ţii la curent. Îmi voi păstra agenda liberă.

— Chiar dacă există lumini, este o poveste banală, avertiză Jeremy. Nicio persoană din televiziune nu va fi interesată.

— Nu până acum o lună, poate, zise Alvin. Dar după ce te-au văzut astă-seară, vor fi interesaţi. Ştii cum este în televiziune – toţi acei producători care se străduiesc în van să găsească următoarea chestie „tare“. Dacă *Good Morning America* va fi brusc foarte interesată, atunci îţi dai seama că cei de la *Today* vor suna curând şi *Dateline* va bate la uşă. Niciun producător nu doreşte să fie lăsat deoparte. Cam aşa ajung să fie concediaţi. Ultimul lucru pe care şi-l doresc este să fie obligaţi să explice conducerii de ce au ratat ocazia. Crede-mă – lucrez în televiziune. Îi cunosc pe aceşti oameni.

— Are dreptate, zise Nate, întrerupându-i. Niciodată nu ştii ce se va întâmpla în viitor, aşa că s-ar putea să fie o idee bună să planifici dinainte. Ai avut o intervenţie hotărâtoare astă-seară. Nu-ţi bate joc de tine. Şi dacă vei putea realiza un film adevărat cu luminile, ar putea fi tocmai lucrul de care ar avea nevoie *Good Morning America* sau *Primetime* ca să se decidă…

Jeremy se uită cu ochii pe jumătate închişi la agentul său.

— Vorbeşti serios? Este o poveste *de nimic.* Motivul pentru care m-am hotărât să văd ce e cu ea e faptul că aveam nevoie de o pauză după Clausen. Povestea asta mi-a luat patru luni din viaţă.

— Şi uite unde ai ajuns, zise Nate punând o mână pe umărul lui Jeremy. E posibil să fie o treabă „subţire“, dar cu o înregistrare senzaţională şi un comentariu pus la punct, cine ştie ce va crede televiziunea?

Pentru o clipă, Jeremy rămase tăcut înainte ca, în final, să ridice din umeri.

— Bine, zise el. Aruncă o privire spre Alvin. Voi pleca marţi. Vezi dacă poţi să ajungi acolo până vinerea viitoare. Te voi suna până atunci pentru detalii.

Alvin se întinse după bere şi bău.

— Ei, asta-i bună, zise el imitându-l pe Gomer Pyle[7], o iau din loc spre meleagul pulpelor şi al măruntaielor de porc. Şi promit că nota mea de plată nu va fi prea scumpă.

Jeremy râse.

— Ai fost vreodată în sud?

— Da' de unde. Tu?

— Am vizitat New Orleans şi Atlanta, recunoscu Jeremy. Dar astea sunt oraşe mari şi oraşele mari sunt destul de asemănătoare pretutindeni. Pentru povestea asta, ne vom îndrepta spre adevăratul sud. Este un oraş mic în Carolina de Nord, o localitate numită Boone Creek. Ar trebui să vezi site-ul web al oraşului. Vorbeşte despre azalee şi sângeri care înfloresc în aprilie şi prezintă cu mândrie o imagine a celui mai de vază cetăţean al oraşului. Un tip numit Norwood Jefferson.

— Cine? întrebă Alvin.

— Un politician. A fost membru în Senat pentru Carolina de Nord din 1907 până în 1916.

— Şi cui îi pasă?

— Întocmai, zise Jeremy încuviinţând din cap. Aruncând o privire în partea cealaltă a barului, observă cu dezamăgire că roşcata dispăruse.

— Unde se află localitatea asta, cu exactitate?

— Drept între *locul unde a înţărcat dracu' iapa* şi *„unde ne aflăm cu exactitate?“* Voi sta într-un loc numit Greenleaf Cottages pe care Camera de Comerţ îl descrie drept pitoresc şi rustic, dar totuşi modern. Cine ştie ce mai înseamnă asta.

Alvin râse.

— Sună ca o aventură.

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Te vei acomoda foarte bine acolo, sunt convins.

— Crezi?

Jeremy se uită cu atenţie la îmbrăcămintea de piele, la

[7] Personaj din *sitcom*-ul *The Andy Griffith Show,* caracterizat prin naivitate şi ticuri verbale (n.tr.)

tatuaje şi *piercing*-uri.

— Categoric, zise Jeremy. Cei de acolo vor dori probabil să te adopte.

DOI

Marţi, a doua zi după interviul acordat celor de la revista *People,* Jeremy ajunse în Carolina de Nord. Era exact după prânz. Când plecase din New York, era lapoviţă şi o vreme mohorâtă, cu mai multă zăpadă decât se aşteptase. Acolo, cu un cer albastru care se întindea deasupra sa, iarna părea foarte departe.

Conform hărţii pe care o luase de la magazinul de suvenire din aeroport, Boone Creek se afla în Pamlico County, la un kilometru şi jumătate sud de Raleigh şi – în cazul în care drumul carosabil putea fi un indiciu – la mii de kilometri de ceea ce considera el civilizaţie. De o parte şi de alta a drumului, peisajul era monoton şi golaş, şi aproape la fel de interesant ca aluatul de clătite. Fermele erau separate de fâşii subţiri cu pini şi, ţinând seama de traficul redus, tot ce putea face Jeremy era să se abţină să apese pedala de acceleraţie la maximum din plictiseală totală.

Dar nu era deloc rău, trebuia să recunoască. Mă rog, partea în care conducea efectiv. Vibraţia uşoară a volanului, turaţia motorului şi senzaţia de viteză erau recunoscute pentru creşterea adrenalinei, mai ales la bărbaţi (cândva, scrisese un articol despre acest subiect). Cu toate acestea, viaţa în marele oraş făcea ca posesia unei maşini să devină inutilă, aşa că nu fusese niciodată în stare să justifice această cheltuială. În schimb, se mişca din loc în loc cu metrouri aglomerate sau taxiuri care provocau fiori. Călătoria în marele oraş era zgomotoasă, agitată şi, în funcţie de şoferul de taxi, uneori periculoasă, dar ca un newyorkez get-beget trecuse mult timp de când ajunsese să o accepte doar ca pe un alt aspect palpitant al existenţei

în locul pe care-l numea acasă.

Gândurile îi fugiră la fosta soţie. „Mariei, reflecta el, i-ar fi plăcut foarte mult un asemenea drum.“ În primii ani de căsătorie, închiriau o maşină şi călătoreau la munte sau la plajă, uneori petrecând ore întregi pe drum. Se cunoscuseră la o petrecere pe când Maria era publicist la revista *Elle.* Când o întrebase dacă i-ar plăcea să-l însoţească la o cafenea din apropiere, Jeremy nu avusese nici cea mai vagă idee că Maria avea să fie singura femeie pe care o va iubi vreodată. La început, se gândise că făcuse o greşeală invitând-o, pentru simplu motiv că păreau să nu aibă nimic în comun. Era agitată şi emotivă, dar apoi, când o sărutase în faţa apartamentului ei, fusese fermecat.

În cele din urmă, ajunsese să-i aprecieze personalitatea expansivă, instinctele infailibile în privinţa oamenilor, precum şi modul în care părea să accepte fără discernământ tot ce-l reprezenta, şi bun, şi rău. Un an mai târziu, se căsătoriseră la biserică, înconjuraţi de prieteni şi de familie. El avea douăzeci şi şase de ani şi nu era încă editorialist la *Scientific American,* dar îşi consolida pas cu pas reputaţia, aşa că îşi permiseseră doar un mic apartament pe care îl închiriaseră în Brooklyn. În opinia lui, era fericirea conjugală tânără şi luptătoare. În opinia ei, aflase el în cele din urmă, mariajul lor era în teorie puternic, dar de fapt construit pe o fundaţie instabilă. La început, situaţia fusese simplă: în timp ce slujba ei o ţinea în oraş, Jeremy călătorea în căutarea reportajului de succes, oriunde ar fi fost acela. Adesea, era plecat săptămâni în şir şi, cu toate că ea îl asigurase că se putea descurca, realizase probabil în lipsa lui că nu reuşea. Exact după cea de-a doua aniversare, când el se pregătea pentru o altă călătorie, Maria se aşezase alături de el pe pat. Frământându-şi mâinile, îşi ridicase ochii căprui să-i întâlnească privirea.

— Nu mai merge, zisese ea simplu, lăsând cuvintele în suspensie pentru o clipă. Tu nu mai stai acasă deloc şi nu e bine pentru mine. Nu e bine pentru noi.

— Vrei să demisionez? întrebase el cuprins de un val de panică.

— Nu, în niciun caz. Dar poate că îţi poţi găsi ceva pe plan local. Cum ar fi la *Times.* Sau la *Post.* Sau la *Daily News.*

— Nu o să fie tot timpul aşa, insistase el. E doar pentru o scurtă perioadă de timp.

— La fel ai spus şi acum şase luni, zisese ea. Nu o să se schimbe niciodată.

Privind înapoi, Jeremy ştia că ar fi trebuit să fi luat avertismentul ca atare, dar, în momentul acela, avea un articol de scris, cel despre Los Alamos. Când o sărutase de rămas-bun, ea avea întipărit pe faţă un zâmbet şovăielnic şi, în avion, se gândise la expresia ei, dar când revenise acasă, i se păruse din nou aceeaşi dintotdeauna şi îşi petrecuseră weekendul ghemuiţi în pat. Ea începuse să discute despre ideea de a avea un copil şi, în ciuda nervozităţii pe care o simţea, gândul îl emoţionase pe Jeremy. Îşi imaginase că fusese iertat, dar armura protectoare a relaţiei lor fusese distrusă, aşa că fisuri imperceptibile apărură cu fiecare nouă absenţă. Despărţirea finală avea să se producă un an mai târziu, la o lună după o vizită la un doctor de pe Upper East Side, cel care le creionase un viitor pe care niciunul din ei nu-l prevăzuse vreodată. Mai mult decât o făcuseră călătoriile sale, vizita le pronosticase sfârşitul relaţiei şi chiar şi Jeremy o ştiuse.

— Nu pot să rămân, îi spusese ea după aceea. Aş vrea, iar o parte din mine te va iubi mereu, dar nu pot.

Nu fusese nevoie să spună mai mult şi, în momentele liniştite, autocompătimitoare de după divorţ, Jeremy se întreba uneori dacă Maria îl iubise vreodată cu adevărat. „Am fi putut s-o scoatem la capăt împreună“, îşi spunea el. Dar în final, intuise motivul plecării ei, aşa că nu-i păstra niciun fel de pică. Ba chiar îi telefona ocazional, cu toate că, trei ani mai târziu, nu reuşise să se hotărască dacă să participe sau nu la căsătoria ei cu un avocat care locuia în

Chappaqua.

Divorţul se finalizase în urmă cu şapte ani şi, sincer vorbind, era singurul lucru cu adevărat trist care i se întâmplase vreodată. Ştia că nu multe persoane puteau afirma asta. El nu fusese niciodată grav afectat de nimic, avea o viaţă socială activă şi se maturizase fără să treacă prin trauma psihologică profundă care părea să-i tulbure pe mulţi dintre adolescenţii de vârsta sa. Fraţii lui şi soţiile lor, părinţii lui şi chiar bunicii lui, toţi patru în jurul vârstei de nouăzeci de ani – erau sănătoşi. Şi erau şi apropiaţi; două weekenduri pe lună, clanul în creştere continuă se aduna la reşedinţa părinţilor săi care locuiau încă în casa din Queens, acolo unde crescuse Jeremy. Avea şaptesprezece nepoate şi nepoţi şi, cu toate acestea, uneori simţea că nu-şi găsea locul în activităţile de familie, de vreme ce era din nou celibatar într-o familie de oameni, din fericire, căsătoriţi, fraţii săi fiind îndeajuns de bine-crescuţi să nu cerceteze atent motivele din spatele divorţului.

Dar el depăşise momentul. În cea mai mare parte, oricum. Uneori, pe drumuri ca acela, simţea un regret dureros pentru ceea ce ar fi putut fi, dar se întâmpla tot mai rar, iar divorţul nu-l înverşunase în privinţa femeilor în general.

Cu câţiva ani în urmă, Jeremy se ocupase de un studiu despre percepţia frumuseţii ca produs al normelor culturale sau al geneticii. Pentru acest studiu, li se ceruse unor femei atrăgătoare şi mai puţin atrăgătoare să ţină de mână câte un copilaş comparându-se durata contactului vizual între femei şi copii. Studiul demonstrase o corelaţie directă între frumuseţe şi contactul vizual: copiii priviseră mai mult timp femeile atrăgătoare, sugerând că percepţiile oamenilor legate de frumuseţe erau instinctive. Studiului i se acordase un spaţiu larg în *Newsweek* şi *Time.*

Jeremy dorise să scrie un articol care să critice studiul, în parte pentru că unele rezerve importante pe care le avea în legătură cu rezultatul lui fuseseră omise. Frumuseţea exterioară putea atrage atenţia cuiva imediat – ştia că era

la fel de impresionabil ca oricare tip la farmecul unui supermodel –, dar întotdeauna găsise inteligenţa şi pasiunea mult mai atrăgătoare şi mai puternice în decursul timpului. Caracteristicile acelea necesitau mai mult decât o clipă pentru a fi descifrate, iar frumuseţea nu avea niciun fel de legătură cu ele. Frumuseţea putea prevala pe termen foarte scurt, dar pe termen mediu şi mai lung, normele culturale – în primul rând acele valori şi norme influenţate de familie – erau mult mai importante. Editorul său catalogase ideea drept „prea subiectivă“ şi îi sugerase să scrie ceva despre folosirea excesivă a antibioticelor în hrana puilor de găină care ar fi putut conduce la transformarea streptococului într-o viitoare ciumă bubonică. Faptul era de înţeles, băgase de seamă Jeremy cu amărăciune: editorul era vegetarian, iar soţia acestuia, tot atât de minunată şi aproape la fel de strălucitoare ca un cer hibernal din Alaska.

Editorii. Cu mult timp în urmă, ajunsese la concluzia că cei mai mulţi dintre ei erau ipocriţi. Dar, ca în majoritatea profesiunilor, bănuia el, ipocriţii aveau tendinţa să fie în acelaşi timp şi pătimaşi, şi bine orientaţi din punct de vedere politic – cu alte cuvinte, supravieţuitori colectivi – ceea ce însemna că erau nu numai cei care împărţeau cu ţârâita atribuţiile, ci şi sfârşeau prin a plăti cheltuielile.

Dar poate că, aşa cum sugerase Nate, el nu va mai avea de-a face cu branşa asta curând. Mă rog, nu chiar deloc. Alvin avea probabil dreptate când spunea că producătorii din televiziune nu erau diferiţi de editori, dar televiziunea plătea un salariu decent, ceea ce însemna că îşi va permite să-şi aleagă cu multă grijă proiectele, în loc să fie obligat să se grăbească tot timpul. Maria avusese dreptate să pună sub semnul întrebării munca lui cu mult timp în urmă. În cincisprezece ani, munca lui nu se schimbase câtuşi de puţin. A, reportajele puteau fi mai vizibile sau el putea găsi un moment prielnic să-şi plaseze articolele independente datorită relaţiilor pe care şi le făcuse în decursul anilor, dar niciunul din aceste lucruri nu schimba cerinţa esenţială de a

veni întotdeauna cu ceva nou şi original. Mai trebuia să scrie o duzină de articole pentru *Scientific American* cel puţin una sau două investigaţii semnificative şi încă cincisprezece articole mai mici pe an, unele care să respecte tema sezonului. Vine Crăciunul? Scrie o poveste despre adevăratul Sfânt Nicolae care se născuse în Turcia, devenise episcop de Myra şi fusese renumit pentru generozitatea sa, pentru dragostea sa faţă de copii şi pentru grija faţă de marinari. E vară? Ce zici de o temă fie (a) despre încălzirea globală şi incontestabila creştere a temperaturii în decursul ultimei sute de ani, ceea ce prevestea o climă ca în Sahara de la un capăt la celălalt al Statelor Unite, fie (b) despre modul în care încălzirea globală ar putea determina viitoarea eră glaciară care va transforma Statele Unite într-o tundră îngheţată. Ziua Recunoştinţei, pe de altă parte, era potrivită pentru adevărul despre vieţile Pelerinilor, ceea ce nu era legat doar de mesele lor prieteneşti cu amerindienii, ci includea şi vânătoarea vrăjitoarelor din Salem, epidemia de variolă, precum şi o predilecţie dezgustătoare pentru incest.

Interviurile cu oameni de ştiinţă renumiţi şi articolele despre diverşi sateliţi sau proiecte NASA erau întotdeauna respectate şi uşor de plasat indiferent de momentul din an, cum erau şi dezvăluirile despre droguri (legale şi ilegale), sex, prostituţie, jocuri de noroc, băutură, cazuri din justiţie care implicau tranzacţii uriaşe şi orice, absolut orice despre supranatural, ceea ce, în general, nu avea mai nimic de-a face cu ştiinţa, ci mai mult cu impostori precum Clausen.

Trebuia să accepte că evoluţia lui nu avea nicio legătură cu ceea ce îşi imaginase că ar fi o carieră în jurnalism. La Columbia – era singurul dintre fraţi care mersese la facultate şi devenise primul licenţiat din familie – se specializase în fizică şi chimie cu intenţia de a deveni profesor. Dar o prietenă care lucra la ziarul universitar îl convinsese să scrie un articol – bazat pe o statistică – despre favoritismele în rezultatele SAT[8] folosite la admitere.

[8] Teste standardizate pentru admiterea în colegiile americane (n.tr.)

După ce articolul generase o serie de demonstraţii studenţeşti, Jeremy realizase că se pricepea la scris. Totuşi, orientarea lui profesională rămăsese neschimbată până când tatăl său fusese tras pe sfoară cu vreo 40.000 de dolari, de un fals consultant financiar, chiar înainte ca Jeremy să-şi ia diploma. Pentru că siguranţa căminul familiei era în pericol – tatăl său fusese şofer de autobuz şi lucrase pentru Autoritatea portuară până când se pensionase – Jeremy sărise peste ceremonia de absolvire ca să dea de urma pungaşului. Ca un apucat, cercetase documente publice şi juridice, intervievase asociaţii pungaşului şi îşi luase însemnări detaliate.

Soarta hotărâse ca biroul procurorului general al statului New York să aibă de rezolvat chestiuni mai presante decât prinderea unui escroc de mâna a doua, aşa că Jeremy îşi reverificase sursele, îşi condensase însemnările şi redactase prima demascare din viaţa sa. În final, casa fusese salvată, iar revista *New York* cumpărase articolul. Editorul îl convinsese pe Jeremy că viaţa de cadru didactic nu ducea nicăieri şi, combinând subtil măgulirea cu un discurs convingător despre urmărirea marelui vis, îi sugerase să scrie un articol despre Leffertex, un antidepresiv care trecea prin etapa a treia de probe clinice şi era un subiect de mare speculaţie în media.

Jeremy fusese receptiv la sugestie şi lucrase două luni la articol pe cont propriu. În final, articolul îl determinase pe fabricant să retragă medicamentul respectând normele impuse de FDA. După asta, în loc să se îndrepte spre MIT[9] pentru licenţă, călătorise în Scoţia însoţind nişte oameni de ştiinţă care făceau cercetări asupra monstrului din Loch Ness, primul dintre articolele sale „subţiri“. Acolo, ascultase mărturisirea de pe patul morţii a unui chirurg remarcabil care recunoscuse că fotografia pe care o făcuse monstrului în 1933 – cea care adusese legenda în atenţia publică – fusese falsificată de el şi de un prieten, într-o duminică după-amiază, pentru a face o glumă. Restul, cum se spune,

[9] Massachusetts Institute of Technology.

era istorie.

Totuşi, cincisprezece ani de vânat subiecte rămâneau *cincisprezece ani* de vânat subiecte şi ce primise în schimb? La treizeci şi şapte de ani era singur, locuia într-un apartament vechi pe Upper West Side şi se îndrepta spre Boone Creek, Carolina de Nord, să dea de urma unui caz în care lumini misterioase apăreau într-un cimitir.

Clătinase din cap, nedumerit ca întotdeauna de cursul pe care îl luase viaţa sa. Marele vis. Totuşi, visul nu dispăruse, iar el mai avea încă entuziasm pentru a-l împlini. Abia în clipa aceea, începuse să se întrebe dacă televiziunea avea să fie calea.

Aflase despre povestea luminilor misterioase dintr-o scrisoare pe care o primise cu o lună mai înainte. Când o citise, primul său gând fusese că ar fi putut fi o poveste grozavă de Halloween. În funcţie de punctul de vedere adoptat, *Southern Living* sau chiar *Reader's Digest* ar fi putut fi interesate pentru numărul din octombrie; dacă i-ar da o tentă literară şi narativă, poate *Harper 's* sau chiar *New Yorker.* Pe de altă parte, dacă oraşul încerca să profite aşa cum făcuseră cei din Roswell, New Mexico, de OZN-uri, articolul ar putea fi potrivit pentru unul dintre ziarele importante din sud, care ar putea apoi să-l vândă mai departe. În varianta scurtă, l-ar putea folosi pentru editorialul său. Editorul său de la *Scientific American,* în ciuda *seriozităţii* cu care privea conţinutul revistei, era de asemenea extrem de interesat de creşterea numărului de abonaţi şi discuta despre asta permanent. Ştia foarte bine că publicului i-ar plăcea o poveste grozavă cu fantome. Era posibil să şovăie în timp ce ar arunca o privire la fotografia soţiei sale şi ar pretinde că îi evalua calităţile, dar niciodată nu ar fi lăsat să-i scape o astfel de poveste. Editorii agreau chestiile uşoare la fel de mult ca oricine de vreme ce abonaţii erau sufletul afacerii. Şi, din păcate, articolele lipsite de substanţă deveneau un produs principal în media.

În trecut, Jeremy investigase şapte apariţii fantomatice

diferite; patru sfârşiseră în editorialele sale din octombrie. Unele fuseseră cât se poate de obişnuite – apariţii spectrale pe care nimeni nu reuşise să le explice din punct de vedere ştiinţific –, dar trei se refereau la strigoi, spirite răuvoitoare după cum se presupune, care, oricât ar părea de ciudat, mişcă obiecte sau distrug împrejurimile. Potrivit investigatorilor de fenomene paranormale – un oximoron, în cazul în care Jeremy ar fi auzit în viaţa lui de vreunul –, strigoii erau în general atraşi de o persoană anume şi nu de un loc. În fiecare caz pe care Jeremy îl investigase, inclusiv în cele care fuseseră bine documentate în media, înşelătoria fusese cauza evenimentelor misterioase.

Dar luminile din Boone Creek se presupunea că erau altceva; aparent, erau suficient de predictibile încât să dea oraşului posibilitatea să patroneze Turul Caselor Istorice şi al Cimitirului Bântuit, în timpul cărora, promitea broşura, lumea putea vedea nu numai case datând de la mijlocul anilor 1700, ci, dacă vremea o îngăduia, şi pe „strămoşii chinuiţi din oraşul nostru în marşul lor nocturn pe tărâmul de jos“.

Broşura cu imagini ale cochetului oraş şi relatări melodramatice îi fusese trimisă împreună cu o scrisoare, în timp ce conducea, Jeremy îşi aminti de scrisoare.

Dragă domnule Marsh,

Mă numesc Doris McClellan şi, în urmă cu doi ani, am citit articolul dumitale din *Scientific American* despre strigoiul care bântuia Conacul Brenton din Newport, Rhode Island. Mă gândisem să-ţi scriu atunci, dar dintr-un motiv oarecare, nu am făcut-o. Cred că mi-a ieşit din minte, dar după cum merg lucrurile în oraşul meu în aceste zile, am socotit că e timpul să-ţi scriu.

Nu ştiu dacă ai auzit vreodată despre cimitirul din Boone Creek, Carolina de Nord, dar legenda spune că cimitirul este bântuit de spiritele foştilor sclavi.

Iarna – din ianuarie până la începutul lui februarie – lumini albastre par să danseze pe pietrele de mormânt ori de câte ori ceaţa pluteşte în cimitir. Unii spun că sunt ca nişte lumini care se aprind şi se sting foarte repede, alţii jură că sunt de mărimea unor mingi de baschet. Le-am văzut şi eu; după mine, aduc cu globurile strălucitoare din discoteci. În orice caz, anul trecut, nişte persoane de la Duke University au venit să facă cercetări; cred că erau meteorologi sau geologi, sau cam aşa ceva. Au văzut şi ei luminile, dar nu le-au putut explica, aşa că ziarul local a creat o mare vâlvă în jurul întregului mister. Poate că dacă ai veni, ai putea înţelege ce sunt de fapt aceste lumini.

Dacă ai nevoie de mai multe informaţii, dă-mi un telefon la Herbs, un restaurant din oraş.

Restul scrisorii oferea date de contact suplimentare. Jeremy răsfoise deja broşura Societăţii Istorice locale. Citise titluri care descriau diferite case în turul care urma să aibă loc, trecuse repede peste informaţiile privind parada şi serata dansantă de vineri seară şi se pomenise ridicând din sprânceană la anunţul că, pentru prima dată, va fi inclusă în tur şi o vizită la cimitir, sâmbătă seara. Pe partea din spate a broşurii – înconjurată de ceea ce păreau a fi desene făcute de mână, înfăţişându-l pe Casper[10]– erau mărturii ale persoanelor care văzuseră luminile şi un fragment din ceea ce părea a fi un articol din ziarul local, în mijloc, se afla o fotografie neclară a unei lumini strălucitoare în ceea ce putea, sau nu putea, să fi fost cimitirul (titlul pretindea că era).

Nu era chiar Borley Rectory, o casă „bântuită“ din epoca victoriană, cu multe coridoare, aşezată pe malul de nord al râului Stour din Essex, Anglia, cea mai renumită casă bântuită din istorie, unde „vizitele turistice“ cuprindeau călăreţi fără cap, cântece stranii la orgă şi clopote

[10] Personaj de desene animate din *Casper, fantoma prietenoasă* (n.tr.)

răsunătoare, dar fusese suficient să-i stârnească interesul.

Pentru că nu reuşise să găsească articolul menţionat în scrisoare – nu exista nicio arhivă pe site-ul ziarului local – contactase diferite departamente de la Duke University şi, în cele din urmă, descoperise proiectul de cercetare original. Fusese scris de trei absolvenţi care urmau cursuri postuniversitare şi, cu toate că avea numele lor şi numerele de telefon, nu era sigur că avea rost să îi sune. Raportul de investigare nu conţinea niciunul dintre detaliile la care s-ar fi aşteptat. În schimb, întreg studiul certifica doar existenţa luminilor şi faptul că echipamentul absolvenţilor funcţionase cum se cuvine, trata lucrurile pur şi simplu superficial, fără a merge în profunzime pentru a-i oferi informaţia de care avea nevoie. Şi în plus, în ultimii cincisprezece ani, învăţase să se bizuie doar pe munca proprie, nu pe activitatea altora.

Asta era şi partea proastă a colaborării cu revistele. Cu toate că toţi jurnaliştii pretindeau că-şi realizau propriile cercetări şi majoritatea o făceau *întru câtva,* totuşi se bazau foarte mult pe opinii şi afirmaţii care ascundeau o parte din adevăr şi care fuseseră publicate în trecut. Astfel, în mod frecvent, făceau greşeli, de obicei minore, uneori gogonate. *Toate* articolele din *toate* revistele cuprindeau erori şi, în urmă cu doi ani, Jeremy făcuse un reportaj legat de acest fapt, demascând obiceiurile mai puţin lăudabile ale colegilor de breaslă.

Editorul său se opusese publicării acestuia. Şi nicio altă revistă nu se arătase entuziasmată de articol.

Jeremy urmărea stejarii lunecând pe lângă geamuri, întrebându-se dacă nu ar trebui să-şi schimbe meseria şi, dintr-odată, îşi dori mai mult ca oricând să cerceteze povestea cu fantome. „Şi dacă nu exista nicio lumină? Şi dacă autoarea scrisorii era o impostoare? Şi dacă nu era nici măcar o legendă despre care să scrie un articol?“ Clătină din cap. Nu avea rost să-şi facă griji şi, pe lângă toate acestea, era prea târziu. Se afla deja acolo, iar Nate era ocupat cu telefoanele la New York.

În portbagaj, Jeremy avea toate materialele necesare pentru vânătoarea de fantome (aşa cum se înfăţişau în cartea *Ghost Busters for Real!,* o carte pe care iniţial o cumpărase ca să facă o glumă după o seară de cocktailuri). Avea o cameră Polaroid de 35 de mm, patru camere video portabile cu microfon şi trepiede, un detector electromagnetic, o busolă, ochelari de vedere nocturnă, un laptop şi alte mărunţişuri.

În definitiv, trebuia să facă treaba bine. Vânătoarea de fantome nu era pentru amatori.

Cum era de aşteptat, editorul său se plânsese de costul dispozitivelor achiziţionate foarte de curând, care mereu păreau să fie necesare în astfel de investigaţii. Tehnologia progresa rapid, aşa că dispozitivele de ieri erau echivalentul uneltelor din piatră şi cremene, îi explicase Jeremy editorului său, visând cu ochii deschişi să-şi cumpere un dispozitiv laser de purtat în spate pe care Bill Murray şi Harold Ramis îl folosiseră în *Vânătorii de fantome.* I-ar fi plăcut să fi văzut atunci expresia editorului său. Oricum tipul strâmbase din nas înainte ca, în final, să semneze pentru obiecte. În mod sigur, ar fi fost dezamăgit dacă povestea ar fi ajuns la televiziune şi nu în ziar.

Zâmbind la amintirea expresiei editorului său, Jeremy schimbă mai multe posturi – rock, hip-hop, country, gospel – până când optă pentru o emisiune locală de interviuri, în care doi pescari de plătică vorbeau cu pasiune despre nevoia de a reduce greutatea la care peştele putea fi pescuit. Crainicul, care părea exagerat de interesat de subiectul în discuţie, vorbea nazalizând greoi. Reclamele anunţau o prezentare de arme şi monede la Loja Masonică din Grifton şi ultimele schimbări de echipă la NASCAR.

Aproape de Greenville, traficul se restabili, aşa că Jeremy coti spre zona centrului comercial, pe lângă campusul Universităţii East Carolina. Traversă apele întinse şi sălcii ale râului Pamlico şi o luă pe un drum rural. Asfaltul se îngusta în timp ce şerpuia prin ţinut, înghesuit de ambele părţi de câmpuri aride şi îngheţate, de hăţişuri foarte dese

de arbori şi din când în când de ferme. Peste aproape treizeci de minute, se pomeni apropiindu-se de Boone Creek.

După primul şi singurul semnal de oprire, limita de viteză scăzu la patruzeci de kilometri pe oră şi, încetinind, Jeremy măsură priveliştea cu spaimă. În afară de o jumătate de duzină de case pe roţi, cocoţate la întâmplare mai încolo de drum, şi de câteva străzi laterale, întinderea de asfalt era dominată de două staţii prăpădite de benzină şi de Leroy's Tires. Leroy îşi făcea reclamă la afacerea sa cu o firmă în vârful unui turn de cauciucuri uzate care puteau fi considerate un pericol de incendiu în orice altă jurisdicţie. Într-un minut, Jeremy ajunse în celălalt capăt al oraşului, loc în care limita de viteză se restabili din nou. Trase maşina pe marginea drumului.

Fie Camera de Comerţ folosise fotografii din alt oraş pe site-ul web, fie lui îi scăpase ceva. Scoase harta pentru a o verifica din nou şi, conform versiunii lui Rand McNally, se afla într-adevăr în Boone Creek. Se uită în oglinda retrovizoare întrebându-se *unde naiba era.* Străzi încremenite mărginite de arbori. Azalee în floare. Femei drăguţe în rochii.

În timp ce se străduia să înţeleagă, zări turla unei biserici albe care se iţea pe deasupra şirului de arbori şi se hotărî să o ia pe una dintre străzile laterale pe care trecuse. După o curbă, împrejurimile se schimbară brusc şi, curând, se trezi călătorind printr-un oraş care probabil cândva fusese elegant şi pitoresc, dar care în momentul acela părea să moară de bătrâneţe. Verandele acoperite, decorate cu ghivece de flori care atârnau în afară şi cu drapele americane, nu puteau ascunde vopseaua cojită şi mucegaiul de lângă jgheaburi. Curţile erau umbrite de arbori de magnolii masivi, dar tufele de rododendroni tunse cu acurateţe ascundeau doar în parte fundaţiile crăpate. Totuşi, locul părea suficient de prietenos. Câteva cupluri cam în vârstă, în flanele de lână, care stăteau pe verande în balansoare îi făcură semn cu mâna în timp ce trecea pe

lângă casele lor.

Doar după câteva fluturări de mâini realiză că persoanele în cauză nu-i făceau semn cu mâna pentru că îşi închipuiau că-l recunosc, ci pentru că oamenii de acolo făceau cu mâna tuturor celor care treceau cu maşinile prin dreptul caselor lor. Rătăcind fără ţintă pe străzi, descoperi, în sfârşit, zona portului, amintindu-şi că oraşul se dezvoltase la întâlnirea lui Boone Creek cu râul Pamlico. Când trecu prin zona comercială care, fără îndoială, cândva, fusese o zonă de afaceri prosperă, observă cum oraşul părea să se stingă. Dispersate printre spaţii virane şi vitrine acoperite cu scânduri, se aflau două magazine de antichităţi, un restaurant demodat, o tavernă numită Lookilu şi o frizerie. Cele mai multe dintre magazine aveau denumiri cu sonoritate locală şi arătau de parcă ar fi făcut comerţ de decenii, dar duceau o luptă deja pierdută cu falimentul. Tricourile de culoarea neonului împodobite cu sloganuri precum: AM SUPRAVIEŢUIT FANTOMELOR DIN BOONE CREEK! Erau singura dovadă de viaţă modernă, atârnând în vitrina a ceea ce era probabil varianta sudică, rurală, a unui magazin universal.

Herbs, restaurantul unde lucra Doris McClellan, fusese uşor de găsit. Era amplasat lângă capătul unei străzi, într-o clădire victoriană de culoarea piersicii, renovată la începutul veacului. În faţă şi pe micul loc de parcare acoperit cu pietriş de alături, erau parcate maşini, iar mesele erau vizibile dincolo de ferestrele cu perdele şi de veranda acoperită. Din ceea ce se putea vedea, toate mesele erau ocupate şi se gândi că probabil era mai bine dacă se va întoarce să discute cu Doris după ce mulţimea se mai rărea.

Observă amplasarea Camerei de Comerţ, o clădire mică din cărămidă de o culoare greu de definit, situată la marginea oraşului, aşa că o luă înapoi spre drumul principal. Dintr-un impuls, trase la o staţie de benzină.

După ce îşi scoase ochelarii de soare, Jeremy coborî geamul. Proprietarul cu părul cărunt, care purta o salopetă

murdară şi o şapcă Dale Earnhardt, se ridică încet şi porni spre maşină mestecând ceea ce Jeremy bănui că ar fi tutun.

— Pot să te ajut?

Accentul său era în mod clar sudic şi dinţii îi erau îngălbeniţi. Pe ecuson scria TULLY.

Jeremy îi ceru indicaţii cum să ajungă la cimitir, dar în loc să-i răspundă, proprietarul îl privi cu atenţie.

— Cine şi-a dat duhul? întrebă el, în sfârşit.

Jeremy clipi.

— Poftim?

— Te duci la o înmormântare, nu? întrebă proprietarul.

— Nu. Pur şi simplu, doream să văd cimitirul.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Păi, arăţi de parcă te-ai duce la o înmormântare.

Jeremy aruncă o privire spre hainele sale: jachetă neagră peste bluză neagră cu guler pe gât, jeanşi negri şi în picioare, pantofi Bruno Magli negri. Omul avea dreptate.

— Cred că, pur şi simplu, îmi place să port negru. Oricum, în privinţa indicaţiilor…

Proprietarul îşi împinse în sus marginea şepcii şi vorbi rar:

— Nu-mi place deloc să merg la înmormântări. Mă fac să mă gândesc că ar trebui să mă duc la biserică mai des, să-mi închei socotelile înainte de a fi prea târziu. Ţi se întâmplă vreodată?

Jeremy nu prea ştia ce să spună. Nu era o interpelare obişnuită, mai ales ca replică la o întrebare legată de nişte indicaţii.

— Nu prea cred, îndrăzni el.

Proprietarul scoase o cârpă din buzunar şi începu să-şi şteargă mâinile murdare.

— Înţeleg că nu eşti de pe aici. Ai un accent ciudat.

— New York, clarifică Jeremy.

— Am auzit, dar n-am fost niciodată acolo, zise el. Se uită la Taurus. E maşina ta?

— Nu, e închiriată.

Bărbatul încuviinţă, fără să spună nimic.

— Dar totuşi, în legătură cu cimitirul, îl îndemnă Jeremy. Poţi să-mi spui cum ajung acolo?

— Cre’că da. Pe care îl cauţi?

— Se numeşte Cedar Creek?

Proprietarul îl privi curios.

— Pen’ce vrei să mergi acolo? Nu-i nimic de văzut. Sunt cimitire mai frumoase în cealaltă parte a oraşului.

— Cu toate aistea, doar ăsta mă interesează.

Bărbatul păru să nu-l audă.

— Ai rude înmormântate acolo?

— Nu.

— Eşti vreun mare ştab de sus din nord? Poate te bate gândul să construieşti vreun complex de apartamente sau vreun mall din alea pe terenul de acolo?

Jeremy clătină din cap.

— Nu. De fapt, sunt ziarist.

— Soţiei mele îi plac mallurile. Şi complexurile de apartamente. Ar putea fi o idee bună.

— O, zise Jeremy, întrebându-se cât timp avea să mai dureze discursul acela. Aş dori să te pot ajuta, dar nu e specialitatea mea.

— Ai nevoie de benzină? întrebă el, deplasându-se spre spatele maşinii.

— Nu, mulţumesc.

Bărbatul deja deşuruba capacul.

— Premium sau obişnuită?

Jeremy se întoarse în scaun, gândindu-se că bărbatul putea probabil să-şi facă treaba.

— Obişnuită, cred.

După ce alimentă, bărbatul îşi scoase şapca şi îşi trecu mâinile prin păr în timp ce revenea la geamul maşinii.

— Dacă ai vreo problemă la maşină, nu ezita să treci pe aici. Pot repara ambele feluri de maşini, şi o fac la preţul corect.

— Ambele?

— Străine şi indigene, zise el. Despre ce credeai că vorbeam? Fără să aştepte un răspuns, bărbatul clătină din

cap de parcă Jeremy ar fi fost un idiot. Numele meu e Tully, apropo. Şi tu eşti?

— Jeremy Marsh.

— Şi eşti urologist[11]?

— Jurnalist.

— N-avem niciun urologist în oraş. Sunt câţiva în Greenville, totuşi.

— A, zise Jeremy, fără să se deranjeze să-l corecteze. Dar totuşi, cum ajung la Cedar Creek…

Tully îşi frecă nasul şi aruncă o privire spre drum înainte de a se uita din nou la Jeremy.

— Acum, nu o să vezi nimic. Fantomele nu-şi fac apariţia decât în timpul nopţii, dacă pentru asta te afli aici.

— Poftim?

— Fantomele. Dacă n-ai nicio rudă îngropată în cimitir, atunci probabil ai venit pentru fantome, nu?

— Ai aflat de fantome?

— Bineînţeles. Le-am văzut cu ochii mei. Dar dacă vrei bilete, va trebui să mergi la Camera de Comerţ.

— E nevoie de bilete?

— Păi, nu poţi intra chiar aşa în casa cuiva, nu?

Jeremy avu nevoie de o clipă să urmărească firul ideii.

— O, aşa este, zise el. Turul Caselor Istorice şi al Cimitirului Bântuit, nu?

Tully se holbă la Jeremy de parcă ar fi fost persoana cea mai grea de cap de pe faţa pământului.

— În sfârşit, sigur că vorbim despre tur, zise el. Despre ce credeai că vorbeam?

— Nu sunt sigur, zise Jeremy. Dar indicaţiile…

Tully clătină din cap.

— Bine, bine, zise el parcă brusc supărat. Arătă cu mâna spre oraş. N-ai decât să te întorci spre centrul oraşului, apoi mergi pe drumul principal spre nord până când ajungi la răscrucea aflată la aproape şase kilometri de locul unde drumul se înfundă. O iei spre vest şi mergi înainte până

[11] În original, joc de cuvinte între *jurnalist* şi *urologist.* Din acest motiv s-a păstrat în traducere termenul urologist. (n.tr.)

ajungi la bifurcaţie şi mergi pe drumul care duce pe lângă casa lui Wilson Tanner. O iei din nou spre nord unde sunt de obicei maşini uzate, mergi puţin în linie dreaptă şi exact acolo e cimitirul.

Jeremy încuviinţă.

— Perfect, zise el.

— Eşti sigur că ai priceput?

— Bifurcaţie, casa lui Wilson Tanner, maşini uzate, repetă el ca un robot. Mulţumesc de ajutor.

— Nicio problemă. Bucuros să te servesc. Benzina costă şapte dolari şi patruzeci şi nouă de cenţi.

— Accepţi cărţi de credit?

— Nu. Niciodată nu mi-au plăcut. Nu-mi place ca guvernul să ştie tot ce fac eu. Nu este treaba nimănui altcuiva.

— Mă rog, zise Jeremy, întinzând mâna după portofel, este o problemă. Am auzit că guvernul are spioni peste tot.

Tully încuviinţă ca un cunoscător.

— Pariez că e chiar mai rău pentru voi, doctorii. Ceea ce îmi aminteşte de…

*

În următoarele cincisprezece minute, Tully îi dădu înainte cu vorba şi astfel Jeremy află despre capriciile vremii, despre decrete guvernamentale ridicole şi despre modul în care Wyatt – proprietarul celeilalte staţii de benzină – l-ar trage pe sfoară pe Jeremy dacă s-ar duce vreodată acolo pentru benzină, de vreme ce umbla la calibrarea pompelor îndată ce cisterna de alimentare se punea în mişcare. Dar în special află despre necazul lui Tully cu prostata, care îl făcea să se ridice din pat cel puţin de cinci ori pe noapte ca să se ducă la baie. Îi ceru părerea lui Jeremy pentru problema în discuţie, întrucât Jeremy era urologist. Şi se interesă şi de Viagra.

După ce îşi umplu iar gura de două ori cu tutun presat, o altă maşină trase de cealaltă parte a pompei şi le

întrerupse conversaţia. Şoferul propti sus capota, iar Tully se uită atent înăuntru înainte de a mişca nişte fire şi de a scuipa într-o parte. Tully se angajă să o repare, dar pentru că era foarte ocupat, omul trebuia să-şi lase maşina acolo cel puţin o săptămână. Era evident că necunoscutul se aşteptase la răspunsul acela, aşa că o clipă mai târziu, discutau amândoi despre doamna Dungeness şi despre faptul că un oposum îşi dăduse sfârşitul în bucătăria ei cu o noapte mai înainte şi că mâncase din bolul cu fructe.

Jeremy profită de ocazie şi plecă pe furiş. Se opri la magazinul universal să cumpere o hartă şi un pachet de cărţi poştale care prezentau puncte de reper din Boone Creek şi, în scurtă vreme, circula pe un drum şerpuit care ducea în afara oraşului. Ca prin farmec, descoperi şi cotitura şi bifurcaţia, dar, din nefericire, nu şi casa lui Wilson Tanner. Se întoarse puţin din drum şi, în sfârşit, ajunse pe o uliţă îngustă acoperită cu pietriş, aproape ascunsă de arborii care crescuseră peste măsură pe ambele părţi.

După ce vină, săltă prin fel de fel de hârtoape până când pădurea începuse să se răărească. Pe dreapta, trecu pe lângă un indicator care îl atenţionă că se apropia de dealul Riker – locul unei ambuscade din Războiul Civil – şi câteva clipe mai târziu, trase lângă un indicator de oprire din faţa porţii principale a Cimitirului Cedar Creek. Dealul Riker se înălţa pe fundal. Bineînţeles, „se înălţa“ era un termen relativ, de vreme ce părea să fie singurul deal în partea aceea a statului. Acolo, orice s-ar fi putut înălţa. Locul era de altfel la fel de plat ca plăticile despre care auzise la radio.

Împrejmuit cu stâlpi de cărămidă şi un gard de fier forjat, ros de rugină, cimitirul Cedar Creek era aşezat într-o vale micuţă care îl făcea să arate ca şi cum s-ar fi scufundat încetişor. Terenul era umbrit de zeci de stejari care erau plini de muşchi, dar arborele de magnolie uriaş din mijloc domina totul. Rădăcini porneau din trunchi şi se ridicau deasupra pământului ca nişte degete bolnave de artrită.

Cu toate că cimitirul fusese probabil cândva un loc de odihnă îngrijit şi liniştit, în prezent era părăsit. Poteca prăfuită de dincolo de poarta principală era brăzdată de făgaşe adânci şi acoperită cu frunze putrezite. Câteva petice de iarbă ofilită păreau nelalocul lor. Ramuri căzute se sprijineau ici şi colo, iar terenul vălurit îl duse cu gândul la valurile care se rostogoleau spre mal. Buruieni înalte ţâşneau pe lângă pietrele de mormânt, aproape crăpate.

Tully avusese dreptate. Nu prea aveai ce să vezi. Dar pentru un cimitir bântuit, era perfect. Mai ales unul care ar putea să apară la televizor. Jeremy zâmbi. Locul arăta ca şi cum ar fi fost creat la Hollywood.

Jeremy ieşi din maşină şi îşi întinse picioarele înainte de a recupera aparatul de fotografiat din portbagaj. Briza era rece, dar nu avea nimic din înţepătura arctică din New York, aşa că inspiră adânc, bucurându-se de parfumul de pin şi de iarbă. Deasupra lui, nori cumulus pluteau pe cer şi un şoim solitar zbura în cerc la distanţă. Dealul Riker era împestriţat cu pini, iar pe câmpurile care se întindeau la poale zări un hambar de tutun abandonat. Acoperit cu viţă, cu jumătate din acoperişul de tablă lipsă şi unul dintre pereţi aproape prăbuşit, era înclinat într-o parte şi parcă orice pală a brizei putea să îl răstoarne. De altfel, era unicul semn de civilizaţie din preajmă.

Jeremy auzi geamătul balamalei când pătrunse prin poarta principală ruginită ca să rătăcească pe cărarea neîngrijită. Aruncă o privire spre pietrele de mormânt de pe ambele părţi, nedumerit de absenţa înscrisurilor până când realiză că mai toate gravurile originale fuseseră în mare măsură şterse de vreme şi de trecerea timpului. Câteva pe care reuşise cu greu să le desluşească datau de la sfârşitul anilor 1700. Mai în faţă, o criptă arăta de parcă ar fi fost luată cu asalt. Acoperişul şi părţile laterale căzură înăuntru şi, exact dincolo de ea, un alt monument zăcea năruit pe alee. Urmară alte cripte şi mai deteriorate şi monumente distruse. Jeremy nu observă nicio urmă de vandalism, doar degradare naturală. Şi faptul că nu văzuse niciun indiciu că

cineva fusese înmormântat acolo în ultimii treizeci de ani explica şi motivul pentru care cimitirul arăta abandonat.

Se opri la umbra arborelui de magnolie întrebându-se cum ar arăta locul într-o noapte ceţoasă. Probabil fantomatic, ceea ce putea determina imaginaţia unei persoane să o ia razna. Dar dacă existau lumini inexplicabile, de unde veneau? Socotea că „fantomele“ erau pur şi simplu lumini reflectate, transformate în prisme de picăturile de apă din ceaţă, dar nu existau nici felinare de stradă, iar cimitirul nu era luminat. Nu zărise nici urme de locuinţe pe dealul Riker pe care s-ar fi putut conta. Se gândi că luminile puteau proveni de la farurile maşinilor, deşi zărise un singur drum în apropiere, iar oamenii ar fi putut face legătura cu mult timp în urmă.

Trebuia să cumpere o hartă topografică bună a zonei ca o completare la harta străzilor pe care tocmai o achiziţionase. Poate că biblioteca locală avea o astfel de hartă, în orice caz, se va opri la bibliotecă să cerceteze istoria cimitirului şi a oraşului. Trebuia să ştie când fuseseră văzute luminile pentru prima dată, pentru a-şi face o idee cu privire la cauza lor. Bineînţeles, va trebui să-şi petreacă vreo câteva nopţi acolo, în sălaşul fantomatic, dacă vremea ceţoasă era dispusă să coopereze.

Câtva timp, se plimbă prin cimitir făcând fotografii. Fotografiile acelea nu aveau să fie publicate, ci serveau ca termen de comparaţie în cazul în care dădea peste fotografii ale cimitirului făcute mai înainte. Dorea să vadă cum se schimbase de-a lungul anilor şi le putea folosi ca să afle când – sau din ce cauză – căzuse în paragină. Făcu un instantaneu şi arborelui de magnolie. Era negreşit cel mai mare arbore de magnolie pe care îl văzuse vreodată. Trunchiul negru era uscat, iar ramurile atârnânde i-ar fi ţinut pe el şi pe fraţii săi ocupaţi ore în şir când erau copii. Dacă n-ar fi fost înconjurat de morţi, adică.

În timp ce verifica fotografiile digitale să se asigure că făcuse destule, observă o mişcare cu coada ochiului.

Când îşi ridică privirea, văzu o femeie care venea spre el.

Era îmbrăcată în jeanşi, cu cizme şi cu o flanelă de lână albastru-deschis care se asorta cu geanta din pânză pe care o ducea, şi avea un păr negru care îi atingea graţios umerii. Pielea, doar cu o uşoară nuanţă măslinie, făcea machiajul de prisos, dar ceea ce îl surprindea era culoarea ochilor ei, care, de la distanţă, păreau aproape violeţi. Indiferent cine era, îşi parcase maşina chiar în spatele maşinii lui.

O clipă, se întrebă dacă se apropia de el ca să-i ceară să plece. Poate că în cimitir circulaţia era oprită şi accesul interzis. Dar poate că vizita ei acolo era doar o coincidenţă.

Femeia continuă să se deplaseze spre el.

De fapt, dacă te gândeai mai bine, era o coincidenţă destul de *atrăgătoare.* Jeremy îşi înălţă capul în timp ce strecură aparatul de fotografiat înapoi în husă. Când femeia se apropie, Jeremy zâmbi larg.

— Bună ziua, zise el.

Ca răspuns la salutul lui, femeia încetini pasul ca şi cum nu-l observase. Expresia ei părea aproape amuzată, iar el se aştepta ca ea să se oprească. În schimb, avu impresia că o auzise râzând exact când trecea pe lângă el.

Cu sprâncenele ridicate admirativ, Jeremy o urmărea mergând. Femeia nu se uită înapoi. Înainte de a-şi da seama ce face, Jeremy făcu un pas după ea.

— Hei! strigă el.

În loc să se oprească, femeia, pur şi simplu, se întoarse şi continuă să meargă cu spatele, având capul aplecat într-o parte, şi o privire iscoditoare. Din nou, Jeremy observă aceeaşi expresie amuzată.

— Ştii, n-ar trebui să te holbezi în felul ăsta, strigă ea. Femeilor le plac bărbaţii care ştiu să fie subtili.

Se întoarse din nou, îşi aranjă geanta de pânză pe umăr şi îşi continuă drumul. În depărtare, Jeremy îi auzi din nou râsul.

Jeremy rămase cu gura căscată, neştiind cum să răspundă.

Foarte bine, deci nu era interesată. Nicio problemă.

Totuşi, majoritatea oamenilor ar fi zis cel puţin bună ziua ca răspuns. Poate că era un detaliu sudic. Poate că tipii îi făceau avansuri tot timpul şi era sătulă. Sau poate că, pur şi simplu, nu dorise să fie întreruptă în timp ce făcea… făcea…

Ce făcea?

Asta era problema cu jurnalismul, oftă el. Îi stârnise curiozitatea. De fapt, nu era deloc treaba lui. Şi în plus, se afla într-un cimitir. Probabil că femeia venise să-şi viziteze morţii. Lumea făcea mereu treaba asta, nu-i aşa?

Rămase pe gânduri. Singura diferenţă era că cele mai multe cimitire arătau ca şi cum cineva trecea să cosească iarba din când în când, în timp ce cimitirul acesta arăta precum San Francisco după cutremurul din 1906. Se gândi că ar fi putut să o ia pe urmele ei să vadă ce punea la cale, dar discutase cu destul de multe femei ca să ştie că spionatul ar putea fi cu mult mai înspăimântător decât holbatul. Şi ea nu păruse că apreciază privirea lui fixă.

Jeremy se chinuia să nu se zgâiască în timp ce ea dispărea în spatele unor stejari, cu geanta de pânză legănându-se la fiecare pas graţios.

Abia după ce dispăru, Jeremy reuşi să-şi aducă aminte că fetele drăguţe nu contau în clipa aceea. El avea o treabă de făcut şi viitorul era prioritatea lui acum. Bani, faimă, televiziune, şi aşa mai departe. Perfect, şi pe urmă? Văzuse cimitirul… ar putea să cerceteze şi împrejurimile. Pentru a intra în atmosfera locului.

Se întoarse la maşină şi urcă la volan, mulţumit că nu trebuia să privească în spate ca să vadă dacă femeia îl mai urmărea. Jocul acela putea fi jucat în doi. Bineînţeles, asta presupunea ca ei cel puţin să-i pese de ceea ce făcea el, dar era foarte sigur că el nu o interesa.

O privire rapidă de pe locul şoferului îi demonstră că avea dreptate.

Porni motorul şi acceleră uşor; în timp ce se depărta de cimitir, descoperi că era mai uşor să lase imaginea femeii să-i zboare din minte pentru a se concentra la ce avea de

făcut. Merse mai departe să vadă dacă alte drumuri – fie acoperite cu prundiş, fie pavate – se intersectau cu al lui, şi se uita atent după mori de vânt şi clădiri cu acoperişuri de tablă, fără noroc însă. Nu găsi nici măcar ceva care să aducă cu o fermă.

Întorcând maşina, porni înapoi pe drumul pe care venise căutând un drum care să-l ducă spre partea de sus a dealului Riker, dar, în final, renunţă, declarându-se învins, în timp ce se apropia din nou de cimitir, se pomeni întrebându-se cine stăpânea câmpurile care îl înconjurau şi dacă dealul Riker era un teren public sau privat. Biroul de taxe şi impozite al districtului deţinea această informaţie. Jurnalistul cu vederea pătrunzătoare din el observase, tot întâmplător, că maşina femeii dispăruse, ceea ce îi produse o uşoară, deşi surprinzătoare, împunsătură de dezamăgire, care îi trecu la fel de repede cum apăruse.

Se uită la ceas; trecuse puţin de ora două, şi se gândi că iureşul prânzului de la Herbs se terminase probabil. Ar putea să stea de vorbă cu Doris. Poate că ea ar putea aduce puţină „lumină“ în acest caz.

Zâmbi în sinea lui fără convingere, întrebându-se dacă femeia pe care o văzuse la cimitir ar fi râs de speranţele pe care şi le făcea.

TREI

Când Jeremy ajunse la Herbs, mai erau ocupate doar câteva mese de pe verandă. În timp ce urca treptele spre uşa din faţă, conversaţiile încetară, iar privirile alunecară spre el. Doar mestecatul continuă, ducându-l cu gândul la modul curios în care vacile se uitau la tine când te apropiai de gardul pajiştii. Jeremy salută şi făcu semn cu mâna aşa cum văzuse că făceau cei mai în vârstă de pe verande.

Îşi scoase ochelarii de soare şi împinse uşa. Mesele pătrate şi mici erau răspândite prin cele două încăperi principale, pe ambele părţi ale încăperii, separate de un

rând de trepte. Pereţii de culoarea piersicii erau lambrisaţi cu scânduri albe care dădea locului un aer rustic şi familial; către spatele clădirii, zări bucătăria.

Din nou, aceleaşi expresii ca de vite ale clienţilor în timp ce trecea. Conversaţiile se potoleau. Privirile alunecau. Când salută şi făcu semn cu mâna, privirile se lăsară în jos şi murmurul conversaţiei se porni iar. „Semnul ăsta făcut cu mâna, se gândi el, e ca o baghetă magică.“

Jeremy rămase jucându-se cu ochelarii de soare, sperând că Doris se afla acolo, când una dintre chelneriţe ieşi încet din bucătărie. Avea în jur de douăzeci de ani, era înaltă şi subţire ca o trestie cu o faţă deschisă şi veselă.

— Ia loc undeva, iubi, ciripi ea. Vin la tine într-o clipă. După ce se făcu comod lângă o fereastră, o văzu pe chelneriţă apropiindu-se. Pe ecuson scria: RACHEL. Jeremy se gândi la fenomenul ecusoanelor cu nume din oraş. „Are fiecare muncitor un ecuson?“ Se întrebă dacă era vreun fel de regulă. La fel ca salutul din cap şi semnul cu mâna.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut, scumpule?

— Ai cappuccino? îndrăzni el.

— Nu, regret. Dar avem cafea.

Jeremy zâmbi.

— Perfect.

— În regulă. Meniu’ e pe masă dacă vrei să mănânci ceva.

— De fapt, mă întrebam dacă Doris McClellan e pe aici.

— A, e în spate, zise Rachel luminându-se. Vrei să o chem?

— Dacă nu te deranjează.

— Nu-i nicio problemă, scumpule, zise ea zâmbind. Jeremy o urmări îndreptându-se spre bucătărie şi împingând uşile batante. Peste o clipă, apăru o femeie şi îşi imagină că era Doris. Era opusul lui Rachel: scundă şi corpolentă, cu părul alb rărit care fusese cândva blond, purta un şorţ, dar fără ecuson, peste o bluză înfloratăPărea să aibă înjur de şaizeci de ani. Când se opri la masă, îşi puse mâinile în şolduri înainte de a începe să

zâmbească.

— În sfârşit, zise ea lungind cuvintele în silabe, precis eşti Jeremy Marsh.

Jeremy clipi.

— Mă cunoşti? întrebă el.

— Bineînţeles. Tocmai te-am văzut la *Primetime Live,* vinerea trecută. Înţeleg că ai primit scrisoarea mea.

— Da, mulţumesc.

— Şi te afli aici să scrii un reportaj despre fantome.

Jeremy îşi ridică mâinile.

— Aşa se pare.

— Ei poftim. Accentul ei făcu ca literele să pară pronunţate separat. De ce nu mi-ai spus că vii?

— Îmi place să surprind oamenii. Uneori, mă ajută să obţin mai uşor informaţii exacte.

— Ei p-o-f-t-i-m, zise ea din nou. După ce surpriza se consumă, Doris îşi trase un scaun. Te deranjează dacă iau loc? Bănuiesc că eşti aici ca să discuţi cu mine.

— Nu vreau să ai necazuri cu şeful tău dacă trebuie să munceşti.

Doris aruncă o privire peste umăr şi strigă:

— Hei, Rachel, crezi că şeful s-ar supăra dacă aş sta jos? Bărbatul de aici vrea să discute cu mine.

Rachel scoase capul din spatele uşilor batante. Jeremy observă că ţinea în mână un recipient cu cafea.

— Nu, nu cred că şeful s-ar supăra câtuşi de puţin, răspunse Rachel. Lui Doris îi place să stea de vorbă. Mai ales cu un flăcău aşa de arătos.

Doris îşi întoarse faţa spre Jeremy.

— Vezi, zise ea şi încuviinţă cu capul. Nicio problemă.

— Pare un loc de muncă plăcut, zise Jeremy zâmbind.

— Aşa este.

— Înţeleg că tu eşti şefa.

— Vinovata în persoană, răspunse Doris în timp ce privirea îi licărea de satisfacţie.

— De câtă vreme eşti în afaceri?

— De aproape treizeci de ani, deschidem pentru micul

dejun şi prânz. Facem feluri de mâncare sănătoase cu mult înainte de a fi la modă şi avem cele mai bune omlete din această parte a Raleigh-ului… Se aplecă în faţă. Ţi-e foame? Ar trebui să încerci unul dintre sandviciurile noastre pentru prânz. Totul e proaspăt – şi facem chiar pâine zilnic. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o îmbucătură şi după faţa ta… Doris ezită, examinându-l. Fac rămăşag că ţi-ar plăcea un sandvici cu pui şi pesto. E cu varză de Bruxelles, roşii şi castraveţi, iar reţeta de pesto am descoperit-o chiar eu.

— Nu sunt chiar aşa de flămând.

Rachel se apropie cu două ceşti de cafea.

— Păi, ca să te pun la curent… dacă am de gând să spun o poveste, îmi place să o fac la o masă bună. Şi îmi place să nu mă grăbesc.

Jeremy capitulă.

— Sandviciul cu pui şi pesto pare perfect.

Doris zâmbi.

— Ai putea să ne aduci două Albemarles, Rachel?

— Sigur, răspunse Rachel, cercetându-l pe Jeremy cu o privire apreciativă. Apropo, cine e prietenul tău? Nu l-am mai văzut pe aici.

— E Jeremy Marsh, răspunse Doris. E un ziarist renumit care a venit aici să scrie un reportaj despre oraşul nostru frumos.

— Pe bune? zise Rachel arătându-se interesată.

— Da, răspunse Jeremy.

— O, slavă Domnului, zise ea făcând cu ochiul. Pentru o secundă, m-am gândit că tocmai veniseşi de la o înmormântare.

Jeremy clipi, în vreme ce Rachel se îndepărtă.

Doris râse de expresia lui.

— Tully s-a oprit la noi după ce te-ai întors pentru indicaţii, explică ea. Cred că şi-a dat seama că aş fi putut avea o legătură cu venirea ta aici şi a vrut să se asigure. Şi oricum, el a redat întreaga conversaţie, iar Rachel probabil nu s-a putut abţine. Toţi i-am considerat comentariul foarte amuzant.

— Vai, zise Jeremy.

Doris se aplecă în faţă.

— Pariez că a vorbit ca o moară stricată.

— Puţin.

— Mereu a fost un palavragiu. Ar vorbi şi cu o cutie de pantofi dacă n-ar fi nimeni altcineva prin preajmă, aşa că jur că nu ştiu cum nevastă-sa, Bonnie, a răbdat asta atâta vreme. Dar în urmă cu doisprezece ani, a surzit, aşa că acum el le vorbeşte clienţilor. Este genul de persoană care te poate face să fugi de acolo în mai puţin timp decât au nevoie cuburile de gheaţă să se topească iarna. A trebuit să-l gonesc de aici astăzi după ce ne-a vizitat. Nu poţi face niciun pic de treabă dacă e prin preajmă.

Jeremy întinse mâna după cafea.

— Soţia lui a surzit?

— Cred că bunul Dumnezeu a înţeles că s-a sacrificat destul. Vai de ea.

Jeremy râse înainte de a sorbi din cafea.

— De ce credea el că tu erai cea care m-a contactat?

— De fiecare dată când se petrece ceva neobişnuit, eu sunt întotdeauna învinovăţită. Face parte din situaţia dată, cred, faptul de a fi mediumul oraşului şi toate celelalte.

Jeremy doar se uită la ea şi Doris zâmbi.

— Înţeleg că nu crezi în mediumuri, remarcă ea.

— Nu, nu chiar, recunoscu Jeremy.

Doris trase de şorţ.

— Mă rog, în cea mai mare parte, nici eu. Cei mai mulţi dintre ei sunt ţăcăniţi. Dar unii oameni au cu adevărat acest dar.

— Atunci… poţi să-mi ghiceşti gândurile?

— Nu, nicidecum, zise Doris clătinând din cap. Cel puţin cea mai mare parte din timp, totuşi. Am o intuiţie destul de bună cu privire la oameni, dar ghicitul gândurilor a fost mai mult treaba mamei mele. Nimeni nu putea să-i ascundă ceva. Ştia până şi ce plănuiam să-i cumpăr pentru ziua ei de naştere, ceea ce era foarte amuzant. Dar darul meu e diferit. Eu sunt prezicătoare. Şi pe lângă asta pot spune ce

sex va avea un copil înainte de a se naşte.

— Înţeleg.

Doris îl privi cu atenţie.

— Nu mă crezi.

— Păi, hai să spunem că *eşti* prezicătoare. Asta înseamnă că ştii să descoperi apa ca să-mi spui unde să sap o fântână.

— Bineînţeles.

— Şi dacă ţi-aş cere să faci o testare, cu baze ştiinţifice, sub supraveghere strictă…

— Ai putea fi chiar unul dintre cei care mă supraveghează, aşa că dacă ar trebui să mă aranjezi ca pe un pom de Crăciun ca să te convingi că nu trişez, n-aş avea nimic împotrivă.

— Înţeleg, zise Jeremy gândindu-se la Uri Geller.

Uri Geller fusese atât de încrezător în puterile sale telekinezice încât se dusese la televiziunea britanică în 1973, unde apăruse în faţa oamenilor de ştiinţă şi a spectatorilor prezenţi acolo. Pe când ţinea o lingură în echilibru pe deget, ambele părţi începuseră să se îndoaie în jos în faţa observatorilor stupefiaţi. Abia mai târziu, se aflase că el îndoise lingura de mai multe ori înainte de emisiune, producând oboseala metalului.

Doris părea să-şi dea seama la ce se gândea Jeremy.

— Crede-mă… poţi să mă testezi oricând, în orice fel doreşti. Dar nu pentru asta ai venit. Vrei să afli mai multe despre fantome, nu?

— Adevărat, zise Jeremy, uşurat să intre direct în subiect. Ai ceva împotrivă dacă înregistrez?

— Câtuşi de puţin.

Jeremy băgă mâna în buzunarul jachetei şi scoase un reportofon mic. Înainte de a începe, Doris luă o înghiţitură de cafea.

— Perfect, povestea se întoarce înapoi cam prin anii 1890. Pe atunci, în oraş se făcea încă discriminare, aşa că majoritatea negrilor trăiau într-un loc numit Watts Landing. În prezent, nu mai există nimic din satul acela din cauza lui

Hazel, dar…

— O clipă… Hazel?

— Uraganul. 1954. A lovit coasta lângă Carolina de Sud aproape de graniţă. A inundat mare parte din Boone Creek, aşa că ceea ce a rămas din Watts Landing a fost curăţat.

— Ah, corect. Regret. Continuă.

— Oricum, cum spuneam, nu vei mai găsi satul acum, dar aproape de începutul secolului cred că acolo trăiau cam trei sute de oameni. Cei mai mulţi dintre ei se trăgeau din sclavii care veniseră din Carolina de Sud în timpul războiului de agresiune nordică sau ceea ce yankeii numesc Războiul Civil.

Ea îi făcu un semn cu ochiul şi Jeremy zâmbi.

— Astfel, Union Pacific a apărut pentru a introduce liniile de cale ferată, care, fără îndoială, trebuiau să transforme acest loc într-o mare zonă cosmopolitană. Sau cel puţin asta au promis. Iar linia pe care au plănuit-o trecea drept prin cimitirul negrilor. Atunci, conducătorul oraşului era o femeie numită Hettie Doubilet. Era din regiunea Mării Caraibilor – nu ştiu care insulă –, dar când a aflat că trebuiau să scoată toate trupurile şi să le mute în alt loc, s-a supărat şi a încercat să convingă consiliul districtual să facă totuşi ceva ca ruta să fie schimbată. Dar consiliul nu i-a luat în considerare cererea. Nici măcar nu i-a dat ocazia să-şi justifice solicitarea.

În clipa aceea, Rachel sosi cu sandviciurile şi aşeză amândouă farfuriile pe masă.

— Gustă, zise Doris. Oricum, eşti numai piele şi os.

Jeremy întinse mâna după sandvici şi luă o muşcătură.

Ridică din sprâncene şi Doris zâmbi.

— E mai bun decât orice din New York, nu-i aşa?

— Fără nicio urmă de îndoială. Felicitările mele pentru bucătarul-şef.

Doris se uită la el cu un aer aproape cochet.

— Eşti un vrăjitor, domnule Marsh, zise ea, iar pe Jeremy îl străfulgeră gândul că, în tinereţea ei, probabil că frânsese câteva inimi.

Doris îşi continuă povestea ca şi cum nu se oprise deloc.

— Pe vremea aceea, mulţi oameni erau rasişti. Unii dintre ei mai sunt încă, dar acum sunt în minoritate. Dacă eşti din nord, probabil crezi că mint în privinţa asta, dar nu mint.

— Te cred.

— Nu, nu mă crezi. Nimeni din nord nu crede, dar asta-i în afara subiectului. Dar întorcându-mă la povestea noastră, Hettie Doubilet a fost scoasă din sărite de consiliul districtual, iar legenda spune că atunci când i s-a refuzat intrarea în biroului primarului, ea ne-a blestemat pe noi, oamenii albi. A zis că dacă mormintele strămoşilor ei vor fi profanate, atunci şi ale noastre vor fi profanate. Strămoşii neamului ei vor călca în picioare pământul în căutarea locului lor de odihnă şi, în călătoria lor, vor tropăi prin Cedar Creek, aşa că în final, cimitirul va fi înghiţit în întregime. Bineînţeles, nimeni nu i-a acordat nicio atenţie în ziua aceea.

Doris muşcă din sandvici.

— Şi, în sfârşit, ca să scurtez o poveste lungă, negrii au mutat trupurile unul câte unul în alt cimitir, calea ferată a ajuns aici şi, după asta, exact cum a zis Hettie, cimitirul Cedar Creek a început să se deterioreze. La început, lucruri mici. Câteva pietre de mormânt crăpate şi alte asemenea, de parcă vandalii ar fi trecut pe acolo. Cei din consiliul districtual care îi considerau răspunzători pe oamenii lui Hettie, au pus paznici. Dar, distrugerea a continuat, indiferent câţi paznici au fost concediaţi. Şi în decursul anilor, situaţia s-a tot înrăutăţit. Ai fost acolo, nu?

Jeremy dădu din cap aprobator.

— Deci poţi să înţelegi ce se întâmplă. Arată de parcă locul se scufundă exact cum a zis Hettie că se va întâmpla, nu? În orice caz, câţiva ani mai târziu, au început să apară luminile. Şi de atunci încoace, lumea a crezut că erau spiritele sclavilor care mărşăluiau.

— În concluzie, cimitirul nu mai este folosit?

— Nu, locul a fost abandonat definitiv la sfârşitul anilor

1970, dar chiar înainte de asta, majoritatea oamenilor au ales să fie înmormântaţi în celelalte cimitire din oraş din cauza celor întâmplate acolo. Acum se află în posesia consiliului districtual, dar nu fac nimic pentru el. În ultimii douăzeci de ani, nu s-au îngrijit de el.

— A verificat vreodată cineva motivul pentru care cimitirul pare să se scufunde?

— Nu sunt sigură, dar sunt aproape convinsă că cineva a făcut-o. O mulţime de oameni influenţi îşi au strămoşii înmormântaţi în acest cimitir şi ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi ca mormintele bunicilor lor să fie distruse. Sunt încredinţată că au dorit o explicaţie, aşa că am auzit zvonuri că unii oameni din Raleigh au ajuns să descopere ce se întâmplă.

— Te referi la studenţii de la Duke?

— O, nu la ei, dragule! Ei erau doar nişte copii şi au fost aici anul trecut. Nu, cu mult mai mult timp în urmă. Poate că în jurul datei când a început distrugerea.

— Dar nu ştii ce au aflat.

— Nu. Regret. Făcu o pauză şi privirea îi licări neastâmpărată. Dar mi-am făcut o idee despre ce ar putea fi vorba.

Jeremy deveni foarte atent.

— Şi asta este?

— Apa, zise ea simplu.

— Apa?

— Nu uita că sunt prezicătoare. Ştiu unde se găseşte apă. Şi îţi spun exact că terenul acela se scufundă datorită apei de sub el. Ştiu precis.

— Înţeleg, zise Jeremy.

Doris râse.

— Eşti tare drăguţ, domnule Marsh. Ştiai că faci o faţă foarte serioasă când cineva îţi spune ceva ce nu vrei să crezi?

— Nu. Nimeni nu mi-a spus niciodată acest lucru.

— Ei, se întâmplă. Dar eu cred că e încântător. Mama mea ar fi avut o zi plină cu tine. Eşti foarte uşor de ghicit.

— Deci, la ce mă gândesc?

Doris ezită.

— Mă rog, cum am spus, darurile mele sunt diferite de ale mamei. Ea te putea citi ca pe o carte. Şi în plus, nu vreau să te sperii.

— Dă-i drumul. Sperie-mă.

— Foarte bine, zise ea. Îl privi îndelung. Gândeşte-te la ceva ce eu n-aş putea să ştiu. Dar, nu uita, darul meu nu e să citesc gândurile. Eu doar… primesc indicii când şi când, şi numai dacă sunt trăiri cu adevărat puternice.

— În regulă, zise Jeremy amuzându-se mai departe. Realizezi totuşi că te eschivezi.

— O, taci, acum. Doris se întinse după mâinile lui. Lasă-mă să le ţin, bine?

Jeremy aprobă.

— Sigur.

— Acum, gândeşte-te la ceva personal, necunoscut pentru mine.

— De acord.

Doris îl strânse de mâini.

— Serios. În clipa asta, doar te joci cu mine.

— Bine, zise el, mă voi gândi la ceva.

Jeremy închise ochii. Se gândi la motivul pentru care, în cele din urmă, Maria îl părăsise şi, mult timp, Doris nu zise nimic. În schimb, se uita la el pur şi simplu de parcă ar fi încercat să-l facă să spună ceva.

Jeremy mai trecuse prin astfel de momente de nenumărate ori. Ştia prea multe ca să se trădeze, iar când Doris tăcu în continuare, ştia că o învinsese. Ea tresări brusc – „după cum era de aşteptat, se gândi Jeremy, de vreme ce situaţia se asemăna cu emisiunea“ – şi imediat după aceea, îi dădu drumul la mâini.

Jeremy deschise ochii şi se uită la ea.

— Deci?

Doris îl privea într-un mod ciudat.

— Nimic, zise ea.

— Ah, zise Jeremy. Cred că nu e posibil astăzi, nu?

— Cum am zis, sunt prezicătoare. Zâmbi, aproape parcă scuzându-se. Dar categoric pot să-ţi spun că nu eşti însărcinat.

El chicoti.

— Ar trebui să spun că ai dreptate în privinţa asta.

Ea îi zâmbi înainte de a arunca o privire spre masă. Apoi, îşi ridică privirea din nou.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac ce am făcut. A fost totul nepotrivit.

— Nicio problemă, zise el vorbind serios.

— Nu, insistă ea. Îi întâlni privirea şi întinse mâna după mâna lui pe care o strânse din nou încetişor. Îmi pare tare rău.

Jeremy nu era prea sigur cum să reacţioneze când ea îl luă de mână din nou, dar rămase impresionat de compasiunea din expresia ei.

Aşa că Jeremy avu sentimentul descurajant că Doris ghicise mai mult din trecutul său decât era cu putinţă să ştie.

Abilităţile de medium, premoniţiile şi intuiţia sunt doar un produs al interacţiunii dintre experienţă, simţul realităţii şi informaţia acumulată. Majoritatea oamenilor subestimează în mare măsură cantitatea de informaţii pe care o reţin în timpul vieţii, iar creierul uman este capabil să coreleze imediat informaţia într-un mod în care nicio altă specie sau dispozitiv nu este capabil să o facă.

Creierul totuşi învaţă să ignore marea majoritate a informaţiilor pe care le primeşte, de vreme ce, din motive evidente, nu ai noroc să-ţi aminteşti totul. Fără îndoială, unii oameni au o memorie mai bună decât alţii, un fapt ce a fost demonstrat adesea în diverse experimente, iar capacitatea de a exersa memoria este dovedită şi ea. Dar chiar şi cei mai proşti studenţi îşi amintesc 99,99 la sută din toate lucrurile cu care se confruntă în viaţă. Şi totuşi, restul de 0,01 la sută face diferenţa între unii şi alţii. Pentru unii oameni, se manifestă în capacitatea de a memora lucruri

fără importanţă, sau excelează ca doctori, sau interpretează cu exactitate datele financiare, ca miliardarii speculanţi la bursă. Pentru alţi oameni, este capacitatea de a pătrunde în gândurile altora şi oamenii aceia – cu un talent înnăscut de a se inspira din amintiri, de a folosi simţul realităţii şi experienţa ca să codifice totul repede şi cu exactitate – vădesc o aptitudine care pare altora supranaturală.

„Ceea ce făcuse Doris era… mai presus de asta, oricum“, se gândea Jeremy. Ea ştia. Sau cel puţin, aşa îşi imaginase Jeremy la început, până când cedase în faţa explicaţiei logice a ceea ce se întâmplase.

„Şi, de fapt, nu se întâmplase nimic“, îşi reaminti el. Doris nu spusese nimic; era doar maniera în care îl privise care îl făcuse să creadă că înţelegea lucrurile acelea imposibil de cunoscut. Şi credinţa aceea venea din el, nu de la Doris.

Ştiinţa deţinea răspunsurile adevărate, dar chiar şi aşa, Doris părea o persoană drăguţă. Şi dacă ea credea în capacităţile ei, ce? Pentru ea, părea probabil ceva supranatural.

Din nou, ea păru să-i pătrundă în gânduri aproape imediat.

— Cred că tocmai am dovedit că sunt sonată, nu?

— Nu, nicidecum, zise Jeremy.

Ea întinse mâna după sandvici.

— În sfârşit, pentru că trebuie să ne bucurăm de această masă minunată, poate ar fi mai bine dacă am tăifăsui un timp. Despre ce să-ţi mai povestesc?

— Povesteşte-mi despre Boone Creek, zise el.

— Ce anume?

— A, orice, de fapt. Socotesc că, de vreme ce am să stau aici câteva zile, mi-ar prinde bine să ştiu câte puţin despre acest oraş.

Următoarea jumătate de oră, şi-o petrecură discutând… mă rog, mai nimic legat de ceea ce îl preocupa pe Jeremy. Chiar mai mult decât Tully, Doris părea să ştie tot ce se

petrecea în oraş. Nu datorită aşa-ziselor ei capacităţi – recunoscuse şi ea – ci din cauza informaţiilor care treceau prin oraş precum sucul de prune printr-un prunc.

Doris vorbi aproape non-stop. Jeremy află cine se întâlnea cu cine, cu cine era greu de lucrat şi de ce, şi faptul că preotul de la Biserica Penticostală locală avea o aventură amoroasă cu una dintre enoriaşele sale. Cel mai important, după părerea lui Doris, cel puţin, era că, dacă se va întâmpla ca maşina să nu-i mai funcţioneze, nu trebuia niciodată să treacă pe la Trevor's Towing, pentru că Trevor avea să fie probabil beat, la orice oră din zi.

— Omul e un pericol pe drumuri, declară Doris. Toată lumea o ştie, dar pentru că tatăl său e şeriful, nimeni nu face nimic în privinţa asta. Dar pe de altă parte, n-ar trebui să fii surprins. Şeriful Wanner are şi el problemele lui, din cauza datoriilor la jocurile de noroc.

— Aha, zise Jeremy ca răspuns, de parcă ar fi fost în cunoştinţă de cauză cu tot ceea ce se petrecea în oraş. E de înţeles.

Pentru o clipă, niciunul nu mai zise nimic. Jeremy profită de pauză să arunce o privire spre ceas.

— Bănuiesc că trebuie să pleci, zise Doris.

El întinse mâna după reportofon şi, înainte de a-l strecura înapoi în buzunarul jachetei, îl închise.

— Probabil. Voiam să trec pe la bibliotecă înainte de a se închide să văd ce-mi poate oferi.

— Prânzul e din partea casei. Nu ne bucurăm prea des de oaspeţi renumiţi.

— O scurtă apariţie la *Primetime* nu face o persoană renumită.

— Ştiu asta. Dar eu vorbeam de editorialul tău.

— L-ai citit?

— În fiecare lună. Soţul meu, Dumnezeule, obişnuia să facă reparaţii în garaj şi îi plăcea revista. Şi după ce a murit, nu m-a lăsat pur şi simplu inima să anulez abonamentul. Am continuat, ca să spun aşa, de unde s-a oprit el. Eşti un tip foarte deştept.

— Mulţumesc, zise el.

Doris se ridică de la masă şi porni să-l conducă spre ieşirea din restaurant. Clienţii rămaşi, doar câţiva în clipa aceea, îşi ridicară privirile să-i urmărească. Se înţelegea de la sine că auziseră fiecare cuvânt şi, îndată ce Jeremy şi Doris ieşiră afară, clienţii începură să murmure între ei. Toată lumea ajunsese imediat la concluzia că era o chestie aparte.

— A zis ea că el a apărut la televizor? întrebă cineva.

— Cred că l-am văzut la una dintre emisiuni.

— Categoric, nu e doctor, adăugă un altul. L-am auzit vorbind despre un articol de revistă.

— Mă întreb cum de-l cunoaşte Doris. S-a prins careva?

— Părea destul de drăguţ.

— Eu cred că e pur şi simplu, un visător, veni Rachel cu ideea.

Între timp, Jeremy şi Doris se opriră pe verandă, fără să aibă habar de agitaţia pe care o stârniseră în restaurant.

— Bănuiesc că vei sta la Greenleaf? întrebă Doris. Când Jeremy încuviinţă, ea continuă: Ştii unde se află? E, ca să zic aşa, într-un colţ uitat de lume.

— Am o hartă, zise Jeremy încercând să pară ca şi cum ar fi fost pregătit tot timpul. Sunt sigur că am să găsesc locul. Dar poţi să-mi spui cum ajung la bibliotecă?

— Sigur, zise Doris, este exact pe colţ. Făcu semn spre partea de sus a drumului. Vezi clădirea de cărămidă de acolo? Cea cu tende albastre?

Jeremy încuviinţă.

— O iei la stânga şi treci de primul semn de oprire. La prima stradă după semnul de oprire, faci dreapta. Biblioteca e chiar pe colţ. Este o clădire albă, masivă. Înainte de a o cumpăra consiliul districtual, se numea Casa Middleton, care i-a aparţinut lui Horace Middleton.

— Nu s-a construit o bibliotecă nouă?

— E un oraş mic, domnule Marsh şi, altminteri, e foarte mare. Vei vedea.

Jeremy întinse mâna.

— Mulţumesc. Ai fost grozavă. Şi prânzul a fost delicios.

— Fac tot posibilul.

— Te-ar deranja dacă aş mai reveni cu nişte întrebări? Laşi impresia că nu-ţi scapă nimic.

— Oricând doreşti să discuţi, treci pur şi simplu pe aici. Sunt mereu disponibilă. Dar te rog să nu scrii ceva ce ne-ar face să semănăm cu o adunătură de ţopârlani. Mulţi oameni, inclusiv eu, iubesc acest loc.

— Tot ceea ce scriu e adevărat.

— Ştiu, zise ea. De aceea te-am contactat. Ai o faţă care inspiră încredere, aşa că sunt sigură că vei elucida odată pentru totdeauna legenda, aşa cum s-ar cuveni.

Jeremy îşi luă un aer de ofensat.

— Nu-ţi închipui că sunt fantome la Cedar Creek?

— O, cerule, nu. *Ştiu* că nu sunt spirite acolo. Susţin asta de mulţi ani, dar nimeni nu mă ascultă.

Jeremy o privi curios.

— Atunci de ce m-ai invitat să vin?

— Pentru că oamenii nu ştiu ce se întâmplă, aşa că vor continua să creadă până când vor găsi o explicaţie, înţelegi, de când cu articolul ăla din ziar cu oamenii de la Duke, primarul promovează ideea ca un apucat, iar străinii vin de peste tot sperând să vadă luminile. Ca să fiu sinceră, asta creează o mulţime de probleme – locul se dărâmă deja şi răul devine şi mai rău. Vocea i se stinse treptat înainte de a continua: Bineînţeles, şeriful nu va face nimic cu adolescenţii care îşi pierd vremea pe acolo sau cu străinii care umblă aiurea fără nimic în cap. El şi primarul umblă să-şi facă amici şi, pe lângă toate acestea, aproape toată lumea de aici, în afară de mine, consideră că promovarea legendei cu fantome este o idee bună. De când filatura şi mina s-au închis, oraşul a trecut pe linie moartă, aşa că ei se gândesc la ideea asta ca la un fel de salvare.

Jeremy aruncă o privire spre maşină şi pe urmă înapoi spre Doris, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. Totul se potrivea perfect, dar…

— Îţi dai seama că povestea de acum e diferită faţă de

ceea ce ai scris în scrisoare.

— Nu, zise ea. Tot ce am spus a fost că au existat nişte lumini misterioase în cimitir care au fost puse pe seama unei vechi legende, că majoritatea oamenilor cred că fantomele sunt amestecate în treaba asta şi că tinerii de la Duke nu au reuşit să descifreze ce erau de fapt luminile. Toate astea sunt adevărate. Citeşte scrisoarea din nou dacă nu mă crezi. Eu nu mint, domnule Marsh. Poate nu sunt perfectă, dar nu mint.

— Atunci de ce vrei ca eu să discreditez povestea?

— Pentru că nu e în ordine, zise ea calmă de parcă răspunsul ei ar fi fost de bun-simţ. Lumea hoinăreşte mereu pe acolo, turiştii vin să doarmă peste noapte în cort – nu e tocmai cuviincios pentru răposaţi, chiar dacă cimitirul este abandonat. Cei înmormântaţi acolo merită să se odihnească în pace. Combinând totul cu ceva respectabil precum Turul Caselor Istorice este de-a dreptul absurd. Dar, în aceste zile, eu sunt o voce în pustiu.

Jeremy se gândi la ceea ce spusese Doris în timp ce-şi băga mâinile în buzunare.

— Pot să fiu sincer? întrebă el.

Ea dădu din cap aprobator, iar Jeremy se mută de pe un picior pe altul.

— Dacă tu crezi că mama ta a fost medium şi poţi prezice unde există apă şi sexul copilaşilor, pare…

Când el lăsă propoziţia neterminată, ea îl privi fix.

— Eu ar trebui să fiu prima care crede în fantome?

Jeremy încuviinţă.

— Păi, într-adevăr, cred. Dar nu cred că fantomele se află acolo, în cimitir.

— De ce nu?

— Pentru că am fost acolo şi nu simt prezenţa spiritelor.

— Deci poţi să faci şi asta?

Ea ridică din umeri fără să răspundă.

— Pot să fiu la fel de sinceră?

— Categoric.

— Într-o zi, o să afli un lucru care nu poate fi explicat de

ştiinţă. Şi când se va întâmpla asta, viaţa ta o să se schimbe într-un mod pe care nu ţi-l poţi imagina.

Jeremy zâmbi.

— Este o promisiune?

— Da, zise ea, e o promisiune. Făcu o pauză privindu-l în ochi. Şi trebuie să spun că prânzul nostru m-a bucurat cu adevărat. Nu se întâmplă des să iau prânzul în compania unui tânăr aşa de încântător. Aproape mă face să mă simt din nou tânără.

— Şi eu m-am simţit minunat.

Jeremy se întoarse să plece. Cât stătuseră la masă, norii se strânseseră grămadă. Cerul, cu toate că nu era ameninţător, arăta de parcă iarna dorea să se instaleze, aşa că Jeremy îşi ridică gulerul, în timp ce-şi croi drum spre maşină.

— Domnule Marsh? strigă Doris în spatele său.

Jeremy se întoarse.

— Da?

— Spune-i bună ziua lui Lex din partea mea.

— Lex?

— Da, zise ea. La biroul de documentare din bibliotecă. E persoana de care trebuie să întrebi.

Jeremy zâmbi.

— O voi face.

PATRU

Biblioteca se dovedi o construcţie gotică, masivă, total diferită de orice altă clădire din oraş. Pentru Jeremy, edificiul arăta de parcă ar fi fost desprins dintr-o coastă de deal din România şi lăsat să cadă în Boone Creek cu o îndrăzneală proprie numai beţiei.

Clădirea ocupa cea mai mare parte a străzii, iar cele două etaje erau înfrumuseţate de ferestrele înguste şi înalte, de un acoperiş abrupt şi de uşa de lemn arcuită din

faţă, cu tot cu inelele uriaşe de metal. Edgar Allan Poe ar fi îndrăgit locul, dar în ciuda arhitecturii de casă bântuită, cetăţenii oraşului făcuseră tot posibilul să o facă să arate cât mai atrăgătoare. Exteriorul de cărămidă – fără îndoială, maro-roşcat la un moment dat – fusese zugrăvit în alb, obloane negre fuseseră montate să încadreze ferestrele şi straturi de pansele se înşiruiau pe aleea din faţă şi înconjurau catargul de steag. O firmă atrăgătoare, gravată cu litere cursive aurii întâmpina pe toată lumea la BIBLIOTECA BOONE CREEK. Totuşi, aspectul de ansamblu era deconcertant. Era ca şi cum ai fi vizitat casa unui puşti bogat din marele oraş şi valetul te întâmpina la uşă cu baloane şi cu un pistol cu apă.

În foaierul galben pai, foarte luminos – cel puţin clădirea avea consecvenţă în inconsecvenţa ei – se afla o masă de scris în formă de L, latura lungă desfăşurându-se spre partea din spate a edificiului, unde Jeremy zări o încăpere spaţioasă cu pereţi de sticlă, rezervată copiilor. Pe stânga erau băile, iar pe dreapta, dincolo de alt perete de sticlă, se afla ceea ce părea a fi zona principală. Jeremy făcu semn cu capul şi flutură mâna spre femeia bătrâioară din spatele biroului. Femeia îi zâmbi şi, înainte să revină la cartea pe care o citea, îi răspunse la salut cu mâna. Jeremy înaintă prin uşile impozante de sticlă spre zona principală, mândru că prindea din zbor mersul lucrurilor de acolo.

În zona principală totuşi, simţi o undă de dezamăgire. Dedesubtul luminilor fluorescente erau doar şase rafturi cu cărţi, aşezate relativ foarte aproape unul de celălalt, într-o încăpere care nu era mult mai mare decât apartamentul său. În cele două colţuri mai apropiate erau nişte computere învechite şi la distanţă, spre dreapta, era o zonă comună care găzduia o mică colecţie de periodice. Patru mese mici erau împrăştiate în toată încăperea, aşa că observă doar trei persoane care răsfoiau cărţi pe rafturi, punându-l la număr şi pe un bărbat cam în vârstă, cu un aparat auditiv care stivuia cărţile pe rafturi. Privind în jur, Jeremy avu vaga bănuială ascunsă că de când se ştia

cumpărase mai multe cărţi decât avea biblioteca.

Se îndreptă spre biroul de documentare, dar după cum era de aşteptat, nu se afla nimeni în spatele acestuia. Se opri să-l aştepte pe Lex. Răsucindu-se ca să se sprijine de birou, înţelese că Lex trebuia să fi fost bărbatul cu păr alb care aranja cărţile, dar bărbatul nu făcu nicio mişcare spre el.

Îşi aruncă o privire spre ceasul de la mână. Două minute mai târziu, se uită din nou la ceas.

Peste alte două minute, după ce Jeremy îşi drese sonor glasul, bărbatul îl observă în sfârşit. Jeremy făcu semn cu capul şi flutură mâna, asigurându-se că bărbatul va realiza faptul că avea nevoie de ajutor, dar, în loc să se deplaseze spre el, bărbatul făcu semn cu capul şi flutură mâna înainte să se întoarcă la stivuitul cărţilor. Fără îndoială, încerca să rămână calm. Eficienţa sudică era legendară, remarcă Jeremy. Foarte impresionant acest loc!

În biroul mic şi dezordonat de la etajul bibliotecii, ea se uita pe fereastră. Ştia că el va veni. Doris o sunase în clipa când el plecase de la Herbs şi îi povestise despre bărbatul în negru din New York City care se afla în oraş să scrie despre fantomele din cimitir.

Clătină din cap. Era de aşteptat ca el să-i fi dat ascultare lui Doris. Odată ce lui Doris îi intra o idee în cap, avea tendinţa de a deveni foarte stăruitoare, preocupată foarte puţin de posibila reacţie pe care un astfel de articol ar putea-o genera. Ea citise articolele domnului Marsh şi ştia exact cum lucra el. Nu s-ar mulţumi să aibă dovada că fantomele nu existau – şi ea nu avea nicio îndoială în privinţa asta –, dar domnul Marsh nu s-ar fi oprit aici. Ar intervieva oamenii în maniera sa fascinantă, i-ar face să vorbească liber şi apoi, ar alege cu multă grijă, înainte de a denatura faptele în orice mod ar fi dorit. Odată ce ar termina cu ciopârţirea adevărului, l-ar expune într-un articol, iar oamenii din toată ţara aveau să creadă că toţi cei care locuiau acolo era creduli, ridicoli şi superstiţioşi.

A, nu. Nu-i plăcea deloc faptul că el se afla acolo.

Închise ochii, răsucindu-şi absentă printre degete şuviţe din părul ei negru. Treaba era că nici ei nu-i plăceau oamenii care umblau aiurea prin cimitir. Doris avea dreptate: era lipsit de respect şi de când veniseră tinerii aceia de la Duke şi apăruse articolul în ziar, lucrurile scăpaseră de sub control. De ce n-ar fi putut fi trecute sub tăcere? Luminile acelea fuseseră prin preajmă de decenii şi, cu toate că toată lumea ştia despre ele, nimănui nu-i păsa cu adevărat. Desigur, când şi când, câteva persoane puteau merge să arunce o privire – de obicei cei care beau la Lookilu sau adolescenţii. Dar tricouri? Căni de cafea? Cărţi poştale ieftine? Asocierea cu Turul Caselor Istorice?

Nu înţelegea pe deplin întregul motiv din spatele fenomenului. De ce era atât de important să se dezvolte turismul în zonă? Sigur, banii erau îmbietori, dar oamenii nu locuiau în Boone Creek pentru că doreau să se îmbogăţească. Mă rog, cei mai mulţi dintre ei, totuşi. Existau întotdeauna câteva persoane pornite să facă un ban, începând înainte de toate cu primarul. Dar ea crezuse dintotdeauna că majoritatea oamenilor locuiau în Boone Creek pentru acelaşi motiv pentru care locuia şi ea: pentru sentimentul copleşitor pe care îl avea când soarele la asfinţit transforma râul Pamlico într-o panglică galbenă aurie, pentru că îşi cunoştea vecinii şi avea încredere în ei, pentru că oamenii îşi puteau lăsa copilaşii să alerge prin împrejurimi seara, fără să se teamă că li s-ar putea întâmpla ceva rău. Într-o lume care devenea tot mai aglomerată cu fiecare clipă, Boone Creek era un oraş care nici măcar nu încercase să ţină pasul cu lumea modernă şi asta era ceea ce-l făcea să fie special.

În definitiv, de aceea se afla ea acolo. Iubea tot ceea ce era legat de oraş: mirosul de pin şi de sare în dimineţile de început de primăvară, serile sufocante de vară care-i făceau pielea să strălucească, împurpurarea învăpăiată a frunzelor de toamnă. Dar, cel mai mult, iubea oamenii şi nu se putea imagina locuind nicăieri altundeva. Avea încredere

în ei, stătea de vorbă cu ei *şi ţinea* la ei. Fără îndoială, câţiva dintre prietenii ei nu aveau aceleaşi sentimente şi, după ce se îndreptaseră spre facultăţi, nu mai reveniseră deloc. Fusese şi ea plecată un timp, dar chiar şi atunci, ştiuse mereu că se va întoarce şi se dovedise un lucru bun, pentru că îşi făcuse griji din cauza sănătăţii lui Doris în ultimii doi ani. Şi, pe lângă acestea, ştiuse că avea să fie bibliotecară, exact cum fusese mama ei, în speranţa că va face din bibliotecă un loc de care oraşul să fie mândru.

Nu, nu era cea mai încântătoare ocupaţie şi nici nu era plătită grozav. Biblioteca era o activitate în desfăşurare, dar primele impresii erau înşelătoare. Parterul găzduia numai literatură contemporană, în timp ce etajul păstra literatura clasică şi de informare, titluri suplimentare de autori contemporani şi colecţii unice. Nu era sigură dacă domnul Marsh va realiza măcar că biblioteca se întindea pe ambele nivele, de vreme ce scările erau aşezate în partea din spate a clădirii, lângă sala copiilor. Unul dintre neajunsurile acestei biblioteci găzduite într-o fostă reşedinţă era că arhitectura nu fusese proiectată pentru circulaţia publicului. Dar ea se acomodase cu locul.

Biroul ei de la etaj era aproape întotdeauna liniştit şi se afla aproape de partea ei preferată din bibliotecă. O încăpere mică alături de biroul ei conţinea titluri rare, cărţi pe care le adunase cu ocazia vânzărilor de imobile şi garaje, prin donaţii, precum şi prin vizite la librării şi comercianţi de pe tot cuprinsul statului, un proiect pe care îl începuse mama ei. Mai deţinea şi o colecţie bogată de manuscrise istorice şi de hărţi, din care unele datau din perioada anterioară Războiului de Independenţă. Toate astea erau pasiunea ei. Era permanent în căutare de ceva deosebit şi nu se sfia să-şi folosească farmecul, şiretenia sau să devină, pur şi simplu, stăruitoare pentru a obţine ceea ce dorea. Când acestea nu funcţionau, scotea în evidenţă aspectul scutirii impozitului pe venit şi – pentru că muncise mult să cultive legături cu avocaţi care se ocupau de probleme fiscale şi imobiliare de la un capăt la celălalt al

Sudului – adesea primea materiale chiar înainte ca alţi bibliotecari să afle de existenţa lor. Cu toate că nu avea resursele celor de la Duke, Wake Forest sau Universitatea Carolina de Nord, biblioteca ei era socotită ca una dintre cele mai bune biblioteci mici din stat, dacă nu chiar din ţară.

În clipa aceea, cam aşa o vedea şi ea. Cum era biblioteca *ei,* aşa era şi oraşul *ei.* Şi chiar în acest moment, o aştepta un necunoscut, un necunoscut care dorea să scrie un reportaj care era posibil să nu fie tocmai favorabil pentru concetăţenii ei.

Tocmai îl zărise apropiindu-se. Îl văzuse ieşind din maşină şi mergând spre intrare. Clătină din cap, recunoscând aproape imediat îngâmfarea de orăşean, încrezător în sine. Era, pur şi simplu, încă unul din lungul şir de oameni care veneau în vizită dintr-un loc oarecare, mai exotic, oameni care credeau că înţelegeau mai bine cum era lumea adevărată. Oameni care pretindeau că viaţa ar putea fi mult mai captivantă şi mai împlinită numai dacă schimbai locul. În urmă cu câţiva ani, se lăsase înşelată de cineva care credea astfel de lucruri, aşa că refuza să mai ia drept bune asemenea idei.

O pasăre cardinal ateriză pe pervazul din exterior. O urmări, făcând abstracţie de propriile gânduri, şi apoi oftă. Socoti că probabil era cazul să meargă şi să discute cu domnul Marsh din New York. La urma urmei, o aştepta. Făcuse atâta drum, iar ospitalitatea sudică – precum şi funcţia pe care o ocupa – îi cereau să-l ajute să găsească ceea ce îi trebuia. I se păru totuşi mai important să nu-l scape din ochi. Era capabilă să filtreze informaţiile în aşa fel încât el să înţeleagă şi părţile bune ale vieţii din oraş.

Zâmbi. Era convinsă că îl putea manipula pe domnul Marsh. Şi în plus, trebuia să accepte că era foarte arătos, chiar dacă nu era un om în care să poţi avea încredere.

Jeremy Marsh părea aproape plictisit.

Se plimba pe unul dintre intervale, cu braţele încrucişate,

aruncând câte o privire la titlurile contemporane. Din când în când, se încrunta de parcă s-ar fi întrebat de ce nu putea găsi nimic de Dickens, Chaucer sau Austen. Dacă ar cere lămuriri, Lexie se întreba cum ar reacţiona dacă i-ar răspunde cu „Cine?“ Cunoscându-l – şi imediat recunoscu că nu-l cunoştea deloc, dar făcea o simplă presupunere – probabil că s-ar uita fix la ea, fără glas, la fel cum făcuse când o zărise mai devreme în cimitir. „Bărbaţii, se gândi ea. Întotdeauna previzibili.“

Îşi aranjă puloverul, trăgând de timp înainte de a porni spre el. „Continuă să rămâi o profesionistă, îşi reaminti ea, eşti în misiune.“

— Cred că pe mine mă cauţi, anunţă ea forţând un zâmbet împietrit.

Jeremy îşi ridică privirea la auzul vocii şi, pentru o clipă, păru încremenit pe loc. Apoi, dintr-odată, zâmbi când o recunoscu. Părea destul de prietenos – gropiţa din obraz era atrăgătoare –, dar zâmbetul era puţin prea artificial şi nu era îndeajuns să contrabalanseze încrederea din priviri.

— Tu eşti Lex? întrebă el.

— Este prescurtarea de la Lexie. Lexie Darnell. Aşa îmi spune Doris.

— Eşti bibliotecara?

— Când nu umblu prin cimitire şi ignor bărbaţii care se holbează, mă străduiesc să fiu.

— Ei poftim, zise el încercând să vorbească tărăgănat precum Doris.

Ea zâmbi şi trecu pe lângă el să îndrepte câteva cărţi de pe raftul pe care el îl studiase.

— Accentul tău nu prea are succes, domnule Marsh, zise ea. Parcă verifici literele pentru un careu de cuvinte încrucişate.

Jeremy râse degajat, netulburat de comentariul ei.

— Crezi? întrebă el.

„Categoric un crai“, se gândi ea.

— Ştiu, zise ea, continuând să îndrepte cărţile. Acum, cu ce te pot ajuta, domnule Marsh? Bănuiesc că eşti în căutare

de informaţii despre cimitir?

— Renumele meu mi-a luat-o înainte.

— Doris m-a sunat să-mi spună că erai pe drum.

— A, zise el. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Este o femeie interesantă.

— E bunica mea.

Jeremy ridică din sprâncene. „El P-O-F-T-I-M“, gândi el doar pentru sine de data asta. „Dar nu-i aşa că era un *fapt* interesant?“

— Ţi-a povestit despre prânzul nostru minunat? întrebă el.

— Nu am întrebat.

Îşi trase părul după ureche observând că gropiţa lui era genul de gropiţă care-i făcea pe copilaşi să-şi dorească să-şi pună degetul în ea. Nu că îi plăcea, într-un fel sau altul, desigur. Termină cu cărţile şi se întoarse cu faţa spre el păstrându-şi tonul ferm.

— Crezi sau nu, sunt extrem de ocupată în clipa asta, sublinie ea. Am o mulţime de lucrări pe care trebui să le termin astăzi. Ce fel de informaţii cauţi?

El ridică din umeri.

— Orice ar putea să mă ajute cu istoria cimitirului şi a oraşului. Când a început povestea cu luminile. Studii care s-au făcut în trecut. Toate articolele care amintesc de legende. Hărţi vechi. Informaţii despre dealul Riker şi topografia acestuia. Documente istorice. Lucruri de genul ăsta.

Făcu o pauză studiind din nou ochii violeţi. Erau într-adevăr foarte exotici. Şi era chiar lângă el, în clipa aceea, fără să o mai ia din loc. Socoti că şi ăsta era un fapt interesant.

— Trebuie să recunosc, este într-un fel uimitor, nu? întrebă el sprijinindu-se de raftul de lângă ea.

Ea îl privi fix.

— Poftim?

— Faptul că te-am văzut la cimitir şi acum, te văd aici. Scrisoarea bunicii tale care m-a adus aici. Este într-adevăr o

coincidenţă, nu crezi?

— Nu pot spune că m-am gândit prea mult la asta.

Jeremy nu intenţiona să fie timid. Rareori era reţinut, îndeosebi când lucrurile erau interesante.

— De vreme ce nu sunt de prin partea locului, poate că ai putea să-mi spui ce fac oamenii să se relaxeze în acest oraş. Adică, există vreun loc unde să bei o cafea? Sau poate să mănânci ceva? făcu o pauză. Poate puţin mai târziu, după ce eşti liberă?

Întrebându-se dacă îl auzise bine, ea clipi.

— Mă inviţi în oraş? întrebă ea.

— Numai dacă eşti disponibilă.

— Cred, zise ea redobândindu-şi calmul, că va trebui să refuz. Dar mulţumesc pentru propunere.

Continuă să-l privească până când el, în sfârşit, îşi ridică mâinile.

— Bine, foarte politicos, zise el pe un ton îngăduitor. Dar nu poţi învinovăţi un tip că a încercat. Zâmbi şi gropiţa apăru din nou. Acum, ar fi posibil să mă apuc de cercetare? Dacă nu eşti prea ocupată cu lucrările, vreau să spun. Pot reveni şi mâine dacă este mai convenabil.

— Există ceva anume cu care ţi-ar plăcea să începi?

— Speram să citesc un articol care a apărut în ziarul local. N-am avut ocazia încă. Nu-l ai pe aici, pe undeva, din întâmplare?

Ea dădu din cap aprobator.

— Probabil este pe microfişă. Am lucrat cu ziare în ultimii ani, aşa că n-ar trebui să am vreo problemă ca să dau de el.

— Grozav, zise el. Şi informaţii despre oraş, în general?

— Sunt în acelaşi loc.

El aruncă o privire în jur, întrebându-se în ce direcţie să o ia. Ea porni către foaier.

— Pe aici, domnule Marsh. Vei găsi tot ce-ţi trebuie la etaj.

— Există şi etaj?

Ea se întoarse vorbind peste umăr.

— Dacă mă vei urma, îţi promit că o să-ţi arăt.

Jeremy se văzu obligat să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă.

— Te superi dacă îţi pun o întrebare?

Ea deschise uşa principală şi se opri.

— Câtuşi de puţin, zise ea fără să-şi schimbe expresia.

— De ce erai astăzi în cimitir?

În loc să răspundă, ea se mulţumi să-l privească cu aceeaşi mină.

— Adică, pur şi simplu, mă întrebam, continuă Jeremy. Am impresia că puţine persoane au mers acolo zilele astea.

Ea continuă să tacă, iar Jeremy deveni curios şi mai apoi se simţi stânjenit.

— N-ai de gând să spui nimic? întrebă el.

Ea zâmbi şi, luându-l prin surprindere, făcu cu ochiul înainte de a trece de uşă.

— Am zis că poţi să-mi pui întrebi, domnule Marsh. N-am zis că voi răspunde.

În timp ce mergea cu paşi mari înaintea lui, Jeremy nu putea decât să se mire. „Ah, e o persoană nemaipomenită, nu?“ Sigură de sine, frumoasă şi încântătoare, toate la un loc, şi asta *după* ce respinsese ideea de a merge la o întâlnire.

„Poate că Alvin avusese dreptate, se gândi el. Poate că frumoasele din sud au ceva ce poate înnebuni un tip“.

Merseră prin foaier, pe lângă sala de lectură a copiilor, şi apoi Lexie îl conduse sus pe scări. Când ajunse la etaj, Jeremy se opri uitându-se în jur.

„EI P-O-F-T-I-M“, se gândi el din nou.

Locul însemna mult mai mult decât nişte rafturi şubrede pline de cărţi noi. Mult mai mult. Lăsa foarte mult impresia de ambianţă gotică, din toate punctele de vedere, de la mirosul prăfuit până la atmosfera de bibliotecă particulară. Avea pereţii lambrisaţi în stejar, podina de mahon şi draperiile roşii, spaţiul deschis, cavernos, aflându-se într-un contrast total cu zona de jos. În colţuri se aflau scaune tapiţate şi lămpi imitaţie Tiffany. De-a lungul peretelui

îndepărtat era un şemineu de piatră, deasupra căruia atârna un tablou, iar ferestrele, deşi înguste, lăsau să treacă suficientă lumină dând locului o impresie aproape familială.

— Acum înţeleg, observă Jeremy. Jos e doar aperitivul, iar acesta este locul unde are loc adevărata acţiune.

Ea încuviinţă.

— Cei mai mulţi dintre vizitatorii noştri zilnici vin după titluri recente de autori pe care îi ştiu, aşa că am organizat zona de jos în avantajul lor. Spaţiul de jos este mai mic pentru că, înainte de a-l transforma, adăpostea birourile noastre.

— Unde sunt birourile acum?

— Acolo, zise ea arătând în spatele unui raft îndepărtat. Lângă încăperea cu cărţi rare.

— Uau, zise el. Sunt impresionat.

În următoarele minute, continuară să discute mergând printre rafturi. Casa, află el, fusese construită în 1874 de Horace Middleton, un căpitan care făcuse avere transportând cu vaporul cherestea şi tutun. Construise casa pentru soţia sa şi cei şapte copii, dar, în mod nefericit, nu locuise niciodată acolo. Exact înainte de a fi terminată, soţia sa murise, iar el se hotărâse să se mute cu familia la Wilmington. Casa rămăsese nelocuită mulţi ani, apoi fusese ocupată de o altă familie până în anul 1950 când, în sfârşit, fusese vândută Societăţii de Istorie care, mai apoi, o vânduse consiliului districtual pentru a fi folosită ca bibliotecă.

Jeremy o asculta cu atenţie în timp ce vorbea. Mergeau încetişor. Lexie îşi întrerupea povestea să arate unele dintre cărţile ei preferate. Curând, el află că ea era mai citită decât el, mai ales în domeniul clasicilor, dar era ceva de înţeles. De ce ai alege să devii bibliotecar dacă n-ai iubi cărţile? Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea, ea se opri şi-i făcu semn cu degetul spre o placă de pe raft.

— Secţiunea de aici este probabil mai mult în zona ta de interes, domnule Marsh.

El aruncă o privire spre placă şi observă cuvintele SUPRANATURAL/VRĂJITORIE. Încetini pasul, dar nu se opri, folosind timpul doar să observe câteva titluri, inclusiv unul despre profeţiile lui Michel de Nostredame. Nostradamus, cum era cunoscut în mod obişnuit, publicase în 1555, o sută de predicţii extrem de vagi, într-o carte intitulată *Centuries,* prima dintre cele zece pe care le scrisese în timpul vieţii sale. Dintre miile de profeţii pe care le publicase Nostradamus, doar aproximativ cincizeci sunt menţionate astăzi, asigurând o rată a succesului de un neînsemnat 5 la sută.

Jeremy îşi băgă mâinile în buzunare.

— Aş putea probabil să-ţi fac câteva recomandări bune, dacă ai vrea.

— Negreşit. Nu sunt atât de orgolioasă încât să refuz ajutorul.

— Ai citit toate prostiile astea?

— Nu. Sincer, nu găsesc subiectul atât de interesant. Adică, răsfoiesc aceste cărţi când apar, mă uit la ilustraţii şi trec uşor peste câteva dintre concluzii să văd dacă sunt interesante, dar asta-i tot.

— Bună idee, zise el. Probabil eşti mai fericită în felul ăsta.

— Este uimitor, totuşi. Sunt câteva persoane din oraş care nu doresc să ţin cărţi cu astfel de subiecte în bibliotecă, îndeosebi, cărţile despre vrăjitorie. Persoanele respective cred că aceste cărţi au o influenţă proastă asupra tinerilor.

— Aşa este. Conţin doar minciuni.

Ea zâmbi.

— E posibil, dar pierzi esenţa chestiunii. Ei vor ca aceste cărţi să fie înlăturate pentru că sunt convinşi că realmente e posibil să invoci răul şi că tinerii care citesc astfel de aiureli ar putea, cu totul întâmplător, să-i dea aripi Satanei să o ia razna prin oraşul nostru.

Jeremy încuviinţă.

— Tineretul impresionabil din Bible Belt[12]. E de înţeles.

— Nu pomeni că am zis asta, totuşi. Discutăm neoficial aici, da?

El ridică degetele.

— Pe cuvânt de cercetaş.

Câteva minute, merseră în tăcere. Soarele de iarnă abia reuşea să răzbată prin norii cenuşii, aşa că Lexie se opri în faţa câtorva lămpi să le aprindă. O lumină gălbuie se răspândi prin încăpere. Când se aplecă, Jeremy prinse o undă floral a parfumului pe care îl folosea.

Dus pe gânduri, Jeremy merse spre tabloul care se afla deasupra şemineului.

— Cine e?

Lexie făcu o pauză urmărindu-i privirea:

— Mama mea, zise ea.

Jeremy privi întrebător spre Lexie, iar ea scoase un oftat.

— După ce prima bibliotecă a ars total în 1964, mama s-a angajat să găsească o clădire nouă şi să înceapă o colecţie nouă, de vreme ce toţi ceilalţi din oraş renunţaseră la idee, catalogând-o drept imposibilă. Mama avea doar douăzeci şi doi de ani, dar şi-a petrecut mulţi ani făcând presiuni asupra funcţionarilor din consiliul districtual şi din conducerea statului pentru fonduri, organizând vânzări cu reduceri la brutărie şi mergând din uşă în uşă la oamenii de afaceri locali să îi roage până când cedau şi completau un cec. A durat mulţi ani, dar, în final, a reuşit.

În timp ce vorbea, Jeremy se pomeni plimbându-şi privirea de la Lexie la portret şi înapoi. „Există, se gândea el, o asemănare, o asemănare pe care ar fi trebuit să o observ pe loc. În special ochii.“ Culoarea violet îl impresionase imediat, dar acum că era foarte aproape, observă că ochii lui Lexie aveau o picătură de albastru-deschis pe margini, ceea ce îi amintea într-un fel de culoarea bunătăţii. Deşi portretul încercase să prindă culoarea neobişnuită, era departe de realitate.

[12] Bible Belt - partea de sud a SUA, cu mari concentrări de prozeliţi ai creştinismului fundamentalist (n.tr.)

Când Lexie îşi termină povestea, îşi trase o şuviţă de păr după ureche. Părea să repete gestul acela, observă el. Probabil că era un tic nervos. Ceea ce însemna, fără îndoială, că el o făcea să simtă nervoasă. Consideră că era un semn bun.

Jeremy îşi drese glasul.

— Îmi pare o femeie fascinantă, zise el. Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

Lexie zâmbi uşor ca şi cum ar fi fost mai multe de spus, dar se mulţumi să clatine din cap.

— Îmi pare rău, zise ea. Cred că am bătut câmpii suficient. Ai venit aici să lucrezi, iar eu te împiedic. Făcu semn cu capul spre camera cu cărţi rare. Pot la fel de bine să-ţi arăt unde vei fi întemniţat în următoarele zile.

— Crezi că va dura aşa de mult?

— Ai dorit informaţii istorice şi articolul, nu? Mi-ar plăcea să-ţi spun că toate informaţiile sunt clasate, dar nu sunt. Ai de făcut o cercetare puţin cam dificilă.

— Nu sunt prea multe cărţi de studiat, nu?

— Nu sunt doar cărţi, cu toate că avem multe pe care le-ai putea găsi utile. Bănuiala mea este că vei găsi unele dintre informaţiile pe care le cauţi în jurnale. Am reuşit să adun foarte multe de la oamenii care au trăit în zonă, aşa că există o colecţie acum. Chiar am câteva care datează din secolul al şaptesprezecelea.

— Nu ai din întâmplare jurnalul lui Hettie Doubilet, nu?

— Nu. Dar am câteva care au aparţinut persoanelor care au trăit în Watts Landing şi chiar unul scris de cineva care s-a considerat un fel de cronicar amator pentru zona locală. Nu le poţi verifica în afara bibliotecii şi o să-ţi ia ceva timp să te descurci prin ele. Nu sunt deloc lizibile.

— Abia aştept, zise el. *Trăiesc* pentru cercetările dificile.

Ea zâmbi.

— Aş fi dispusă să pun rămăşag că eşti foarte priceput la aşa ceva.

O privi lung şi ironic.

— O, da. Mă pricep la o mulţime de lucruri.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta, domnule Marsh.

— Jeremy, zise el. Spune-mi Jeremy.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu sunt convinsă că e o idee bună.

— O, e o idee grozavă, o încurajă el. Crede-mă.

Ea râse zgomotos. „Mereu pus pe treabă, tipul ăsta.“

— Este o propunere tentantă, zise ea. Serios. Sunt măgulită. Dar chiar şi aşa, nu te cunosc suficient de bine ca să am încredere în tine, domnule Marsh.

Jeremy o urmări amuzat, în timp ce ea se întoarse într-o parte, gândindu-se că mai întâlnise genul acela de femeie. Femeile care îşi foloseau inteligenţa să ţină bărbaţii la distanţă aveau, de obicei, un avantaj clar faţă de ei, dar de bine de rău, cu ea totul părea să fie aproape… mă rog, încântător şi paşnic. Poate că era accentul. După modul în care intona cuvintele, putea probabil să convingă o pisică să traverseze înotând un râu.

„Nu, se corectă el, nu e doar accentul.“ Poate că îi plăcuse isteţimea ei. Sau ochii ei uimitori şi modul în care arăta în jeanşi. De acord, asta era doar o parte, dar era ceva mai mult. Era… ce? Nu o cunoştea, nu ştia nimic despre ea. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu spusese mai nimic despre ea. Vorbise mult despre cărţi şi despre mama ei, dar nu aflase nimic altceva despre ea.

Se afla acolo să scrie un articol, dar cu o senzaţie neaşteptată de slăbiciune, realiza că ar prefera să-şi petreacă următoarele ore cu Lexie. Dorea să se plimbe cu ea prin centrul oraşului sau, mai bine, să cineze cu ea într-un restaurant romantic, îndepărtat, unde puteau fi singuri şi se puteau cunoaşte. Era misterioasă şi lui îi plăceau misterele. Misterele întotdeauna duceau la surprize, aşa că în timp ce o urma către camera cu cărţi rare, nu putea să nu se gândească la faptul că voiajul său către sud tocmai devenise grozav de interesant.

Încăperea cu cărţi rare era mică, probabil un fost dormitor, şi era, în plus, despărţită printr-un perete jos de

lemn care se întindea dintr-o parte a camerei în cealaltă. Pereţii fuseseră vopsiţi bej, căptuşeala de scânduri era albă, iar podeaua din lemn de esenţă tare era roasă, dar nedeformată. În spatele peretelui erau rafturi înalte cu cărţi; într-un colţ se afla o ladă cu capac de sticlă care semăna cu o ladă de comori, cu un televizor şi un magnetoscop alături, fără îndoială pentru benzile care făceau referinţe la istoria Carolinei de Nord. Vizavi de uşă, se afla o fereastră şi sub ea, un birou vechi cu rulou. O măsuţă cu un dispozitiv pentru microfişe stătea imediat în dreapta lui Jeremy, iar Lexie făcu un semn spre ea. Îndreptându-se spre biroul cu rulou, deschise sertarul de jos şi apoi reveni cu o cutie mică de carton.

După ce puse cutia pe birou, căută printre diapozitive şi scoase unul. Aplecându-se spre el, deschise dispozitivul şi strecură diapozitivul în interior, mişcându-l până când apăru articolul. Din nou, surprinse o dâră din parfumul ei şi, peste o clipă, articolul se afla în faţa sa.

— Poţi să începi cu asta, zise ea. O să-mi petrec câteva minute uitându-mă pe aici să văd dacă găsesc mai mult material pentru tine.

— A mers rapid, zise el.

— Nu era atât de dificil. Mi-am amintit data articolului.

— Impresionant.

— Nu prea. A apărut de ziua mea de naştere.

— Douăzeci şi şase?

— Cam aşa ceva. Acum, lasă-mă să văd ce găsesc.

Ea se întoarse şi trecu din nou prin uşile batante.

— Douăzeci şi cinci? strigă el.

— Frumoasă încercare, domnule Marsh. Dar eu nu intru în joc.

El râse. Categoric, o să fie o săptămână interesantă.

Jeremy îşi îndreptă atenţia spre articol şi începu să citească. Era scris exact cum se aşteptase – plin de publicitate excesivă şi senzaţională şi de multă aroganţă, ca să sugereze că toată lumea care locuia în Boone Creek ştia dintotdeauna că locul era extrem de special.

Află foarte puţine noutăţi. Articolul trata legenda iniţială pe care o prezenta cam în acelaşi mod în care o făcuse Doris, cu mici schimbări. În articol, Hettie îi vizita pe împuterniciţii districtului, nu pe primar, şi provenea din Louisiana, nu din regiunea Mării Caraibilor. Era interesant faptul că ea, după cum se părea, răspândise blestemul dincolo de uşile primăriei, ceea ce produsese un scandal, aşa că fusese dusă la închisoare. Când gardienii se duseseră să o elibereze a doua zi de dimineaţă, descoperiră că dispăruse ca şi cum s-ar fi evaporat în aer. După asta, şeriful refuzase să mai încerce să o aresteze pentru că se temuse că-i va blestema şi familia. Dar toate legendele erau la fel: poveştile se transmiteau şi se modificau uşor, ca să devină mai captivante. Şi trebuia să admită că partea cu dispariţia era interesantă. Ar trebui să afle dacă ea fusese în realitate arestată şi dacă într-adevăr scăpase.

Jeremy aruncă o privire peste umăr. Nici urmă de Lexie încă.

Privind înapoi pe ecran, înţelese că ar putea la fel de bine să adauge informaţii la ceea ce îi povestise Doris despre Boone Creek, aşa că mişcă placa de sticlă care cuprindea microfişa urmărind cum ieşeau la iveală alte articole. Era o săptămână plină de ştiri însumând patru pagini – ziarul apărea în fiecare marţi – şi află repede ceea ce avea oraşul de oferit. Era o plăcere să citeşti, în cazul în care nu doreai reportaje despre ceva ce se întâmpla altundeva în lume sau ceva care ar putea măcar să-ţi ţină ochii deschişi. Citi despre un tânăr care amenajase faţada clădirii VFW[13] să câştige dreptul de a fi Eagle Scout, despre o nouă curăţătorie deschisă pe Main Street şi un rezumat al unei întruniri a alegătorilor pentru rezolvarea treburilor obşteşti, iar la punctul principal al ordinei de zi trebuia să se hotărască dacă să se monteze sau nu un indicator de oprire pe Leary Point Road. Două zile la rând, prima pagină fusese dedicată reportajului despre un accident de automobil în care doi localnici suferiseră răni minore.

[13] Veterans of Foreign Wars (veterani de război) (n.tr.)

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului.

Aşadar, oraşul era exact cum se aşteptase. Adormit, liniştit şi aparte în modul în care toate comunităţile mici pretindeau a fi, dar nimic altceva. Era tipul de oraş care continua să existe mai mult ca o consecinţă a obişnuinţei decât ca urmare a unicităţii, pierzându-şi din vitalitate în următoarele decenii, odată cu populaţia care îmbătrânea. Oricum, nu exista viitor şi nimic pe termen lung…

— Citeşti despre oraşul nostru fascinant? întrebă ea.

El tresări surprins că nu o auzise apropiindu-se şi simţindu-se ciudat de trist în privinţa stării lucrurilor de acolo.

— Da. Şi *este* captivant. Trebuie să recunosc. Acel Eagle Scout a fost o grozăvie.

— Jimmie Telson, zise ea. Este într-adevăr un puşti grozav. Zece pe linie şi un jucător foarte bun de baschet. Tatăl său a murit anul trecut, dar el continuă să se ofere în mod voluntar să facă câte ceva prin oraş, chiar dacă are acum o slujbă de jumătate de normă la Pete’s Pizza. Suntem mândri de el.

— Sunt convins de valoarea puştiului.

Ea zâmbi, gândindu-se: „Sigur că eşti“.

— Iată, zise ea aşezând un teanc de cărţi lângă el, astea ar trebui să-ţi ajungă pentru început.

Jeremy aruncă o privire asupra titlurilor.

— Parcă ai zis că ar fi mai bine dacă aş folosi jurnalele. Toate astea sunt istorie generală.

— Ştiu. Dar nu doreşti să înţelegi perioada în care a început totul?

El ezită.

— Cred că da, recunoscu el.

— Bine, spuse ea şi îşi trase mâneca puloverului, dusă pe gânduri. Şi am descoperit o carte cu poveşti despre fantome care te-ar putea interesa. Are un capitol în care se vorbeşte despre Cedar Creek.

— E grozav.

— Atunci, te voi lăsa să începi. Voi reveni după un timp

să văd dacă vei mai avea nevoie de altceva.

— Nu o să rămâi?

— Nu. Cum am zis mai devreme, am foarte mult de lucru. Poţi să rămâi aici sau poţi să stai la una dintre mesele din zona principală. Dar aş fi recunoscătoare dacă nu ai mişca din loc cărţile de pe podea. Niciuna dintre aceste cărţi deosebite nu poate fi cercetată.

— N-aş cuteza, zise el.

— Acum, dacă mă vei scuza, domnule Marsh, chiar trebuie să plec. Şi nu uita că, deşi biblioteca este deschisă până la şapte, camera cu cărţi rare se închide la cinci.

— Chiar şi pentru prieteni?

— Nu. Lor le permit să stea cât doresc.

— Aşadar, te voi întâlni la ora şapte?

— Nu, domnule Marsh. Te voi întâlni la ora cinci.

El râse.

— Poate că mâine mă vei lăsa să stau mai mult.

Ea ridică din sprâncene fără să răspundă şi făcu câţiva paşi spre uşă.

— Lexie?

Ea se întoarse.

— Poftim?

— Mi-ai fost de mare ajutor până acum. Mulţumesc.

Ea îi zâmbi fermecător şi pe neaşteptate.

— Cu plăcere.

Jeremy îşi petrecu următoarele ore citind atent informaţiile despre oraş. Răsfoi cărţile una câte una, zăbovind asupra fotografiilor şi citind paragrafele pe care le considera interesante.

Cea mai mare parte a informaţiilor se refereau la începuturile istoriei oraşului, aşa că trecu însemnările pe care le considera relevante pe carnetul de lângă el. Bineînţeles, nu era sigur de ceea ce era relevant în momentul acela; era prea devreme să-şi dea seama şi astfel, curând, însemnările sale acopereau câteva pagini.

Învăţase din experienţă că cel mai bun mod de a aborda

o astfel de poveste era să înceapă cu ceea ce ştia, prin urmare… ce ştia în mod sigur? Că cimitirul fusese folosit timp de peste o sută de ani fără a se observa lumini misterioase. Că luminile apăruseră pentru prima oară cam în urmă cu o sută de ani şi că apăruseră cu regularitate, dar numai când era ceaţă. Că multe persoane le văzuseră, ceea ce însemna că era puţin probabil ca luminile să fie un simplu rod al imaginaţiei. Şi, bineînţeles, că, în momentul de faţă, cimitirul se scufunda.

Chiar şi după câteva ore, nu ştia mai mult decât în momentul când începuse. Ca majoritatea misterelor, era un puzzle cu multe piese disparate. Legenda, fie că Hettie blestemase oraşul sau nu, era în esenţă o încercare de a înlănţui câteva piese într-o formă inteligibilă. Dar de vreme ce legenda avea ca bază ceva fals, însemna că unele piese – indiferent care – fuseseră fie trecute cu vederea, fie ignorate. Şi asta însemna, fără îndoială, că Lexie avusese dreptate. Trebuia să citească totul şi în felul acesta nu-i va scăpa nimic.

Nicio problemă. Aceea era, de fapt, partea plăcută. Căutarea adevărului era adesea mai amuzantă decât transcrierea în formă completă a concluziei reale, aşa că se pomeni cufundat în subiect. Descoperi că Boone Creek fusese întemeiat în 1729, ajungând să fie unul dintre cele mai vechi oraşe din stat, şi că mult timp nu fusese decât un sătuc comercial pe malurile râurilor Pamlico şi Boone Creek. În decursul veacului, devenise un port neînsemnat în sistemul navigabil interior, iar folosirea navelor cu aburi pe la mijlocul anilor 1800 accelerase dezvoltarea oraşului. Către sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, perioada de avânt a căilor ferate ajunsese în Carolina de Nord, iar pădurile fuseseră făcute una cu pământul în timp ce se săpau numeroase cariere. Oraşul fusese afectat iarăşi datorită amplasării sale, fiind un fel de poartă de intrare spre Outer Banks. Ulterior, oraşul începuse să prospere odată cu economia din restul statului, deşi populaţia rămăsese constantă după 1930. În cele mai recente

recensăminte, populaţia districtului scăzuse realmente, ceea ce nu-l surprinse câtuşi de puţin.

În cartea cu povestiri despre fantome, citi şi o relatare despre cimitir. În varianta aceea, Hettie blestema oraşul nu pentru că trupurile din cimitir fuseseră mutate, ci pentru că ea refuzase să se dea la o parte când soţia unuia dintre împuterniciţi se apropia din direcţia opusă. Totuşi, pentru că era considerată o personalitate aproape spirituală în Watts Landing, scăpase de arest, drept urmare câţiva dintre cetăţenii mai rasişti se avântaseră şi produseseră numeroase stricăciuni în cimitirul negrilor. În mânia ei, Hettie blestemase cimitirul Cedar Creek şi jurase că strămoşii ei vor călca în picioare terenul din cimitir până când pământul îl va înghiţi cu totul.

Jeremy se lăsă pe spătarul scaunului reflectând. Trei variante complet diferite ale aceleiaşi legende. Se întrebă ce semnificaţie avea acest fapt.

Într-un mod interesant, autorul cărţii – A. J. Morrison – adăugase un post-scriptum tipărit cu caractere cursive care relata că cimitirul Cedar Creek începuse efectiv să se scufunde. Potrivit expertizelor topografice, terenul cimitirului se scufundase cu aproape jumătate de metru, dar autorul nu oferea nicio explicaţie.

Jeremy examină data publicării. Cartea fusese scrisă în 1954 şi, după modul cum arăta cimitirul în prezent, socoti că se mai scufundase cel puţin încă un metru de atunci. Îşi notă să caute măsurătorile topografice din perioada aceea, precum şi unele făcute mult mai recent.

Şi totuşi, pe măsură ce absorbea informaţiile, nu se putea stăpâni să nu-şi arunce privirea peste umăr din când în când, cu slaba speranţă că Lexie se întorsese.

De partea cealaltă a oraşului, pe terenul de golf, în dreptul celui de al paisprezecelea reper pentru minge şi cu telefonul celular lipit de ureche, primarul lua poziţia de lovire în timp ce asculta persoana care îl sunase, deşi zgomotul de fond persista. În partea aceea de district,

recepţia era proastă, iar primarul se întreba dacă menţinerea crosei de golf deasupra capului l-ar ajuta să înţeleagă ceea ce i se spunea.

— Era la Herbs? Astăzi la prânz? Ai zis *Primetime Live?*

Primarul dădu din cap aprobator, făcându-se că nu observă că partenerul său de golf, care la rândul său se prefăcea că este atent la locul unde aterizase ultima sa lovitură, tocmai azvârlise mingea din spatele unui copac, plasând-o într-o poziţie mai bună.

— Am găsit-o! strigă amicul său, pregătindu-se să execute lovitura.

Amicul primarului acţiona aşa tot timpul, ceea ce în mod sincer nu-l deranja pe primar foarte tare de vreme ce şi el tocmai făcuse acelaşi lucru. Menţinerea celor trei handicapuri ar fi fost altminteri imposibilă.

Între timp, pe când persoana care sunase încheia, amicul său aruncase mingea din nou în copaci.

— Blestem! strigă el, dar primarul nu-l băgă în seamă.

— Ei bine, categoric e interesant, zise primarul cu mintea febrilă, în căutare de variante, şi sunt foarte bucuros că ai sunat. Ai grijă, acum. La revedere.

Închise telefonul cu un pocnet uşor în timp ce amicul său se apropia.

— Sper să obţin o poziţie bună cu asta.

— Nu m-aş agita prea mult, zise primarul cumpănind evenimentul neaşteptat din oraş. Sunt sigur că va ajunge exact unde vrei.

— Cine era la telefon?

— Destinul, anunţă el. Şi dacă vom juca corect, asta poate că va fi salvarea noastră.

*

Două ore mai târziu, exact când soarele se lăsa mai jos de vârfurile copacilor şi umbrele începeau să se întindă pe fereastră, Lexie îşi băgă capul prin uşa camerei în care se aflau cărţile rare.

— Cum merge?

Aruncând o privire peste umăr, Jeremy zâmbi. Depărtându-se de birou, îşi trecu mâna prin păr.

— Bine, zise el. Am aflat destul de puţine.

— Ai deja soluţia magică?

— Nu, dar sunt tot mai aproape. O simt.

Ea intră în cameră.

— Mă bucur. Dar cum am mai zis, de obicei aici încui pe la cinci ca să mă pot ocupa de oamenii care vin după serviciu.

El se ridică de la birou.

— Nicio problemă. Oricum, sunt cam obosit. A fost o zi lungă.

— Vei reveni mâine-dimineaţă, nu?

— Aşa intenţionam. De ce?

— Păi, în mod obişnuit, pun totul înapoi pe rafturi zilnic.

— Ar fi posibil să laşi cărţile aşa cum sunt? Sunt convins că voi mai trece prin cele mai multe dintre ele.

Ea se gândi o clipă.

— Cred că nu e nicio problemă. Dar trebuie să te avertizez că dacă nu vei apărea dis-de-dimineaţă, voi considera că m-am înşelat în privinţa ta.

El încuviinţă cu un aer solemn.

— Promit că nu am să te las să aştepţi zadarnic. Nu sunt genul ăla.

Ea făcu ochii mari gândind: „O, Doamne“. Era stăruitor, totuşi. Trebuia să-l pună la punct.

— Sunt sigură că spui acelaşi lucru tuturor fetelor, domnule Marsh.

— Nu, zise el sprijinindu-se de birou. De fapt, sunt foarte timid. Aproape un călugăr, serios. Abia dacă ies vreodată.

Ea ridică din umeri.

— Asta îmi confirmă ceea ce ştiu. Faptul că eşti un jurnalist dintr-un mare oraş, m-a făcut să te socotesc drept un crai.

— Şi asta te deranjează?

— Nu.

Bine. Pentru că, după cum ştii, primele impresii pot fi înşelătoare.

— O, mi-am dat seama de asta imediat.

— Serios?

— Desigur, zise ea. Când am dat peste tine prima dată la cimitir, m-am gândit că te aflai acolo pentru o înmormântare.

CINCI

Cincisprezece minute mai târziu, după ce mersese pe un drum asfaltat care lăsa loc unui alt drum acoperit cu pietriş – în mod sigur toată lumea din zonă era îndrăgostită de pietriş – Jeremy nu avu încotro şi îşi parcă maşina în mijlocul unei băltoace, exact în faţa unei firme vopsite manual care făcea reclamă pentru Greenleaf Cottages. Ceea ce îi reaminti să nu aibă încredere în promisiunile Camerei de Comerţ locale.

Categoric nu era ceva modern. N-ar fi fost modern nici în urmă cu treizeci de ani. Cu totul, erau şase bungalow-uri mici aşezate de-a lungul apei. Cu vopseaua cojită, pereţii de scândură şi acoperişurile de tablă, se întindeau până la următoarele cărări mici şi neîngrijite din dreptul unui bungalow central unde presupuse că se afla biroul principal. Era pitoresc, trebuia să recunoască, dar partea rustică era probabil pusă pe socoteala ţânţarilor şi aligatorilor care nu-i stârneau prea mult entuziasmul de a rămâne acolo.

În timp ce se gândea dacă era măcar cazul să se deranjeze să-şi ia camera în primire – trecuse pe lângă câteva lanţuri hoteliere din Washington, cam la patruzeci de minute distanţa de Boone Creek – auzi zgomotul unui motor care se apropia pe drum şi văzu cum un Cadillac de culoarea castanei venea spre el, săltând nebuneşte prin

gropi. Luându-l prin surprindere, maşina trase exact lângă maşina lui, împrăştiind pietrişul în timp ce frână.

Un bărbat chel, supraponderal şi cu o înfăţişare aiurită îşi făcu apariţia brusc de după portieră. Îmbrăcat într-un pantalon verde de poliester şi un pulover albastra cu gulerul pe gât, bărbatul arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric.

— Domnul Marsh?

Jeremy rămase uimit.

— Da?

Bărbatul alergă în jurul maşinii. Totul în jurul său părea să se mişte rapid.

— Sunt bucuros că te-am prins înainte de a-ţi lua camera! Doream să am ocazia să vorbesc cu tine! Nu pot să-ţi spun cât de emoţionaţi suntem cu toţii de vizita ta!

Parcă i se tăiase răsuflarea când întinse mâna şi o apucă viguros pe a lui Jeremy.

— Te cunosc? întrebă Jeremy.

— Nu, nu, categoric nu. Bărbatul râse. Sunt primarul Tom Gherkin. La fel ca murăturile[14], dar poţi să-mi spui Tom. Râse din nou. Am vrut doar să trec să-ţi urez bun venit în minunatul nostru oraş. Scuze pentru înfăţişarea mea. Ar fi trebuit să te întâmpin la birou, dar am venit direct de pe terenul de golf, imediat ce am aflat că eşti aici.

Jeremy îl privi atent, încă puţin şocat. Cel puţin asta justifica îmbrăcămintea.

— Eşti primarul?

— Sunt din ’94. Este un fel de tradiţie de familie. Tăticu’ meu, Owen Gherkin, a fost primar aici timp de douăzeci şi patru de ani. A manifestat o adevărată pasiune pentru oraş, tăticu’ meu. Ştia tot ceea ce trebuia ştiut despre locul acesta. Bineînţeles, să fii primar aici este doar o treabă de câteva ore pe săptămână. Este mai mult un post onorific. Sunt mai mult om de afaceri, dacă vrei să ştii adevărul. Sunt proprietarul magazinului universal şi al staţiei de radio din centru. Cântece vechi. Îţi plac cântecele vechi?

[14] *Gherkin,* în limba engl., castravecior murat (n.tr.)

— Desigur, zise Jeremy.

— Bine, bine. Mi-am şi închipuit din momentul când te-am văzut. Mi-am zis: „Ăsta-i un om care apreciază muzica bună“. Nu suport majoritatea aiurelilor ăstora noi pe care toţi ceilalţi le numesc muzică în ziua de azi. Îmi dau dureri de cap. Muzica trebuie să aline sufletul. Ştii ce vreau să spun, nu?

— Desigur, repetă Jeremy încercând să se menţină pe poziţie.

Primarul râse.

— Mi-am dat seama. În sfârşit, cum am zis, nu am cuvinte să-ţi spun cât de emoţionaţi suntem cu toţii că te afli aici ca să scrii un articol despre oraşul nostru. Este tocmai lucrul de care are nevoie acest oraş. Adică, cui nu-i place o poveste bună cu fantome, nu? Îi atrage pe oameni aici, categoric. Mai întâi, oamenii de la Duke, pe urmă ziarul local. Şi acum, un jurnalist dintr-un oraş important. Ştirea se va publica şi asta-i bine. Ca să vezi, chiar săptămâna trecută, am primit un telefon de la un grup din Alabama care se gândea să-şi petreacă vreo câteva zile aici în acest weekend pentru Turul Caselor Istorice.

Jeremy clătină din cap încercând să tergiverseze lucrurile.

— Cum ai ştiut că eram aici?

Primarul Gherkin puse prieteneşte o mână pe umărul lui Jeremy şi aproape înainte ca acesta să realizeze, amândoi se deplasau spre biroul din bungalow.

— Veştile circulă, domnule Marsh. Se răspândesc cu iuţeala fulgerului. S-au răspândit mereu şi mereu se vor răspândi. Sunt parte din farmecul acestui loc. Veştile şi frumuseţea naturală. Ştii că avem câteva dintre cele mai bune locuri de pescuit şi de vânat raţe din stat? Oamenii vin de peste tot, chiar şi cei celebri, şi cei mai mulţi dintre ei stau chiar aici, la Greenleaf. Locul ăsta este o bucăţică de paradis. Ai bungalow-ul tău liniştit, aici în mijlocul naturii. Pe cuvântul meu, vei asculta păsările şi greierii toată noaptea. Bag mâna în foc că locul ăsta te face să vezi

hotelurile din New York într-o lumină cu totul nouă.

— Asta aşa e, recunoscu Jeremy.

Bărbatul era categoric un politician.

— Şi nu-ţi face nicio grijă în legătură cu şerpii.

Jeremy făcu ochii mari.

— Şerpi?

— Sunt sigur că ai auzit de treaba asta, dar nu uita că toată situaţia de anul trecut a fost doar o neînţelegere. Unii oameni n-au nicio fărâmă de bun-simţ. Dar cum am zis, nu-ţi face griji în privinţa asta. În mod normal, şerpii nu-şi fac apariţia până vara, oricum. Bineînţeles că nu te duci să cercetezi prin tufişuri ca să-i cauţi. Ăştia de pe aici pot fi periculoşi.

— Aş, zise Jeremy încercând să găsească un răspuns, în timp ce mintea sa se lupta cu imaginile provocate de spusele primarului. Nu suporta şerpii. Chiar mai mult decât ţânţarii şi aligatorii. De fapt, mă gândeam…

Primarul Gherkin suspină suficient de tare să întrerupă replica lui Jeremy şi se uită în jur parcă asigurându-se că Jeremy observase cât de mult se bucura el de decorul natural.

— Aşadar, spune-mi, Jeremy… nu te superi dacă îţi spun Jeremy?

— Nu.

— Asta-i tare drăguţ din partea ta. Tare drăguţ. Aşadar, Jeremy, mă întrebam dacă tu crezi că una dintre emisiunile alea de televiziune ar putea să urmărească îndeaproape investigaţia ta aici.

— Habar n-am, zise el.

— Păi, dacă ar veni, am face pregătiri festive ca să-i primim. Le-am arăta ospitalitatea sudică autentică. Zău, i-am instala chiar aici, la Greenleaf, gratuit. Şi, bineînţeles, vor avea o poveste nemaipomenită de spus. Mult mai grozavă decât ceea ce aţi făcut la *Primetime.* Ceea ce avem noi aici e treabă serioasă.

— Realizezi că eu, în primul rând, sunt editorialist? În mod normal, nu am nicio legătură cu televiziunea…

— Nu, bineînţeles că nu. Primarul Gherkin făcu cu ochiul, evident neîncrezător. Fă-ţi treaba şi vom vedea ce se întâmplă.

— Vorbesc serios, zise Jeremy.

Primarul făcu cu ochiul din nou.

— Fără îndoială că vorbeşti.

Jeremy nu era prea sigur ce să-i spună ca să-i schimbe părerea, mai ales că omul poate avea *dreptate* – şi peste o clipă, primarul Gherkin înaintă prin uşa biroului, dacă acela se putea numi birou.

Încăperea arăta de parcă n-ar fi fost renovată de o sută de ani, iar pereţii de lemn îl duseră cu gândul la o cabană de bârne. Exact dincolo de masa şubredă, se afla un biban montat pe perete. În fiecare colţ, de-a lungul pereţilor şi deasupra cartotecii şi a mesei de scris, existau creaturi împăiate: castori, iepuri, veveriţe, oposumi, sconcşi şi un bursuc. Totuşi, spre deosebire de majoritatea animalelor împăiate pe care le văzuse, toate fuseseră fixate să pară ca şi cum ar fi fost încolţite şi încercau să se apere. Boturile se modelau ameninţătoare, trupurile erau arcuite, dinţii expuşi şi ghearele scoase. Jeremy continua să fie preocupat de creaturi, când identifică un urs într-un colţ şi tresări şocat. Ca şi celelalte animale, labele îi erau întinse de parcă ar fi atacat. Locul era Muzeul de Istorie Naturală transformat într-un film horror şi înghesuit într-o cămăruţă…

În spatele mesei de scris, un bărbat uriaş, cu o barbă mare, stătea cu picioarele sprijinite în faţa unui televizor. Imaginea era neclară, cu dungi verticale care treceau pe ecran la fiecare două secunde, făcând imposibil de văzut ceea ce se transmitea.

Bărbatul se ridică din spatele mesei de scris şi continuă să se înalţe până când îl întrecu pe Jeremy. Avea probabil cel puţin doi metri şi umerii îi erau mai zdraveni decât cei ai ursului împăiat din colţ. Îmbrăcat în pantaloni largi şi o cămaşă în carouri, apucă la repezeală un clipboard şi îl puse pe birou.

Arătă cu degetul spre Jeremy şi spre clipboard. Nu

zâmbea şi, din toate punctele de vedere, arăta de parcă n-ar fi dorit decât să-i smulgă braţele lui Jeremy şi să-l bată cu ele înainte de a-l sălta pe perete.

Gherkin, după cum era de aşteptat, râdea. Jeremy observase că omul râdea mult.

— Nu-ţi face griji din cauza lui, Jeremy, interveni primarul repede. Jed nu vorbeşte mult cu străinii. Completează formularul şi poţi să o iei spre cămăruţa ta din paradis.

Jeremy se uita mirat la Jed, gândind că bărbatul era cea mai înspăimântătoare persoană pe care o întâlnise în viaţa sa.

— Nu numai că deţine Greenleaf şi lucrează pentru consiliul municipal, dar este şi singura persoană care se ocupă cu împăierea animalelor, continuă Gherkin. Nu ţi se pare incredibil?

— Incredibil, zise Jeremy forţând un zâmbet.

— Vânezi ceva pe aici, vii la Jed. Va face pentru tine ceea ce trebuie.

— Voi încerca să nu uit asta.

Brusc, primarul se înseninã.

— Vânezi, nu?

— Nu prea, ca să fiu sincer.

— Păi, poate că vom schimba treaba cât vei fi aici. Am spus oare că vânătoarea de raţe aici este spectaculoasă?

În timp ce Gherkin vorbea, Jed bătu iarăşi uşor cu degetul său masiv în clipboard.

— Acum, nu încerca să-l intimidezi pe prietenul nostru, se răţoi primarul Gherkin. Este din New York. E un jurnalist dintr-un mare oraş, aşa că tratează-l cum se cuvine.

Primarul Gherkin îşi îndreptă atenţia din nou spre Jeremy.

— Şi Jeremy, aşa după cum ştii, primăria va fi încântată să-ţi plătească cazarea aici.

— Nu e necesar…

— Niciun cuvânt, zise el respingând refuzul. Decizia a fost deja luată de cei mai mari. Făcu cu ochiul. Adică de mine, apropo. Măcar atât putem face pentru un oaspete atât de distins.

— În sfârşit, mulţumesc.

Jeremy întinse mâna după stilou. Începu să completeze formularul de înregistrare simţind privirea lui Jed fixată pe el şi temându-se de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar răzgândi în privinţa şederii. Gherkin se aplecă spre umărul său.

— Am spus oare ce emoţionaţi suntem să te avem oaspete în oraşul nostru?

De partea cealaltă a oraşului, într-un bungalow alb cu obloane albastre de pe o stradă liniştită, Doris prăjea slănină, ceapă şi usturoi, în timp ce o oală cu paste fierbea pe un ochi alăturat. Lexie tăia în cuburi roşii şi morcovi deasupra chiuvetei şi le spăla în acelaşi timp. Pentru că terminase treaba la bibliotecă, trecuse pe la Doris, aşa cum făcea de obicei, de câteva ori pe săptămână. Deşi casa ei se afla în apropiere, adesea lua cina la bunica ei. Obiceiurile vechi dispar greu.

La aparatul de radio de pe pervaz, se cânta jazz şi, exceptând lucrurile banale pe care şi le spun membrii unei familii, niciuna nu vorbise prea mult. Pentru Doris, motivul era ziua de muncă prelungită. De când suferise o criză de inimă, în urmă cu doi ani, obosea foarte uşor, chiar dacă nu voia să recunoască. Pentru Lexie, motivul era Jeremy Marsh, deşi avea destulă minte să nu-i spună nimic lui Doris. Doris manifestase mereu un interes viu pentru viaţa ei personală, aşa că Lexie învăţase că era cel mai bine să evite subiectul ori de câte ori era posibil.

Lexie ştia că bunica ei nu avea intenţii rele. Doris nu înţelegea, pur şi simplu, de ce o persoană ca ea, ajunsă la treizeci de ani, nu se înţelepţise încă, aşa că ajunsese în situaţia de a se întreba adesea cu voce tare de ce Lexie nu era căsătorită. Aşa ageră cum era, Doris făcea parte din şcoala veche; se căsătorise la douăzeci de ani şi îşi petrecuse următorii patruzeci şi patru de ani cu un bărbat pe care îl adorase până când trecuse în lumea de dincolo, în urmă cu trei ani. La urma urmei, bunicii lui Lexie o

crescuseră, aşa că Lexie putea rezuma foarte bine toată vorbăria lui Doris în câteva idei simple: era timpul ca ea să cunoască un băiat drăguţ, să-şi întemeieze un cămin, să se mute într-o casă cu un gard de ţăruşi albi şi să facă mulţi copii.

Lexie ştia că Doris nu era foarte deplasată în convingerea ei. Oricum, cam asta era ceea ce se aştepta de la femei. Şi când era sinceră cu sine însăşi, şi Lexie visa uneori la o astfel de viaţă. Teoretic, în orice caz. Dar, mai întâi dorea să întâlnească omul potrivit, cineva care să o anime, genul de individ pe care să-l numească cu mândrie *bărbatul ei.* Acela era punctul în care ea şi Doris aveau păreri deosebite. Doris părea să considere că un om cumsecade, de înaltă ţinută morală, cu o slujbă bună, era tot ceea ce trebuia să spere o femeie în mod rezonabil. Şi poate că în trecut, acelea erau toate calităţile la care cineva putea *spera.* Dar Lexie nu dorea să accepte un bărbat doar pentru că era binevoitor şi cumsecade şi avea o slujbă bună. Cine ştie – poate că avea speranţe fanteziste, dar Lexie dorea să simtă şi pasiune. Indiferent cât de binevoitor şi de responsabil ar fi un bărbat, dacă n-ar simţi niciun fel de pasiune pentru el, nu putea să se gândească la altceva decât că se va „mulţumi“ cu mai puţin şi ea nu dorea să se mulţumească cu mai puţin. N-ar fi cinstit faţă de ea şi n-ar fi drept faţă de el. Dorea un bărbat care să fie şi sensibil şi binevoitor, dar să şi poată, în acelaşi timp, să o dea gata. Dorea o persoană care să se ofere să-i maseze picioarele după o zi prelungită la bibliotecă, dar să o şi stimuleze intelectual. Un romantic, bineînţeles, genul de bărbat care i-ar cumpăra flori fără să aibă niciun motiv.

Nu cerea prea mult, nu-i aşa?

Judecând după *Glamour, Ladies' Home Journal* şi *Good Housekeeping* – reviste pe care le primea biblioteca – era cam mult. În acele reviste, se părea că toate articolele afirmau că doar femeia era cea capabilă să menţină emoţia vie într-o relaţie. Dar nu aşa trebuia să fie o relaţie? O *relaţie?* Ambii parteneri făcând tot posibilul ca celălalt să fie

mulţumit la nesfârşit?

Asta era problema multora dintre cuplurile căsătorite pe care ea le cunoştea. În orice căsătorie, exista un echilibru fragil între a face ceea ce doreai şi a face ceea ce dorea partenerul şi, atâta vreme cât atât soţul, cât şi soţia acţionau după cum dorea celălalt, nu exista nicio problemă. Problemele se iveau atunci când oamenii începeau să facă ceea ce doreau fără să ţină seama de celălalt. Un soţ decide brusc că are nevoie de mai mult sex şi caută în afara căsătoriei; o soţie decide că are nevoie de mai multă afecţiune, ceea ce, în cele din urmă, o determină să facă exact acelaşi lucru. O căsătorie reuşită, ca orice parteneriat, însemna subordonarea propriilor nevoi nevoilor celuilalt în speranţa că celălalt va face la fel. Şi atâta vreme cât ambii parteneri nu se descurajează, totul e cum trebuie pe lume.

Dar dacă n-ai simţi niciun fel de pasiune pentru soţul tău, ai putea pretinde toate astea? Lexie nu era convinsă. Doris, bineînţeles, avea un răspuns pregătit. „Crede-mă, iubito, astea trec după primii câţiva ani“, ar spune ea, în ciuda faptului că, după părerea lui Lexie, oricum bunicii ei avuseseră genul de relaţie pe care oricine o invidiază. Bunicul ei fusese unul dintre acei bărbaţi romantici din fire. Până spre sfârşitul vieţii, îi deschidea lui Doris portiera de la maşină şi o ţinea de mână când mergeau prin oraş. I se dedicase şi îi fusese şi loial. O adorase în mod clar şi adesea comenta cât de norocos fusese că întâlnise o femeie ca ea. După moartea lui, o parte din Doris începu să se stingă. Mai întâi, criza cardiacă, iar în prezent, artrita care se agrava. Era ca şi cum amândoi ar fi fost sortiţi să fie mereu împreună. Atunci când asociai totul cu sfaturile lui Doris, ce însemna asta? Însemna că Doris fusese pur şi simplu norocoasă să întâlnească un bărbat ca el? Sau că întrezărise dinainte ceva în soţul ei, ceva care confirma faptul că era persoana potrivită pentru ea?

Dar mai important era: de ce Dumnezeu se gândea Lexie iar la măritiş?

Probabil, pentru că se afla la Doris acasă, casa unde crescuse după ce părinţii ei muriseră. Gătitul cu ea în bucătărie era liniştitor în familiaritatea lui şi îşi aduse aminte că în timp ce creştea îşi imagina că într-o zi avea să locuiască într-o casă ca aceea. Podea uzată; un acoperiş de tablă pe care răsuna zgomotul ploii de parcă n-ar mai fi plouat nicăieri altundeva în lume; ferestre demodate cu rame care fuseseră vopsite de atâtea ori încât era aproape imposibil să le mai deschizi. Şi ea chiar locuise într-o astfel de casă. Mă rog, aproape la fel. La prima vedere, se părea că locuinţa lui Doris şi a ei erau asemănătoare – erau construite în aceeaşi perioadă –, iar Lexie nu fusese niciodată în stare să creeze aceleaşi arome. Tocăniţele de duminică după-amiaza, parfumul cearşafurilor de pat uscate la soare, mirosul uşor sufocant al balansoarului vechi unde bunicul ei se odihnise mulţi ani. Asemenea mirosuri reflectau un stil de viaţă al cărui confort se uzase în decursul anilor şi, ori de câte ori intra pe uşă, era copleşită de amintiri vii din copilărie.

Fără îndoială, întotdeauna îşi imaginase că până la momentul acela putea să aibă o familie a ei, poate chiar şi copii, dar visul nu se realizase. Încheiase două relaţii: una îndelungată cu Avery, care începuse în facultate şi, apoi, o altă implicare într-o relaţie cu un tânăr din Chicago care îi făcea o vizită vărului său din Boone Creek într-o vară. Era omul Renaşterii clasice: vorbea patru limbi, îşi petrecuse un an studiind la London School of Economies şi îşi acoperise cheltuielile şcolare cu o bursă de baseball. Domnul Renaştere era încântător şi exotic, aşa că se îndrăgostise de el repede. Lexie îşi imaginase că va rămâne în oraş, îşi închipuise că ajunsese să iubească oraşul la fel de mult ca şi ea, dar se trezise într-o sâmbătă dimineaţă şi aflase că el era pe drumul de întoarcere spre Chicago. Nici măcar nu se deranjase să-şi ia rămas-bun.

Şi după asta? Nu prea multe perspective, ce-i drept. Mai fuseseră încă două încercări care duraseră aproape şase luni, fără ca apoi să se mai gândească la vreuna din ele.

Una fusese cu medicul din oraş, cealaltă cu un avocat; amândoi o ceruseră în căsătorie, dar nici atunci nu simţise vraja sau fiorul, sau indiferent ce trebuia să simţi pentru a şti că nu mai e cazul să te uiţi mai departe. În ultimii ani, întâlnirile fuseseră tot mai puţine şi ocazionale, dacă nu-l punea la socoteală pe Rodney Hopper, ajutorul de şerif din oraş. Se întâlniseră de câteva ori, cam o dată la două luni, ori de câte ori era un spectacol de binefacere local la care ea era încurajată să participe. Ca şi ea, Rodney se născuse şi crescuse în oraş şi când erau copii obişnuiau să împartă scrânciobul din spatele Bisericii Episcopale. De atunci, el umblase după ea şi o rugase de câteva ori să-l însoţească la cârciuma Lookilu să bea ceva împreună. Uneori, se întreba dacă trebuia să-i ceară să pună în practică propunerile sale de a se întâlni cu ea în mod regulat, dar Rodney… mă rog, era întotdeauna mai interesat de pescuit, vânătoare şi ridicatul greutăţilor decât de cărţi sau de orice se întâmpla în restul lumii. Cu toate acestea, era un băiat drăguţ şi Lexie socotea că avea toate calităţile necesare pentru a fi un soţ bun. Dar nu pentru ea.

Prin urmare, unde o adusese situaţia asta?

„În casa lui Doris, de trei ori pe săptămână, se gândea ea, aşteptând întrebările inevitabile despre viaţa mea sentimentală.“

— Deci ce părere ai despre el? întrebă Doris exact ca la un semnal.

Lexie nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Despre cine? întrebă ea, făcând pe nevinovata.

— Despre Jeremy Marsh. Despre cine ţi-ai imaginat că vorbeam?

— Habar n-am. De aceea te-am întrebat.

— Nu mai evita subiectul. Am auzit că şi-a petrecut câteva ore la bibliotecă.

Lexie ridică din umeri.

— Mi s-a părut destul de drăguţ. L-am ajutat să găsească câteva cărţi pentru început şi asta a fost totul.

— N-ai vorbit cu el?

— Bineînţeles că am vorbit. Cum ai zis, a stat ceva timp. Doris aşteptă ca Lexie să vină cu detalii, dar pentru că nu o făcu, Doris oftă.

— Mie mi-a plăcut, îndrăzni să spună Doris. Mi s-a părut un gentleman perfect.

— O, da, consimţi Lexie. Chiar perfect.

— Nu pari să vorbeşti serios.

— Ce altceva vrei să spun?

— Păi, a fost fascinat de personalitatea ta sclipitoare?

— Cum naiba să se întâmple asta? Este în oraş doar pentru câteva zile.

— Ţi-am povestit vreodată cum l-am cunoscut pe bunicul tău?

— De multe ori, zise Lexie, amintindu-şi povestea bine. Se cunoscuseră într-un tren care se îndrepta spre Baltimore; el era din Grifton şi mergea la un interviu pentru un post, unul pe care nu-l acceptase niciodată, alegând în schimb să rămână cu ea.

— Atunci ştii că e cât se poate de posibil să întâlneşti pe cineva atunci când te aştepţi cel mai puţin.

— Întotdeauna spui asta.

Doris făcu cu ochiul.

— Asta doar pentru că sunt convinsă că ai nevoie să o auzi mereu.

Lexie puse bolul cu salată pe masă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea. Sunt mulţumită. Am o slujbă, am câţiva prieteni buni, am timp să citesc, să fac jogging şi toate lucrurile care îmi plac.

— Şi nu uita că mă ai şi pe mine.

— Bineînţeles, afirmă Lexie. Cum aş putea să uit asta?

Doris râse satisfăcută şi se întoarse la pregătirea soteului.

Pentru o clipă, se făcu linişte în bucătărie, aşa că Lexie răsuflă uşurată. Cel puţin problema era încheiată şi, slavă Domnului, Doris nu insistase prea mult. „Acum, se gândi Doris, ne putem bucura de o cină agreabilă.“

— Mă gândeam că e destul de arătos, îşi dădu cu părerea

Doris.

Lexie nu spuse nimic; în schimb, apucă în grabă două farfurii şi tacâmurile înainte de a se îndrepta spre masă. Poate că era mai bine dacă, pur şi simplu, se făcea că nu o auzise.

— Şi te previn, e mai grozav decât crezi, continuă Doris. Nu e aşa cum îţi închipui tu.

Modul în care o spusese o puse pe gânduri pe Lexie. Mai auzise tonul acela de multe ori în trecut, atunci când dorea să iasă cu prietenii din liceu, numai pentru a o determina pe Doris să o convingă să renunţe să meargă; când dorise să facă o excursie la Miami cu câţiva ani în urmă, pentru a fi întoarsă din drum. În primul caz, prietenii cu care dorise să meargă fuseseră implicaţi într-un accident de maşină; în cel de-al doilea caz, în oraş izbucniseră revolte care se răspândiseră şi în hotelul unde plănuise să stea.

Ştia că, uneori, Doris simţea lucrurile. Nu la fel de mult cum le simţise mama lui Doris. Dar chiar dacă Doris rareori dădea explicaţii suplimentare, Lexie era pe deplin conştientă că mereu intuia ce se întâmpla.

Ignorând total faptul că liniile telefonice bâzâiau peste tot în timp ce lumea discuta despre prezenţa sa în oraş, Jeremy stătea în pat, sub pături, urmărind ştirile locale, în timp ce aştepta buletinul meteo, dorind să-şi fi urmat impulsul iniţial şi să-şi fi luat cameră la alt hotel. Nu avea nicio îndoială că dacă ar fi procedat astfel, n-ar mai fi fost înconjurat de munca manuală a lui Jed, care îl băga în sperieţi.

Era evident că omul avea timp berechet.

Şi o mulţime de cartuşe. Sau alice. Sau cine ştie ce folosea să ucidă toate animalele astea. În camera sa erau douăsprezece creaturi; cu excepţia unui al doilea urs împăiat, îi ţineau de urât toate exemplare reprezentative ale speciilor din Carolina de Nord. Fără îndoială Jed ar fi inclus şi un urs dacă ar fi avut unul în plus.

Altfel, încăperea nu era foarte rea, atâta timp cât nu

spera să-şi conecteze laptopul la internet, să încălzească camera fără să facă focul în şemineu, să comande mâncarea în cameră, să urmărească televiziunea prin cablu sau măcar să formeze un număr la un telefon cu butoane. De când nu mai văzuse un telefon cu disc? De zece ani? Până şi mama sa făcuse concesii lumii moderne în privinţa asta.

Dar nu şi Jed. În niciun caz. Dragul de Jed avea în mod clar propriile idei despre ceea ce era important în domeniul cazării pentru oaspeţii săi.

Dacă exista un singur lucru plăcut legat de cameră, era veranda acoperită din spate, frumoasă şi cu vedere spre râu. Exista chiar şi un balansoar, aşa că Jeremy se gândi să stea afară un timp, până când îşi aduse aminte de şerpi. Ceea ce îl făcu să se întrebe despre ce fel de neînţelegere vorbise Gherkin. Nu-i plăcuse cum sunase. Ar fi trebuit efectiv să pună mai multe întrebări, la fel cum ar fi trebuit să întrebe unde putea găsi nişte lemne de foc prin preajmă. Locul acela era rece ca gheaţa, dar avea bănuiala ciudată că Jed n-ar răspunde la telefon dacă ar încerca să sune la birou să întrebe. Şi în plus, Jed îl înspăimânta.

Exact atunci, meteorologul apăru la ştiri. Încercând să înfrunte frigul, Jeremy sări din pat să dea volumul mai tare. Mişcându-se cât mai repede posibil, potrivi butonul tremurând şi pe urmă plonjă înapoi sub pături.

Meteorologul fusese imediat înlocuit de reclame. Era de aşteptat.

Se întrebase dacă ar fî cazul să se îndrepte spre cimitir, dar dorea să afle dacă urma să fie ceaţă. Dacă nu, avea să se odihnească. Fusese o zi lungă; o începuse în lumea modernă, se întorsese cincizeci de ani în timp şi, în momentul acela, îşi făcea somnul înconjurat de frig şi de moarte. Categoric, nu era ceva ce i se întâmpla în fiecare zi.

Şi, bineînţeles, exista Lexie. Lexie cine-ştie-care-îi-era-numele-de-familie. Lexie misterioasa. Lexie care flirta şi se retrăgea ca apoi să flirteze din nou.

Lexie flirtase, nu? Modul în care continuase să i se adreseze cu „domnul Marsh“? Faptul că pretinsese că l-a evaluat aproape imediat? Comentariul legat de înmormântare? Categoric, flirtase.

„Nu-i aşa?“

Meteorologul apăru din nou, arătând ca un proaspăt absolvent. Tipul n-ar fi putut avea mai mult de douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani şi se afla, fără îndoială, la prima sa slujbă. Avea expresia aceea de dezorientat-dar-entuziast. Dar cel puţin părea competent. Nu se bâlbâia, aşa că Jeremy îşi dădu seama aproape imediat că nu avea să părăsească deloc camera. În decursul nopţii, cerul se aştepta să fie senin şi omul nu pomeni nimic despre o posibilă ceaţă nici a doua zi.

„Era de aşteptat“, îşi zise el.

ŞASE

A doua zi dimineaţă, după ce făcu un duş sub o şuviţă de apă călduţă, Jeremy îşi puse repede o pereche de jeanşi, un pulover şi o jachetă de piele maro şi plecă spre Herbs, care părea a fi cel mai frecventat loc pentru micul dejun din oraş. La tejghea, îl observă pe primarul Gherkin care stătea de vorbă cu doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume, iar Rachel era ocupată cu comenzile la mese. Jed era aşezat în capătul îndepărtat al încăperii, spatele lui semănând cu un munte. Tully stătea la una dintre mesele din centru cu alţi trei bărbaţi şi, aşa cum era de aşteptat, monopolizase cea mai mare parte din discuţie. Oamenii dădeau din cap şi făceau semn cu mâna în timp ce Jeremy trecea printre mese, iar primarul îşi ridică ceaşca cu cafea în semn de salut.

— Bună dimineaţa, domnule Marsh, strigă primarul Gherkin. Sper că te vei gândi să scrii lucruri bune despre oraşul nostru!

— Sunt sigură, se amestecă în vorbă Rachel.

— Sper că ai găsit cimitirul, vorbi tărăgănat Tully. Se aplecă înspre comeseni. Ăsta-i doctorul despre care vă povesteam.

Jeremy făcu semn cu mâna şi dădu din cap ca răspuns, încercând să evite să fie atras într-o conversaţie. Nu fusese niciodată o persoană matinală şi, pe deasupra, nu dormise bine. Frigul şi prezenţa morţii, la care se adăugau coşmarurile despre şerpi, puteau tulbura mult o persoană. Ocupă un loc în separeul din colţ, iar Rachel veni la masă cu rapiditate, aducând un recipient cu cafea.

— Nicio înmormântare astăzi? îl tachină ea.

— Nu. Am hotărât să port ceva mai neoficial, explică el.

— Cafea, scumpule?

— Te rog.

După ce întoarse ceaşca, o umplu până la margine.

— Ai dori specialitatea casei în această dimineaţă? Lumea se dă în vânt după ea.

— Care e specialitatea?

— Omletă California.

— Sigur, zise el fără să aibă habar ce conţinea o omletă California, dar după zgomotele din stomac, orice părea bun.

— Cu fulgi de ovăz şi pesmet?

— De ce nu? zise el.

— Revin în câteva minute, scumpule.

Jeremy începu să-şi bea tacticos cafeaua în timp ce citea atent ziarul de ieri. Patru pagini cu tot cu povestea de pe prima pagină despre o doamnă Judy Roberts, care tocmai îşi sărbătorise a o suta aniversare, o piatră de hotar atinsă de 1,1 la sută din populaţie. Articolul era însoţit de o fotografie cu personalul de la căminul de bătrâni ţinând o prăjitură cu o singură lumânare aprinsă, în timp ce doamna Roberts, cu o înfăţişare comatoasă, zăcea în patul din spatele lor.

Jeremy aruncă o privire pe fereastră, întrebându-se de ce îşi mai bătea capul până şi cu ziarul local. În faţa restaurantului se afla un automat care oferea *USA Today* şi, pe când se căuta în buzunar de mărunţiş, un ajutor de şerif în uniformă se aşează la masă, în faţa lui.

Bărbatul părea furios şi, în acelaşi timp, foarte în formă; bicepşii îi bombau cusăturile cămăşii şi purta ochelari de soare cu lentile oglindă care fuseseră la modă… ah, în urmă cu douăzeci de ani, socoti Jeremy, exact când serialul poliţist *CHiPs* er*a* în mare vogă. Mâna i se sprijinea pe tocul pistolului iar în gură ţinea o scobitoare pe care o muta dintr-o parte în cealaltă. Nu rostise niciun cuvânt, preferând doar să privească, oferindu-i lui Jeremy timp berechet să se studieze în lentilele ochelarilor lui.

Jeremy se văzu nevoit să accepte că, într-un fel, era o persoană care te intimida.

— Pot să-ţi fiu de folos? întrebă Jeremy.

Scobitoarea se mişcă dintr-o parte în alta din nou.

Jeremy strânse ziarul, întrebându-se ce naiba se petrecea.

— Jeremy Marsh? intonă ofiţerul.

— Da?

— Mi-am închipuit, zise el.

Deasupra buzunarului de la piept, Jeremy observă o tresă strălucitoare cu numele gravat pe ea. Încă un ecuson.

— Şi tu trebuie să fii şeriful Hopper?

— *Ajutorul de şerif* Hopper, îl corectă el.

— Scuze, zise Jeremy. Am făcut ceva rău?

— Nu ştiu, zise Hopper. Ai făcut?

— Nu, din câte ştiu.

Ajutorul de şerif Hopper mută din nou scobitoarea.

— Ai de gând să stai prin preajmă un timp?

— Doar o săptămână, cred. Sunt aici ca să scriu un articol…

— Ştiu de ce eşti aici, îl întrerupse Hopper. M-am gândit că ar fi cazul să verific chiar eu. Îmi place să fiu în relaţii civilizate cu străinii care intenţionează să zăbovească pe

aici un timp.

Pusese accentul pe cuvântul „străin“, făcându-l pe Jeremy să aibă impresia că era un fel de crimă. Cum nu era sigur că ar putea înlătura ostilitatea prin vreo replică, apelă la ceea ce era clar.

— Ah, zise el.

— Aud că ai de gând să-ţi petreci mult timp la bibliotecă.

— Păi… presupun că aş putea…

— Mmm, mormăi ajutorul de şerif, întrerupându-l din nou.

Jeremy se întinse după ceaşca cu cafea şi luă o înghiţitură trăgând de timp.

— Îmi cer scuze, ajutor de şerif Hopper, dar nu sunt tocmai sigur ce se întâmplă aici.

— Mmm, mormăi Hopper iarăşi.

— Nu îl hărţuieşti pe oaspetele nostru, nu-i aşa, Rodney? strigă primarul din partea cealaltă a încăperii. Este un musafir special care-a venit să promoveze interesul pentru folclorul local.

Ajutorul de şerif Hopper nici nu-şi clinti sau întoarse privirea de la Jeremy. Pentru nu se ştie ce motiv, arăta de-a dreptul furios.

— Tocmai mă întreţineam cu el, domnule primar.

— Lasă omul să-şi savureze micul dejun, îl mustră Gherkin deplasându-se spre masă. Flutură o mână. Vino aici, Jeremy. Sunt cu două persoane pe care mi-ar plăcea să le cunoşti.

Ajutorul de şerif Hopper privi supărat în timp ce Jeremy se ridică de la masă şi porni spre primarul Gherkin.

Când se apropie, primarul îl prezentă celor două persoane – unul era avocatul aproape emaciat al districtului, celălalt un medic îndesat, care lucra la clinica medicală locală. Amândoi păreau să-l măsoare în acelaşi stil în care o făcuse ajutorul de şerif Hopper, dar încă nu se pronunţau, cum se spune. Între timp, primarul vorbea fără întrerupere despre cât de emoţionantă era vizita lui Jeremy pentru oraş. Aplecându-se către cei doi, făcu conspirativ un semn cu capul.

— Ar putea chiar să sfârşească la *Primetime Live,* şopti el.

— Serios? zise avocatul.

În timp ce se muta de pe un picior pe celălalt, Jeremy se gândea că tipul putea trece drept un schelet.

— Ei bine, cum încercam să-i explic primarului ieri…

Primarul Gherkin îl lovi cu palma pe spate şi îl întrerupse.

— Foarte emoţionant, adaugă primarul Gherkin. Dezvăluire televizată de mare importanţă.

Ceilalţi aprobară cu nişte feţe solemne.

— Şi fiindcă veni vorba de oraş, adăugă brusc primarul, aş vrea să te invit la o mică întrunire în seara asta cu câţiva prieteni apropiaţi. Nimic prea extravagant, bineînţeles, dar pentru că vei sta aici câteva zile, aş vrea să-ţi ofer ocazia să ajungi să cunoşti câţiva oameni de pe aici.

Jeremy ridică mâinile.

— Nu e neapărat necesar…

— Fugi de-aici, zise primarul Gherkin. Măcar atât pot face. Şi, nu uita, unele dintre persoanele pe care le voi invita au văzut fantomele, aşa că vei avea şansa să le pui câteva întrebări. Poveştile lor ar putea chiar să-ţi dea coşmaruri.

Primarul ridică din sprâncene; avocatul şi medicul stăteau în expectativă. Pentru că Jeremy şovăia, primarul se văzu nevoit să hotărască.

— Să spunem pe la ora şapte? zise el.

— Mda… sigur. Cred că e bine, acceptă Jeremy. Unde va avea loc cina?

— O să te informez puţin mai târziu. Bănuiesc că vei fi la bibliotecă, nu?

— Probabil.

Primarul ridică din sprâncene.

— Deci să înţeleg că ai cunoscut-o deja pe minunata noastră bibliotecară, domnişoara Lexie?

— Da.

— Este uluitoare, nu-i aşa?

Primarul lăsă să se înţeleagă mai multe prin felul în care

se exprimase, ceva în genul discuţiilor de vestiar.

— A fost foarte serviabilă, zise Jeremy.

Avocatul şi medicul zâmbiră, dar înainte ca discuţia să continue, Rachel apăru târându-şi picioarele prin apropiere, puţin prea aproape. Cu o farfurie în mână, îl atinse cu cotul pe Jeremy.

— Haide, scumpule. Ţi-am adus micul dejun.

Jeremy aruncă o privire spre primar.

— Neapărat, zise primarul Gherkin, fluturându-şi mâinile.

Jeremy o urmă pe Rachel spre masă. Din fericire, ajutorul de şerif Hopper plecase, aşa că Jeremy se strecură pe locul său. Rachel îi aşeză farfuria în faţă.

— Gustă asta. Le-am spus să o facă extrem de specială, pentru că vii în vizită de la New York City. Iubesc la nebunie locul ăla!

— O, ai fost acolo?

— Ei, nu. Dar mi-am dorit întotdeauna să merg. Mi se pare foarte… încântător şi captivant.

— Ar trebui să mergi. Este ca nicăieri altundeva în lume.

Ea zâmbi, arătându-se sfioasă.

— Păi, domnule Marsh… asta este o invitaţie?

Falca lui Jeremy căzu. „Cum?“

Rachel, pe de altă parte, nu păru să-i observe expresia.

— Ei, s-ar putea să vreau să te ţii de cuvânt cu treaba asta, se agită ea. Şi aş fi bucuroasă să te conduc prin cimitir în orice noapte ai dori să mergi. De obicei, termin aici pe la ora trei.

— Nu voi uita asta, mormăi Jeremy.

În următoarele douăzeci de minute, cât Jeremy mâncă, Rachel trecu pe la masă de nenumărate ori şi, de fiecare dată, îi reumplu ceaşca cu cafea zâmbindu-i neînduplecată.

Jeremy se îndrepta spre maşină, revenindu-şi după ceea ce ar fi trebuit să fie un mic dejun tihnit.

Ajutorul de şerif Hopper. Primarul Gherkin. Tully. Rachel. Jed.

Era mult prea mult să ai de-a face cu viaţa orăşelului de

provincie american chiar înainte de cafea.

Mâine, avea să ia o ceaşcă cu cafea în altă parte. Nu era convins că merita osteneala să mănânce la Herbs, chiar dacă mâncarea era grozavă. Şi, trebuia să recunoască, era chiar mai bună decât îşi imaginase. Aşa cum spusese Doris ieri, era proaspătă de parcă ingredientele ar fi fost adunate de la fermă în dimineaţa respectivă.

Totuşi, mâine îşi va bea cafeaua altundeva. În niciun caz la staţia de benzină a lui Tully, presupunând că servea cafea. Nu dorea să se împotmolească într-o conversaţie când avea alte lucruri de făcut.

Se opri brusc, uimit că ajunsese deja să gândească ca un localnic.

Clătină din cap şi, după ce îşi găsi cheile în buzunar, porni spre maşină. Cel puţin, micul dejun se terminase. Uitându-se la ceas, văzu că se apropia ora nouă. Era perfect.

Lexie se surprinse aruncându-şi privirea pe fereastra biroului exact în momentul când Jeremy Marsh trase maşina în parcarea bibliotecii.

Jeremy Marsh. Cel care continua să i se furişeze în gânduri, chiar dacă încerca să lucreze. Şi iată-l. Se străduise să se îmbrace mai neoficial pentru a nu se deosebi de oamenii din preajmă, bănuia ea. Şi, într-un fel sau altul, aproape că-i reuşise.

Dar gata cu subiectul ăsta. Avea mult de lucru. Biroul ei era căptuşit cu dulapuri pentru cărţi, ticsite de sus până jos: cărţi îngrămădite în toate felurile, şi vertical şi orizontal. Un fişier gri-oţel stătea în colţ, iar masa de scris şi scaunul erau strict funcţionale. Biroul nu avea niciun element decorativ, din lipsă de spaţiu, iar documentele erau grămadă peste tot: în colţuri, sub fereastră şi pe celălalt scaun aşezat într-un colţ. Teancuri mari mai erau şi pe masa ei de scris unde ţinea tot ceea ce considera urgent.

Bugetul era scadent la sfârşitul lunii, iar ea avea o mulţime de cataloage de la editori pe care să le cerceteze

amănunţit înainte de a-şi stabili ordinea de săptămâna aceea. În plus, trebuia să găsească un purtător de cuvânt pentru prânzul oficial al Prietenilor Bibliotecii din aprilie şi să stabilească toate detaliile pentru Turul Caselor Istorice – în care era inclusă şi biblioteca, pentru că, la o adică, era o casă istorică – şi de-abia îi ajungea timpul. Avea doi funcţionari cu normă întreagă, dar învăţase că lucrurile puteau merge cel mai bine dacă nu-i delega pe alţii. Angajaţii erau buni să recomande titluri recente şi să-i ajute pe studenţi să găsească ceea ce căutau, dar ultima dată când lăsase pe unul dintre ei să decidă ce cărţi să comande, se trezise cu şase titluri diferite despre orhidee, pentru că se întâmplase să fie floarea preferată a angajatului. Mai devreme, după ce se aşezase în faţa computerului, încercase să proiecteze un plan pentru organizarea programului ei, dar nu ajunsese nicăieri. Oricât de mult se străduise să alunge orice altceva din minte, gândurile ei continuau să se întoarcă la Jeremy Marsh. Nu voia să se gândească la el, dar Doris îi spusese suficient ca să-i stârnească acum curiozitatea.

Nu e aşa cum îţi închipui tu.

Ce voia să însemne asta? Seara trecută, când ea insistase, Doris refuzase să vorbească, ca şi cum n-ar fi spus nimic în primă instanţă. Nu mai pomenise de viaţa sentimentală a lui Lexie şi nici de Jeremy Marsh. În schimb, se învârtise în jurul subiectului: ce se mai întâmplase la muncă, cum le mergea oamenilor pe care îi cunoşteau şi cum se anunţa Turul Caselor Istorice pentru weekend. Doris era preşedinta Societăţii Istorice, iar turul era unul dintre evenimentele importante ale anului, deşi nu presupunea foarte multă planificare. În mare, acelaşi număr de case erau alese în fiecare an, pe lângă patru biserici şi bibliotecă. În vreme ce bunica ei vorbea vrute şi nevrute, Lexie continua să se gândească la afirmaţia ei.

Nu e aşa cum îţi închipui tu.

Şi cum ar putea fi? Un exemplu tipic de orăşean? Un crai? O persoană în căutarea unei distracţii facile? O persoană

care ar face haz de oraş în momentul când ar pleca? O persoană în căutarea unui subiect de reportaj şi dispus să găsească unul cu orice chip, chiar dacă în final ar face un rău cuiva?

Şi de ce naiba o interesa aşa de tare? El se afla în oraş pentru câteva zile şi pe urmă avea să plece şi totul va reveni din nou la normal. Slavă Domnului.

Ah, deja auzise bârfa în dimineaţa aceea. La brutărie, unde se oprise pentru o brioşă, auzise două femei discutând despre el. Cum intenţiona să facă oraşul celebru şi cum lucrurile s-ar putea îmbunătăţi în privinţa afacerilor, în momentul când o zăriseră, o bombardaseră cu întrebări despre el şi îşi dăduseră cu părerea, curioase dacă el descoperise sursa luminilor misterioase.

Oricât de ciudat părea, unele persoane din oraş credeau într-adevăr că luminile proveneau de la fantome. Dar altele, în mod evident, nu credeau. De pildă, primarul Gherkin. Acesta avea un punct de vedere diferit, luând investigaţia lui Jeremy ca pe un fel de rămăşag. Dacă Jeremy Marsh n-ar reuşi să găsească cauza, ar fi bine pentru economia oraşului şi pe asta făcea rămăşag primarul. La urma urmei, primarul Gherkin ştia un lucru pe care doar câţiva alţii îl ştiau.

Oamenii studiaseră misterul ani în şir. Nu doar studenţii de la Duke. Lăsând la o parte cronicarul local – care părea să fi aprofundat o explicaţie plauzibilă, după părerea lui Lexie – cazul fusese cercetat, în trecut, de cel puţin alte două grupuri sau persoane, dar fără succes. Primarul Gherkin îi invitase de fapt pe studenţii de la Duke să facă o vizită în cimitir în speranţa că nici ei nu vor descifra misterul. Şi în mod cert, de atunci afluenţa turistică se înviorase.

Trebuia să-i fi amintit acest fapt domnului Marsh ieri. Dar pentru că el nu întrebase, ea nu-i spusese. Era prea ocupată încercând să-i respingă avansurile şi să-l facă să înţeleagă că nu era interesată de el. Ah, el se străduise să fie fermecător… În sfârşit, de acord, era fermecător în felul

său, dar asta nu schimba faptul că ea nu avea nicio intenţie să se lase în voia emoţiilor. Seara trecută, chiar se simţise într-un fel uşurată după plecarea lui.

Şi atunci Doris făcuse comentariul acela ridicol prin care, în fond, îi spusese lui Lexie că trebuia să ajungă să-l cunoască mai bine. Dar ceea ce o pusese cu adevărat pe jar era faptul că ştia că Doris n-ar fi afirmat nimic dacă n-ar fi fost sigură. Dintr-un motiv oarecare, Doris vedea ceva special în Jeremy.

Uneori, Lexie avea oroare de premoniţiile lui Doris.

Bineînţeles, nu era obligată să o asculte pe Doris. În definitiv, ea trecuse de etapa „oaspetelui de pe alte meleaguri“, aşa că nu avea intenţia să o ia din nou pe drumul acela. În ciuda hotărârii ei, trebuia să admită că toată chestiunea o lăsa puţin descumpănită. În timp ce se gândea, auzi uşa biroului deschizându-se cu un scârţâit.

— Bună dimineaţa, zise Jeremy băgându-şi capul înăuntru. Am avut impresia că am văzut o lumină aprinsă aici.

Învârtindu-se pe scaun, Lexie observă că Jeremy îşi acoperise umerii cu jacheta.

— Bună, zise ea dând din cap amabilă. Tocmai încercam să mă apuc de treabă.

Jeremy arătă jacheta.

— Ai un loc unde pot să pun asta? Nu prea e spaţiu pe masa de scris din camera cărţilor rare.

— O iau eu. Cuierul este în spatele uşii.

După ce intră în birou, îi înmână jacheta lui Lexie şi, în timp ce ea o agăţă alături de haina ei în cuierul din spatele uşii, Jeremy se uită prin birou.

— Aşadar, acesta e centrul de comandă? Locul unde se întâmplă totul.

— Ăsta e, confirmă ea. Nu e prea spaţios, dar am unde să lucrez.

— Îmi place sistemul tău de cartare, zise el arătând spre grămezile de hârtii de pe masa de scris. Am unul exact la fel acasă.

Lui Lexie îi scăpă un zâmbet în timp ce el făcu un pas spre masa de scris şi aruncă o privire pe fereastră.

— Şi ce privelişte minunată. Zău, poţi vedea tot drumul până la casa vecină. Şi locul de parcare, la fel.

— Pari să fii cam iritat în dimineaţa asta.

— Cum să nu fiu? Am dormit într-o încăpere îngheţată, plină cu animale moarte. Sau mai degrabă, n-am dormit mai deloc. Am auzit continuu toate zgomotele ciudate care veneau dinspre pădure.

— Chiar mă întrebam dacă ţi-a plăcut Greenleaf. Am auzit că e rustic.

— Cuvântul „rustic“ nu e cel mai potrivit. Şi pe urmă, dimineaţa asta. Jumătate din oraş lua micul dejun.

— Înţeleg că te-ai dus la Herbs, remarcă ea.

— Da, zise el. Am observat că nu erai acolo.

— Nu. E prea aglomerat. Îmi place să încep ziua cu un moment liniştit.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— Ar fi trebuit să întrebi, zise ea zâmbind.

El râse, iar Lexie făcu semn cu mâna spre uşă.

Mergând spre camera cărţilor rare împreună cu el, Lexie îşi dădu seama că Jeremy se afla într-o dispoziţie bună în ciuda faptului că nu dormise, dar totuşi nu era îndeajuns să o facă să aibă încredere în el.

— Îl cunoşti cumva pe ajutorul de şerif Hopper? întrebă el.

Ea se uită surprinsă.

— Rodney?

— Cred că aşa se numeşte. Care-i treaba cu el? Părea puţin tulburat de prezenţa mea în oraş.

— O, este inofensiv.

— Nu părea inofensiv.

Ea ridică din umeri.

— Probabil a auzit că-ţi petreci timpul la bibliotecă. Este, ca să zicem aşa, protector când se întâmplă lucruri de felul ăsta. A fost îndrăgostit de mine mulţi ani.

— Pune o vorbă bună pentru mine, vrei?

— Cred că aş putea.

Aşteptând oarecum încă o replică sarcastică, Jeremy ridică din sprânceană, plăcut surprins.

— Mulţumesc, zise el.

— Nicio problemă. Doar să nu faci nimic care să mă determine să-mi retrag oferta.

Merseră mai departe în tăcere spre camera cărţilor rare. Lexie intră prima şi aprinse lumina.

— M-am gândit la proiectul tău şi e ceva ce probabil ar fi bine să ştii.

— Despre ce-i vorba?

Îi povesti despre cele două investigaţii anterioare din cimitir înainte de a adăuga:

— Dacă îmi acorzi câteva minute, mă voi strădui să le găsesc pentru tine.

— Ţi-aş fi recunoscător, zise el. Dar de ce nu ai amintit nimic ieri?

Ea zâmbi fără să răspundă.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise el. Pentru că n-am întrebat.

— Sunt doar bibliotecară, nu pătrund în gândurile oamenilor…

— Ca bunica ta? Stai, ea e prezicătoare, nu?

— Da, este. Şi poate ghici şi sexul copiilor înainte de a se naşte.

— Aşa am auzit, zise Jeremy.

Lexie îi aruncă o privire.

— E adevărat, Jeremy. Fie că vrei sau nu să crezi, ea face toate astea.

— Mi-ai spus Jeremy? întrebă el, zâmbindu-i.

— Da. Dar nu face mare caz din asta. Chiar tu mi-ai cerut-o, ai uitat?

— Îmi aduc aminte, zise el. Lexie.

— Nu întrece măsura, zise ea, dar chiar în timp ce vorbea, Jeremy observase că îl privea parcă mai mult decât de obicei şi îi plăcu.

Îi plăcu chiar foarte mult.

ŞAPTE

Jeremy îşi petrecuse restul dimineţii aplecat asupra unui morman de cărţi şi asupra celor două articole pe care le găsise Lexie. Primul, scris în 1958 de un profesor de folclor de la Universitatea Carolina de Nord şi publicat în *Journal of the South,* părea să fie un răspuns la prezentarea legendei făcută de A.J. Morrison. Articolul folosea câteva citate din lucrarea lui Morrison, rezuma legenda şi relata şederea profesorului în cimitir în decursul unei săptămâni, în patru seri, observase luminile. Părea să fi făcut cel puţin o încercare preliminară pentru a afla cauza: ţinuse seama de numărul caselor din zonă (existau optsprezece case la mai puţin de un kilometru şi ceva de cimitir şi, interesant, niciuna pe dealul Riker) şi îşi notase şi numărul de maşini care trecuseră într-un interval de două minute de la apariţia luminilor. În două cazuri, perioada fusese mai scurtă de un minut. În celelalte două, nu trecuse nicio maşină, ceea ce părea să elimine posibilitatea ca farurile să fie sursa „fantomelor“.

Al doilea articol era doar cu puţin mai informativ. Publicat într-un număr din 1969 a unei reviste modeste, *Coastal Carolina,* care îşi încetase apariţia în 1980, articolul relata faptul că cimitirul se scufunda şi atrăgea atenţia asupra pericolului apărut. Autorul mai amintea de legendă şi de vecinătatea dealului Riker şi, cu toate că nu văzuse luminile (vizitase locul în timpul lunilor de vară), se inspirase serios din relatările martorilor oculari înainte de a face supoziţii vehiculând câteva posibilităţi, pe care Jeremy le luase deja în considerare.

Prima era vegetaţia uscată care uneori izbucnea în flăcări, degajând vapori cunoscuţi sub denumirea de gaz de mlaştină. Într-o zonă de coastă ca aceea, Jeremy îşi dădea seama că ideea nu putea fi total respinsă, deşi o considera puţin probabilă, de vreme ce luminile apăreau în nopţile

reci şi ceţoase. Mai puteau fi „lumini de cutremur“, adică sarcini atmosferice electrice generate de deplasarea şi măcinarea rocilor din adâncul pământului. Se avansa din nou teoria cu farurile maşinilor, ca şi ipoteza luminii stelare refractată şi fosforescenţa, adică o incandescenţă fosforescentă emisă de anumite ciuperci de pe lemnul putrezit. Se mai nota că şi algele puteau fi fosforescente. Autorul chiar amintea posibilitatea efectului Novaia Zemlea, caz în care razele de lumină sunt deviate de straturi adiacente de aer la temperaturi diferite şi par să strălucească. Prezentând o ultimă posibilitate, autorul concluziona că putea fi focul Sf. Elmo, care este creat de descărcările electrice care au loc în timpul furtunilor cu trăsnete, atrase de obiectele cu vârf ascuţit.

Cu alte cuvinte, autorul era de părere că puteau fi orice.

Deşi neconcludent, articolul îl ajuta pe Jeremy să-şi limpezească gândurile. După părerea sa, luminile aveau legătură doar cu geografia. Dealul din spatele cimitirului părea să fie cel mai înalt punct din împrejurimi, iar cimitirul care se scufunda făcea ceaţa mai compactă în zona aceea. Cu alte cuvinte, doar lumină refractată sau reflectată.

Trebuia doar să stabilească precis sursa şi, pentru asta, era necesar să identifice momentul când luminile fuseseră observate prima dată. Nu cu aproximaţie, ci o dată exactă, ca mai apoi să poată determina ce se petrecea în oraş în vremea aceea. În cazul în care, în acea perioadă, oraşul ar fi trecut printr-o schimbare dramatică – un proiect nou de construcţie, o fabrică nouă sau ceva în acest sens – era posibil să descopere cauza. Sau dacă ar vedea luminile – dar nu se bizuia pe asta – sarcina lui ar fi şi mai simplă. Dacă luminile ar apărea la miezul nopţii, de exemplu, şi n-ar vedea nicio maşină în trecere, atunci ar putea cerceta zona urmărind amplasarea caselor locuite care aveau lămpi la ferestre, apropierea şoselei sau poate chiar navigaţia pe râu. Bărcile, bănuia el, erau o posibilitate, dar numai dacă erau destul de mari.

După ce trecuse pentru a doua oară prin vraful de cărţi,

îşi făcu însemnări suplimentare în privinţa schimbărilor survenite în oraş de-a lungul anilor, punând accent pe transformările de la începutul secolului.

Cu trecerea orelor, lista se îmbogăţea. Pe la începutul secolului XX, existase o perioadă prosperă pentru apariţia locuinţelor mici care durase din 1907 până în 1914, în timpul căreia se dezvoltase partea de nord a oraşului. Micul port se lărgise în 1910, din nou în 1916 şi încă o dată în 1922; exploatarea minieră se extinsese odată cu minele de fosfor şi carierele de piatră. Calea ferată se înfiinţase în 1898 şi, în diferite zone ale districtului, continuaseră lucrări pentru construirea de linii ferate terminus până în 1912. În 1904, se încheiase construcţia unei estacade peste râu, iar din 1908 până în 1915 fuseseră construite trei întreprinderi importante: o fabrică de textile, o mină de fosfor şi o fabrică de hârtie. Din cele trei, doar fabrica de hârtie mai era în funcţiune – fabrica de textile se închisese în urmă cu patru ani, iar mina, în 1987 – astfel încât putea să le elimine pe celelalte două ca posibile cauze.

Îşi verifică datele din nou să se asigure că erau corecte şi ordonă cărţile ca Lexie să le poată pune pe rafturi. Se lăsă pe spătarul scaunului, îşi dezmorţi trupul şi aruncă o privire spre ceas. Deja se apropia amiaza. Una peste alta, socoti că trecuseră câteva ore bune, aşa că se uită peste umăr la uşa deschisă din spatele său.

Lexie nu revenise să vadă ce face. Într-un fel, îi plăcea faptul că nu reuşea să o descifreze şi, pentru o clipă, îşi dori ca ea să locuiască în marele oraş sau măcar într-un loc oarecare lângă marele oraş. Ar fi fost interesant să vadă modul în care lucrurile ar fi putut evolua între ei. O clipă mai târziu, ea intră pe uşă.

— Bună, îl salută Lexie. Cum merge?

Jeremy se întoarse.

— Bine. Mulţumesc.

Ea îşi puse repede jacheta.

— Ascultă, mă gândeam să ies să iau prânzul, aşa că mă întrebam dacă ai vrea să-ţi aduc ceva.

— Te duci la Herbs? întrebă el.

— Nu. Dacă la micul dejun ţi s-a părut aglomerat, ar trebui să vezi cum e la prânz. Dar aş putea să iau ceva la pachet când mă întorc.

El ezită doar o clipă.

— N-ar fi mai bine dacă aş veni cu tine? Ar fi cazul să-mi dezmorţesc picioarele. Am stat aici toată dimineaţa, aşa că mi-ar plăcea să văd locuri noi. Poate că ai putea să-mi arăţi ce e prin jur. Făcu o pauză. Adică, dacă nu e nicio problemă.

Era pe punctul de a-l refuza, dar îşi aminti vorbele lui Doris şi mintea i se tulbură. „Ar fi bine sau n-ar fi?“ În ciuda propriilor păreri – „mulţumesc foarte mult pentru asta, Doris“ – zise:

— Sigur. Dar am la dispoziţie numai o oră după care trebuie să mă întorc, aşa că nu ştiu cât de mult te pot ajuta.

El păru aproape la fel de surprins ca şi ea, se ridică în picioare şi o urmă pe uşă.

— Oricum ar fi, e în regulă, zise el. Mă ajută să umplu golurile, îţi dai seama. Este important să ştiu ce se întâmplă într-un loc ca acesta.

— În orăşelul nostru monoton, adică?

— N-am zis că e monoton. Sunt cuvintele tale.

— Mda. Dar sunt gândurile tale, nu ale mele. Eu iubesc locul ăsta.

— Sunt convins, consimţi el. Altfel, de ce ai trăi aici?

— Pentru că nu e New York City, în primul rând.

— Ai fost acolo?

— Am locuit în Manhattan. Pe West Sixty-ninth.

Jeremy aproape se împiedică.

— La numai câteva străzi de casa mea.

Ea zâmbi.

— Ce mică-i lumea, nu?

Pentru că mergea repede, Jeremy se străduia să ţină pasul cu ea în timp ce se apropiau de scări.

— Glumeşti, nu?

— Deloc, zise ea. Am locuit acolo cu prietenul meu

aproape un an. El lucra pentru Morgan Stanley, în timp ce eu lucram la biblioteca Universităţii New York.

— Nu-mi vine să cred…

— Ce anume? Că am locuit în New York şi am plecat? Sau că am locuit în apropierea ta? Sau că am locuit cu prietenul meu?

— Toate astea, zise el. Nimic. Nu sunt sigur.

Încerca să aprofundeze ideea acelei bibliotecare dintr-un mic oraş care locuise în apropierea sa.

Observându-i expresia, ea simţi nevoia să râdă.

— Sunteţi toţi la fel, ştii asta? zise ea.

— Cine?

— Oamenii care locuiesc în oraşele mari. Vă trăiţi viaţa imaginându-vă că nu există niciun loc în lume la fel de special precum New Yorkul şi că niciun alt loc nu are ceva de oferit.

— Ai dreptate, recunoscu Jeremy. Dar asta doar pentru că restul lumii păleşte prin comparaţie.

Aruncându-i o privire, ea făcu o faţă care, în mod evident, spunea: „Sper că n-ai zis ceea ce mi s-a părut mie că ai zis, nu?“

El ridică din umeri făcând pe nevinovatul.

— Adică, haide… Greenleaf Cottages nu e tocmai Four Seasons sau Plaza, nu? Cel puţin trebuie să recunoşti asta.

Ea se supără din cauza atitudinii lui încrezute şi începu să meargă şi mai repede. Chiar atunci, decise că Doris nu-şi dădea seama despre ce vorbea.

Jeremy totuşi nu se lăsă.

— Haide… recunoaşte. Ştii că am dreptate, nu?

În momentul acela, ajunseseră la uşa din faţă a bibliotecii, iar el îi deschise pentru ea. În spatele lor, femeia mai în vârstă care lucra în hol îi urmărea cu atenţie. Lexie se abţinu până când ieşi pe uşă şi apoi se întoarse spre el.

— Oamenii nu trăiesc în hoteluri, se repezi ea. Oamenii trăiesc în comunităţi. Şi asta avem noi aici. O comunitate. Un loc unde oamenii se cunosc şi au grijă unii de ceilalţi. Unde copiii se pot juca afară până seara şi nimeni nu-şi face

griji din cauza necunoscuţilor.

Jeremy ridică mâinile.

— Ei, zise el, nu mă înţelege greşit. Iubesc comunităţile. Am crescut într-o comunitate. Cunoşteam fiecare familie din apropiere după nume, pentru că toţi locuiau acolo de mulţi ani. Unii dintre ei încă mai locuiesc, deci crede-mă, ştiu exact cât de important e să ajungi să-ţi cunoşti vecinii şi cât de important este pentru părinţi să ştie ce fac odraslele lor şi cu cine îşi petrec timpul. Cam aşa s-a întâmplat în cazul meu. Chiar şi atunci când veneam din an în Paşte, vecinii erau cu ochii pe noi. Părerea mea e că la fel stau lucrurile şi în New York City, depinde unde locuieşti. Sigur, dacă vei locui în cartierul meu, peste tot o să întâlneşti o mulţime de tineri pentru care contează în primul rând cariera. Dar vizitează Park Slope în Brooklyn sau Astoria în Queens şi vei vedea tineri plimbându-se prin parcuri, jucând baschet sau fotbal şi făcând aproape aceleaşi lucruri pe care le fac puştii de aici.

— De parcă te-ai gândit vreodată la asemenea lucruri.

În clipa în care îl dojeni pe Jeremy, regretă asprimea din tonul ei. Cu toate acestea, el păru netulburat.

— M-am gândit, zise el. Şi crede-mă, dacă aş avea copii, n-aş locui acolo unde locuiesc. Am o grămadă de nepoţi şi nepoate care trăiesc la oraş şi fiecare dintre ei locuieşte într-un cartier cu mulţi alţi copii şi oameni care veghează asupra lor. În multe privinţe, seamănă mult cu locul acesta.

Ea nu spuse nimic, întrebându-se dacă el spunea adevărul.

— Ascultă, spuse el împăciuitor, eu nu încerc să mă iau la ceartă. Spun doar că puştii sunt în siguranţă atâta timp cât părinţii se implică, indiferent unde locuiesc. Nu cred că oraşele deţin monopolul asupra valorilor. Adică, sunt convins că dacă aş face nişte săpături, aş descoperi şi aici nenumăraţi puşti care au necazuri. Copiii rămân copii, indiferent unde trăiesc. Zâmbi, încercând să sugereze că nu luase ca pe o ofensă ceea ce zisese ea. Şi în plus, nu sunt tocmai sigur cum am ajuns să discutăm despre copii, totuşi.

Din acest moment, promit să nu mai amintesc de nimic. Tot ce încercam să spun era că am fost surprins că ai locuit în New York doar la câteva străzi de mine. Făcu o pauză. Pace?

Ea îl privi stăruitor, înainte ca, în sfârşit, să se destindă. Poate că avea dreptate. De fapt, ştia că avea dreptate. Şi îşi dădu seama că ea fusese cea care exagerase. Ideile confuze pot face o persoană să acţioneze astfel. Cum de ajunsese în situaţia asta?

— Pace, consimţi ea în cele din urmă. Cu o condiţie.

— Care?

— Să conduci tu. Eu nu am venit cu maşina.

El păru uşurat.

— Să-mi găsesc cheile.

Pentru că nici unuia din ei nu-i era foarte foame, Lexie îl conduse pe Jeremy spre o băcănie mică, de unde se întoarse câteva minute mai târziu cu o cutie de biscuiţi, nişte fructe proaspete, diverse feluri de brânză şi două sticle de suc.

În maşină, Lexie aşează cumpărăturile la picioare.

— Ai vrea să vezi ceva anume? întrebă Lexie.

— Dealul Riker. Există un drum care duce spre vârf?

Ea aprobă dând din cap.

— Nu prea seamănă a drum. Iniţial, a fost folosit pentru exploatarea forestieră, dar acum e folosit în special de vânătorii de cerbi. Este un drum accidentat, nu ştiu dacă vrei să-ţi duci maşina până sus.

— Nicio problemă. Este închiriată. Şi în plus, m-am obişnuit cu drumurile proaste de pe aici.

— Perfect, zise ea, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Fără să vorbească prea mult, ieşiră din oraş, trecând pe lângă cimitirul Cedar Creek şi peste un pod mic. Curând, pe ambele părţi ale drumului îşi făcură apariţia pâlcuri tot mai dese de copaci. Cerul albastru lăsase loc unei întinderi cenuşii care îi amintea lui Jeremy de după-amiezile de iarnă din nordul îndepărtat. Din când în când, stoluri de grauri se

năpusteau în zbor pe lângă maşină, în acelaşi ritm, parcă legate între ele de fire invizibile.

Lexie se simţea stânjenită de tăcere, aşa că începu să descrie zona: proiecte imobiliare care nu se realizaseră niciodată, nume de arbori, Cedar Creek pe care îl puteau vedea prin pădurea deasă. Dealul Riker se contura spre stânga, întunecat şi ameninţător în lumina slabă.

Jeremy mai mersese pe drumul acela după ce plecase cu o zi înainte de la cimitir şi cotise cam pe acolo. Trebuia să mai aştepte puţin, îşi dădu el seama, pentru că ea îi spuse să cotească la următoarea intersecţie, de unde drumul părea să facă o buclă spre partea din spate a dealului Riker. Înclinându-se în faţă, ea se uită atentă prin parbriz.

— Cotitura este în faţă, zise ea. Poate ar trebui să încetineşti.

Jeremy încetini şi, în timp ce ea continua să se uite pe geam, el îi aruncă o privire, observând o adâncitură uşoară între sprâncene.

— Foarte bine… pe aici, zise ea, indicând.

Lexie avusese dreptate: nu era un drum prea grozav. Acoperit cu pietriş şi brăzdat de făgaşe, într-un fel ca intrarea de la Greenleaf, ba chiar mai rău. Ieşind de pe drumul principal, maşina începu să se clatine şi să sară. Jeremy încetini şi mai mult.

— Dealul Riker e proprietate de stat?

Ea dădu din cap aprobator.

— Statul l-a cumpărat de la una dintre companiile de cherestea Weyerhaeuser sau Georgia-Pacific, sau ceva de genul acesta – când eram copil. Parte din istoria noastră locală, îţi dai seama. Dar nu e un parc sau ceva asemănător. Cred că au existat planuri să se amenajeze un teren pentru întruniri religioase cândva, dar statul nu le-a pus niciodată în practică.

Drumul se îngusta, împresurat de pini, dar părea să se îmbunătăţească pe măsură ce urcau, urmând un traseu aproape în zigzag către vârf. Din când în când, Jeremy observa un marcaj care era probabil folosit de vânători.

Cu timpul, copacii începură să se răărească şi puteau vedea cerul; pe măsură ce se apropiau de culme, vegetaţia părea uscată, apoi aproape distrusă. Nenumăraţi copaci se rupseseră în două şi mai puţin de o treime mai rămăseseră în picioare. Panta deveni mai puţin abruptă şi se nivelă când se apropiară de vârf. Jeremy trase maşina pe margine. Lexie îi făcu semn să oprească motorul şi amândoi ieşiră din maşină.

Lexie îşi încrucişă braţele în timp ce mergeau. Aerul părea mai rece acolo sus, iar vântul, hibernal şi înţepător. Cerul părea şi mai aproape; norii nu se mai formau la întâmplare, ci se răsuceau şi se încolăceau în forme deosebite. Mai jos, puteau zări oraşul, acoperişurile adunate laolaltă, aşezate de-a lungul drumurilor drepte, din care unul ducea spre cimitirul Cedar Creek. Exact mai jos de oraş, râul sălciu şi străvechi semăna cu fonta curgătoare. Jeremy recunoscu atât podul de la şosea, cât şi un pitoresc pod de cale ferată care se înălţa în spatele acestuia ca un şoim cu coada roşie planând deasupra. Privind mai atent, Jeremy distinse forma micuţă a bibliotecii şi reuşi chiar să identifice locul unde se afla Greenleaf, deşi căsuţele se pierdeau în peisaj.

— Priveliştea este uimitoare, zise el în cele din urmă.

Lexie arătă spre marginea oraşului şi îl ajută să-şi îndrepte atenţia direct spre locul unde se uita.

— Vezi casa aia mică de acolo? Mai într-o parte, lângă heleşteu? Acolo locuiesc eu acum. Şi acolo? Aia e casa lui Doris. Este locul unde am crescut. Uneori când eram copil, mă uitam spre deal, imaginându-mi că m-aş putea vedea dacă m-aş fi privit de aici de sus.

El zâmbi. Vântul îi flutură părul, în timp ce continuă:

— În adolescenţă, eu şi prietenii mei ne urcam câteodată aici şi stăteam ore întregi. În timpul verii, căldura făcea casele să scânteieze ca nişte stele. Şi licuricii – o, sunt aşa de mulţi în iunie, încât aproape ai impresia că mai este un oraş sus, pe cer. Chiar dacă toată lumea cunoştea locul ăsta, nu era niciodată foarte aglomerat. A fost mereu ca un

loc secret, de care m-am bucurat împreună cu prietenii mei.

Făcu o pauză, realizând că se simţea ciudat de neliniştită. Cu toate că motivul acestei nelinişti o depăşea.

— Îmi amintesc momentul dinaintea unei mari vijelii. Eu şi prietenii mei l-am convins pe unul dintre băieţi să ne aducă aici cu camionul său. Ştii, genul ăla de maşină cu cauciucuri mari care ar putea străbate Marele Canion dacă ar fi nevoie. Prin urmare, am urcat cu toţii aici să urmărim fulgerele, aşteptând să le vedem licărind pe cer. Nu ne-am gândit că stăteam în cel mai înalt loc din zonă. Când a început să fulgere, a fost foarte frumos. Cerul se lumina tot, uneori cu o licărire în zigzag, alteori aproape ca un joc de lumini, iar noi număram cu voce tare până când bubuia tunetul. Ştii, să ne dăm seama cât de departe era fulgerul. Dar după aceea, am realizat că furtuna se abătuse asupra noastră. Adică, vântul bătea atât de tare, că maşina de fapt se clătina, iar din cauza ploii nu se mai vedea nimic. Apoi, copacii din jurul nostru au început să fie loviţi de trăsnet. Fulgere gigantice coborau din cer aşa de aproape, încât pământul se cutremura şi pe urmă vârfurile pinilor explodau, pur şi simplu, în mii de scântei.

În timp ce vorbea, Jeremy o studia. Era prima oară când spunea atâtea despre ea de când se cunoscuseră, iar el încerca să-şi imagineze cum fusese viaţa ei pe atunci. Cine era ea în liceu? Una dintre majoretele simpatizate? Sau una dintre fetele savante care îşi petreceau prânzurile în bibliotecă? Evident, era o poveste veche – adică, cui îi mai păsa de liceu? – dar chiar şi în clipa aceea, când era pierdută în amintiri, nu ar fi putut spune cu exactitate cine fusese ea.

— Pariez că eraţi îngroziţi, zise el. Fulgerele pot atinge cincizeci de mii de grade, ştii. Îi aruncă o privire. Un fulger e de zece ori mai fierbinte decât suprafaţa soarelui.

Ea zâmbi amuzată.

— N-am ştiut asta. Dar ai dreptate – nu cred că am mai fost vreodată în viaţa mea aşa de îngrozită.

— Ce s-a întâmplat?

— Furtuna a trecut cum trec mereu furtunile. Şi imediat ce ne-am liniştit, ne-am întors cu maşina acasă. Dar îmi aduc aminte că Rachel mă ţinea de mână atât de strâns, că mi-a lăsat urme de unghii în piele.

— Rachel? Nu cumva e chelneriţa de la Herbs?

— Ba da, chiar ea. Încrucişându-şi braţele, îi aruncă o privire atentă. De ce? Ţi-a făcut avansuri la micul dejun în dimineaţa asta?

El se mută de pe un picior pe celălalt.

— Ei, n-aş spune chiar aşa. Mi s-a părut doar puţin cam… băgăcioasă.

Lexie râse.

— Nu mă surprinde. Este… în sfârşit, este Rachel. Eu şi ea eram cele mai bune prietene în adolescenţă şi încă mă gândesc la ea ca la un fel de soră. Cred că aşa mă voi gândi mereu. Dar după ce am plecat la facultate, apoi la New York… mă rog, nu a mai fost la fel după ce m-am întors. Să spunem că lucrurile s-au schimbat. Să nu mă înţelegi greşit – este o fată minunată şi e tare amuzant să-ţi petreci timpul cu ea şi nu are un caracter urât, dar…

Lăsă propoziţia neterminată. Jeremy o privi atent.

— Vezi lumea cu alţi ochi astăzi? sugeră el.

Ea oftă.

— Da, cred că asta este.

— Cred că asta i se întâmplă fiecăruia pe măsură ce se maturizează, zise Jeremy. Descoperi cine eşti şi ce doreşti şi, pe urmă, realizezi că oamenii pe care i-ai cunoscut dintotdeauna nu văd lucrurile aşa cum le vezi tu. Şi astfel, păstrezi amintirile minunate, dar te trezeşti mergând mai departe. Este absolut normal.

— Ştiu. Dar într-un oraş de mărimea acestuia, este un pic mai greu să faci asta. Nu sunt chiar aşa de multe persoane în jur de treizeci de ani pe aici, iar cei care sunt încă singuri sunt şi mai puţini. Este, ca să zicem aşa, o lume mică.

El încuviinţă înainte de a începe brusc să zâmbească.

— În jur de treizeci?

Ea îşi aminti dintr-odată că ieri Jeremy încercase să-i ghicească vârsta.

— Mda, zise ea ridicând din umeri. Îmbătrânim, cred.

— Sau rămânem tineri, contracară el. Cam aşa mă gândesc la mine, apropo. Ori de câte ori mă neliniştesc din cauza vârstei, pur şi simplu încep să port pantalonii lăsaţi mai în jos, îmi etalez betelia boxerilor, port şapca de-a-ndoaselea şi mă plimb prin mall ascultând rap.

Lexie avu un acces de râs imaginându-şi cum ar arăta… în ciuda aerului rece, încerca o senzaţie de căldură recunoscând, neaşteptat şi în mod ciudat inevitabil, că se bucura de compania lui. Nu era sigură că îl plăcea încă, de fapt, era foarte sigură că nu, şi pentru o clipă, făcu eforturi să împace cele două sentimente. Ceea ce însemna, bineînţeles, că cel mai bine era să evite subiectul. Îşi duse un deget la bărbie.

— Da, înţeleg. Dai într-adevăr impresia că pentru tine stilul personal este ceva important.

— Fără îndoială. Păi da, chiar ieri, de fapt, oamenii erau deosebit de impresionaţi de garderoba mea, inclusiv tu.

Ea râse şi, în tăcerea care urmă, îl privi în treacăt.

— Fac pariu că ai călătorit foarte mult datorită meseriei tale, nu? întrebă ea.

— Poate că patru sau cinci călătorii pe an, fiecare durând câte două săptămâni.

— Ai mai fost vreodată într-un oraş ca acesta?

— Nu, zise el. Toate locurile pe care le-am vizitat au farmecul lor personal, dar pot afirma cu toată sinceritatea că n-am mai fost niciodată într-un loc ca acesta. Dar tu? În afară de New York, vreau să spun.

— Am fost la Universitatea Carolina de Nord, în Chapel Hill şi am petrecut mult timp în Raleigh. Şi am mai fost şi la Charlotte, când eram în liceu. Echipa noastră de fotbal a câştigat, în ultimul meu an, titlul de campioană în stat, aşa că aproape toată lumea din oraş a mers în excursie. Convoiul nostru se întindea pe o distanţă de peste şase kilometri pe şosea. Şi am mai fost şi la Washington, D.C.,

într-o excursie, când eram copil. Dar n-am fost niciodată dincolo de ocean.

În timp ce vorbea, îşi dădea seama cât de banală părea viaţa ei pentru el. Jeremy, parcă citindu-i gândurile, schiţă un zâmbet.

— Ţi-ar plăcea Europa. Catedralele, minunatele regiuni rurale, bistrourile şi pieţele publice. Stilul de viaţă relaxat... te-ai acomoda de minune.

Lexie îşi coborî privirea. Era o idee frumoasă, dar...

Şi asta era problema. Acel *dar.* Mereu exista un *dar.* Viaţa avea nesuferitul obicei să ofere oportunităţi exotice la intervale rare. Călătoriile nu erau o realitate pentru majoritatea oamenilor. De pildă, ea. Problema nu era dacă putea s-o ia pe Doris sau să stea mai puţin pe la bibliotecă. Şi de ce Dumnezeu îi spunea el toate astea? Să-i demonstreze că era mai cosmopolit decât ea? „Ei bine, nu-mi place să ţi-o spun, se gândi ea, dar ştiu deja asta.“

Şi totuşi, chiar în timp ce digera aceste idei, o altă voce ridică tonul, spunându-i că el încerca să o flateze. Părea să-i fi spus că ştia că ea era altfel, că era mai mondenă decât se aşteptase. Declaraţia asta o putea încadra oriunde.

— Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc, recunoscu ea parcă reducând la tăcere vocile contradictorii din mintea ei. Trebuie să fie minunat să ai o asemenea şansă.

— Este, uneori. Dar, mă crezi sau nu, ceea ce îmi place cel mai mult e să cunosc oameni noi. Şi când mă întorc cu gândul la locurile unde am fost, foarte adesea văd chipuri, nu lucruri.

— Acum vorbeşti ca un romantic, zise ea.

Ah, era dificil să rezişti acestui domn Jeremy Marsh. Mai întâi craiul şi acum marele altruist; umblat prin lume, dar totuşi motivat; monden, dar totuşi informat despre lucrurile care contau cu adevărat. Indiferent pe cine cunoscuse sau unde fusese, Lexie era convinsă de capacitatea lui înnăscută de a-i face pe alţii – mai ales pe femei – să-l perceapă ca pe o rudă. Ceea ce, bineînţeles, îi amintea de prima impresie pe care i-o lăsase el.

— Poate că sunt un romantic, zise el, aruncându-i o privire.

— Ştii ce mi-a plăcut la New York? întrebă ea, schimbând subiectul.

El o privi întrebător.

— Mi-a plăcut faptul că mereu se întâmpla ceva. Mereu existau oameni care mergeau grăbiţi pe trotuare şi taxiuri care claxonau în apropiere, indiferent cât era ceasul. Exista mereu un loc unde să mergi, ceva de văzut, un nou restaurant de încercat. Era captivant, mai ales pentru cineva care se maturizase acolo. Aproape ca şi cum ai merge pe Marte.

— De ce nu ai rămas?

— Cred că aş fi putut. Dar nu era locul potrivit pentru mine. Cred că ai putea spune că motivul pentru care am mers acolo s-a schimbat într-un fel. Am mers să fiu împreună cu cineva.

— Ah, zise Jeremy. Deci l-ai urmat până acolo?

Ea încuviinţă.

— Ne-am cunoscut în facultate. El părea aşa de… nu ştiu… perfect, presupun. Crescuse în Greensboro, provenea dintr-o familie bună, era inteligent. Şi foarte frumos, îndeajuns de frumos ca să determine orice femeie să-şi ignore instinctele ei cele mai grozave. M-a privit şi, imediat după aceea, mergeam pe urmele lui spre marele oraş. Nu m-am putut împotrivi.

Jeremy se simţi încurcat.

— Adevărat?

Ea zâmbi în sinea ei. Bărbaţii nu doreau niciodată să audă cât de atrăgători erau alţi bărbaţi, mai ales dacă relaţia fusese serioasă.

— Totul a fost nemaipomenit cam aproape un an. Am fost chiar logodiţi. Înainte de a respira adânc, ea păru cufundată în gânduri. M-am angajat la biblioteca Universităţii New York, Avery mergea la muncă pe Wall Street şi apoi, într-o zi, l-am găsit în pat cu una dintre colaboratoarele sale. Într-un fel, m-a făcut să realizez că nu

era tipul potrivit pentru mine, aşa că, în noaptea aceea, mi-am făcut bagajul şi m-am întors aici. După asta, nu l-am mai văzut niciodată.

Vântul se înviora, răsunând aproape ca un chiot, pe măsură ce se năpustea pe pante, şi mirosea slab a pământ.

— Ţi-e foame? întrebă ea dorind din nou să schimbe subiectul. Este plăcut cu tine aici, dar dacă nu mănânc ceva, am tendinţa să devin morocănoasă.

— Mor de foame, zise el.

Se întoarseră la maşină şi împărţiră prânzul. Jeremy desfăcu cutia cu biscuiţi pe locul din faţă. Observând că nu avea o privelişte grozavă, porni maşina, făcu o manevră în jurul crestei, apoi – orientând maşina perfect – o parcă din nou cu vederea spre oraş.

— Aşadar te-ai întors aici şi ai început să lucrezi la bibliotecă şi…

— Asta-i tot, zise ea. Asta fac de şapte ani.

El calculă, socotind că avea în jur de treizeci şi unu de ani.

— Alţi prieteni de atunci? întrebă el.

Sprijinind cupa cu salată de fructe între picioare, Lexie rupse o bucată de brânză şi o puse pe un biscuit. Se întrebă dacă să răspundă şi apoi se hotărî. „Ce naiba, oricum va pleca.“

— A, sigur. Au fost câţiva ici, colo. Îi povesti despre avocat, doctor şi, în ultima vreme, Rodney Hopper.

Nu aminti de Domnul Renaştere.

— Ei… bine. Pari să fii fericită, zise el.

— Sunt, consimţi ea repede. Tu nu eşti?

— Cea mai mare parte a timpului. Din când în când, îmi filează lampa, dar cred că e normal.

— Şi asta atunci când începi să porţi pantalonii lăsaţi în jos?

— Exact, zise el cu un zâmbet. Apucă o mână de biscuiţi, înşiră câţiva pe picior şi începu să pună pe ei grămăjoare de brânză. Îşi ridică privirea cu o expresie serioasă. Te deranjează dacă îţi pun o întrebare personală? Nu trebuie

să răspunzi, bineînţeles. Nu te voi înţelege greşit, crede-mă. Sunt doar curios.

— Vrei să spui mai personală decât faptul că ţi-am povestit despre foştii mei prieteni?

El ridică din umeri sfios, iar ea avu brusc o viziune a lui Jeremy copil: o faţă îngustă şi netedă, bretonul tuns drept, cămaşă şi jeanşi murdari după joaca de afară.

— Continuă, zise ea. Întreabă ce ai de întrebat.

El îşi îndreptă atenţia asupra capacului de la cupa cu salată de fructe atunci când vorbi, ezitând deodată să-i întâlnească privirea.

— Când am ajuns la început aici, mi-ai arătat casa bunicii tale. Şi ai zis că acolo ai crescut.

Ea dădu din cap aprobator. Se întrebase când avea să-i pună întrebarea asta.

— Da, zise ea.

— De ce?

Ea se uită pe geam; obişnuinţa o făcea să caute atentă şoseaua care ducea afară din oraş. Când o identifică, începu să vorbească rar:

— Părinţii mei se întorceau de la Buxton, undeva departe, în zona Outer Banks. Acolo era locul unde s-au căsătorit şi tot acolo aveau o căsuţă pe plajă. Este destul de greu să ajungi de aici, dar mama jura că era cel mai frumos loc din lume, aşa că tata a cumpărat o barcă micuţă ca să nu fie nevoiţi să folosească feribotul pentru a ajunge acolo. Era mica lor evadare, amândoi plecau pe furiş. Există un far frumos pe care îl poţi vedea de pe verandă şi, din când în când, şi eu merg acolo, exact cum au mers şi ei, să scap de toate.

Înainte de a continua, buzele i se arcuiră în cel mai gingaş surâs.

— Dar oricum, în noaptea aceea, pe drumul de întoarcere, părinţii mei erau epuizaţi. E nevoie totuşi de câteva ore să ajungi acolo, chiar şi fără feribot, şi, cea mai plauzibilă ipoteză este că în drum spre casă tata a adormit la volan şi maşina a ieşit de pe pod. Până când poliţia a

descoperit maşina şi au scos-o în dimineaţa următoare, amândoi erau morţi.

Jeremy rămase tăcut mult timp.

— E îngrozitor, zise el în cele din urmă. Câţi ani aveai?

— Doi. Stăteam cu Doris în noaptea aceea şi, a doua zi, ea a plecat la spital cu bunicul. Când s-au întors, mi-au spus că o să locuiesc împreună cu ei. Şi aşa am făcut. Dar este ciudat; adică, ştiu ce s-a întâmplat, dar niciodată nu mi-a părut foarte real. În timpul adolescenţei, nu am simţit că-mi lipsea ceva. Pentru mine, bunicii mi s-au părut ca părinţii tuturor celorlalţi, mai puţin că îi strigam pe numele mic. Zâmbi. Asta a fost ideea lor, fiindcă veni vorba. Cred că n-au dorit să mă mai gândesc la ei ca la nişte bunici de vreme ce mă creşteau, dar nici nu erau părinţii mei.

Când termină, se uită spre el observând cum umerii păreau să-i lărgească puloverul, aşa că studie din nou gropiţa aceea.

— Acum, e rândul meu să pun întrebări, zise ea. Am vorbit prea mult şi ştiu că viaţa mea trebuie să fie plictisitoare în comparaţie cu a ta. Nu atât cu privire la părinţii mei, bineînţeles, ci în ceea ce priveşte existenţa mea aici, vreau să spun.

— Nu, nu e plictisitoare deloc. Este interesantă. E ca şi cum… ai citi o nouă carte: dai pagină după pagină şi trăieşti ceva neaşteptat.

— Frumoasă metaforă.

— Mă gândeam că s-ar putea să apreciezi asta.

— Aşadar, tu? Ce te-a făcut să doreşti să devii jurnalist?

În următoarele minute, Jeremy îi povesti despre anii săi de facultate, despre planurile sale de a deveni profesor şi turnura care îl adusese în această ipostază.

— Şi ai spus că ai cinci fraţi?

El încuviinţă.

— Cinci fraţi mai mari. Eu sunt copilaşul familiei.

— Dintr-un motiv oarecare, pur şi simplu nu te pot vedea cu fraţi!

— De ce?

— Îmi pari mai mult tipul de copil unic.

El clătină din cap.

— Păcat că nu ai moştenit abilităţile psihice ale celor din familia ta.

Ea zâmbi înainte de a privi în zare. În depărtare, şoimii cu coada roşie se învârteau deasupra oraşului. Îşi aşează mâna pe geam şi simţi apăsarea rece a sticlei pe piele.

— Două sute patruzeci şi şapte, zise ea.

El o privi cercetător.

— Poftim?

— Este numărul femeilor care au vizitat-o pe Doris ca să le spună sexul copilaşilor. În copilăria mea, le-am văzut stând în bucătărie, întreţinându-se cu bunica mea. Şi este ciudat, chiar şi acum pot să mi le amintesc pentru că toate aveau un aer asemănător: sclipirea din ochi, strălucirea proaspătă a pielii şi emoţia sinceră. E adevărat ce zic babele, femeile care sunt însărcinate strălucesc, şi îmi aduc aminte cum îmi doream să arăt exact ca ele atunci când voi fi mare. Doris le vorbea un timp ca să se asigure că sigur voiau să ştie şi, pe urmă, le lua mâna şi devenea deodată foarte tăcută. Unele dintre ele abia dacă arătau însărcinate şi, peste câteva secunde, Doris făcea declaraţia oficială. Lexie scoase un oftat uşor. Avea dreptate de fiecare dată. Două sute patruzeci şi şapte de femei au venit la ea şi ea a avut dreptate de două sute patruzeci şi şapte de ori. Doris le păstra numele într-un caiet şi nota totul, inclusiv data vizitei. Poţi să verifici dacă vrei. Mai are şi acum caietul în bucătărie.

Jeremy se uită la ea. „Imposibil, se gândi el, un noroc statistic. Unul care forţa limitele credibilităţii, dar un noroc totuşi. Iar caietul, fără îndoială, arăta doar că presupunerile fuseseră corecte.“

— Ştiu ce gândeşti, zise ea, dar poţi verifica şi la spital. Sau să discuţi cu femeile. Şi poţi întreba pe oricine vrei să vezi dacă a greşit vreodată. Dar nu a greşit. Chiar şi doctorii de prin oraş îţi vor spune precis că avea acest dar.

— Te-ai gândit vreodată că era posibil să cunoască pe

cineva care lucra cu ultrasunete?

— Nu exista aşa ceva, insistă ea.

— Cum poţi şti cu siguranţă?

— Pentru că atunci a fost momentul când ea s-a oprit. Când tehnologia şi-a făcut, în sfârşit, apariţia în oraş. Nu mai avea niciun rost ca lumea să vină la ea, odată ce puteau să vadă imaginea copilaşului lor. Femeile au început să-şi răărească vizitele şi pe urmă, au venit din ce în ce mai puţine. Acum, poate mai vin una sau două persoane pe an, de obicei oameni din alte zone ale ţării care nu au asigurare medicală. Cred că s-ar putea spune că abilităţile ei nu mai au mare căutare în ziua de azi.

— Şi treaba cu prezicerea?

— La fel, zise ea. O persoană cu talentele ei nu are mare căutare pe aici. Toată partea estică a statului este aşezată pe un vast rezervor. Poţi săpa o fântână oriunde şi găseşti apă. Dar atunci când trăia în Cobb County, Georgia, fermierii veneau acasă la ea să-i ceară ajutorul, mai ales în timpul secetei. Şi chiar dacă ea nu avea mai mult de opt sau nouă ani, descoperea apa de fiecare dată.

— Interesant, zise Jeremy.

— Înţeleg că totuşi nu crezi.

El se foi pe scaun.

— Există o explicaţie undeva. Întotdeauna există o explicaţie.

— Nu crezi în niciun fel de magie?

— Nu, zise el.

— Asta-i trist, zise ea. Pentru că uneori este adevărat.

El zâmbi.

— Poate că voi găsi ceva care să-mi schimbe părerea cât stau aici.

Zâmbi şi ea.

— Deja ai găsit. Eşti doar prea încăpăţânat ca să crezi.

După ce terminară prânzul improvizat, Jeremy porni motorul şi în timp ce maşina sălta înapoi pe dealul Riker, roţile din faţă păreau să o ia în toate direcţiile.

Amortizoarele scârţâiră şi trepidară şi, până când ajunseră la poale, încheieturile degetelor lui Jeremy se albiseră pe volan.

Se întoarseră pe aceeaşi rută. Când trecură pe lângă cimitirul Cedar Creek, Jeremy simţi o pornire să privească vârful dealului Riker şi, în ciuda distanţei, reuşi să distingă locul unde parcaseră.

— Avem timp să mai vedem şi alte locuri? Mi-ar plăcea să fac o întoarcere pe lângă port, fabrica de hârtie şi poate, podul de cale ferată.

— Avem timp, zise ea. Atât timp cât nu stăm prea mult. Sunt aproape în aceeaşi zonă.

Peste zece minute, urmărind indicaţiile ei, Jeremy parcă din nou. Se aflau la celălalt capăt al centrului comercial, la câteva străzi de Herbs, lângă puntea de scânduri care se întindea de-a lungul malului râului. Râul Pamlico avea o lăţime de aproape un kilometru şi jumătate şi curgea năvalnic, în timp ce curenţii care se precipitau în aval vălureau apa formând mici pete albe de spumă. Pe partea cealaltă a râului, lângă podul de cale ferată, fabrica de hârtie, o construcţie uriaşă, arunca nori de fum din coşurile semeţe. Jeremy se dezmorţi în timp ce ieşi din maşină, iar Lexie îşi încrucişă braţele. De frig, obrajii începuseră să i se roşească.

— Este mai frig sau e doar impresia mea? întrebă ea.

— Este destul de frig, aprobă el. Pare mai frig decât pe vârful dealului, dar poate că ne-am obişnuit cu căldura din maşină.

Jeremy se strădui să o ajungă din urmă, în vreme ce ea mergea pe puntea de scânduri. În cele din urmă, Lexie încetini pasul şi apoi se opri să se sprijine de balustradă, în timp ce Jeremy privea spre podul de cale ferată. Cocoţat deasupra fluviului pentru a permite trecerea ambarcaţiunilor mari, podul avea traversele puse de-a curmezişul, semănând cu un pod suspendat.

— N-am ştiut cât de aproape ai vrut să ajungi, zise ea. Dacă am avea mai mult timp, te-aş fi dus dincolo de râu la

fabrică, dar cred că ai o vedere mai bună de aici. Făcu semn cu mâna către celălalt capăt al oraşului. Portul este acolo, lângă şosea. Poţi vedea unde sunt acostate toate bărcile alea cu pânze?

Jeremy dădu din cap aprobator. Dintr-un motiv oarecare, se aşteptase la ceva mai grandios.

— Pot acosta acolo ambarcaţiuni mari?

— Cred că da. Unele iahturi mari din New Bern staţionează uneori câteva zile.

— Dar şlepurile?

— Cred că şi ele. Fluviul este dragat ţinându-se cont de şlepurile exploatării forestiere, dar de obicei, staţionează pe partea cealaltă. Acolo – arătă ea spre ceea ce părea să fie un golfuleţ – poţi vedea câteva chiar acum, toate încărcate.

Jeremy îi urmări privirea, apoi se uită în jur stabilind o legătură între amplasări. Dealul Riker se vedea în depărtare, iar podul şi fabrica păreau perfect aliniate. Coincidenţă? Sau ceva total lipsit de importanţă? Se uită lung în direcţia fabricii de hârtie încercând să înţeleagă dacă părţile superioare ale coşurilor erau luminate noaptea. Trebuia să verifice.

— Toţi buştenii sunt transportaţi cu şlepurile sau ştii cumva dacă se foloseşte şi transportul pe calea ferată?

— N-am observat niciodată, ca să-ţi spun drept. Sunt convinsă că e uşor de aflat, totuşi.

— Ştii câte trenuri trec pe pod?

— Din nou, nu sunt sigură. Uneori, aud fluieratul noaptea, iar în oraş trebuie să mă opresc de mai mult ori la bariere să las trenurile să treacă, dar nu-ţi pot spune cu certitudine. Ştiu că se transportă mult de la fabrică pe calea ferată, totuşi. De fapt, trenul acolo se opreşte.

Jeremy dădu din cap în timp ce se uita spre pod.

Lexie zâmbi şi continuă:

— Îmi dau seama la ce gândeşti. E posibil ca lumina de la tren să strălucească în timp ce trece peste pod şi asta ar putea produce luminile, nu?

— Mi-a trecut prin minte.

— Nu e asta, zise ea, clătinând din cap.

— Eşti sigură?

— Noaptea, trenurile trag în curtea fabricii de hârtie pentru a fi încărcate pentru a doua zi. Aşa că lumina de la locomotivă străluceşte în direcţia opusă, *departe* de dealul Riker.

Jeremy reflecta în timp ce se sprijinea şi el de balustradă. Vântul îi flutura părul, răvăşindu-l. Îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei.

— Înţeleg de ce ţi-a plăcut să locuieşti aici, remarcă el.

Ea se întoarse sprijinindu-se cu spatele de balustradă şi privi lung spre zona comercială – magazinele mici şi ordonate, împodobite cu drapele americane, un stâlp de la reclama unei frizerii, un parc micuţ adăpostit la marginea promenadei de scânduri. Pe trotuar, trecătorii intrau şi ieşeau din locuinţe ducând sacoşe. În ciuda frigului, nimeni nu părea să se grăbească deloc.

— Mă rog, seamănă mult cu New Yorkul, trebuie să recunosc.

El râse.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că părinţilor mei probabil le-ar fi plăcut să ne crească într-un loc ca acesta. Cu pajişti verzi imense şi păduri în care să te joci. Chiar şi un râu unde ai putea merge să înoţi când e foarte cald. Trebuie să fi fost… idilic.

— Încă este. Asta spun oamenii despre viaţa în acest loc.

— Se pare că ţi-a mers bine aici.

Pentru o clipă, ea păru aproape tristă.

— Da, dar eu am plecat la facultate. Multă lume de pe aici n-a urmat o facultate. Este un district sărac, iar oraşul a făcut eforturi de când fabrica de textile şi mina de fosfor s-au închis, aşa că mulţi părinţi nu pun mare preţ pe deprinderea unei bune educaţii. De-asta e şi greu uneori să încerci a-i convinge pe unii copii că există lucruri mai importante în viaţă decât să lucrezi într-o fabrică de hârtie de partea cealaltă a râului. Trăiesc aici pentru că vreau să trăiesc aici. Am ales. Dar mulţi dintre aceşti oameni stau

pur şi simplu pentru că le este imposibil să plece.

— Asta se întâmplă pretutindeni. Nici fraţii mei nu au mers la facultate, aşa că eu eram un fel de singuratic, având o înclinaţie spre studiu. Părinţii mei sunt oameni muncitori şi, toată viaţa, au locuit în Queens. Tata era şofer de autobuz. Şi-a petrecut patruzeci de ani din viaţă stând în spatele volanului până când, în sfârşit, s-a pensionat.

Lexie păru amuzată.

— Asta-i nostim. Ieri te-am calificat drept un privilegiat din lumea bună. Ştii tu, portarul care te salută pe nume, şcoli pregătitoare, cinci feluri de mâncare la prânz, un valet care anunţă oaspeţii.

El sări înapoi prefăcându-se îngrozit.

— Mai întâi copil unic şi acum asta? Încep să cred că mă percepi drept un răsfăţat.

— Nu, nu răsfăţat… doar…

— Nu o spune, zise el ridicând mâna. Prefer să nu ştiu. Mai ales pentru că nu e adevărat.

— De unde ştii ce aveam de gând să spun?

— Pentru că acum ai două păreri despre mine şi niciuna nu e deosebit de măgulitoare.

Colţurile gurii ei se ridicară uşor.

— Îmi pare rău. N-am vrut.

— Ba da, ai vrut, zise el cu un surâs. Se răsuci şi se sprijini din nou cu spatele de balustradă. Briza îi înţepa faţa. Dar nu-ţi face griji. Nu o s-o iau personal. De vreme ce nu sunt un puşti bogat şi răsfăţat.

— Nu. Eşti un jurnalist obiectiv.

— Exact.

— Chiar dacă refuzi să ai o minte deschisă în privinţa lucrurilor misterioase.

— Exact.

Ea râse.

— Dar ce spui de aşa-zisul caracter misterios al femeilor? Nu crezi în asta?

— O, ştiu că e adevărat, zise el gândindu-se chiar la ea. Dar e altfel decât să crezi în posibilitatea fuziunii la rece.

— De ce?

— Pentru că femeile sunt un mister subiectiv, nu unul obiectiv. Nu le poţi aplica nicio măsurătoare ştiinţifică, chiar dacă, bineînţeles, există diferenţe genetice între genuri. Femeile doar par misterioase în ochii bărbaţilor, pentru că nu realizează că ei şi femeile văd lumea în mod diferit.

— Serios?

— Cu siguranţă. Îşi are originea în evoluţie şi în cele mai bune metode de conservare a speciilor.

— Şi tu eşti expert în privinţa asta?

— Da, am ceva cunoştinţe în domeniul ăsta.

— Şi în concluzie te consideri expert şi în privinţa femeilor?

— Nu, nu chiar. Sunt timid, îţi aminteşti?

— O, vai, îmi amintesc. Dar nu te cred.

El îşi încrucişă braţele.

— Dă-mi voie să ghicesc… te gândeşti că aş avea o problemă cu relaţiile serioase, de lungă durată?

Ea îl privi atentă.

— Cred că asta spune totul.

El râse.

— Ce pot să spun? Jurnalismul de investigaţie e o lume încântătoare şi sunt armate de femei care doresc cu înfocare să participe.

Ea făcu ochii mari.

— Te roooog, zise ea. Nu eşti vreun star de cinema şi nici nu cânţi într-o trupă rock. Scrii pentru *Scientific American.*

— Şi?

— Păi, poate că sunt eu din sud, dar chiar şi aşa, nu-mi pot imagina că revista ta este luată cu asalt de admiratoare.

El o privi victorios.

— Cred că, pur şi simplu, te contrazici.

Ea ridică din sprânceană.

— Îţi închipui că eşti foarte deştept, domnule Marsh, nu-i aşa?

— O, am revenit din nou la „domnul Marsh“ acum?

— Poate. Nu m-am hotărât încă. Îşi trase după ureche o şuviţă răzleaţă de păr. Dar ai omis faptul că nu e necesar să faci admiratoarele să… dea târcoale. Nu trebuie decât să te învârţi prin anumite locuri şi să faci uz de tot farmecul.

— Şi tu consideri că sunt fermecător?

— Aş spune că unele femei te-ar găsi fermecător.

— Dar nu tu.

— Nu discutăm despre mine. Discutăm despre tine şi exact acum, faci tot posibilul să schimbi subiectul. Ceea ce probabil înseamnă că eu am dreptate, dar tu nu vrei să recunoşti.

El o privi admirativ.

— Eşti foarte deşteaptă, domnişoară Darnell.

Ea dădu din cap.

— Am aflat asta.

— Şi fermecătoare, adăugă el, ca să pună capac la toate.

Ea îi zâmbi şi apoi se uită în depărtare. Privi în jos spre promenada de scânduri, apoi dincolo de stradă, spre oraş, şi pe urmă, sus spre cer, înainte de a ofta. Se hotărî să nu răspundă complimentului său. Cu toate acestea, simţea cum se îmbujora.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jeremy schimbă subiectul.

— Aşadar, weekendul acesta, începu el. Cum va fi?

— Nu vei fi aici? întrebă ea.

— Probabil. O parte din el, oricum. Dar eram doar curios să-ţi cunosc părerea.

— Lăsând la o parte că dă peste cap vieţile multor oameni timp de câteva zile? întrebă ea. Este… ceva de care avem nevoie în această perioadă a anului. Treci prin Ziua Recunoştinţei şi Crăciun în grabă şi pe urmă, nu mai este nimic în program până primăvara. Şi până una alta, e frig, înnorat şi plouă… aşa că, în urmă cu mulţi ani, consiliul orăşenesc a hotărât să organizeze Turul Caselor Istorice. Şi, de atunci, au adăugat, pur şi simplu, mai multe festivităţi la acest tur, în speranţa că vor avea unui weekend deosebit. Anul aceste este cimitirul, anul trecut a fost parada, cu un an mai înainte, au adăugat o serată dansantă vinerea.

Acum a devenit parte din tradiţia oraşului, aşa că cei mai mulţi locuitori aşteaptă totul cu nerăbdare. Îi aruncă o privire. Oricât de demodat şi naiv ar părea, e chiar distractiv.

Urmărind-o, Jeremy rămase uimit amintindu-şi de seara dansantă din broşură.

— Au o serată dansantă? întrebă el simulând ignoranţa.

Ea dădu din cap aprobator.

— Vineri seara. În hambarul pentru tutun al lui Meyer. Este un adevărat zaiafet, cu orchestră şi toate celelalte. Este singura seară din an când cârciuma Lookilu este aproape goală.

— Dacă voi avea norocul să merg, poate că vei dansa cu mine.

Ea zâmbi înainte ca, în sfârşit, să se uite la el cu o privire aproape seducătoare.

— Să-ţi spun ceva. Dacă vei rezolva misterul până atunci, voi dansa cu tine.

— Promiţi?

— Promit, zise ea. Dar, mai întâi, trebuie să rezolvi misterul.

— Foarte frumos, zise el. Abia aştept. Şi când va veni vorba de Lindy[15] sau de foxtrot... El clătină din cap trăgând mult aer în piept. În sfârşit, tot ce pot spune este că sper să poţi ţine pasul.

— Îmi voi da toată silinţa, zise ea râzând.

Încrucişându-şi braţele, Lexie urmări soarele care se chinuia şi nu reuşea să răzbată prin semiîntuneric.

— Astă-seară, zise ea.

El se încruntă.

— Astă-seară?

— Vei vedea luminile astă-seară. Dacă vei merge la cimitir.

— De unde ştii?

[15] Dans plin de energie, la modă în anii 1930, a cărui denumire este probabil derivată din numele celebrului aviator Charles Lindbergh. (n.tr.)

— Va fi ceaţă.

El îi urmări privirea.

— Cum poţi şti? Nu văd nimic deosebit.

— Uită-te dincolo de râu, în spatele meu, zise ea. Vârfurile coşurilor de la fabrica de hârtie sunt deja ascunse de nori.

— Da, desigur… zise el lăsând propoziţia neterminată.

— Întoarce-te şi priveşte. Vei vedea.

El se uită peste umăr şi reveni, apoi se mai uită încă o dată, studiind conturul fabricii de hârtie.

— Ai dreptate, zise el.

— Bineînţeles că am.

— Cred că te-ai uitat pe furiş când eu nu mă uitam!

— Nu, zise ea. Pur şi simplu, mi-am dat seama.

— A, zise el. Unul dintre misterele alea plictisitoare din nou?

Ea se îndepărtă de balustradă.

— Dacă vrei să-i spui aşa, zise ea. Dar, te rog. E puţin cam târziu şi trebuie să mă întorc la bibliotecă. Trebuie să le citesc copiilor în cincisprezece minute.

În timp ce se întorceau spre maşină, Jeremy observă că şi vârful dealului Riker era ascuns. Zâmbi gândindu-se: „Deci, aşa a procedat. A văzut că e ceaţă acolo şi a dedus că e foarte probabil să fie şi dincolo de râu. Descurcăreaţă“.

— Spune-mi, zise el făcând tot posibilul să-şi ascundă zâmbetul atotcunoscător, de vreme ce se pare că dispui de talente ascunse, cum poţi fi aşa de sigură că luminile vor apărea astă-seară?

Avu nevoie de o clipă ca să răspundă.

— Pur şi simplu, zise ea.

— Mă rog, atunci socotesc că e stabilit. Ar trebui probabil să merg acolo, nu?

Îndată ce rosti cuvintele acelea, îşi aminti de cina la care trebuia să participe şi, brusc, sări ca ars.

— Ce e? întrebă ea nedumerită.

— Ah, primarul va organiza o cină la care vor lua parte câteva persoane pe care a considerat că ar trebui să le

cunosc, zise el. O mică adunare sau ceva de genul ăsta.

— Pentru tine?

El zâmbi.

— Cum? Nu eşti impresionată?

— Nu, doar surprinsă.

— De ce?

— Pentru că nu am auzit de aşa ceva.

— Am aflat abia azi-dimineaţă.

— Totuşi, este surprinzător. Dar nu mi-aş face griji că nu ai să vezi luminile, chiar dacă vei merge să iei masa cu primarul. Luminile, oricum, nu apar până târziu. Vei avea suficient timp.

— Eşti sigură?

— Aşa s-a întâmplat atunci când le-am văzut eu. Era puţin înainte de miezul nopţii.

El se opri în drum.

— Stai – le-ai văzut? Nu ai menţionat acest lucru.

Ea zâmbi.

— Nu m-ai întrebat.

— Continui să spui asta.

— Păi, domnule jurnalist, asta-i doar pentru că tu continui să uiţi să mă întrebi.

OPT

De partea cealaltă a oraşului, la Herbs, ajutorul de şerif Rodney Hopper se încălzea deasupra ceştii cu cafea, întrebându-se unde naiba plecaseră Lexie şi... orăşeanul acela.

Dorise să o ia prin surprindere pe Lexie la bibliotecă şi să o ducă la restaurant, ca Orăşeanul să ştie exact cum stăteau lucrurile. Poate că Lexie l-ar fi lăsat chiar să o însoţească până la maşină în timp ce Orăşeanul i-ar fi urmărit cu invidie.

Ah, ştia exact ce vedea Orăşeanul la Lexie. Ceea ce şi el

se văzuse nevoit să remarce. „La naiba, e imposibil să nu observi, se gândi Rodney. Este cea mai drăguţă femeie din district, probabil din stat. Poate chiar din întreaga lume, la drept vorbind.“

În mod obişnuit, nu şi-ar fi făcut griji din cauza unui tip care făcea cercetări la bibliotecă, aşa că nu se neliniştise când auzise prima dată. Dar pe urmă, începuse să-i audă pe toţi oamenii aceia şuşotind despre noul străin din oraş, aşa că dorise să verifice. Şi lumea avea dreptate: nu fusese nevoie decât să arunce o privire Orăşeanului ca să priceapă că avea expresia aceea de *oraş.* Oamenii care făceau cercetări ştiinţifice la bibliotecă trebuiau să fie mai în vârstă şi să arate a profesori preocupaţi de treburile lor, înarmaţi cu lupe pentru citit, atitudine umilă şi duhnind a cafea răsuflată. Dar nu individul ăsta; tipul ăsta arăta de parcă tocmai părăsise salonul de coafură Della. Dar chiar şi aşa nu l-ar fi deranjat prea mult, în afara faptului că exact în clipa aceea, cei doi umblau aiurea prin oraş, singuri-singurei.

Rodney se încruntă. Totuşi, pe unde erau?

La Herbs nu erau. Şi nici la Pike’s Diner. Cercetase atent parcările şi nu descoperise nimic. Trebuia să fi intrat înăuntru să întrebe, dar vestea probabil s-ar fi răspândit şi nu era convins că ar fi fost o idee prea bună. Şi aşa, toţi amicii lui îl tachinau în privinţa lui Lexie, mai ales când pomenea că intenţionau să se mai întâlnească. Amicii îi spuneau să nu se mai gândească la ea, pentru că ea îşi petrecea timpul cu el doar din politeţe, dar el ştia mai multe. Nu-l refuza niciodată când o invita, nu-i aşa? Reflectă asupra acestui fapt. În sfârşit, de cele mai multe ori. Apoi, ea nu-l sărutase niciodată, dar asta nu intra în discuţie. El era răbdător şi momentul se apropia. De fiecare dată când ieşeau, relaţia lor părea să devină tot mai serioasă. El o ştia. Putea să o *simtă.* Ştia că amicii săi erau, pur şi simplu, invidioşi.

Sperase ca Doris să-şi folosească intuiţia, dar din întâmplare nici ea nu era prin preajmă. Era plecată la

contabil, i se spusese, dar o să revină peste puţin timp. Ceea ce, bineînţeles, nu-l ajuta deloc, de vreme ce pauza sa de prânz aproape se sfârşise şi nu mai putea să o aştepte, în plus, probabil avea să nege că ştia ceva. Auzise că Doris, de fapt, îl plăcea pe Orăşean, şi, mă rog… nu era ăsta un lucru interesant?

— Scuză-mă, scumpule? zise Rachel. Eşti bine?

Rodney ridică privirea şi o văzu stând la masă cu recipientul de cafea.

— Nimic deosebit, Rachel, zise el. N-am o zi prea grozavă.

— Iar te-au scos din pepeni băieţii răi?

Rodney dădu din cap aprobator.

— Cam aşa ceva.

Ea zâmbi cu un aer drăgălaş, cu toate că Rodney nu păru să observe. Trecuse mult timp de când ajunsese să o privească ca pe un fel de soră.

— Lucrurile o să se îndrepte, îl linişti ea.

El încuviinţă.

— Poate că ai dreptate.

Îşi strânse buzele. Uneori, îşi făcea griji din cauza lui Rodney.

— Eşti sigur că nu poţi să mănânci rapid ceva? Ştiu că te grăbeşti şi pot să le spun să-ţi facă ceva repede.

— Nu. Nu prea mi-e foame. Şi mai am şi nişte supliment nutritiv pudră în maşină pentru mai târziu. O să mă simt mai bine. Întinse ceaşca. Totuşi, ar fi grozav dacă mi-ai umple din nou ceaşca.

— S-a făcut, zise ea, turnând.

— N-ai observat din întâmplare dacă Lexie a intrat pe aici? Poate pentru o comandă la pachet?

Ea clătină din cap.

— N-am văzut-o toată ziua. Ai verificat la bibliotecă? Pot să sun acolo dacă e important.

— Nu, nu e atât de important.

Ea rămase lângă masă ca şi cum se gândea la ceea ce urma să spună.

— Te-am zărit stând cu Jeremy Marsh în dimineaţa asta.

— Cu cine? întrebă Rodney, străduindu-se să pară neştiutor.

— Jurnalistul de la New York. Nu-ţi aduci aminte?

— A, da. M-am gândit că ar fi cazul să mă prezint.

— E un băiat chipeş, nu-i aşa?

— Nu bag în seamă dacă alţi bărbaţi sunt chipeşi, bombăni el.

— Păi, el e. Aş fi în stare să mă uit la el toată ziua. Adică, părul ăla. Mă face să vreau să-mi trec degetele prin el. Toată lumea vorbeşte despre el.

— Grozav, mormăi Rodney simţindu-se şi mai rău.

— M-a invitat la New York, se lăudă ea.

Auzind asta, Rodney se învioră, întrebându-se dacă auzise bine.

— Vorbeşti serios?

— Ei, cam aşa ceva, totuşi. A zis că ar trebui să merg acolo şi chiar dacă nu s-a exprimat în prea multe cuvinte, îmi închipui că într-un fel voia să-i fac o vizită.

— Adevărat? întrebă el. Asta-i straşnic, Rachel.

— Ce impresie ţi-a lăsat?

Rodney se foi pe scaun.

— De fapt, n-am discutat aşa de mult.

— O, ar fi trebuit. Este foarte interesant şi deştept. Şi părul ăla. Ţi-am vorbit de părul lui?

— Da, zise Rodney.

Mai luă o înghiţitură din cafea încercând să tragă de timp până când pricepea cum stăteau lucrurile. „A invitat-o într-adevăr pe Rachel la New York? Sau Rachel s-a invitat singură?“ Nu era tocmai sigur. Înţelegea de ce Orăşeanul ar fi putut să o găsească atrăgătoare, el fiind categoric genul care făcea avansuri unei femei, dar... dar... Rachel avea tendinţa să exagereze, iar Lexie şi Orăşeanul nu erau de găsit absolut nicăieri. Era ceva care nu prea se potrivea, nu-i aşa?

Rodney se pregăti să se strecoare afară din separeu.

— Ascultă, dacă o vezi pe Lexie, spune-i că m-am oprit

pe aici, bine?

— Sigur. Vrei să-ţi pun cafea într-o ceaşcă pentru drum?

— Nu, mulţumesc. Stomacul meu se resimte deja.

— O, bietul de tine. Cred că avem nişte Pepto-Bismol în spate. Vrei să-ţi aduc câteva?

— Sincer, Rach, zise el, umflându-şi pieptul şi încercând să-şi ia din nou un aer oficial, nu prea cred că o să mă ajute.

De partea cealaltă a oraşului, exact în faţa biroului contabilului, primarul Gherkin se grăbea să o ajungă din urmă pe Doris.

— Eşti tocmai femeia pe care doream să o văd, strigă el.

Doris se întoarse uitându-se la primar cum se apropia; văzându-l în jacheta roşie şi cu pantalonii în carouri, se întrebă dacă bărbatul nu era cumva daltonist. Mai tot timpul arăta ridicol.

— Cu ce te pot ajuta, Tom?

— Nu ştiu dacă ai aflat sau nu, punem la cale o seară specială pentru oaspetele nostru, Jeremy Marsh, zise el. El va scrie un reportaj important, ştii, şi…

Doris duse la capăt fraza în minte, rostind cuvintele împreună cu el.

— … Tu ştii cât de important poate fi acest lucru pentru oraş.

— Am auzit, zise ea. Şi e bine, mai ales pentru afacerile tale.

— Mă gândesc la toată comunitatea de aici, zise el, ignorând comentariul ei. Mi-am pierdut toată dimineaţa încercând să aranjez lucrurile astfel încât totul să fie cum trebuie. Dar speram că vei fi dispusă să ne dai o mână de ajutor cu ceva de-ale gurii.

— Vrei ca eu să fiu furnizorul?

— Nu din filantropie, evident. Primăria va fi încântată să-ţi acopere cheltuielile. Intenţionăm să ţinem întrunirea la vechea Lawson Plantation, tocmai în afara oraşului. Am discutat deja cu oamenii de acolo şi au spus că vor fi

bucuroşi să ne lase să folosim localul. Cred că vom avea o mică petrecere, aşa că am putea să o folosim cumva ca o deschidere pentru Turul Caselor Istorice. Am discutat deja cu cei de la ziar, aşa că un reporter are de gând să treacă…

— Când aveţi de gând să organizaţi această mică întrunire? întrebă ea, întrerupându-l.

Pentru o clipă, el păru nedumerit de întrerupere.

— Păi, astă-seară, bineînţeles… dar cum spuneam…

— Astă-seară? îl întrerupse ea din nou. Vrei să pregătesc mâncarea pentru una dintre micile voastre întruniri de astă-seară?

— Este pentru o cauză bună, Doris. Ştiu că e un lucru nechibzuit din partea mea să las această sarcină pe umerii tăi în felul ăsta, dar se pot întâmpla lucruri importante, aşa că trebuie să ne mişcăm repede ca să profităm de situaţie. Amândoi ştim că eşti singura care ar putea să facă faţă unei astfel de situaţii. Nimic extravagant, bineînţeles. Mă gândeam că poate reuşeşti să faci sosul tău special pesto cu pui, dar fără sandviciuri…

— Cel puţin, Jeremy Marsh ştie?

— Sigur că ştie. Păi, vezi bine, am vorbit cu el azi-dimineaţă şi a părut cu adevărat captivat de idee.

— Serios? întrebă ea, lăsându-se pe spate şi punând la îndoială cele auzite.

— Şi speram că ar putea să vină şi Lexie. Ştii cât de importantă este pentru oamenii din acest oraş.

— Nu sunt sigură că va veni. Nu suportă să participe la lucruri de genul ăsta decât dacă e absolut necesar. Şi chestia asta nu-mi pare a fi ceva absolut necesar.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar totuşi, cum spuneam, mi-ar plăcea să folosim seara asta ca să începem weekendul.

— Uiţi că eu sunt împotriva ideii de a folosi cimitirul drept atracţie turistică?

— Deloc, zise el. Îmi amintesc foarte bine ce mi-ai spus. Dar vrei ca vocea ta să fie auzită, nu-i aşa? Dacă nu îţi vei face apariţia, nu o să fie nimeni acolo să-ţi reprezinte

punctul de vedere.

Doris se uită fix la primarul Gherkin pentru mult timp. Bărbatul ştia cu siguranţă cum să obţină ce dorea. Şi, în plus, avea dreptate. Dacă n-ar fi şi ea acolo, îşi imagina ce ar scrie în final Jeremy, dacă ar trebui să meargă înainte doar cu primarul şi consiliul orăşenesc. Tom avea dreptate: era singura care putea rezolva o astfel de problemă într-un timp atât de scurt. Amândoi ştiau că ea se pregătea pentru turul din acel weekend şi avea alimente din belşug în bucătărie.

— Foarte bine, capitulă ea, voi avea grijă de asta. Dar să nu te gândeşti nicio secundă că o să-i servesc pe toţi oamenii aceia. Va fi un bufet, aşa că o să stau la masă ca voi toţi.

Primarul Gherkin zâmbi.

— N-aş fi îngăduit să fie altfel, Doris.

Ajutorul de şerif Rodney Hopper stătea în maşină în faţa bibliotecii, pe partea cealaltă a străzii, întrebându-se dacă să intre sau nu ca să stea de vorbă cu Lexie. Vedea maşina Orăşeanului în parcare, ceea ce însemna că se înapoiaseră de unde fuseseră plecaţi şi vedea şi luminile de la biroul lui Lexie care străluceau prin fereastră.

Şi-o imagina pe Lexie stând la birou, în timp ce citea cu picioarele sprijinite sus pe scaun şi cu genunchii îndoiţi, răsucindu-şi şuviţele de păr în timp ce răsfoia paginile unei cărţi. Dorea să stea de vorbă cu ea, numai că îşi dădea seama că nu avea un motiv serios. Niciodată nu trecuse pe la bibliotecă doar ca să stea la taclale, pentru că, în mod sincer, nu era deloc foarte sigur că ea dorea să discute cu el. Ea nu-i sugerase niciodată să treacă să o viziteze şi ori de câte ori el aducea vorba despre asta ea schimba subiectul. Într-un fel, era de înţeles, de vreme ce ea trebuia să lucreze, dar în acelaşi timp, el ştia că, încurajând-o să-l lase să o viziteze, ar fi făcut încă un pas mic în relaţia lor.

Zări o siluetă trecând pe lângă fereastră şi se întrebă dacă Orăşeanul era în birou cu ea.

Se uită mânios. „Asta le întrece pe toate, nu? Mai întâi o întâlnire la prânz – un lucru pe care el şi Lexie nu-l făcuseră niciodată – şi, în momentul acela, o vizită prietenească la locul de muncă.“ Se încruntă doar imaginându-şi. În mai puţin de o zi, Orăşeanul se mişcase bine, nu? Mă rog, poate că ar trebui să mai discute puţin cu el despre situaţia respectivă. Să-i explice ca Orăşeanul să priceapă exact cum stăteau lucrurile.

Bineînţeles, asta însemna că lucrurile între el şi Lexie ajunseseră într-un anumit stadiu, dar exact în momentul acela, nu era tocmai sigur dacă era aşa. Ieri, fusese mulţumit de evoluţia relaţiei. Mă rog, de acord, poate nu total mulţumit. Ar fi preferat ca lucrurile să se mişte puţin mai repede, dar asta nu avea nimic de-a face cu problema în discuţie. Problema era că ieri ştia că nu era nicio rivalitate, iar azi, amândoi stăteau acolo sus, probabil râzând, glumind şi distrându-se de minune. Şi el jos, în maşină, cu motorul pornit, se uita ţintă la ei de afară.

Şi totuşi, poate că Lexie şi Orăşeanul nu erau împreună în birou. Poate că Lexie îşi făcea… mă rog, treaba de bibliotecar în timp ce Orăşeanul stătea aplecat într-un colţ, citind o carte mucegăită. Poate că Lexie era prietenoasă pentru că individul vizita oraşul. Se întrebă dacă aşa stăteau lucrurile înainte de a hotărî că totul avea sens. La naiba, toată lumea se dădea peste cap să-l facă pe individ să se simtă bine-venit, corect? Şi primarul conducea atacul. În dimineaţa aceea când îl încolţise pe Orăşean, exact când el avea de gând să delimiteze teritoriul primarul (primarul!) îl ajutase pe individ să se pună la adăpost. Şi trosc! Orăşeanul cu Lexie culeg flori şi urmăresc curcubeul împreună.

Şi totuşi, poate că nu.

Nu putea suporta ideea că nu ştia ce se întâmpla şi, tocmai când se pregătea să se îndrepte spre bibliotecă, gândurile îi fură întrerupte de o bătaie în geamul maşinii, îi luă o clipă până să recunoască faţa.

Primarul… *Domnul Care Întrerupe într-un Moment*

Nepotrivit. A doua oară.

Rodney coborî geamul şi aerul rece năvăli în maşină. Primarul Gherkin se înclină, sprijinindu-se de mâini.

— Exact omul pe care îl căutam, zise primarul Gherkin. Conduceam din întâmplare pe aici şi când te-am zărit mi-a trecut prin cap că o să avem nevoie de un reprezentant al legii în această seară.

— Pentru ce?

— Mica întrunire, bineînţeles. Pentru Jeremy Marsh, oaspetele nostru distins. Astă-seară la Lawson Plantation.

Rodney clipi.

— Glumeşti, nu?

— Nu, deloc. De fapt, l-am pus pe Gary să-i facă o cheie a oraşului chiar acum.

— O cheie a oraşului, repetă Rodney.

— Desigur, nu spune nimănui despre asta. Trebuie să fie o surpriză. Dar din moment ce chestiunea va deveni mai oficială, aş aprecia sincer dacă ai veni. Seara va fi astfel un pic mai… ceremonioasă. Speram că vei sta alături de mine când îi voi dărui cheia.

Rodney îşi umflă pieptul măgulit. Totuşi, nu intra în discuţie ca el să se gândească să facă aşa ceva.

— Cred că e mai mult responsabilitatea şefului meu, nu?

— Păi, bineînţeles. Dar amândoi ştim că, exact în momentul ăsta, el participă la o partidă de vânătoare în munţi. Şi de vreme ce tu eşti înlocuitorul lui cât timp el e plecat, este una dintre ocaziile acelea care îţi pică din cer.

— Nu ştiu, Tom. Ar trebui să sun pe cineva să mă înlocuiască. Îmi pare rău, dar chiar nu cred că sunt în stare să o fac.

— Păcat. Dar înţeleg. Datoria rămâne datorie.

Rodney scoase un suspin de uşurare.

— Mulţumesc.

— Sunt convins că lui Lexie i-ar fi plăcut să te vadă, totuşi.

— Lexie?

— Păi, bineînţeles. Ea conduce biblioteca şi asta o face să

fie una dintre persoanele respectabile care vor participa la întrunire. Păi cum, eu tocmai treceam să-i vorbesc despre asta. Dar sunt sigur că ea se va bucura să stea de vorbă cu oaspetele nostru, chiar dacă tu nu vei fi acolo. Primarul îşi îndreptă spatele. Dar foarte bine, cum am spus, înţeleg.

— Stai! zise Rodney în timp ce mintea îi reacţiona rapid încercând să-şi redobândească calmul. Ai spus că e astă-seară, nu?

Primarul dădu din cap aprobator.

— Nu ştiu unde-mi era mintea, dar cred că Bruce este deja programat, aşa că s-ar putea să pot face ceva.

Primarul zâmbi.

— Mă bucur să aud asta, zise el. Acum, dă-mi voie să intru să pot discuta cu domnişoara Darnell. Nu aveai de gând să intri ca să stai de vorbă cu ea, nu? Nu mă deranjează să aştept.

— Nu, zise Rodney. Spune-i doar că o voi întâlni mai târziu.

— O voi face, domnule ajutor de şerif.

După ce adunase câteva informaţii suplimentare pentru Jeremy şi se oprise pentru o clipă în biroul ei, Lexie se trezi înconjurată de douăzeci de copii, unii cuibăriţi în poala mamelor lor. Lexie stătea pe podea, citind cea de a treia carte. Grupul era la fel de gălăgios ca întotdeauna. Pe o masă joasă, mai într-o parte, fuseseră aşezate prăjituri şi punci; în colţul îndepărtat, câţiva dintre copiii mai puţin interesaţi se jucau cu câteva dintre multele jucării pe care ea le ţinea pe rafturi. Alţii pictau cu degetele pe o planşetă provizorie proiectată de ea. Încăperea era decorată în culori luminoase – rafturile erau ca nişte creioane colorate, aranjate parcă după intensitatea culorilor. În ciuda protestelor unor voluntari mai în vârstă şi a câtorva angajaţi – care doreau ca micuţii să stea liniştiţi în timp ce li se citea, aşa cum se întâmplase mereu –, Lexie ţinea ca cei mici să se distreze în bibliotecă. Dorea ca venirea la bibliotecă să-i impresioneze, chiar dacă pentru asta era

nevoie de jucării, de jocuri şi de un loc care nu mai putea rămâne la fel de liniştit. În decursul anilor, îşi amintea de nenumăraţi copilaşi care se jucaseră mai mult de un an înainte de a descoperi bucuria poveştilor, dar după părerea ei era foarte bine. Atât timp cât continuau să vină la bibliotecă.

Dar în ziua aceea, în timp ce citea, gândurile îi zburau înapoi la prânzul pe care-l luase cu Jeremy. Deşi nu putea fi descris ca o întâlnire, aproape că trăia senzaţia aceea, care o tulbura puţin. Gândindu-se din nou, realiza că dezvăluise cu mult mai mult despre ea decât avusese de gând şi continuă să se chinuiască să-şi aducă aminte cum de se întâmplase. Cu toate că el nu fusese indiscret, se întâmplase pur şi simplu. Dar de ce Dumnezeu revenea asupra acelui moment?

Nu-i plăcea să se gândească la sine ca la o nevrotică, dar analiza aceea nesfârşită nu-i stătea în fire. „Şi pe lângă toate acestea, îşi spuse ea, nici măcar nu a fost o întâlnire, ci mai mult un soi de tur organizat.“ Dar indiferent cât se străduia să nu se mai gândească, imaginea lui Jeremy continua să apară pe neaşteptate: zâmbetul cu o uşoară strâmbătură, expresia amuzată de lucrurile pe care le spunea ea. Nu putea decât să se întrebe ce-şi imaginase el despre viaţa ei în orăşelul acela, ca să nu mai amintim de ceea ce gândise despre ea. Se şi înroşise când el îi spusese că o găsea încântătoare. De ce se întâmplau toate astea? „Poate, se gândea ea, pentru că am mărturisit tot ce aveam pe suflet despre trecutul meu şi asta m-a făcut să fiu vulnerabilă.“

Îşi promise să nu o mai facă din nou. Şi totuşi…

„Nu a fost aşa de rău“, recunoscu ea. Să stai de vorbă cu cineva necunoscut, cineva care nu cunoştea încă toţi oamenii şi toate lucrurile care se petreceau în oraş, era reconfortant. Aproape uitase cât de plăcut putea fi. Iar el o surprinsese. Doris avusese dreptate, cel puţin în parte. Nu era cum îşi imaginase ea. Era mai deştept decât bănuise la început şi chiar dacă nu accepta existenţa misterului,

compensa prin umorul cu care privea diferenţele dintre convingerile şi stilul lor de viaţă. Făcuse haz şi de propria persoană, ceea ce-l făcea, de asemenea, atrăgător.

În vreme ce continua să citească pentru copii – slavă Domnului că nu era o carte complicată – gândurile ei refuzau să se adune.

De acord, deci îl plăcea. Recunoştea acest fapt. Şi, ca să spună tot adevărul, dorea să-şi petreacă mai mult timp cu el. Dar chiar şi conştiinţa acestui fapt nu potolea mica voce din mintea ei care o avertiza să nu sufere. Trebuia să fie cu băgare de seamă, fiindcă – oricât ar fi părut să se înţeleagă – Jeremy Marsh o putea răni cu adevărat dacă ea ar îngădui ca acest lucru să se întâmple.

Jeremy stătea aplecat deasupra unor hărţi ale străzilor din Boone Creek care datau din anii 1850. Cu cât erau mai vechi, cu atât erau mai detaliate şi, în timp ce urmărea cum se schimbase oraşul, deceniu după deceniu, îşi făcea însemnări. De la un sat adormit, cuibărit de-a lungul a douăsprezece drumuri, oraşul continuase să se mărească.

Cimitirul, după cum deja ştia, se afla între râu şi dealul Riker; însă, mai important, realiză că o linie trasă între dealul Riker şi fabrica de hârtie trecea direct prin cimitir. Pentru că distanţa totală depăşea cu puţin cinci kilometri, îşi dădu seama că era posibil ca lumina să fie refractată de la această distanţă, chiar şi în nopţile ceţoase. Se întrebă dacă la fabrică se lucra şi în schimbul trei, ceea ce ar fi însemnat că locul era luminat intens, chiar şi noaptea. Stratificarea perfectă a ceţii şi lumina suficientă ar fi putut explica totul dintr-o singură lovitură.

Gândindu-se mai bine, realiză că ar fi trebuit să fi observat că fabrica de hârtie şi dealul Riker se aflau pe aceeaşi linie când fusese sus pe deal. În schimb, fusese ademenit să se bucure de privelişte, să cerceteze cu atenţie oraşul şi să-şi petreacă timpul cu Lexie.

Încă se străduia să înţeleagă schimbarea neaşteptată din comportamentul ei. Ieri, nu avea nici în clin nici în mânecă

cu el, iar azi… mă rog, azi era o altă zi, nu-i aşa? Şi al naibii dacă îşi putea lua gândul de la ea, nu în maniera obişnuită, gen haine-aruncate-grămadă-la-piciorul-patului. Nu-şi mai aducea aminte când i se întâmplase aşa ceva ultima dată. Cu Maria, probabil, dar asta fusese de mult. Cu o viaţă de om în urmă, când era cu totul altcineva. Dar astăzi conversaţia fusese atât de firească, atât de liniştitoare încât, în ciuda faptului că trebuia să termine de studiat hărţile, tot ceea ce dorea să facă, de fapt, era să ajungă să o cunoască şi mai bine pe Lexie.

„Ciudat“, se gândi el, şi înainte de a realiza ce se întâmpla, se ridică de la birou şi porni spre scări. Ştia că ea le citea copiilor, aşa că nu avea de gând să o deranjeze, dar simţise dintr-odată nevoia să o vadă.

Coborî treptele, ocoli colţul şi se îndreptă spre unul dintre pereţii de sticlă. Avu nevoie doar de o clipă să o repereze pe Lexie, care stătea pe podea înconjurată de copii.

Citea cu însufleţire, iar el zâmbi de mimica ei: de ochii larg deschişi, de gura rotunjită în forma literei „O“ şi de felul în care se apleca în faţă să sublinieze ceva care se întâmpla în poveste. Mamele stăteau cu zâmbetul întipărit pe feţe. Doi copilaşi erau absolut nemişcaţi în timp ce restul arătau de parcă luaseră droguri.

— E într-adevăr grozavă, nu-i aşa?

Jeremy se întoarse uimit.

— Domnule primarul Gherkin. Ce faci aici?

— Păi, am venit să te văd, bineînţeles. Şi pe domnişoara Lexie, de asemenea. Pentru cina din seara asta. Avem aproape totul aranjat. Cred că vei fi de-a dreptul impresionat.

— Sunt convins, zise Jeremy.

— Dar cum spuneam, e grozavă, nu?

Jeremy nu spuse nimic, iar primarul îi făcu cu ochiul înainte de a continua:

— Am observat cum te uitai la ea. Ochii unui bărbat îl dau de gol. Ochii spun mereu adevărul.

— Ce trebuie să însemne asta?

Primarul rânji.

— Păi, nu ştiu. De ce nu-mi spui tu?

— Nu e nimic de spus.

— Bineînţeles că nu, zise el.

Jeremy clătină din cap.

— Ascultă, domnule primar… Tom…

— O, nu are nicio importanţă. Doar te necăjeam. Dar dă-mi voie să-ţi povestesc puţin despre mica noastră întrunire din seara asta.

Primarul Gherkin îl informă pe Jeremy despre locaţie, apoi îi dădu câteva indicaţii care, după cum era cumva de aşteptat, se refereau la o mulţime de repere locale. „Fără îndoială, Tully l-a învăţat tot ce ştie“, se gândi Jeremy.

— Crezi că vei fi în stare să găseşti locul? întrebă primarul după ce termină.

— Am o hartă, zise Jeremy.

— Asta te-ar putea ajuta, dar nu uita că drumurile acelea lăturalnice sunt cam întunecoase. Este uşor să te rătăceşti dacă nu eşti atent. Ar trebui să vii cu cineva care cunoaşte locul.

Când Jeremy se uită la el curios, Gherkin aruncă o privire plină de înţeles prin geam.

— Crezi că ar trebui să o rog pe Lexie? întrebă Jeremy.

Ochii primarului clipiră.

— Asta depinde de tine. Dacă tu crezi că va accepta. O mulţime de bărbaţi o consideră trofeul districtului.

— Ea va fi de acord, zise Jeremy, simţindu-se mai mult optimist decât sigur.

Primarul se arătă nesigur.

— Cred că e posibil să-ţi supraapreciezi capacităţile. Dar dacă eşti aşa de sigur, atunci eu cred că treaba mea s-a încheiat aici. Înţelegi, eu am venit să o invit, dar de vreme ce tu o să ai grijă de asta, rămâne să vă întâlnesc astă-seară.

Primarul se întoarse şi plecă, iar câteva minute mai târziu, Jeremy o urmărea pe Lexie cum îşi încheia lectura, închise cartea şi, în timp ce părinţii se ridicau, el simţi un

val puternic de adrenalină. Senzaţia îl uimi. Când se întâmplase asta ultima dată?

Câteva mame strigau la copiii care nu ascultaseră şi, peste o clipă, Lexie ieşea, în urma grupului, din camera copiilor. Când îl zări pe Jeremy, se îndreptă spre el.

— Înţeleg că eşti gata să începi să te uiţi prin jurnale, presupuse ea.

— Dacă ai timp să le găseşti, zise el. Mai am de trecut o dată prin hărţi. Dar de fapt, mai e şi altceva.

— Da? rosti ea înclinându-şi capul puţin.

Când vorbi, simţi fluturaşi în stomac. Ciudat.

— Primarul a trecut pe aici să-mi spună despre cina din seara asta de la Lawson Plantation şi, pentru că nu era sigur că pot să găsesc locul, mi-a sugerat să iau pe cineva care ştie unde se află. Şi, în sfârşit, pentru că tu eşti aproape singura persoană pe care o cunosc în oraş, mă întrebam dacă ai fi dispusă să mă însoţeşti.

Mult timp, Lexie nu spuse nimic.

— Era de aşteptat, zise ea în cele din urmă.

Replica ei îl prinse pe Jeremy nepregătit.

— Poftim?

— O, nu e vorba de tine. E vorba de primar şi de modul în care rezolvă lucrurile. Ştie că eu încerc să evit asemenea evenimente ori de câte ori e posibil, mai puţin când au legătură cu biblioteca. Şi-a închipuit că l-aş refuza dacă m-ar invita, aşa că a scos-o la capăt punându-te pe tine să mă inviţi. Şi, iată-te. Şi iată-mă.

Jeremy nu acceptă ideea, încercând să-şi aducă aminte exact schimbul de cuvinte, dar îi apăreau doar frânturi de conversaţie. Cine sugerase ca el să meargă cu Lexie? El sau primarul?

— De ce mă simt dintr-odată de parcă aş fi într-o telenovelă?

— Pentru că eşti. Se numeşte mod de viaţă într-un mic orăşel din sud.

Jeremy făcu o pauză, arătându-se nesigur.

— Chiar crezi că primarul a plănuit toate astea?

— Ştiu că el a pus totul la cale. Poate că nu pare mai deştept decât un sac cu iarbă, dar are ciudata abilitate de a-i convinge pe oameni să facă exact ce vrea el, şi să-i facă să creadă că a fost ideea lor tot timpul. De ce Dumnezeu crezi tu că încă mai stai la Greenleaf?

Jeremy îşi băgă mâinile în buzunare reflectând…

— Păi, precum ştii, nu trebuie să vii. Sunt sigur că pot să găsesc locul singur.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la el.

— Încerci să te eschivezi?

Jeremy încremeni, nesigur de răspuns.

— Păi, mă gândeam doar că, de vreme ce primarul…

— Vrei să vin cu tine sau nu? întrebă ea.

— Vreau, dar dacă tu nu…

— Atunci, invită-mă din nou.

— Poftim?

— Invită-mă să vin cu tine astă-seară. Din partea ta, de data asta, şi nu folosi scuza cu nevoia de indicaţii. Spune ceva de genul: „Mi-ar plăcea în mod sincer să te conduc la cina din seara asta. Pot să trec să te iau mai târziu?“

El o privi, încercând să-şi dea seama dacă era serioasă.

— Vrei să rostesc toate cuvintele astea?

— Dacă nu vrei, va continua să fie ideea primarului şi nu voi merge. Dar dacă mă inviţi, trebuie să vrei cu adevărat asta, aşa că foloseşte tonul potrivit.

Jeremy se fâţâi ca un şcolar nervos.

— Mi-ar plăcea în mod sincer să te conduc la cina din seara asta. Pot să vin să te iau mai târziu?

Ea zâmbi şi îşi aşeză mâna pe braţul lui.

— Cum să nu, domnule Marsh, rosti ea tărăgănat. Aş fi încântată.

Peste câteva minute, Jeremy o urmărea pe Lexie recuperând jurnalele dintr-o cutie încuiată aflată în camera cărţilor rare, în timp ce capul continua să i se învârtă. Femeile din New York nu-i vorbiseră cum îi vorbise Lexie. Nu era sigur dacă ea fusese raţională sau iraţională sau

undeva între. *Invită-mă din nou şi foloseşte tonul potrivit.* Ce fel de femeie făcea asta? Şi de ce naiba o găsise el atât de… convingătoare?

Nu era sigur şi, dintr-odată, reportajul şi şansa de a lucra pentru televiziune nu mai erau decât nişte detalii minore. În schimb, în timp ce o urmărea pe Lexie, nu se putea gândi decât la mâna ei caldă pe care o aşezase cu atâta blândeţe pe braţul său.

NOUĂ

În seara aceea, mai târziu, pe când ceaţa se lăsa într-o nor gros, Rodney Hopper se gândea că Lawson Plantation arăta de parcă era pe punctul de a găzdui un concert al lui Barry Manilow.

În ultimele douăzeci de minute, dirijase traficul în locurile de parcare şi urmărise cu neîncredere procesiunea emoţionată care îşi făcea drum spre uşă. În acel moment, îi zărise pe doctorii Benson şi Tricket, pe Albert, dentistul, pe toţi cei opt membri ai consiliului orăşenesc, cu tot cu Tully şi cu Jed, pe primar cu personalul de la camera de comerţ, urmaţi de toată conducerea şcolii, toţi cei nouă comisari ai districtului, voluntarii de la Societatea Istorică, trei contabili, toată echipa de la Herbs, barmanul de la Lookilu, frizerul, şi chiar şi pe Toby, cel care golea fosele septice pentru a-şi câştiga existenţa, şi care, cu toate acestea, arăta foarte spilcuit. Lawson Plantation nu era nici măcar în timpul sărbătorilor de Crăciun atât de aglomerată, când locul era decorat cu mare fast şi deschis publicului în prima vineri din decembrie.

În seara aceasta nu era la fel. Nu era o sărbătoare unde cunoştinţele şi prietenii se adunau să se bucure unii de alţii înainte de iureşul sărbătorilor. Era o reuniune care voia să onoreze pe cineva care nu avea nimic de-a face cu oraşul şi pe care îl durea în cot de locul acela. Ba chiar şi mai rău, cu

toate că Rodney se afla acolo cu treburi oficiale, înţelese brusc că n-ar fi trebuit să se deranjeze să-şi calce cămaşa şi să-şi lustruiască pantofii de vreme ce era convins că Lexie nici măcar nu va băga de seamă.

Ştia totul despre această seară. După ce Doris revenise la Herbs să pregătească bucatele, primarul reveni cu vestea aceea îngrozitoare despre Jeremy şi Lexie, iar Rachel îl sunase imediat. Rachel, se gândea el, era drăguţă şi aşa fusese mereu. Ea ştia ce simţea el pentru Lexie şi nu-l necăjea cum o făceau nenumărate alte persoane. Totuşi, avusese impresia că nici ea nu era aşa de încântată la ideea că ei vor apărea împreună. Dar Rachel se pricepea mai bine decât el să-şi ascundă sentimentele, aşa că exact în clipa aceea ar fi dorit să fi fost altundeva. Tot ce era legat de seara aceea îl făcea să se simtă groaznic.

Mai ales modul în care reacţiona tot oraşul. După câte îşi amintea, lumea de acolo nu fusese atât de preocupată de viitorul oraşului de când *Raleigh News & Observer* trimisese un reporter să facă un articol despre Jumpy Walton care încerca să construiască o replică a avionului fraţilor Wright, cu care intenţiona să zboare în cinstea celei de-a o suta aniversări a aviaţiei, la Kitty Hawk. Jumpy, care avusese mereu câteva doage lipsă, susţinuse mult timp că era aproape gata cu replica, dar când deschisese porţile şopronului să arate cu mândrie cât de departe ajunsese, reporterul realizase că Jumpy nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce făcea. În şopron, replica arăta ca o versiune gigantică şi cocoşată a unui pui, făcut din placaj şi din sârmă ghimpată.

Iar în seara aceea, oraşul paria pe existenţa fantomelor din cimitir şi pe faptul că Orăşeanul le va aduce lumea la picioare datorită acestora. Rodney se îndoia cu tărie. Şi, în plus, nu prea îl interesa dacă lumea venea sau nu, atât timp cât Lexie va face parte din lumea *lui.*

În acelaşi timp, de partea cealaltă a oraşului, Lexie păşea pe verandă exact când Jeremy se apropia pe alee cu un mic

buchet de flori sălbatice în mână. „Frumoasă încercare“, se gândi ea, nădăjduind că el nu putea să vadă cât de istovită fusese până acum doar câteva minute.

A fi femeie putea fi o provocare câteodată, în seara aceea mai mult decât oricând. Întâi, bineînţeles, se întrebase dacă aceea era o întâlnire adevărată. De acord, era mai aproape de o întâlnire decât fusese la prânz, dar nu era tocmai o cină romantică în doi, aşa că nu era sigură dacă ar fi trebuit măcar să accepte aşa ceva. Pe urmă, era o întreagă problemă de imagine şi a modului cum dorea să fie percepută, nu numai de Jeremy, ci de toţi ceilalţi care i-ar vedea împreună. Se adăuga şi faptul că se simţea foarte comod în jeanşi şi nu avea nicio intenţie să-şi arate decolteul, aşa că toată chestiunea devenise atât de încâlcită încât îşi puse pe ea doar prosopul. În final, se hotărî să adopte o ţinută profesională: costum cu pantalon maro şi o bluză de culoare ivorie.

Dar iată-l înaintând graţios, cu înfăţişarea sa de Johnny Cash, ca şi cum n-ar fi acordat serii niciun fel de importanţă.

— Ai găsit casa, observă Lexie.

— Nu a fost prea greu, o asigură Jeremy. Mi-ai arătat unde locuieşti când eram pe dealul Riker, ai uitat? Îi oferi florile. Poftim. Astea sunt pentru tine.

Ea zâmbi când le luă, iar el se gândi că arăta absolut minunat. Şi sexy, fără îndoială. Dar „minunat“ părea mai nimerit.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Cum merge cercetarea jurnalelor?

— Foarte bine, zise el. N-am găsit nimic spectaculos până acum, în cele prin care m-am uitat.

— Mai acordă-le o şansă, îl încurajă ea cu un zâmbet. Cine ştie ce vei găsi? Ridică buchetul spre nas. Sunt minunate, apropo. Numai o secundă să le pun într-o vază, să-mi iau o haină şi pe urmă voi fi gata.

El îşi desfăcu palmele.

— Voi aştepta aici.

Două minute mai târziu, în maşină, mergeau prin oraş în direcţia opusă cimitirului. În timp ce ceaţa continua să devină tot mai deasă, Lexie îl îndruma pe Jeremy de-a lungul drumurilor laterale până când ajunseră la o cotitură mărginită pe ambele părţi de stejari care arătau de parcă ar fi fost plantaţi în urmă cu o sută de ani. Deşi Jeremy nu putea vedea casa, reduse viteza în timp ce se apropie de un gard viu foarte înalt, presupunând că în spatele lui era un drum circular. Se aplecă peste volan, întrebându-se în ce direcţie să o ia.

— Ai putea să parchezi aici, sugeră Lexie. Nu cred că vei găsi ceva mai aproape şi, în plus, o să vrei să poţi ieşi de aici mai târziu.

— Eşti sigură? Nici măcar nu se vede casa.

— Ai încredere în mine, zise ea. De ce crezi că am luat haina lungă?

Se gândi doar un moment înainte de a se hotărî. De ce nu? Şi, peste o clipă, amândoi mergeau pe drum, Lexie făcând tot posibilul să ţină haina strâns lipită de trup. Urmăreau cu atenţie curba drumului pe lângă gardul viu şi, dintr-odată, vechiul conac georgian se înălţă strălucind dinaintea lor, în toată splendoarea sa.

Casa totuşi nu era primul lucru pe care îl observase Jeremy. Mai întâi, zărise maşinile. Zeci de maşini erau parcate la întâmplare, cu boturile îndreptate în toate direcţiile, de parcă s-ar fi pus la cale o evadare-fulger. Multe altele, fie înconjurau adunătura de maşini şi aveau luminile de poziţie aprinse, fie încercau să se strecoare în spaţii incredibil de înguste.

Jeremy se opri uitându-se lung la ele.

— Mi-am imaginat că asta trebuia să fie o mică reuniune între prieteni.

Lexie dădu din cap aprobator.

— Asta e versiunea primarului despre o mică reuniune. Nu uita că el cunoaşte practic pe toată lumea din district.

— Şi ştiai că aşa se va întâmpla?

— Bineînţeles.

— De ce nu mi-ai spus că va fi aşa?

— Aşa cum eu continui să-ţi spun, tu continui să uiţi să întrebi. Şi pe lângă asta, mi-am închipuit că ştiai.

— Cum aş fi putut să ştiu că punea la cale aşa ceva?

Ea zâmbi, arătând spre uşă.

— Este, ca să zic aşa, impresionant, nu? Nu că aş fi convinsă că meriţi neapărat.

El protestă amuzat.

— Ştii, am ajuns să apreciez de-adevăratelea farmecul tău sudic.

— Mulţumesc. Şi nu-ţi face griji pentru seara asta. Nu o să fie atât de stresant precum îţi imaginezi. Toţi sunt prietenoşi şi, când nu ai îndoieli, aminteşte-ţi doar că eşti oaspetele de onoare.

Probabil că Doris era cel mai organizat şi eficient furnizor din lume, se gândea Rachel, de vreme ce toată treaba fusese realizată ca pe roate şi cu mult timp înainte.

În loc să fie obligată să servească mâncare toată noaptea, Rachel se strecura prin mulţime în rochia ei de ocazie, cea mai grozavă imitaţie Chanel, când îl recunoscu pe Rodney care urca pe verandă.

Arăta foarte oficial în uniforma sa călcată cu grijă, socoti Rachel, precum un soldat din infanteria marină din posterele acelea vechi din al Doilea Război Mondial din clădirea VFW de pe Main Street. Majoritatea celorlalţi ajutori de şerif înghiţeau cam prea multe aripioare de pui şi beri Budweiser în jurul bufetului plasat în mijloc, dar în timpul său liber, Rodney se menţinea în formă făcând exerciţii de întreţinere în garaj. Ţinea uşa garajului deschisă şi, uneori, întorcându-se acasă de la muncă, Rachel se oprea şi stătea de vorbă cu el un timp, ca doi vechi prieteni ce erau. Când erau copii, fuseseră vecini, iar mama ei avea poze cu ei făcând baie în cadă împreună. Majoritatea prietenilor nu puteau afirma asta.

Îşi scoase rujul din poşetă şi îşi aplică un strat subţire pe buze, conştientă de slăbiciunea pe care o avea pentru

Rodney; amândoi merseseră în direcţii diferite un timp, dar în ultimii ani, lucrurile se schimbaseră. Acum două veri, se pomeniseră stând unul lângă celălalt la Lookilu, iar ea îi surprinsese expresia în timp ce el urmărea un buletin de ştiri despre un tânăr care murise într-un incendiu tragic în Raleigh. Văzându-l că plânge moartea unui necunoscut, se emoţionase într-un mod neaşteptat. Văzuse aceeaşi expresie, pentru a doua oară, de Paşte, când departamentul de poliţie finanţase sărbătoarea tradiţională de căutare a ouălor, la Masonic Lodge, şi el o trăsese deoparte să-i spună câteva dintre locurile mai greu de dibuit unde fuseseră ascunse. Arătase mai emoţionat decât copiii, în contrast ciudat cu bicepşii săi proeminenţi, iar ea îşi aminti cum se gândise că el ar fi putut fi genul de tată care ar face mândră orice soţie.

Privind în trecut, înţelese că acelea erau momentele când realizase că sentimentele ei pentru Rodney se schimbaseră. Nu se îndrăgostise de el chiar atunci, ci încetase să creadă că ar fi imposibil. Nu că ar fi fost posibil, totuşi. Rodney era îndrăgostit peste urechi de Lexie. Mereu fusese, mereu avea să fie, iar Rachel ajunsese de mult la concluzia că nimic nu va schimba sentimentele lui pentru ea. Erau momente când nu era uşor, şi erau momente când situaţia nu o deranja deloc, dar în ultima vreme, ajunsese să-şi dea seama că momentele când situaţia nu o deranja erau din ce în ce mai rare.

Căutând să răzbată prin mulţime, îi părea rău că amintise de Jeremy Marsh la prânz. Ar fi trebuit să ştie ce îl supăra pe Rodney. Deja se părea că tot oraşul discuta despre Lexie şi Jeremy, începând cu băcanul care le vânduse alimentele pentru prânz; vestea se răspândise ca focul, îndată ce primarul dăduse anunţul. Încă mai dorea să meargă la New York, dar pe măsura ce relua în minte conversaţia ei cu Jeremy, înţelegea puţin câte puţin că era posibil ca el să fi făcut doar conversaţie şi să nu-i fie lansat nicio invitaţie. Uneori, înţelegea prea mult în situaţii de genul ăsta.

Dar Jeremy Marsh era atât de… perfect.

Cultivat, inteligent, fermecător, celebru şi, cel mai grozav dintre toate, nu era din oraş. Lui Rodney îi era peste puteri să concureze cu aşa ceva, iar ea avea vaga bănuială că şi Rodney o ştia. Dar Rodney, pe de altă parte, era în oraş şi nu avea intenţia să plece, ceea ce era un altfel de avantaj, dacă priveai situaţia din unghiul acesta. Şi, trebuia să admită că şi Rodney era capabil şi chipeş în felul său.

— Bună, Rodney, zise ea, zâmbind.

Rodney aruncă o privire peste umăr.

— O, bună, Rach. Ce faci?

— Bine, mulţumesc. Asta da petrecere, nu?

— E grozav, zise el fără să-şi ascundă sarcasmul din voce. Cum merg lucrurile înăuntru?

— Foarte bine. Tocmai au ridicat bannerul.

— Un banner?

— Sigur. Cel care îi urează bun venit în oraş. Numele său e scris cu litere mari, albastre.

Rodney expiră în timp ce pieptul i se dezumflă puţin.

— Grozav, zise el din nou.

— Ar trebui să vezi ce mai are primarul pus de o parte pentru el. Nu numai bannerul şi mâncarea, dar a mai pregătit şi o cheie a oraşului.

— Am auzit, zise Rodney.

— Şi e şi trupa Mahi-Mahi aici, continuă ea, referindu-se la un cvartet de la frizerie.

Aceşti cetăţeni locali cântau împreună de patruzeci şi trei de ani şi chiar dacă doi dintre membri foloseau cadre de metal pentru mers şi unul avea un tic nervos care îl obliga să cânte cu ochii închişi, erau cei mai renumiţi artişti de estradă pe o rază de o sută şaizeci de kilometri.

— Grozav, zise Rodney din nou.

Tonul său o făcu să şovăie pentru prima dată.

— Cred că nu vrei să auzi nimic din toate astea, nu?

— Nu, nu prea.

— Şi atunci de ce ai mai venit?

— Tom m-a bătut la cap. Într-o zi o să pot să-mi dau seama unde vrea să ajungă înainte de a deschide gura.

— Nu va fi chiar aşa de rău, zise ea. Ai văzut de ce au venit oamenii în seara asta. Toată lumea vrea să vorbească cu el. În niciun caz el şi Lexie nu o să se ascundă pe undeva, într-un colţ. Pariez că nici măcar nu vor fi în stare să-şi adreseze mai mult de zece vorbe unul altuia toată noaptea. Şi, ca să ştii, am păstrat o farfurie cu mâncare pentru tine, dacă nu vei avea ocazia să apuci să mănânci ceva…

Rodney ezită o clipă înainte de a zâmbi. Rachel avea mereu grijă de el.

— Mulţumesc Rach. Pentru prima oară, observă cum era îmbrăcată şi, în timp ce îi privea tortiţele de aur din urechi, adăugă: Arăţi minunat în seara asta.

— Mulţumesc.

— Vrei să-mi ţii puţină companie?

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea.

Jeremy şi Lexie se strecurau prin mulţimea de maşini parcate, răsuflarea lor transformându-se în aburi pe măsură ce se apropiau de conac. Pe treptele din faţă, Jeremy observă cum cuplurile se opreau pe rând la uşă înainte de a intra şi, după o clipă, îl recunoscu pe Rodney Hopper care stătea lângă intrare. Rodney îl zări pe Jeremy în acelaşi timp, aşa că zâmbetul său se transformă imediat într-o grimasă. Chiar şi de la distanţă, părea mare, gelos şi, cel mai important, înarmat, ceea ce îi dădea lui Jeremy o anumită senzaţie de disconfort.

Lexie îi urmări privirea.

— O, nu-ţi face griji din cauza lui Rodney, zise ea. Eşti cu mine.

— Ăsta-i motivul pentru care îmi fac griji, zise el. Am senzaţia că nu e deloc bucuros că am apărut împreună.

Ea ştia că Jeremy avea dreptate, deşi îi era recunoscătoare lui Rachel că era alături de ajutorul de şerif. Rachel avea întotdeauna darul de a-l calma pe Rodney, iar Lexie se gândise de mult că ar fi perfectă pentru el. Totuşi,

nu descoperise încă modalitatea prin care să-i spună asta lui Rodney, fără să-i rănească sentimentele. Nu era genul de problemă pe care putea să o aducă în discuţie în timp ce dansau la Shriners'Benefit Ball, nu?

— Dacă te face să te simţi mai bine, lasă-mă pe mine să vorbesc, zise ea.

— Asta intenţionam.

Rachel prinse curaj când îi văzu pe amândoi urcând treptele.

— Vă salut! zise ea. Când se apropiară, Rachel întinse mâna să atingă haina lui Lexie. Îmi place ţinuta ta, Lex.

— Mulţumesc, Rachel, zise Lexie. Şi tu arăţi de milioane.

Jeremy nu spuse nimic, preferând să-şi examineze unghiile în timp ce se străduia să evite privirea fioroasă pe care Rodney o arunca în direcţia sa. Tăcură brusc, iar Rachel şi Lexie se priviră una pe cealaltă. Parcă citind gândurile lui Lexie, Rachel păşi înainte.

— Şi uită-te ia tine, domnule Jurnalist Celebru, rosti ea cu voce tare. E de ajuns o privire şi inimile femeilor vor bate repede toată noaptea. Aruncă un zâmbet generos. Îmi vine greu să întreb, Lexie, dar ai ceva împotrivă dacă îl însoţesc înăuntru? Ştiu că primarul îl aşteaptă.

— Deloc, zise Lexie ştiind că trebuia să rămână un minut singură cu Rodney. Îi făcu semn cu capul lui Jeremy. Du-te înainte, te voi ajunge din urmă într-un minut.

Rachel se prinse de braţul lui Jeremy şi, înainte ca acesta să-şi dea seama, îl luă de acolo.

— Ai mai fost vreodată pe o plantaţie sudică la fel de minunată ca asta? întrebă Rachel.

— Nu pot să spun că am fost, răspunse Jeremy, întrebându-se dacă era abandonat intenţionat.

Pe când mergeau, Lexie rosti un „mulţumesc“ numai cu buzele şi Rachel îi făcu iute cu ochiul.

Lexie se întoarse spre Rodney.

— Nu e ceea ce îţi imaginezi, începu ea, iar Rodney îşi ridică mâinile să o întrerupă.

— Ascultă, zise el, nu e nevoie să dai explicaţii. Te-am

înţeles şi înainte, îţi aminteşti?

Ea ştia că el se referea la domnul Renaştere, aşa că prima ei pornire era să-i spună că se înşela. Dorea să-i spună că nu avea de gând să-şi dea frâu liber emoţiilor de data asta, dar ştia că mai făcuse promisiunea aceea. Cam asta îi spusese lui Rodney, în definitiv, când el încercase să o avertizeze cu blândeţe că domnul Renaştere nu avea nicio intenţie să rămână.

— Aş vrea să ştiu ce să spun, zise ea, detestând nota vinovată din vocea.

— Nu trebuie să spui nimic.

Ştia că nu trebuia. Nu erau un cuplu şi nici nu fuseseră vreodată, dar ea avea senzaţia ciudată că se confruntau ca doi foşti soţi după un divorţ recent, când rănile erau încă proaspete. Din nou, îşi dori ca el să meargă pur şi simplu mai departe, dar şi reaminti că ea fusese cea care menţinuse vie relaţia în toţi aceşti ani, chiar dacă acest lucru avusese mai mult de-a face cu siguranţa şi confortul ei decât cu ceva romantic.

— Păi, după cum ştii, aştept cu nerăbdare ca lucrurile să revină la normal, îndrăzni ea să spună.

— Şi eu la fel, zise el.

O clipă, niciunul nu mai spuse nimic. În tăcere, Lexie aruncă o privire piezişă, dorindu-şi ca Rodney să-şi manifeste sentimentele cu ceva mai multă subtilitate.

— Rachel arată într-adevăr foarte bine, nu? zise ea.

Rodney îşi lăsă bărbia în piept înainte să o privească din nou pe Lexie. Pentru prima oară, Lexie observă o urmă firavă de zâmbet.

— Mda, zise el, arată bine.

— Se mai vede cu Jim? întrebă ea, referindu-se la bărbatul de la Terminix.

Lexie îi văzuse împreună în camionul verde pe care era montată o insectă uriaşă, în drum spre Greenville, pentru petrecerile din timpul sărbătorilor.

— Nu, s-a terminat, zise el. Au ieşit doar o dată. A spus că maşina lui mirosea a dezinfectant, aşa că a strănutat ca

nebuna toată noaptea.

În ciuda încordării, Lexie râse.

— Pare a fi un lucru care i se putea întâmpla doar lui Rachel.

— A terminat-o. Şi nu suferă sau ceva de genul ăsta. Ea continuă să fie stăpână pe situaţie, ştii.

— Uneori, cred că trebuie să-şi aleagă mai bine partenerii. Sau cel puţin să se orienteze spre unii fără insecte uriaşe pe maşină.

El râse satisfăcut, gândindu-se parcă la acelaşi lucru. Privirile li se întâlniră pentru o clipă şi apoi Lexie întoarse capul. Îşi trase o şuviţă de păr după ureche.

— În sfârşit, ştii, ar trebui probabil să intru, zise ea.

— Ştiu, zise el.

— Vii şi tu?

— Nu sunt sigur încă. Nu aveam de gând să stau aşa de mult. Şi în plus, sunt încă în misiune. Districtul este destul de mare pentru o persoană, iar Bruce este singur pe teren chiar acum.

Ea dădu din cap aprobator.

— Păi, dacă nu te mai văd în seara asta, ai grijă, bine?

— Voi avea. Pe curând.

Ea se îndreptă spre uşă.

— Hei, Lexie?

Ea se întoarse.

— Da?

El înghiţi în sec.

— Şi tu arăţi bine, apropo.

Tonul său întristat aproape că îi frânse inima şi, pentru o clipă, ochii i se umeziră.

— Mulţumesc, zise ea.

Rachel şi Jeremy stăteau retraşi, mergând pe lângă mulţime, în timp ce Rachel îi arăta tablourile diferiţilor membri ai familiei Lawson care semănau izbitor nu numai de la o generaţie la alta, ci, în mod ciudat, şi între sexe. Bărbaţii aveau trăsături efeminate, iar femeile aveau

tendinţa să fie masculine, de parcă toţi artiştii ar fi folosit acelaşi model adrogin.

Dar el aprecia faptul că Rachel îi oferea o preocupare ferindu-l de orice primejdie, chiar dacă refuza să-i elibereze braţul. Îi auzea pe oameni discutând despre el, dar nu era pregătit încă să se amestece printre ei, chiar dacă situaţia în care se afla îl făcea să se simtă puţin măgulit. Nate nu fusese capabil să adune nici a zecea parte din mulţimea asta de oameni să-i urmărească apariţia la televiziune, aşa că se văzuse silit să ofere băutură gratuită drept momeală, pentru a-i atrage pe câţiva să se uite la emisiune.

Nu acolo, totuşi. Nu în America provincială, unde oamenii jucau bingo, mergeau la bowling şi urmăreau reluările lui *Matlock* pe TBS. Nu mai văzuse atâta păr albastru şi poliester din… în sfârşit, din totdeauna, şi în timp ce reflecta la întreaga situaţie, Rachel îl strânse de braţ pentru a-i atrage atenţia.

— Pregăteşte-te, scumpule. E momentul spectacolului.

— Poftim?

Ea se uită dincolo de el, spre agitaţia crescândă din spatele lor.

— Ei, Tom, ce mai faci? întrebă ea, afişând din nou zâmbetul acela de Hollywood.

Primarul Gherkin părea singura persoană din încăpere care transpira. Capul său chel strălucea în lumină şi chiar dacă păru surprins că Jeremy era însoţit de Rachel, nu o arătă.

— Rachel! Arăţi minunat ca întotdeauna şi înţeleg că te bucuri de trecutul ilustru al acestei splendide case alături de oaspetele nostru.

— Fac şi eu tot ce pot, zise ea.

— Bine, bine. Mă bucur să aud asta.

Se angajară într-o discuţie banală înainte ca Gherkin să treacă la subiect.

— Şi regret că îţi cer asta, având în vedere faptul că ai fost suficient de amabilă să-i povesteşti despre această minunată locuinţă, dar ai avea ceva împotrivă? zise el

făcând semn spre Jeremy. Oamenii sunt nerăbdători ca acest eveniment grozav să înceapă.

— Deloc, răspunse ea şi, în clipa următoare, primarul înlocui mâna lui Rachel cu a sa şi îl conduse pe Jeremy prin mulţime.

În timp ce mergeau, lumea înceta să vorbească şi se dădea la o parte precum Marea Roşie care-i făcuse loc lui Moise. Alţii priveau cu ochi mari sau îşi întindeau gâturile să vadă mai bine. Oamenii îşi exprimau surpriza prin exclamaţii şoptind între ei că probabil era *el.*

— Nu-ţi pot spune ce bucuroşi suntem că, în sfârşit, ai ajuns aici, zise primarul Gherkin vorbind în colţul gurii şi continuând să zâmbească spre mulţime. Pentru o clipă, începusem să mă neliniştesc.

— Poate că ar trebui să o aşteptăm pe Lexie, răspunse Jeremy, încercând să nu roşească.

Toată chestia asta, mai ales faptul de a fi însoţit de primar precum o regină la plimbare, aducea puţin cam prea mult a America provincială, ca să nu mai amintim şi de partea ciudată a întâmplării.

— Am vorbit deja cu ea, aşa că ne vom întâlni acolo.

— Şi unde e asta?

— Păi, o să-i cunoşti şi pe ceilalţi din consiliul orăşenesc, bineînţeles. Deja i-ai cunoscut pe Jed şi pe Tully, şi pe cei pe care ţi-am prezentat în această dimineaţă, dar mai sunt câţiva. Şi comisarii districtului, de asemenea. Ca şi mine, toţi sunt teribil de impresionaţi de vizita ta. Teribil de impresionaţi. Şi nu-ţi face griji – toţi au poveştile cu fantome pregătite. Ţi-ai adus reportofonul, nu?

— Îl am în buzunar.

— Bine, bine. Mă bucur să aud. Şi… Pentru prima oară, îşi întoarse faţa de la mulţime şi se uită la Jeremy. Înţeleg că vei merge la cimitir în seara asta…

— Da, şi fiindcă veni vorba de asta, doream să mă asigur…

Primarul continua să meargă ca şi cum nu l-ar fi auzit în timp ce dădea din cap şi făcea semn cu mâna spre

mulţime.

— În calitate de primar, am impresia că e obligaţia mea să-ţi spun să nu-ţi fie teamă de întâlnirea cu fantomele. O, ele sunt un adevărat spectacol, bineînţeles! Suficient să sperie un elefant până leşină. Dar până acum nu a fost nimeni rănit, în afară de Bobby Lee Howard, care a intrat cu maşina într-un indicator, nu pentru că văzuse cine ştie ce, ci pentru că băuse douăsprezece cutii de bere Pabst înainte de a se urca la volan.

— A, zise Jeremy începând să-l imite pe primar înclinând capul şi fluturându-şi mâna. Voi încerca să nu uit asta.

Când întâlniră consiliul orăşenesc, Lexie îl aştepta, aşa că răsuflă uşurat când ea înaintă spre el în timp ce făcea cunoştinţă cu elita oraşului. Majoritatea erau destul de prietenoşi, cu toate că Jed stătea încruntat şi cu braţele încrucişate, iar el nu se putea abţine să nu o urmărească pe Lexie cu coada ochiului. Părea tulburată, aşa că se întrebă ce se petrecuse între ea şi Rodney.

Lui Jeremy nu-i fu dat să afle ce se întâmplase şi nici măcar să se relaxeze în următoarele trei ore, pentru că restul serii se desfăşură asemenea unei întruniri politice de modă veche. După întâlnirea cu cei din consiliu, care, în afară de Jed, păreau să fi fost pregătiţi de primar, asigurându-l că „ar putea fi cea mai grozavă poveste spusă vreodată“ şi aducându-i aminte că „turismul este important pentru oraş“, Jeremy se trezi dus către scenă care fusese împodobită cu un banner pe care scria: BINE AI VENIT, JEREMY MARSH!

Din punct de vedere tehnic, nu era o scenă, ci o masă lungă de lemn, acoperită cu o faţă de masă strălucitoare, roşu-închis. Jeremy se văzu obligat să folosească un scaun ca să păşească pe ea, aşa cum făcuse şi Gherkin, ca să privească o mare de feţe necunoscute care se uitau ţintă la el. Îndată ce mulţimea se linişti, primarul ţinu un discurs plictisitor în care îl lăuda pe Jeremy pentru profesionalismul şi onestitatea sa, ca şi cum amândoi s-ar fi cunoscut de

mulţi ani. Pe deasupra, Gherkin nu numai că aminti de apariţia la *Primetime Live* – ceea ce stârni zâmbete familiare şi încuviinţări din cap –, ci şi de câteva articole mai cunoscute pe care le scrisese, inclusiv un articol pe care-l făcuse pentru *Atlantic Monthly,* despre cercetarea armelor biologice de la Fort Detrick. „Oricât de caraghios ar fi părut uneori, se gândea Jeremy, omul îşi făcea treaba şi, clar, ştia cum să flateze.“ La sfârşitul discursului, lui Jeremy i se oferi cheia oraşului, iar cei din grupul Mahi-Mahi – care stăteau pe o altă masă de-a lungul unui perete alăturat – interveniră şi cântară trei cântece: *Carolina în My Mind, New York*, *New York* şi, poate cel mai potrivit, tema din *Ghostbusters.*

În mod surprinzător, grupul Mahi-Mahi nu cântase deloc rău, cu toate că Jeremy nu-şi putea imagina cum reuşiseră să se urce pe masă. Mulţimea îi adora şi, pentru o clipă, Jeremy se trezi zâmbind şi chiar distrându-se. În timp ce se afla pe scenă, Lexie îi făcu cu ochiul, ceea ce făcu ca totul să pară şi mai ireal.

De acolo, primarul îl conduse într-un colţ al încăperii unde se aşeză pe un scaun antic şi confortabil în faţa unei mese antice. Cu reportofonul în funcţiune, Jeremy îşi petrecu restul serii ascultând, una după alta, poveştile despre întâlnirile cu fantomele. Primarul aliniase oamenii, care stăteau de vorbă emoţionaţi în timp ce îşi aşteptau rândul să-l întâlnească, de parcă Jeremy ar fi dat autografe.

Din păcate, cea mai mare parte a poveştilor pe care le ascultase se contraziceau. Toţi cei aflaţi în rând pretindeau că ar fi văzut luminile, dar fiecare avea o altă prezentare. Unii juraseră că luminile arătau precum oamenii, alţii că arătau ca luminile unui stroboscop. Un singur bărbat susţinuse că semănau exact cu un costum de Halloween, cu tot cu cearşaf. Cel mai original fusese un tip care se numea Joe, care spusese că văzuse luminile de vreo şase ori, aşa că afirmase cu autoritate că arătau exact ca indicatorul strălucitor Piggly Wiggly de pe Route 54 de lângă Vanceboro.

În acest timp, Lexie se aflase mereu în preajmă, discutând cu diferite persoane şi, din când în când, privirile lor se întâlneau, amândoi fiind angajaţi în discuţie cu alţii. Ca şi cum amândoi se amuzau de o glumă secretă, ea zâmbea cu sprâncenele ridicate, parcă întrebându-l: „Vezi în ce te-ai băgat?“

Jeremy se gândea că Lexie nu semăna cu niciuna dintre femeile cu care se întâlnise în ultima vreme. Nu ascundea ceea ce gândea, nu încerca să-l impresioneze şi nici nu era influenţată de vreun lucru pe care el îl făcuse în trecut. În schimb, părea să-l aprecieze aşa cum era în prezent, chiar în clipa aceea, fără să considere trecutul sau viitorul un argument împotriva lui.

Era, realiza el, unul dintre motivele pentru care se căsătorise cu Maria. Nu doar intensitatea emoţiilor pe care le trăise atunci când făcuseră prima oară dragoste fusese cea care îl înrobise ci, mai curând, modul firesc în care se convinsese că ea era aleasa. Faptul că nu îşi dădea aere în faţa celorlalţi, maniera rece în care îl privea în faţă când făcea ceva rău, răbdarea cu care îl asculta în timp ce el umbla de colo-colo chinuindu-se cu vreo problemă controversată. Şi, cu toate că el şi Lexie nu împărtăşiseră niciunul dintre lucrurile concrete ale vieţii de zi cu zi, el era neclintit în convingerea că s-ar descurca de minune dacă asta era ceea ce-şi dorea.

Lui Jeremy îi era limpede că ea era legată sufleteşte de oamenii de acolo şi părea sincer interesată de orice ar fi spus ei. Comportamentul ei sugera că nu avea niciun motiv să grăbească sau să scurteze conversaţia cuiva şi nimic nu o împiedica să râdă zgomotos când se amuza de ceva. Din când în când, se apleca să îmbrăţişeze pe cineva şi, retrăgându-se, îi lua mâinile într-ale sale şi murmura ceva urmat de: „Mă bucur să te revăd“. Faptul că nu părea să conştientizeze cât de specială era sau măcar să observe că alţii făceau asta în mod evident, îi aminti lui Jeremy de o mătuşă care fusese mereu cea mai populară persoană la mesele de sărbătoare, pentru că îşi concentra toată atenţia

asupra altora. Câteva minute mai târziu, când se ridică de la masă să-şi dezmorţească picioarele, Jeremy o văzu pe Lexie îndreptându-se spre el cu o uşoară urmă de seducţie în legănarea elegantă a şoldurilor. Şi pe când o urmărea, fusese o clipă, doar o clipă, când scena i se păru că s-ar fi petrecut în acelaşi timp şi în viitor, la o altă mică reuniune dintr-o lungă procesiune de reuniuni într-un mic orăşel sudic de la capătul pământului.

ZECE

Pe când seara se apropia de sfârşit, Jeremy stătea cu primarul Gherkin pe verandă, în timp ce Lexie şi Doris stăteau mai într-o parte.

— Sper din tot sufletul că seara aceasta a fost pe gustul tău, zise primarul Gherkin, şi că ai reuşit să înţelegi ce ocazie minunată ai când vine vorba de povestea asta…

— Da, mulţumesc. Dar nu trebuia să te deranjezi atât de mult, protestă Jeremy.

— Aiurea, răspunse Gherkin. Păi, măcar atât putem face. Şi în plus, am vrut să vezi de ce este în stare oraşul ăsta când îşi pune în gând să facă ceva. Îţi poţi imagina doar ce am face pentru oamenii aceia de la televiziune. Bineînţeles, vei înţelege un pic mai mult din atmosfera oraşului în acest weekend. Atmosfera locală, senzaţia de călătorie înapoi în timp când vei merge prin case. Nu seamănă cu nimic din ce îţi imaginezi.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta, zise Jeremy.

Gherkin zâmbi.

— Ascultă, am puţină treabă înăuntru. Ştii că îndatoririle unui primar nu se termină niciodată.

— Înţeleg, îl asigură el. Şi apropo, mulţumesc pentru asta, zise Jeremy ridicând cheia oraşului.

— O, cu mare plăcere. O meriţi. Se întinse după mâna lui Jeremy. Dar să nu-ţi vină vreo idee ciudată. Nu poţi să

deschizi trezoreria băncii cu ea. Este mai mult un gest simbolic.

Jeremy zâmbi în timp ce Gherkin îi scutura mâna. După ce Gherkin dispăru înăuntru, Doris şi Lexie se apropiară de Jeremy cu zâmbete compătimitoare. În ciuda acestui fapt, Jeremy nu putu să nu observe că Doris arăta epuizată.

— El P-O-F-T-I-M, zise Doris.

— Ce? întrebă Jeremy.

— Tu şi manierele tale de orăşean isteţ şi emancipat.

— Pardon?

— Ar fi trebuit să auzi modul în care aceşti oameni vorbeau despre tine, îl tachină Doris. Mă simt norocoasă să pot spune că te-am cunoscut cu mult timp în urmă.

Jeremy zâmbi, arătându-se sfios.

— A fost puţin nebunesc, nu?

— Pe cuvânt, zise Doris. Grupul meu de studiu al Bibliei a vorbit toată seara despre cât de arătos eşti. Două doamne doreau să te ia acasă, dar din fericire, am reuşit să le conving să renunţe. Şi în plus, nu cred că soţii lor ar fi fost prea încântaţi.

— Îţi sunt recunoscător.

— Ai mâncat suficient? Cred că pot să fac rost de ceva dacă îţi este foame.

— Nu, e perfect. Mulţumesc.

— Eşti sigur? Noaptea ta, de fapt, abia începe, nu-i aşa?

— O să mă descurc, o asigură el. În tăcere, se uită în jur, observând că ceaţa devenise şi mai deasă. Apropo de asta, bănuiesc că ar fi cazul să plec. Aş regreta să pierd marea mea şansă de a inhala o adiere de supranatural.

— Nu-ţi face griji. Nu vei rata luminile, zise Doris. Apar mult mai târziu, aşa că mai ai încă două ore. Luându-l prin surprindere, se aplecă şi îl cuprinse într-o îmbrăţişare vlăguită. Am vrut doar să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai făcut timp să te întâlneşti cu toată lumea. Nu toţi străinii sunt la fel de buni ascultători ca tine.

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere.

După ce Doris îl lăsă liber, Jeremy îşi îndreptă atenţia

spre Lexie, gândindu-se că maturizarea ei alături de Doris trebuie să fi semănat foarte mult cu cea pe care ar fi petrecut-o alături de propria lui mamă.

— Eşti gata să mergem?

Lexie încuviinţă, dar nu-i adresă totuşi niciun cuvânt, în schimb, o sărută pe Doris pe obraz, îşi luă la revedere. O clipă mai târziu, Jeremy şi Lexie mergeau spre maşină, în timp ce pietrişul le scârţâia uşor sub tălpi. Ea părea să privească în depărtare, dar fără să observe absolut nimic. După câţiva paşi în tăcere, Jeremy îi atinse uşor umărul.

— Te simţi bine? Eşti cam tăcută.

Ea clătină din cap, răspunzându-i.

— Mă gândeam la Doris. Seara asta a epuizat-o de-a binelea şi chiar dacă probabil nu ar fi cazul, îmi fac griji din cauza ei.

— Părea că se simte bine.

— Da, face o figură bună. Dar trebuie să se obişnuiască să o ia mai uşor. Acum doi ani a avut o criză de inimă, dar îi place să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Şi după asta, mai are şi un weekend încărcat.

Jeremy nu prea ştia ce să spună; gândul că Doris avea probleme cu sănătatea nu-i trecuse niciodată prin minte.

Lexie îi observă stinghereala şi zâmbi.

— Dar i-a plăcut, bineînţeles. Amândouă am avut ocazia să discutăm cu o mulţime de oameni cu care nu ne-am mai văzut de mult.

— Îmi imaginam că toţi cei de aici se văd tot timpul unii cu alţii.

— Aşa e. Dar oamenii sunt ocupaţi şi, foarte adesea, nu ai la dispoziţie decât câteva minute să stai de vorbă între o treabă şi alta. Astă-seară a fost plăcut, totuşi. Îi aruncă o privire. Şi Doris a avut dreptate. Lumea te *adoră.*

Părea aproape şocată de recunoaşterea acelui fapt, iar Jeremy îşi băgă mâinile în buzunare.

— N-ar trebui să fii surprinsă. Ştii că sunt foarte atrăgător.

Lexie făcu ochii mari, arătându-se mai mult amuzată

decât supărată. În spatele lor, casa se pierdea din vedere în timp ce ocoleau gardul viu.

— Hei, ştiu că nu e treaba mea, dar cum a mers cu Rodney?

Ea ezită înainte ca, în sfârşit, să ridice din umeri.

— Ai dreptate. Nu e treaba ta.

Se uită la ea căutând un zâmbet pe chipul ei, dar nu observă nimic.

— Singurul motiv pentru care am întrebat este acesta: mă gândeam dacă nu crezi că ar fi o idee bună să plec pe furiş din oraş, la adăpostul întunericului, ca să nu-i dau ocazia să-mi zdrobească ţeasta cu mâinile goale.

Ideea o făcu să zâmbească.

— Nu vei avea nicio problemă. Şi, în plus, ai frânge inima primarului dacă ai pleca. Nu toţi oaspeţii au parte de o asemenea petrecere sau de o cheie a oraşului.

— Este prima pe care am primit-o. De obicei, primesc mesaje răutăcioase.

Ea râse melodios. În lumina lunii, trăsăturile ei erau neclare, iar el se gândi la seara aceea, amintindu-şi cât de însufleţită fusese în mijlocul oamenilor din oraş.

Când ajunseră la maşină, el îi deschise portiera. În timp ce se urca în maşină, Lexie îl atinse uşor, iar el se întrebă dacă gestul era un răspuns la modul în care el îi atinsese umărul sau dacă măcar observase gestul. După ce înconjură maşina, se strecură în spatele volanului şi, deşi introdusese cheia în contact, şovăi înainte de a porni motorul.

— Ce e? întrebă ea.

— Mă gândeam… zise el lăsând propoziţia neterminată.

Cuvintele păreau să fi rămas suspendate în maşină şi ea dădu din cap.

— Mi s-a părut că am auzit ceva scârţâind.

— Ciudat. Încercam să-ţi spun, ştiu că e târziu, dar ai vrea să vii cu mine la cimitir?

— În caz că te sperii?

— Cam aşa ceva.

Lexie se uită pe furiş la ceas, gândindu-se: „O, nu…“

N-ar trebui să meargă. Chiar n-ar trebui. Îi lăsase o portiţă deschisă venind cu el în seara aceea, iar să petreacă următoarele câteva ore singură cu el ar însemna să-i permită şi mai mult. Ştia că nu putea ieşi nimic bun din asta, aşa că nu exista niciun motiv să spună da. Dar înainte de a se putea opri, vorbele deja căpătau viaţă.

— Ar trebui să trec pe acasă mai întâi să mă schimb în ceva mai comod.

— Foarte bine, zise el. Sunt cu totul de acord să te schimbi în ceva mai comod.

— Sunt absolut convinsă că eşti, zise ea, cu subînţeles.

— Acum, nu face pe grozava, zise el, prefăcându-se ofensat. Nu cred că ne cunoaştem îndeajuns de bine pentru asta.

— Asta e replica mea, zise ea.

— M-am gândit eu că am mai auzit-o pe undeva.

— Data viitoare, vino cu materialul propriu. Şi aşa cum ştii, nici nu vreau să-ţi vină cine ştie ce idei în legătură cu seara asta.

— Nu sunt pus pe şotii. Sunt total lipsit de umor.

— Ştii ce am vrut să spun.

— Nu, zise el încercând să pară nevinovat. Ce ai vrut să spui?

— Porneşte, vrei? Sau mă voi răzgândi.

— Bine, bine, zise el răsucind cheia. Oho, uneori poţi fi agresivă.

— Mulţumesc. Mi s-a spus că e una dintre calităţile mele cele mai utile.

— Cine ţi-a spus?

— N-ai vrea să ştii!

Taurusul rula de-a lungul străzilor în ceaţă, felinarele galbene de pe margini făcând noaptea să pară doar şi mai întunecoasă. Îndată ce Jeremy parcă pe aleea ei, Lexie deschise portiera.

— Aşteaptă aici, zise ea trecându-şi o şuviţă de păr după

ureche. Am nevoie doar de câteva minute.

El zâmbi, agitaţia ei făcându-i plăcere.

— Ai nevoie de cheia oraşului ca să deschizi uşa? Aş fi încântat să ţi-o împrumut.

— Acum, nu începe să te crezi deosebit, domnule Marsh. Şi mama mea a primit o cheie a oraşului.

— Ne întoarcem iar la „domnul Marsh“? Şi eu care credeam că ne înţelegem bine.

— Iar eu încep să cred că seara asta ţi s-a urcat la cap.

Lexie ieşi din maşină şi închise portiera, în încercarea de a avea ultimul cuvânt. Jeremy râse, gândindu-se cât de mult semănau ei doi. Incapabil să se abţină, apăsă butonul de pe portieră ca să coboare geamul ei. Se aplecă peste locul ei.

— Hei, Lexie?

Ea se întoarse.

— Da?

— Pentru că s-ar putea să fie răcoare la noapte, ia şi o sticlă de vin cu tine.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— De ce? Ca să mă poţi ameţi cu băutură?

El făcu o grimasă.

— Numai dacă îţi convine.

Ochii ei se îngustară, dar, la fel ca mai înainte, arăta mai degrabă amuzată decât ofensată.

— Nu numai că nu ţin niciun fel de vin în casă, domnule Marsh, dar, oricum, aş spune nu.

— Nu bei?

— Nu prea mult, zise ea. Acum, aşteaptă acolo, îl avertiză ea arătând spre maşină. O să-mi trag repede o pereche de jeanşi.

— Promit ca nici măcar să nu încerc să mă uit pe furiş pe fereastră.

— Bună idee. Ar trebui categoric să-i spun lui Rodney dacă ai face o asemenea prostie.

— Asta nu sună bine.

— Crede-mă, zise ea încercând să afişeze o expresie

severă, nici n-ar fi.

Jeremy o urmări înaintând pe alee, convins că nu întâlnise niciodată o persoană ca ea.

Cincisprezece minute mai târziu, parcau lângă un indicator de oprire din faţa cimitirului Cedar Creek. Jeremy aşează maşina astfel încât farurile să lumineze spre cimitir şi, din prima clipă, se gândi că, în locul acela, până şi ceaţa arăta altfel. În unele locuri era compactă şi de nepătruns, în timp ce în altele era transparentă. Briza uşoară făcea lujerii răzleţi să se îndoaie şi să se răsucească de parcă ar fi fost vii. Ramurile lăsate ale arborelui de magnolie nu erau decât nişte umbre întunecate, iar mormintele năruite amplificau efectul sinistru. Era atât de întuneric, încât Jeremy era incapabil să distingă până şi cea mai firavă licărire a lunii.

Lăsând motorul pornit, deschise cu zgomot portbagajul. În timp ce se uita atent înăuntru, Lexie făcu ochii mari.

— Parcă ai avea de gând să construieşti o bombă.

— Nu, zise el. E doar o grămadă de chestii grozave. Băieţii îşi iubesc jucăriile, ştii doar.

— Mi-am închipuit că ai doar o cameră video sau ceva de genul ăsta.

— Am. Am patru camere.

— De ce ai nevoie de patru?

— Să filmez din toate unghiurile, bineînţeles. De exemplu, ce se întâmplă dacă fantomele merg în direcţie greşită? S-ar putea să nu le prind feţele.

Ea ignoră comentariul.

— Şi ce e obiectul ăsta? întrebă ea arătând spre o cutie electronică.

— Un detector de radiaţii cu microunde. Şi ăsta de aici, zise el arătând spre un alt obiect, merge împreună cu el. Detectează activitatea electromagnetică.

— Glumeşti.

— Nu, zise el. Este trecut în manualul căutătorului de fantome. Adeseori vei întâlni o activitate spiritistă crescută în zonele unde se află concentraţii puternice de energie, iar

ăsta te va ajuta să identifici un câmp de energie anormal.

— Ai înregistrat vreodată un câmp de energie anormal?

— La drept vorbind, da. Într-o casă aparent bântuită, chipurile. Din păcate, nu avea nicio legătură cu fantomele. Cuptorul cu microunde al proprietarului nu funcţiona cum trebuie.

— Aha, zise ea.

El o privi.

— Acum tu îmi furi replica.

— E singura idee care mi-a venit. Scuze.

— E în ordine. Sunt de aceeaşi părere.

— Pentru ce ai toate chestiile astea?

— Pentru că, zise el, atunci când voi demonstra că nu sunt fantome, trebuie să folosesc toate lucrurile pe care le folosesc cercetătorii paranormalului. Nu vreau să fiu acuzat că mi-a scăpat ceva, iar aceşti oamenii au regulile lor. În plus, pare mai impresionant când cineva citeşte că ai folosit un detector electromagnetic. Se consideră că ştii ce faci.

— Şi tu ştii?

— Bineînţeles. Ţi-am spus, am manualul.

Ea râse.

— Aşadar, cu ce pot să te ajut? Vrei să te ajut să duci ceva?

— Le vom folosi pe toate. Dar dacă tu consideri că e o treabă de bărbat, sunt convins că pot să mă descurc singur în timp ce tu îţi faci unghiile sau altceva.

Ea scoase una dintre camerele video portabile cu microfon, o aruncă pe umăr şi apoi, mai luă una.

— Bine, domnule Bărbat, încotro?

— Depinde. Unde crezi că ar trebui să ne stabilim? De vreme ce ai văzut luminile, poate ai vreo idee.

Ea făcu semn cu capul în direcţia arborelui de magnolie, pe unde o luase când o văzuse el prima dată în cimitir.

— Acolo, zise ea. Acolo vei vedea luminile.

Era locul aflat chiar în faţa dealului Riker, deşi dealul era ascuns în ceaţă.

— Apar mereu în acelaşi loc?

— Habar n-am. Dar acolo erau când le-am văzut eu.

*

În următoarea oră, în timp ce Lexie îl filma cu una dintre camerele portabile, Jeremy stabili totul. Aranjă celelalte trei camere video într-un triunghi mare, ridicându-le pe trepiede, ataşă lentile cu filtre speciale la două dintre ele şi reglă transfocatorul până când acoperi întreaga zonă. Probă telecomenzile cu laser, apoi începu să aranjeze echipamentul audio. Prinse patru microfoane de copacii din apropiere şi pe al cincilea îl aşeză aproape în centru, unde pusese detectorii de radiaţii şi de unde electromagnetice, precum şi instalaţia centrală de captare a sunetului.

În timp ce se asigura că totul funcţiona cum trebuie, o auzi pe Lexie strigându-l.

— Hei, cum arăt?

El se întoarse şi o văzu purtând ochelarii de vedere pe timp de noapte şi semănând cu un gândac.

— Foarte sexy, zise el. Categoric, ţi-ai descoperit stilul.

— Ochelarii ăştia sunt deştepţi. Pot să văd totul cu ei.

— E ceva de care ar trebui să-mi fie teamă?

— Lăsând la o parte câteva pume flămânde şi urşi, pari să fii singur.

— În sfârşit, aproape am terminat. Mai trebuie doar să presar nişte făină şi să întind firul.

— Făină? Ca făina de copt?

— Da, ca să fiu sigur că nimeni nu umblă la aparate. Cu făina pot verifica urmele de paşi, iar firul mă va anunţa dacă se apropie cineva.

— Foarte ingenios. Dar ştii că suntem singuri aici, nu?

— Niciodată nu poţi fi sigur, zise el.

— O, eu sunt sigură. Dar tu fă-ţi treaba, iar eu voi ţine camera îndreptată în direcţia corectă. Lucrezi grozav, apropo.

El râse în timp ce deschise punga şi începu să împrăştie făină înconjurând camerele cu un strat alb şi subţire.

Procedă la fel şi în jurul microfoanelor şi a celorlalte echipamente, apoi legă firul de o creangă şi formă un pătrat mare în jurul întregii zone, ca şi cum ar fi încercuit scena unei crime. Desfăşură al doilea fir cam cincizeci de centimetri mai jos şi, pe urmă, atârnă de el nişte clopoţei. Când termină, în sfârşit, se întoarse la Lexie.

— Nu ştiam că sunt atât de multe de făcut, zise ea.

— Să înţeleg că mă vei respecta mai mult, nu?

— Nu chiar. De fapt, încercam să fac doar conversaţie.

El zâmbi înainte de a face semn cu capul spre maşină.

— Mă duc să sting farurile. Şi să sperăm că nimic din toate acestea nu va fi fost în van.

Când opri motorul, peste cimitir se lăsă bezna şi aşteptă ca ochii să i se obişnuiască. Din păcate, nu se întâmplă aşa, pentru că cimitirul era mai întunecat decât o peşteră. După ce dibui drumul de întoarcere spre poartă ca un speolog orb, se împiedică de o rădăcină ieşită la suprafaţă exact la intrare, gata să cadă.

— Pot să-mi recapăt ochelarii aceia? strigă el.

— Nu, o auzi răspunzând. Cum am spus, obiectul ăsta e foarte deştept. Şi în plus, te descurci foarte bine.

— Dar nu pot să văd nimic.

— Ai cale liberă pentru următorii paşi. Mergi înainte.

El înaintă încet cu braţele întinse înainte de a se opri.

— Acum ce fac?

— Eşti în faţa unei cripte, aşa că mergi spre stânga.

„Ea pare mult prea amuzată de situaţie“, se gândi Jeremy.

— Ai uitat să spui „Simon zice“.

— Vrei să mă ajuţi sau nu?

— Am neapărat nevoie de ochelari, aproape o rugă el.

— Va trebui să vii să îi iei.

— Ai putea să vii şi să mi-i aduci tu.

— Aş putea, dar nu vin. Este mult mai distractiv să te văd rătăcind prin jur ca un zombi. Acum, mişcă-te la stânga, îţi voi spune când să te opreşti.

Jocul continuă în felul acesta până când, în final, găsi

drumul de întoarcere lângă ea. Când se aşează, Lexie îşi scoase ochelarii zâmbind.

— Poftim, zise ea.

— Grozav, mulţumesc.

— Nicio problemă. Sunt bucuroasă că am fost de ajutor.

Timp de aproape o jumătate de oră după aceea, Lexie şi Jeremy recapitulară momentele întrunirii. Era prea întuneric pentru Jeremy să îi vadă chipul, dar îi plăcea cât de aproape o simţea în întunericul învăluitor.

Schimbând subiectul conversaţiei, el zise:

— Povesteşte-mi despre momentul când ai văzut luminile. Astă-seară, am auzit poveştile tuturor celorlalţi.

Deşi trăsăturile ei nu erau decât nişte umbre, Jeremy avea impresia că era purtată înapoi în timp, către ceva de care nu era sigură că dorea să-şi aducă aminte.

— Aveam opt ani, zise ea cu voce joasă. Fără niciun motiv, am început să am coşmaruri în care apăreau părinţii mei. Doris ţinea tabloul lor de nuntă pe perete şi, în visul meu, aşa apăreau mereu: mama în rochia de mireasă şi tata în smoching. Numai că în vis, erau prinşi în maşină după ce aceasta căzuse în râu. Parcă mă uitam la ei din afara maşinii şi vedeam panica şi teama de pe feţele lor în timp ce maşina se umplea încet cu apă. Mama avea expresia aceea cu adevărat tristă pe chip, ca şi cum ştia că era sfârşitul şi, dintr-odată, maşina începea să se scufunde mai repede, iar eu o urmăream de deasupra cum se lăsa în jos…

În mod ciudat, vocea îi era lipsită de emoţie, deşi oftă.

— Mă trezeam ţipând. Nu ştiu de câte ori s-a întâmplat – acum se amestecă totul într-o singură amintire –, dar a fost suficient de des ca Doris să realizeze că nu era doar o etapă. Cred că alţi părinţi m-ar fi dus probabil la un terapeut, dar Doris… mă rog, m-a trezit într-o noapte târziu şi mi-a spus să mă îmbrac şi să-mi pun o jachetă călduroasă şi, într-o clipită, m-a adus aici. Mi-a spus că avea să-mi arate ceva minunat… Îmi amintesc că era o noapte

ca asta, aşa că Doris mă ţinea de mână să nu mă împiedic. Ne-am învârtit printre morminte şi, pe urmă, am stat un timp până când au apărut luminile. Păreau aproape vii – totul strălucea… până când luminile s-au stins. Şi atunci am mers acasă.

Aproape o auzi ridicând din umeri.

— Chiar dacă eram mică, am ştiut ce se întâmplase şi, când am ajuns înapoi acasă, n-am putut dormi pentru că văzusem fantomele părinţilor mei. A fost ca şi cum veniseră să mă viziteze. După asta, am încetat să mai am coşmaruri.

Jeremy rămase tăcut.

Ea se înclină, apropiindu-se.

— Mă crezi?

— Da, zise el, într-adevăr, te cred. Povestea ta ar fi fost singura pe care mi-aş fi amintit-o dintre toate poveştile din seara asta, chiar dacă nu te cunoşteam.

— Aşa cum ştii, aş prefera ca experienţa mea să nu ajungă în articolul tău.

— Eşti sigură? Poţi deveni celebră.

— Refuz. Mă mulţumesc să asist la felul în care puţină faimă poate distruge o persoană.

El râse.

— Atunci, pentru că e ceva neoficial, pot să întreb dacă amintirile tale au vreo legătură cu motivul pentru care ai acceptat să vii aici? Sau a fost pentru că ai dorit să te bucuri de compania mea sclipitoare?

— Categoric nu pentru cel de-al doilea motiv, zise ea, dar, chiar în momentul când rosti propoziţia, realiză că tocmai acela era motivul adevărat.

Îşi imagină că şi el se gândise la acelaşi lucru, dar în scurta pauză care urmă după remarca ei, avu sentimentul că vorbele ei îl răniseră.

— Îmi pare rău, zise ea.

— E în ordine, replică el ignorând cele spuse. Nu uita, am cinci fraţi mai mari. Insultele erau obligatorii într-o familie ca a noastră, aşa că sunt obişnuit.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Bine, să-ţi răspund la întrebare… poate că am vrut să văd luminile din nou. Pentru mine, luminile au fost mereu un izvor de linişte.

Jeremy culese o rămurică de pe jos şi o aruncă într-o parte.

— Bunica ta a fost o doamnă deşteaptă. Făcând ceea ce a făcut, vreau să spun.

— Este o doamnă deşteaptă.

— Îmi recunosc greşeala, zise el şi, exact atunci Lexie se mişcă lângă el ca şi cum s-ar fi încordat să vadă în depărtare.

— Cred că trebuie să-ţi pui în funcţiune echipamentul, zise ea.

— De ce?

— Pentru că apar. Nu simţi?

El era pe punctul să facă o remarcă amuzantă despre ideea de a fi „refractar la fantome“, când realiză că o putea zări nu mai pe Lexie, ci şi camerele aflate la distanţă. Şi pe deasupra, drumul spre maşină. Zona devenea tot mai luminoasă.

— Hei, îl îndemnă ea. Vei pierde marea ta ocazie.

Se uită cu ochii pe jumătate închişi încercând să se asigure că vederea nu-i juca feste, apoi urmări transfocatorul fiecărei camere video. La ceva distanţă, beculeţul roşu al acestora se aprinse. Totuşi, era singurul lucru pe care îl putea face pentru a surprinde faptul că ceva părea, într-adevăr, să se întâmple.

Aruncă o privire în jur, uitându-se după maşini în trecere sau case luminate şi, când se uită din nou spre camere, hotărî că, în mod categoric, nu avea halucinaţii. Camerele erau vizibile, şi putea să vadă şi detectorul electromagnetic în centrul triunghiului format de el. Întinse mâna după ochelarii cu vedere de noapte.

— Nu vei avea nevoie de ei, zise ea.

Oricum, îşi puse ochelarii şi locul căpătă o fosforescenţă verzuie. În timp ce lumina creştea în intensitate, ceaţa începea să se ridice în bolte şi să se rotească ca un vârtej

luând diferite forme.

Se uită la ceas – era 11.44.10 p.m. – şi îşi notă ca să nu uite. Se întrebă dacă luna răsărise pe neaşteptate, deşi se îndoia, dar avea să verifice când se va întoarce în cameră la Greenleaf.

Dar acelea erau gânduri neînsemnate. Ceaţa, aşa cum Lexie prevăzuse, continua să se lumineze, aşa că lăsă jos ochelarii pentru o clipă, observând diferenţa. Lumina devenea mai strălucitoare în realitate, dar schimbarea părea mai evidentă prin ochelari. Abia aştepta să compare imaginile înregistrate pe banda video, una lângă alta. În clipa aceea însă, nu-i rămânea decât să privească drept înainte, dar fără ochelari.

Ţinându-şi respiraţia, urmări cu privirea cum ceaţa din faţa lor deveni mai argintie, înainte de a se schimba într-un galben pai, apoi într-un alb opac şi, în cele din urmă, într-o luminozitate aproape orbitoare. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, cea mai mare parte din cimitir deveni vizibilă – ca un teren de fotbal iluminat înainte de marele meci – şi porţiuni de lumină ceţoasă începură să se învolbureze într-un cerc mic înainte ca, dintr-odată, să se împrăştie din fascicul ca o stea în explozie. Pentru o clipă, Jeremy avu impresia că zăreşte siluete de oameni sau obiecte, dar exact atunci lumina începu să scadă în intensitate, de parcă ar fi fost trasă pe o sfoară înapoi spre centru şi, chiar înainte de a-şi da seama că luminile dispăruseră peste cimitir se lăsă bezna din nou.

Clipi, parcă să se asigure că totul se întâmplase de-adevăratelea, apoi îşi privi ceasul din nou. Tot episodul durase douăzeci şi două de secunde de la început până la sfârşit. Cu toate că ştia că trebuia să se ridice să verifice echipamentul, pentru un scurt moment, nu reuşi decât să se uite fix la locul unde fantomele de la Cedar Creek îşi făcuseră apariţia.

Înşelătoria, greşelile neintenţionate şi coincidenţa erau cele mai obişnuite explicaţii pentru evenimente considerate

drept supranaturale şi, până în acel moment, toate investigaţiile lui Jeremy legate de astfel de evenimente se înscriseseră într-una dintre aceste trei categorii. Prima înclina să fie cea mai întâlnită explicaţie în situaţii când cineva avea de profitat într-un fel oarecare. William Newell, de pildă, care pretinsese că descoperise rămăşiţele pietrificate ale unui gigant la ferma sa din New York, în 1869, o statuie cunoscută sub numele de Cardiff Giant, intra în această categorie. Timothy Clausen, mediumul, era un alt exemplu.

Dar în această categorie intrau şi cei care, pur şi simplu, doreau să vadă câţi oameni puteau păcăli, nu pentru bani, ci doar ca să constate dacă era posibil. Doug Bower şi Dave Chorley, fermierii englezi care creaseră fenomenul cunoscut drept cercurile din lanuri, fuseseră un asemenea exemplu; chirurgul care fotografiase Monstrul de la Loch Ness în 1933 fusese un altul. În ambele cazuri, înşelătoriile se răspândiseră iniţial ca nişte farse, dar interesul public sporise atât de rapid, încât făcuse foarte dificilă o eventuală mărturisire.

Greşelile neintenţionate, pe de altă parte, rămâneau doar greşeli nevinovate. Un balon meteorologic este luat drept o farfurie zburătoare, un urs este confundat cu Bigfoot, sau se constată că un obiect arheologic a fost mutat în amplasarea lui actuală la sute sau mii de ani, după depunerea lui. În cazuri ca acestea, martorul văzuse ceva, dar mintea extrapolează ceea ce vede.

Coincidenţa le justifica aproape pe toate celelalte şi era doar o funcţie de probabilitate matematică. Pe cât de puţin probabilă ar putea părea o întâmplare, atâta vreme cât este posibil din punct de vedere teoretic, este mai mult decât probabil că se va petrece într-o bună zi, undeva, cuiva. Să luăm, de pildă, romanul lui Robert Morgan, *Futility,* publicat în 1898 – cu paisprezece ani înainte ca *Titanicul* să plece în călătorie – care relata povestea celui mai mare şi mai grandios transatlantic de pasageri existent care plecase în călătoria sa inaugurală din Southampton,

numai ca să fie despicat de un aisberg, şi ai cărui pasageri bogaţi şi renumiţi fuseseră în mare măsură condamnaţi la moarte în apele îngheţate ale Atlanticului de Nord din lipsa bărcilor de salvare. Numele vasului, în mod ironic, era *Titan.*

Dar ceea ce se întâmplase în cimitir nu se încadra în mod clar în niciuna dintre categorii. Luminile nu-i dăduseră lui Jeremy nici impresia de înşelătorie, nici de coincidenţă şi totuşi, nu erau nicio greşeală neintenţionată. Exista o explicaţie pregătită undeva, dar cum stătea în cimitir, sub impulsul momentului, nu avea nici cea mai vagă idee care ar putea fi aceea.

În tot acest timp, Lexie rămăsese pe locul ei, fără să rostească niciun cuvânt.

— Ei bine? întrebă ea, în sfârşit. Ce crezi?

— Nu-mi dau seama încă, recunoscu Jeremy. Am văzut ceva, asta-i sigur.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Nu, recunoscu el. De fapt, asta e prima oară când am văzut ceva care, chiar şi de departe, mi-a dat impresia de misterios.

— Este uimitor, nu-i aşa? zise ea cu voce joasă. Aproape uitasem cât de frumoase pot fi. Am auzit despre aurora boreală şi m-am întrebat adesea dacă arată tot aşa.

Jeremy nu răspunse. În imaginaţia sa, crea din nou luminile, gândindu-se că modul în care crescuseră în intensitate amintea de farurile unor maşini care se apropiau în timp ce luau un viraj. Îşi închipuia că trebuiau să fie cauzate de un gen de vehicul mişcător. Se uită spre drum, aşteptând să vadă maşini în trecere, nefiind însă total surprins de absenţa lor.

Lexie îl lăsă un minut să se gândească şi aproape că putea să vadă cum i se învârtesc rotiţele în minte. În cele din urmă, se aplecă înainte şi îi atinse braţul ca să-i atragă atenţia din nou.

— Şi? întrebă ea. Ce mai urmează să facem?

Jeremy clătină din cap, întorcându-se spre ea.

— Există o şosea pe aici? Sau un alt drum important?

— Doar cel pe care ai venit în plimbarea aceea prin oraş.

— Mda, zise el, încruntându-se.

— Cum? Fără niciun „aha“ de data asta?

— Nu încă, zise el. O să ajung şi acolo, totuşi. În ciuda întunericului negru ca smoala, i se păru că o zăreşte zâmbind atotcunoscător. De ce am impresia că deja ştii de unde provin?

— Nu ştiu, zise ea făcând o figură sfioasă. De ce crezi asta?

— E doar o senzaţie. Mă pricep să citesc oamenii. Un tip pe care îl chema Clausen m-a învăţat secretele sale.

Ea râse.

— Mă rog, atunci ştii deja ce gândesc.

Ea îi acordă o clipă să ghicească înainte de a se apleca înainte. Ochii ei erau întunecaţi şi seducători şi, cu toate că mintea ar fi trebuit să-i fie la altceva, îl străfulgeră din nou o imagine cu ea la întrunire, reamintindu-şi cât de frumoasă fusese.

— Nu-ţi aminteşti povestea mea? şopti ea. Erau părinţii mei. Probabil au dorit să te cunoască.

Poate că tonul de orfană, trist şi optimist, în acelaşi timp, îl făcu să se abţină să o ia în braţe chiar atunci, în speranţa de a o păstra alături de el pentru totdeauna.

O jumătate de oră mai târziu, după ce încărcară tot echipamentul, ajunseră din nou la locuinţa lui Lexie.

În drum spre casă, rămaseră tăcuţi şi când ajunseră la uşă, Jeremy îşi dădu seama că, pe drum, se gândise mai mult la Lexie decât la lumini. Încă nu dorea ca seara să se termine.

Şovăind în faţa uşii, Lexie îşi duse o mână la gură, înăbuşindu-şi un căscat, înainte de a izbucni într-un râs stânjenit.

— Îmi cer scuze, zise ea. De obicei, nu stau trează până la ora asta.

— Nu-i nicio problemă, zise el, întâlnindu-i privirea. Am

petrecut de minune în seara asta.

— Şi eu, zise ea, vorbind serios.

Jeremy făcu un pas mic înainte, iar ea, când realiză că el se pregătea să o sărute, se prefăcu preocupată de ceva de pe jacheta ei.

— Cred că e de ajuns pentru noaptea asta, zise ea, sperând că el înţelegea aluzia.

— Eşti sigură? întrebă el. Am putea urmări benzile înăuntru, dacă vrei. Poate că m-ai putea ajuta să înţeleg ce sunt luminile de fapt.

Ea se uită într-o parte cu o expresie melancolică.

— Te rog, nu distruge asta, bine? şopti ea.

— Ce să nu distrug?

— Asta… totul… Închise ochii încercând să-şi adune gândurile. Amândoi ştim motivul pentru care doreşti să intri, dar chiar dacă aş dori şi eu, nu te-aş lăsa. Aşa că te rog, nu insista.

— Am făcut ceva rău?

— Nu. N-ai făcut nimic rău. Am petrecut o zi grozavă, o zi minunată. De fapt, e cea mai grozavă zi în decursul unui timp îndelungat.

— Atunci ce se întâmplă?

— M-ai curtat asiduu de când ai ajuns aici şi amândoi ştim ce se va întâmpla dacă te voi lăsa să intri pe uşa aceasta. Dar vei pleca. Şi când o vei face, eu voi fi cea care va suferi după aceea. Aşa că de ce să începi un lucru pe care nu intenţionezi câtuşi de puţin să-l finalizezi?

Cu altcineva, cu oricine altcineva, Jeremy ar fi rostit ceva frivol sau ar fi schimbat subiectul până când ar fi găsit o altă cale să pătrundă pe uşă. Dar în timp ce o privea pe verandă, nu-şi putea găsi cuvintele. Şi, în mod ciudat, nici nu o dorea.

— Ai dreptate, recunoscu el zâmbind forţat. Să zicem că e de ajuns pentru noaptea asta. Probabil o să aflu de unde vin luminile acelea, oricum.

Pentru o clipă, nu fu sigură că îl auzise bine, dar când făcu un pas mic înapoi, îi surprinse privirea.

— Mulţumesc, zise ea.

— Noapte bună, Lexie.

Ea încuviinţă şi, după o pauză apăsătoare, se întoarse spre uşă. Jeremy interpretă gestul ca pe un semnal de plecare şi, în timp ce Lexie îşi scoase cheile din buzunarul jachetei, el coborî de pe verandă. Când băgă cheia în broască, îi auzi vocea în spatele ei.

— Hei, Lexie? strigă el.

În ceaţă, el nu era decât o formă fără contur.

— Da?

— Ştiu că e posibil să nu crezi, dar ultimul lucru pe care doresc să îl fac este să te rănesc sau să fac ceva care te-ar face să regreţi că m-ai întâlnit.

Deşi ea zâmbi scurt auzindu-i comentariul, întoarse spatele fără nicio vorbă. Lipsa unui răspuns spunea foarte multe şi, pentru prima oară în viaţa lui, Jeremy nu numai că era dezamăgit de sine, dar îşi dori brusc să fi fost cu totul altcineva.

UNSPREZECE

Păsările ciripeau, ceaţa începuse să se împrăştie şi un raton alergă dincolo de veranda bungalow-ului, când telefonul celular al lui Jeremy sună. La primele ore ale dimineţii, o lumină cenuşie nemiloasă se strecura prin perdelele rupte, pocnindu-l direct în ochi, precum pumnul unui boxer profesionist.

O privire rapidă aruncată spre ceas îi arătă că era ora 8 dimineaţa, mult prea devreme să discute cu cineva, mai ales după ce stătuse toată noaptea treaz. Începea să se simtă cam bătrân pentru asemenea nopţi, aşa că tresări înainte de a bâjbâi după telefon.

— Ar fi de dorit să fie important, bombăni el.

— Jeremy? Tu eşti? Unde ai fost? De ce n-ai sunat? Am încercat să dau de tine!

„Nate, se gândi Jeremy, închizând ochii din nou. Dumnezeule, Nate.“

Între timp, Nate continua. „Probabil că e o rudă îndepărtată a primarului, se gândi Jeremy. Dacă i-ai băga pe amândoi într-o încăpere şi i-ai conecta la un generator în timp ce vorbesc, ai putea alimenta Brooklynul cu energie electrică timp de o lună.“

— Ai spus că o să ţinem legătura!

Jeremy se forţă să stea drept pe marginea patului, deşi îl durea tot corpul.

— Scuze, Nate, zise el. Am fost, pur şi simplu, ocupat până peste cap, iar recepţia nu e prea bună aici.

— Trebuia să mă ţii la curent! Am încercat să te sun ieri, toată ziua, dar îmi tot intra căsuţa vocală. Nu-ţi poţi imagina cum e. Am producători care mă urmăresc din toate părţile, care vin la mine pentru idei, întrebând despre ce ai vrea să discuţi. Şi lucrurile se mişcă cu adevărat. Unul dintre ei a sugerat să faci un articol despre dietele astea bogate în proteine. Ştii, cele care îţi spun că poţi să mănânci câtă slănină şi friptură doreşti şi totuşi să slăbeşti.

Jeremy clătină din cap, încercând să rămână treaz.

— Stai! Despre ce vorbeşti? Cine vrea să discut despre care dietă?

— *Good Morning America.* Despre ce credeai că vorbeam? Bineînţeles, am zis că ar trebui să mă duc eu la ei, dar cred că tu o să te descurci de minune în privinţa asta.

Omul îi dădea uneori lui Jeremy dureri de cap, aşa că se frecă pe frunte.

— N-am nici cea mai mică intenţie să vorbesc despre o dietă nouă, Nate. Sunt jurnalist de ştiinţă, nu Oprah.

— Deci îţi pui singur beţe în roate. Asta faci, nu? Şi dietele au oarecum de a face cu ştiinţa şi chimia. Am dreptate sau nu? La naiba, ştii că am dreptate şi mă cunoşti – când am dreptate, am dreptate. Şi, în plus, propun şi eu tot felul de idei…

— Am văzut luminile, îl întrerupse Jeremy.

— Adică, dacă ai ceva mai bun, atunci putem discuta. Dar, în acest moment, bâjbâi, iar treaba asta cu dieta ar fi o şansă să faci primul pas pe…

— Am văzut luminile, zise Jeremy din nou, ridicând vocea.

De data aceasta, Nate îl auzi.

— Te referi la luminile din cimitir? întrebă el.

Jeremy continua să-şi maseze tâmplele.

— Da, la luminile alea.

— Când? De ce nu m-ai sunat? Asta îmi dă ceva de care să mă agăţ. Ah, te rog, spune-mi că le-ai filmat.

— Da, dar n-am văzut încă benzile, aşa că nu ştiu cum au ieşit.

— Aşadar luminile sunt autentice?

— Mda. Dar cred că am descoperit şi de unde provin.

— Deci nu e adevărat…

— Ascultă, Nate, sunt obosit, aşa că fii atent doar o secundă, bine? Noaptea trecută, am fost în cimitir şi am văzut luminile. Şi ca să fiu sincer, înţeleg de ce unii oameni le consideră fantome. E legat de modul în care apar. Există o legendă foarte interesantă în ceea ce le priveşte, iar primăria oraşului a organizat chiar un tur pentru weekend ca să scoată bani din asta. Dar după ce am părăsit cimitirul, m-am dus să caut sursa şi sunt aproape sigur că am găsit-o. Nu-mi rămâne decât să descifrez cum şi de ce se întâmplă când se întâmplă, dar am câteva idei şi în privinţa asta şi sper că voi ajunge să le înţeleg în cursul zilei de astăzi.

Nate, pentru o clipă, nu găsi nimic de spus. Totuşi, ca un profesionist versat ce era, îşi reveni rapid.

— Bine, bine, dă-mi o secundă să găsesc cea mai bună cale de a pune asta în mişcare. Mă gândesc la oamenii de televiziune…

„La cine se va mai gândi?“ se întrebă Jeremy.

— Perfect, cum ţi se pare? continuă Nate. Începem cu legenda, ca spun aşa, pregătim locul acţiunii. Cimitirul în ceaţă, un prim-plan pe câteva morminte, poate o filmare

rapidă a unui corb negru rău prevestitor, tu vorbeşti fără să apari pe ecran…

Omul era maestrul clişeelor de la Hollywood, iar Jeremy aruncă din nou o privire spre ceas, gândindu-se că era mult prea devreme pentru aşa ceva.

— Sunt obosit, Nate. Ce zici de asta? Tu te gândeşti la toate şi mă pui la curent mai târziu, bine?

— Da, da. Pot să fac asta. De asta mă aflu aici, nu? Să-ţi fac viaţa mai uşoară. Hei, crezi că ar fi cazul să-l sun pe Alvin?

— Nu sunt sigur încă. Lasă-mă să văd mai întâi benzile şi pe urmă voi discuta cu Alvin şi vom vedea ce crede şi el.

— Corect, zise el cu vocea plină de entuziasm. Bun plan, bună idee! Şi vestea e grozavă! O poveste cu fantome veritabilă! O să le placă asta! Ţi-am spus că erau înnebuniţi de idee, nu? Crede-mă, le-am spus că te vei descurca cu povestea asta şi că nu vei fi interesat să vorbeşti despre moftul cu ultima dietă. Dar acum că avem un obiect de negociere, o să înnebunească. Abia aştept să le spun şi, fii atent, o să te sun peste două ore, aşa că încredinţează-te că telefonul funcţionează. Situaţia s-ar putea să se mişte repede…

— La revedere, Nate. Vorbim mai târziu.

Jeremy se rostogoli înapoi în pat şi îşi trase perna peste cap, dar pentru că-i era imposibil să mai adoarmă, oftă adânc în timp ce se ridică şi porni spre baie, făcând tot posibilul să ignore creaturile împăiate care păreau să-i urmărească fiecare mişcare. Totuşi, începea să se obişnuiască cu ele şi, în timp ce se dezbrăca, agăţă prosopul pe labele întinse ale unui bursuc, gândindu-se că, la fel de bine, putea profita de poziţia animalului.

Sărind sub duş, deschise apa la maximum şi rămase sub jet timp de douăzeci de minute, până când pielea i se învineţi. Abia atunci începu să se simtă din nou plin de viaţă. Asta se întâmplă când dormi mai puţin de două ore.

După ce îşi trase repede jeanşii, luă benzile la repezeală şi se urcă în maşină. Ceaţa plutea deasupra drumului

precum zăpada artificială care se evapora pe o scenă de concert, iar cerul avea aceleaşi nuanţe ameninţătoare, aşa cum fusese cu o zi mai înainte, făcându-l să presupună că luminile aveau să apară în seara aceea din nou, ceea ce nu numai că era un semn de bine pentru turiştii din acel weekend, dar însemna în acelaşi timp că trebuia să-l cheme pe Alvin. Chiar dacă benzile erau bune, Alvin făcea minuni cu o cameră şi ar fi putut înregistra imagini care, fără îndoială, ar fi făcut ca pe Nate să-l doară degetul din cauza telefoanelor frenetice pe care le-ar da.

Primul pas era să vadă ce înregistrase, să vadă măcar dacă prinsese ceva. Deloc surprinzător, Greenleaf nu avea un aparat video, dar văzuse unul în camera cărţilor rare şi, în timp ce conducea maşina de-a lungul drumului liniştit care ducea spre oraş, se întreba cum avea să se comporte Lexie când va ajunge acolo. Va fi din nou distantă şi profesionistă? Va avea aceeaşi atitudine binevoitoare din ziua petrecută împreună? Sau îşi va aminti de ultimele clipe de pe verandă când el împinsese lucrurile prea departe? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce avea să se întâmple, chiar dacă încercase o mare parte din noapte să ghicească.

Bineînţeles, descoperise sursa luminii. Ca majoritatea misterelor, nu era atât de dificil de rezolvat dacă ştiai ce cauţi şi o verificare rapidă a unui site patronat de NASA eliminase posibilitatea. Luna, aflase el, nu ar fi putut fi vinovată de lumini. Era, de fapt, lună nouă, când astrul era ascuns de umbra pământului, aşa că avea o vagă bănuială ascunsă că luminile misterioase aveau loc doar în această fază deosebită. Era de înţeles: fără lumina lunii, chiar şi cele mai slabe urme ale altei lumini ar deveni cu mult mai clare, mai ales când se reflectau în picăturile de apă din ceaţă.

Dar în timp ce stătea în aerul răcoros încercând să ajungă la un răspuns, nu se putea gândi decât la Lexie. I se părea imposibil de crezut că o cunoscuse doar în urmă cu două zile. Era de neînţeles. Einstein postulase că timpul era relativ, aşa că socotea că putea găsi o explicaţie. „Ce zicea

vechea maximă despre relativitate?“ Un minut în compania unei femei frumoase va trece într-o clipă, în timp ce un minut cu mâna aşezată pe un arzător fierbinte îţi va părea o eternitate? „Da, se gândi el, cam aşa era. Sau pe-aproape, oricum.“

Din nou regretă felul în care se purtase pe verandă, dorindu-şi pentru a o suta oară să-i fi înţeles aluzia când se gândise să o sărute. Lexie îi arătase care sunt sentimentele ei cât se poate de clar, iar el le ignorase. Vechiul Jeremy ar fi uitat deja toate astea, lăsând toată treaba deoparte ca pe o problemă lipsită de importanţă. Dintr-un motiv oarecare, de data aceasta, nu era la fel de simplu.

Cu toate că avusese multe întâlniri şi nu devenise tocmai un pustnic după ce Maria îl părăsise, rareori i se întâmplase să-şi petreacă toată ziua stând de vorbă cu cineva. De obicei, ca să scape de inhibiţii înainte de partea cea mai interesantă, nu era nevoie decât de o cină sau de câteva pahare şi de o conversaţie cu mult flirt. O parte din el îşi dădea seama că era timpul să se maturizeze când venea vorba de întâlniri, poate chiar să încerce să-şi întemeieze un cămin şi să trăiască genul de viaţă pe care îl aveau fraţii săi. Aceştia l-ar fi aprobat imediat şi, la fel, şi soţiile lor. Toţi împărtăşeau părerea, larg răspândită, că el ar trebui să ajungă să cunoască femeile înainte de a încerca să se culce cu ele şi cineva mersese până acolo încât îi stabilise o întâlnire cu o vecină divorţată care credea acelaşi lucru. Bineînţeles, vecina refuzase a doua întâlnire, în mare parte din cauza avansurilor pe care i le făcuse la prima. În ultimii ani, i se păruse mult mai simplu să nu ajungă să cunoască femeile prea bine şi să le menţină pe tărâmul străinilor perpetui, unde mai puteau proiecta speranţe şi mai puteau avea aşteptări în ceea ce-l privea.

Şi asta era problema. Nu exista nici speranţă şi nici potenţial. Cel puţin, nu pentru genul de viaţă în care fraţii săi şi cumnatele sale credeau, sau chiar, bănuia el, pentru felul de viaţă pe care şi-l dorea Lexie. Divorţul de Maria dovedise acest lucru. Lexie era o fată de provincie, cu vise

de provincie şi pentru asta nu era îndeajuns să fie loial şi responsabil şi să aibă lucruri în comun. Majoritatea femeilor doreau altceva, un stil de viaţă pe care el nu îl putea oferi. Nu pentru că nu dorea, nu pentru că era subjugat de viaţa de celibatar, ci pentru că era imposibil. Ştiinţa putea răspunde multor întrebări, ştiinţa putea rezolva multe probleme, dar nu putea schimba realitatea lui. Şi realitatea era că Maria îl părăsise pentru că el nu fusese, şi nici măcar nu putea fi, genul de soţ pe care ea şi-l dorise.

Bineînţeles că adevărul acela dureros nu-l recunoscuse în faţa nimănui. Nici în faţa fraţilor săi, nici în faţa părinţilor, nici în faţa lui Lexie. Şi de obicei, chiar şi în momentele de linişte, nici măcar faţă de sine însuşi.

Deşi biblioteca era deschisă în momentul când ajunse acolo, Lexie nu venise încă şi, când împinse uşa biroului găsind încăperea goală, se simţi foarte dezamăgit. Totuşi, ea fusese mai devreme acolo: camera cărţilor rare fusese lăsată descuiată şi, când aprinse lumina, zări un bilet pe masa de scris împreună cu hărţile topografice de care amintise. Dură doar de o clipă să citească biletul:

> Sunt ocupată cu nişte probleme personale. Ai mână liberă să foloseşti aparatul video.
>
> Lexie

Nu pomenea nimic de ziua de ieri sau de noaptea trecută, nu pomenea nimic despre dorinţa de a-l întâlni din nou. Nu erau nici măcar câteva cuvinte deasupra semnăturii. Nu era tocmai rece, în stilul biletelor, dar nici nu-l făcea să se simtă alinat.

Pe de altă parte, probabil că îl studia prea mult. E posibil ca ea să se fi grăbit dimineaţă sau poate că nu scrisese mai mult pentru că intenţiona să revină curând. Amintise că era vorba de probleme personale şi, pentru femei, asta putea însemna orice, de la o programare la doctor până la cumpărături pentru ziua de naştere a unui prietene. Era

greu de spus.

Aparatele de înregistrare nu recepţionaseră sunete neobişnuite şi nici detectorul cu microunde sau cel electromagnetic nu înregistraseră nici cele mai slabe variaţii de energie. Benzile video totuşi prinseseră tot ceea ce văzuse cu o noapte mai înainte, aşa că urmări imaginile de nenumărate ori din toate unghiurile. Camerele cu capacitate specială de filtrare a luminii arătau ceaţa extrem de strălucitoare. Deşi benzile ar fi putut fi suficient de bune să scoată din ele un mic cadru care să-i însoţească editorialul, erau departe de standardele de calitate ale televiziunii. Când le priveai, îţi lăsau impresia unui filmuleţ făcut la domiciliu, care îl duse cu gândul la benzile ieftine oferite ca probă în alte cazuri de fenomene supranaturale. Îşi notă să achiziţioneze o cameră veritabilă, indiferent cât de multă ţelină va trebui să mănânce redactorul său şef pentru asta.

Dar chiar dacă benzile nu erau de calitate, cum sperase, observând modul în care luminile se schimbaseră în timpul celor douăzeci şi două de secunde cât fuseseră vizibile, se asigură din nou că, într-adevăr, găsise răspunsul. Scoase benzile repede, studie hărţile topografice şi calculă distanţa de la dealul Riker la râu. Compară fotografiile făcute mai înainte în cimitir cu fotografiile cimitirului pe care le găsise în cărţile despre istoria oraşului şi ajunse la ceea ce bănuia a fi o apreciere cât se poate de corectă în privinţa vitezei cu care cimitirul se scufunda. Cu toate că nu reuşise să mai găsească şi alte informaţii despre legenda lui Hettie Doubilet – documentele din perioada aceea nu aruncau nicio lumină asupra subiectului – dădu un telefon la Departamentul de Stat pentru Apă care se ocupa de rezerva subterană din acea parte a statului şi altul la Departamentul Minelor care avea informaţii despre carierele care fuseseră săpate pe la începutul secolului. După aceea, tastă câteva cuvinte într-un motor de căutare pe internet ca să găsească orarele trenurilor de care avea nevoie şi, în sfârşit, după ce aşteptă zece minute, vorbi cu

un domn Larsen de la fabrica de hârtie care era dornic să-l ajute cât îi stătea în putinţă.

Şi cu asta, toate elementele se adunaseră într-o asemenea manieră, încât putea să demonstreze sursa luminilor.

Adevărul fusese în faţa tuturor tot timpul. Ca în majoritatea misterelor, soluţia fusese simplă, fapt care îl făcu să se întrebe de ce nu o găsise nimeni înaintea lui. În afară de cazul când, bineînţeles, cineva îşi dăduse seama, ceea ce deschidea uşa spre o altă latură a poveştii.

Nate, fără îndoială, ar fi fost emoţionat, dar în ciuda succesului de dimineaţă, Jeremy nu prea avea sentimentul unei realizări. În schimb, se gândea doar la faptul că Lexie nu era prin preajmă fie să-l felicite, fie să-l necăjească. În mod sincer, nu-i păsa cum avea să reacţioneze, atâta vreme cât era acolo să reacţioneze, aşa că se ridică de pe scaun să-i mai verifice o dată biroul.

În mare parte, biroul arăta la fel cum arătase cu o zi mai înainte. Pe masa de scris, stăteau încă grămezi de documente, cărţile erau întinse la întâmplare, iar pe ecranul computerului apăreau şi dispăreau desene colorate. Robotul telefonic, cu mesajele semnalate de o lumină, se afla lângă o plantă mică sădită într-un ghiveci.

Cu toate acestea, Jeremy nu putea scăpa de senzaţia că fără Lexie, încăperea putea foarte bine să fi fost complet goală.

DOISPREZECE

— Omul meu de bază! strigă Alvin în receptor. Te tratează cum se cuvine acolo, în sud?

În ciuda paraziţilor pe care Jeremy îi auzea în telefon, Alvin părea uimitor de bine dispus.

— Mă simt minunat. Am sunat să văd dacă mai vrei să vii să mă ajuţi.

— Deja îmi adun echipamentul, răspunse el parcă cu sufletul la gură. Nate m-a sunat acum o oră şi mi-a povestit totul. Te voi întâlni la Greenleaf astă-seară – Nate a făcut rezervarea. Dar, oricum, avionul meu pleacă în două ore. Şi crede-mă, abia aştept. Câteva zile în plus cu chestia asta şi îmi voi pierde minţile.

— Despre ce vorbeşti?

— N-ai citit ziarele sau n-ai urmărit ştirile la televizor?

— Fireşte. Am pierdut totuşi un număr din *Boone Creek Weekly.*

— Cum?

— Nu contează, zise Jeremy. Nu e important.

— În orice caz, de când ai plecat a fost o adevărată furtună de zăpadă, îl informă Alvin. Şi mă refer la chestii de Polul Nord, unde chiar şi nasul lui Rudolph este inutil. Manhattanul e practic îngropat. Ai plecat de aici tocmai la timp. De când ai plecat, asta e prima zi când zborurile încep să fie punctuale. A trebuit să trag câteva sfori ca să cumpăr biletul. Cum se poate să nu ştii de asta?

În timp ce Alvin explica, Jeremy bătea pe tastele computerului, apelând la Weather Channel pe internet. Pe harta naţională, partea de nord-est era ca o pătură albă.

„EI P-O-F-T-I-M, se gândi el. Cine şi-ar fi putut închipui?“

— Cred că am fost ocupat, zise el.

— Am impresia că te cam ascunzi, zise Alvin. Dar sper că ea merită osteneala.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu încerca să mă tragi în piept. Suntem prieteni, uiţi? Nate e panicat pentru că nu poate să dea de tine, tu n-ai citit ziarele şi n-ai urmărit ştirile. Amândoi ştim ce înseamnă asta. Mereu te comporţi în felul ăsta când cunoşti o persoană nouă.

— Uite, Alvin…

— E drăguţă? Pariez că e minunată, nu? Mereu dai lovitura. Mă îmbolnăveşti.

Jeremy ezită înainte de a răspunde, apoi, în sfârşit, se dădu bătut. Dacă Alvin venea în oraş, afla foarte curând,

oricum.

— Da, e drăguţă. Dar nu e ceea ce crezi. Suntem doar prieteni.

— Sunt convins, zise el râzând. Dar există o mică diferenţă între ceea ce consideri tu a fi prieteni şi ceea ce consider eu.

— Nu şi de data asta, zise Jeremy.

— Are o soră? întrebă Alvin fără să ia deloc în seamă comentariul.

— Nu.

— Dar are prietene, nu? Şi nu uita că nu mă interesează cele urâte…

Jeremy simţi că durerea de cap îşi făcea apariţia din nou, aşa că tonul său se îndulci.

— Nu am chef de asta, bine?

La celălalt capăt al firului, Alvin făcu o pauză.

— Hei, ce se întâmplă acolo? întrebă el. Glumesc doar.

— Unele din glumele tale nu sunt amuzante.

— Îţi place de ea, nu? Adică, o placi mult.

— Ţi-am spus că suntem doar prieteni.

— Nu-mi vine să cred. Te îndrăgosteşti.

— Nu, zise Jeremy.

— Hei, amice, te cunosc, aşa că nu încerca să negi. Şi cred că e grozav. Ciudat, dar grozav. Dar din nefericire, trebuie să o scurtez dacă am de gând să prind avionul. Traficul e mizerabil după cum probabil îţi imaginezi. Dar abia aştept să văd femeia care, în sfârşit, te-a îmblânzit.

— Nu m-a îmblânzit, protestă Jeremy. De ce nu mă asculţi?

— Te ascult, zise el. Tocmai aud lucrurile pe care nu le spui.

— Da, mă rog. Când ajungi aici?

— Cred că pe la ora şapte astă-seară. Ne vedem atunci. Şi, apropo, salut-o din partea mea, bine? Spune-i că de-abia aştept să le întâlnesc pe ea şi pe prietena ei…

Jeremy puse capăt convorbirii înainte ca Alvin să aibă ocazia să termine şi, ca să întărească gestul, băgă celularul

înapoi în buzunar.

Nu e de mirare că îl ţinu închis în continuare. Trebuie să fi fost o decizie involuntară, una bazată pe faptul că cei doi prieteni ai săi aveau tendinţa de a fi agasanţi câteodată. Mai întâi, Nate, Iepuraşul Duracell în veşnica sa căutare de faimă. Şi pe urmă, Alvin.

Alvin nu avea habar despre ce vorbea Jeremy. Se prea poate să fi fost prieteni, se prea poate să-şi fi petrecut multe seri de vineri holbându-se la femei pe deasupra paharelor de bere, se prea poate să fi discutat despre viaţă ore întregi şi, în adâncul sufletului, se prea poate ca Alvin să fi crezut că avea dreptate. Dar nu avea, pentru că nu putea să aibă.

Faptele, la urma urmei, vorbeau de la sine. În primul rând, Jeremy nu mai iubise o femeie de mulţi ani şi, deşi trecuse mult timp de atunci, îşi mai putea aduce aminte cum se simţise în momentele acelea. Era sigur că ar fi recunoscut senzaţia din nou şi, în mod clar, nu se îndrăgostise. Şi în lumina faptului că tocmai o întâlnise, toată ideea părea absurdă. Până şi mama sa, italiancă, extrem de sentimentală, nu credea că dragostea adevărată putea să înflorească peste noapte. Ca şi fraţii şi cumnatele sale, mama sa nu-i dorea nimic mai mult decât să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie, dar dacă ar apărea la uşa ei şi i-ar spune că întâlnise pe cineva în urmă cu două zile şi că ştia că aceea era persoana potrivită pentru el, mama sa l-ar pocni cu o mătură, ar înjura în italiană şi l-ar târî la biserică fiind convinsă că avea câteva păcate grave pe care trebuia să le mărturisească.

Mama sa cunoştea bărbaţii. Se căsătorise cu unul, crescuse şase băieţi şi avea certitudinea că trecuse prin toate. Ştia exact cum erau bărbaţii înclinaţi să gândească când venea vorba de femei şi, cu toate că se bizuia pe bunul ei simţ mai mult decât pe ştiinţă, socotea cu multă înţelepciune că nu era posibil ca dragostea să apară în două zile. Dragostea putea fi *pusă în mişcare* repede, dar adevărata dragoste avea nevoie de timp să se transforme

în ceva puternic şi de durată. Dragostea însemna, mai presus de toate, angajament şi dăruire şi credinţa că anii petrecuţi alături de o anumită persoană pot crea ceva mai important decât ceea ce ar putea realiza separat cei doi. Şi chiar şi aşa, numai timpul putea demonstra dacă alegerea fusese făcută cu înţelepciune.

Între timp, pasiunea putea surveni aproape instantaneu şi acela era motivul pentru care mama sa l-ar fi pocnit. Pentru ea, descrierea pasiunii era simplă: doi oameni află că sunt compatibili, atracţia creşte, iar vechiul instinct de conservare al speciei moare. Toate astea însemnau că dacă pasiunea era o posibilitate, nu era posibil ca el să o *iubească* pe Lexie.

În concluzie, asta era situaţia. Cazul era închis. Alvin se înşela. Jeremy avea dreptate şi, încă o dată, adevărul îl eliberase.

Zâmbi cu satisfacţie pe moment, înainte ca fruntea să înceapă să i se rideze.

Şi totuşi…

Mă rog, problema era că nici nu prea simţea pasiunea. Oricum, nu în dimineaţa aceea. Pentru că, mai mult decât dorinţa de a o îmbrăţişa sau a o săruta, îl chinuia, pur şi simplu, nevoia să o vadă din nou. Să-şi petreacă timpul cu ea. Să discute cu ea. Dorea să o vadă făcând ochii mari când el spunea ceva ridicol, dorea să-i simtă mâna pe braţul său cum se întâmplase cu o zi mai înainte. Dorea să o urmărească cum îşi dădea agitată şuviţele de păr după ureche şi să o asculte cum îi povestea despre copilăria ei. Dorea să o întrebe despre visele şi speranţele ei de viitor, să-i cunoască secretele.

Dar nu aceea era partea ciudată. Partea ciudată era că el nu putea să găsească un motiv ascuns pentru impulsurile sale. Recunoştea că n-ar spune nu dacă ea ar dori să se culce cu el, dar chiar dacă nu ar dori, ar fi suficient deocamdată să-şi petreacă timpul cu el.

În adâncul sufletului, avea, pur şi simplu, mare nevoie de un motiv ascuns. Deja luase decizia că nu o va mai pune

niciodată pe Lexie în situaţia în care o pusese noaptea trecută. Îşi imagina că Lexie avusese nevoie de mult curaj ca să spună ceea ce spusese. Mai mult curaj decât avea el. La urma urmei, în cele două zile cât se văzuseră, el nici măcar nu fusese în stare să-i spună că mai fusese căsătorit.

Dar dacă nu putea fi dragoste şi nu simţea nici pasiune, atunci ce era? *Simpatie?* Îi plăcea de ea? Bineînţeles că o plăcea, dar nici cuvântul acela nu prea cuprindea sentimentele sale. Era cam prea… vag şi lipsit de precizie. Oamenilor le *plăcea* îngheţata. Oamenilor le *plăcea* să *s*e uite la televizor. Nu însemna nimic, dar nu reuşea să explice de ce, pentru prima oară, simţea impulsul de a spune altcuiva adevărul despre divorţul său. Fraţii şi părinţii săi nu ştiau adevărul. Dar, fără un motiv anumit, nu se putea debarasa de conştientizarea faptului că dorea ca Lexie să afle şi, exact în clipa aceea, Lexie nu era de găsit.

Două minute mai târziu, când telefonul lui Jeremy sună, recunoscu numărul de pe ecranul celularului. Deşi nu dorea, ştia că trebuia să răspundă, căci altfel omului îi plesnea probabil vreo arteră.

— Alo, zise Jeremy. Ce se întâmplă?

— Jeremy! strigă Nate. Jeremy abia reuşea să-l audă din cauza paraziţilor. Veşti importante! Nu-ţi vine să crezi cât de ocupat am fost. A fost un balamuc! Am aranjat o teleconferinţă cu ABC la ora două!

— Grozav, zise el.

— Aşteaptă. Nu te aud. Recepţia e îngrozitoare.

— Regret…

— Jeremy! mai eşti pe fir? Nu te mai aud!

— Da, Nate. Sunt aici…

— Jeremy? strigă Nate neatent la răspunsul său. Ascultă, dacă mă mai auzi, trebuie să foloseşti un telefon public şi să mă suni. La ora două! De telefonul ăsta depinde cariera ta! De telefonul ăsta depinde tot viitorul tău!

— Da, am înţeles.

— Ah, e ridicol, zise el aproape ca şi cum ar fi vorbit cu

sine. Nu pot să aud nimic din ce spui. Apasă pe un buton dacă ai înţeles tot ce am spus.

Jeremy apăsă pe butonul 6.

— Splendid! Fantastic! Ora două! Şi fii tu însuţi! În afară de partea sarcastică, adică. Oamenii aceştia par foarte corecţi…

Jeremy închise telefonul întrebându-se cât timp îi va lua lui Nate să realizeze că el nu mai era pe fir.

Jeremy rămase într-o aşteptare lungă.

Se plimbă prin bibliotecă, trecu pe lângă biroul lui Lexie şi se uită pe furiş pe fereastră după maşina ei, simţind o senzaţie crescândă de nelinişte pe măsură ce minutele treceau. Era doar o presimţire, dar nimic legat de absenţa ei din dimineaţa aceea nu părea în ordine. Cu toate acestea, făcea tot posibilul să se convingă de contrariu… Îşi spunea că avea să vină în cele din urmă, aşa că mai târziu probabil avea să râdă de presimţirile sale ridicole. Totuşi, odată cercetarea încheiată – doar dacă nu mai găsea vreo anecdotă în vreunul dintre jurnale, pe care nu o parcursese în întregime – nu era sigur ce să mai facă.

Greenleaf era departe şi nu dorea să-şi petreacă acolo mai mult timp decât era obligat, chiar dacă începea să-i placă agăţătoarele pentru prosop. Alvin ajungea abia spre seară şi ultimul lucru pe care îl dorea era să hoinărească prin oraş, unde putea fi încolţit de primarul Gherkin. Nu dorea însă nici să-şi piardă vremea fără rost prin bibliotecă toată ziua.

Dorea cu adevărat ca Lexie să fi fost un pic mai concretă în biletul ei în legătură cu momentul întoarcerii. Sau cel puţin să fi scris unde plecase. Nu înţelese biletul nici după ce îl citi a treia oară. Lipsa de amănunte fusese o scăpare sau o făcuse intenţionat? Niciuna din posibilităţi nu-l făcea să se simtă mai bine. Trebuia să iasă de acolo; îi era greu să nu-şi imagineze tot ce putea fi mai rău.

După ce îşi adună lucrurile, coborî şi se opri la recepţie. Voluntara mai în vârstă avea faţa ascunsă într-o carte.

Stând în faţa ei, Jeremy îşi drese glasul. Când ea îşi ridică privirea, radia.

— Domnul Marsh! zise ea. Te-am văzut intrând mai devreme, dar păreai preocupat, aşa că te-am lăsat în pace. Cu ce te pot ajuta?

Jeremy îşi potrivi însemnările sub braţ, încercând să pară cât mai nepăsător.

— Ştii unde este domnişoara Darnell? Am găsit un bilet în care scria că e plecată şi mă întrebam când ar putea să se întoarcă.

— Asta-i ciudat, zise ea, era aici când am venit. Îşi verifică repede calendarul de pe birou. Nu are nicio întâlnire programată şi nu văd nici alte întâlniri. Ai verificat în biroul ei? Poate că s-a încuiat înăuntru. Mai face asta când se adună prea multă treabă.

— Am verificat, zise el. Ştii dacă din întâmplare are un telefon celular unde pot să dau de ea?

— Nu are – ştiu sigur. Mi-a spus că atunci când e liberă, ultimul lucru pe care îl doreşte este ca cineva să o găsească.

— În sfârşit… mulţumesc, oricum.

— Mai pot să te ajut cu ceva?

— Nu, zise el. Aveam nevoie de ajutorul ei pentru articolul meu.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

— Nicio problemă.

— Te-ai gândit să verifici la Herbs? S-ar putea să o ajute pe Doris să pună lucrurile în ordine pentru weekend. Sau poate că s-a dus acasă. Cu Lexie nu poţi niciodată să prevezi ceva. Am învăţat să nu rămân surprinsă de lucrurile pe care le face.

— Mulţumesc, oricum. Dar dacă va veni, vrei să-i spui că am căutat-o?

Simţindu-se mai neliniştit ca niciodată, Jeremy părăsi biblioteca.

Înainte de a se îndrepta spre Herbs, Jeremy trecu pe la

casa lui Lexie observând perdelele trase la fereastră şi faptul că maşina nu era acolo. Cu toate că locul nu avea nimic ieşit din comun, avu din nou impresia de ceva oarecum *în neregulă,* ceea ce făcu ca neliniştea să se accentueze pe măsură ce se înapoia pe acelaşi drum spre oraş.

Năvala matinală la Herbs se potolise, aşa că restaurantul era în perioada de pauză dintre micul dejun şi prânz, când lucrurile erau puse în ordine după aglomeraţia dinainte şi se făceau pregătirile pentru următoarea. Personalul întrecea ca număr clienţii rămaşi, patru la unu, aşa că avu nevoie doar de o clipă ca să înţeleagă că Lexie nu era nici acolo. Rachel ştergea o masă şi, când îl zări, flutură un prosop.

— ’Neaţa, scumpule, zise ea, apropiindu-se. E cam târziu, dar sunt sigură că putem încropi un mic dejun dacă ţi-e foame.

Jeremy îşi băgă cheile în buzunar.

— Nu, mulţumesc, zise el. Nu mi-e prea foame. Dar nu ştii cumva dacă Doris e pe aici? Aş vrea să discut cu ea dacă are o clipă liberă.

— Ai revenit din nou la ea, eh? Ea zâmbi şi făcu semn cu capul peste umăr. E în spate. O să-i spun că eşti aici. Şi apropo, a fost o petrecere în toată regula seara trecută. Lumea a discutat toată dimineaţa, iar primarul a trecut pe aici să vadă dacă ţi-ai revenit. Cred că a fost dezamăgit că nu erai aici.

— Mi-a plăcut.

— Vrei nişte cafea sau ceai cât aştepţi?

— Nu, mulţumesc, răspunse el.

Rachel dispăru în spate şi, peste o clipă, îşi făcu apariţia Doris, ştergându-şi mâinile de şort. Obrajii îi erau mânjiţi de aluat, dar chiar şi de la distanţă, Jeremy îi zări pungile de sub ochi, dând impresia că se deplasa mai încet decât de obicei.

— Scuză-mă că arăt aşa, zise ea gesticulând. M-ai prins cu mâinile în aluat. Seara trecută mi-a întârziat puţin

pregătirile pentru weekend, aşa că o să-mi ia ceva timp să pun la punct treburile înainte de aglomeraţia de mâine.

Amintindu-şi ce îi spusese Lexie, Jeremy întrebă:

— Câţi oameni aştepţi în acest weekend?

— Cine ştie? zise ea. De obicei, două sute vin pentru tur, uneori puţin mai mulţi. Primarul spera să se apropie de o mie pentru turul de anul ăsta, dar pentru mine e mereu dificil să ghicesc câţi vor veni pentru micul dejun şi prânz.

— Dacă primarul are dreptate, e într-adevăr o creştere spectaculoasă anul acesta.

— Păi, eu iau partea bună a calculului său. Tom are tendinţa de a fi excesiv de optimist, dar ajunge să creeze o stare de urgenţă pentru a pregăti totul la timp. Şi, în plus, chiar dacă nu participă la tur, oamenilor le place să vină la parada de sâmbătă. Adepţii Shrine[16] vor fi aici făcând zgomot cu maşinile lor şi, îţi dai seama, copiii adoră să-i vadă. Şi, anul acesta, va fi şi o grădină zoologică unde copiii se vor putea apropia de animale, ceea ce e o noutate.

— Pare a fi grozav.

— Ar fi şi mai grozav dacă n-ar fi în toiul iernii. Festivalul Pamlico atrage mereu foarte multă lume, dar asta e în iunie, iar noi organizăm, de obicei, unul dintre acele parcuri de distracţie ambulante în weekendul ăsta. Astea sunt weekenduri care pot îmbogăţi sau ruina o afacere. Mă refer la efort. Am trecut prin asta cam de zece ori.

El zâmbi.

— Viaţa de aici nu încetează să mă uimească.

— Nu o critica sever până când nu încerci. Am ciudatul sentiment că ţi-ar plăcea aici.

Îi spuse asta ca şi cum l-ar fi pus la încercare, iar el nu era foarte sigur cum să răspundă. În spatele lor, Rachel făcea ordine pe o masă în timp ce îndruga verzi şi uscate cu bucătăreasa care se afla la celălalt capăt al încăperii. Amândouă râdeau de ceva sau de ceea ce spusese una din ele.

[16] Organizaţie de caritate ai cărei adepţi se caracterizează prin bună dispoziţie şi umor. (n.tr.)

— Dar, oricum, zise Doris scoţându-l din încurcătură, îmi pare bine că ai trecut pe aici. Lexie mi-a spus că ţi-a povestit despre caietul meu. M-a avertizat că probabil nu vei crede niciun cuvânt din el, dar eşti bine-venit să te uiţi prin el dacă vrei. Este în biroul mei din spate.

— Aş vrea, zise el. Lexie mi-a spus că ai ţinut o evidenţă.

— Am făcut tot ce-am putut. Probabil că nu corespunde standardelor tale, dar, pe de altă parte, nu mi-am imaginat niciodată că-l va mai citi şi altcineva în afară de mine.

— Sunt convins că voi fi uimit. Dar fiindcă veni vorba de Lexie, e în parte motivul pentru care am venit. Ai văzut-o pe aici? Nu era la bibliotecă azi.

Ea dădu din cap aprobator.

— A trecut pe la mine azi-dimineaţă. De aceea am adus caietul. Mi-a spus că aţi văzut luminile noaptea trecută.

— Le-am văzut.

— Şi?

— Erau uimitoare, dar, aşa cum ai spus, nu erau fantome.

Ea îl privi mulţumită.

— Şi înţeleg că deja ai descifrat totul, altfel nu te-ai afla aici.

— Aşa cred.

— Bravo, zise ea. Făcu semn peste umăr. Îmi pare rău că nu pot să stau de vorbă acum, dar sunt cam ocupată, aşa că dă-mi voie să-ţi aduc caietul. Cine ştie, poate că vei dori să scrii un articol despre puterile mele uimitoare.

— Nu se ştie niciodată, zise el. E posibil.

În timp ce Jeremy o urmărea cum dispărea în bucătărie, se gândea mirat la conversaţia lor. Fusese cât se poate de amabilă, dar, în mod curios, impersonală. Şi observase că Doris nu răspunsese de fapt la întrebarea sa despre locul unde se afla Lexie. Nici măcar nu riscase o presupunere ceea ce părea să sugereze că – dintr-un motiv sau altul – considerase deodată subiectul interzis. Ceea ce nu era bine. Îşi ridică privirea ca să o vadă apropiindu-se din nou. Avea acelaşi zâmbet amabil ca mai înainte, dar de data asta îi provocă o senzaţie de slăbiciune în stomac.

— Dacă ai vreo întrebare legată de acesta, zise ea înmânându-i caietul, nu ezita să mă suni. Şi eşti liber să faci copii dacă vrei, dar să îl aduci înapoi înainte de a pleca, înseamnă foarte mult pentru mine.

— Aşa voi face, promise el.

Ea rămase tăcută în faţa lui, iar Jeremy avu impresia că acela era stilul ei de a-l anunţa că discuţia lor se încheiase. El, pe de altă parte, nu era pregătit să renunţe atât de uşor.

— Ah, încă ceva, zise el.

— Da?

— Ar fi bine dacă i-aş înapoia caietul lui Lexie? Dacă din întâmplare aş vedea-o azi?

— E perfect, zise ea. Dar şi eu voi fi aici, pentru orice eventualitate.

Când pricepu ce spunea de fapt, senzaţia de slăbiciune din stomac i se accentuă.

— A zis ceva despre mine? întrebă el. Când ai văzut-o azi-dimineaţă?

— Nu prea. Totuşi, a spus că probabil vei trece pe aici.

— Părea în ordine?

— Lexie, începu ea rar, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele cu grijă, e greu de descifrat uneori, aşa că nu sunt sigură că pot să-ţi răspund la întrebarea asta. Dar sunt convinsă că se va simţi bine, dacă asta-i ceea ce întrebi.

— Era supărată pe mine?

— Nu, asta pot să-ţi spun sigur. Categoric nu era supărată.

Aşteptând mai multe amănunte, Jeremy nu spuse nimic. În tăcere, Doris respiră adânc. Pentru prima oară de când se întâlniseră, el îşi dădu seama de adevărata ei vârstă, observându-i ridurile din jurul ochilor.

— Îmi placi, Jeremy, şi tu ştii lucrul ăsta, zise ea cu voce joasă. Dar îmi pretinzi răspunsuri imediate. Ceea ce trebuie să înţelegi este că am anumite îndatoriri şi mai ales faţă de Lexie.

— Ceea ce înseamnă că...? întrebă el simţind cum i se usca gâtul.

— Înseamnă că ştiu ce vrei şi ce întrebi, dar nu pot răspunde întrebărilor tale. Pot să-ţi spun doar că dacă Lexie ar dori ca tu să ştii unde este, ţi-ar fi spus ea.

— O s-o mai văd? Înainte de a pleca?

— Nu ştiu, zise ea. Cred că asta depinde de ea.

Cu acel comentariu, mintea sa începu să priceapă faptul că ea dispăruse de-adevăratelea.

— Nu înţeleg de ce se comportă în felul acesta, zise el.

Ea zâmbi trist.

— Ba da, zise ea. Cred că înţelegi.

Lexie plecase.

Ca un ecou, cuvintele continuau să se repete. În spatele volanului, în drum spre Greenleaf, Jeremy încerca să judece faptele la rece. Nu era cuprins de panică. Nu se panica niciodată. Indiferent cât de furios se simţea, indiferent cât de mult dorise să stăruie pe lângă Doris pentru informaţii despre locul unde putea fi Lexie sau despre starea ei de spirit, pur şi simplu îi mulţumise pentru ajutor şi pornise spre maşină ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la nimic altceva.

Şi, în plus, îşi reamintea, nu exista niciun motiv de panică. De fapt, lui Lexie nu i se întâmplase nimic îngrozitor. Totul se reducea doar la simplul fapt că ea nu dorea să-l mai vadă. Poate că ar fi trebuit să prevadă că aşa se va întâmpla. Se aştepta la prea mult, chiar şi atunci când ea îi arătase destul de clar de la bun început că nu era interesată.

Clătină din cap socotind că nu era surprinzător faptul că plecase. Pe cât de modernă era în unele privinţe, pe atât de tradiţionalistă era în altele şi probabil că era dezgustată de perspectiva de a avea de-a face cu trucurile lui previzibile. Fusese mai simplu să părăsească oraşul decât să-şi explice motivele unuia ca el.

Deci în ce stadiu se afla? Fie că ea se întorcea, fie că nu. Dacă s-ar întoarce nu era nicio problemă. Dar dacă nu... atunci, lucrurile începeau să se complice. El putea să nu facă nimic şi să accepte hotărârea ei sau putea încerca să-i

dea de urmă. Un lucru la care se pricepea era să dea de oameni. Folosind documente publice, conversaţii prieteneşti şi site-urile adecvate pe web, învăţase cum să urmărească o pistă sau un indiciu până la uşa cuiva. Se îndoia totuşi că ceva din toate astea ar fi ajutat. La urma urmei, ea îi oferise deja răspunsul de care avea nevoie, aşa că era convins că ştia unde plecase. Ceea ce însemna că *putea* rezolva problema în orice mod dorea.

Firul gândurilor i se întrerupse din nou.

Problema era că acel fapt nu prea îl ajuta în privinţa lucrurilor pe care *trebuia* să le facă. Îşi reaminti că avea o teleconferinţă în doar câteva ore, una cu repercusiuni importante pentru cariera sa şi, dacă ar pleca în căutarea lui Lexie în clipa aceea, se îndoia că ar reuşi să găsească un telefon public atunci când va fi nevoie. Alvin avea să sosească mai târziu, în seara aceea – probabil ultima dintre serile cu ceaţă – şi cu toate că Alvin putea să filmeze singur, a doua zi trebuiau să lucreze împreună. Ca să nu mai amintim că i-ar fi prins bine un pui de somn, îl aştepta încă o noapte lungă şi îşi simţea până şi oasele obosite.

Pe de altă parte, nu dorea ca totul să se termine în felul acesta. Dorea să o vadă pe Lexie, trebuia să o vadă. O voce interioară îl avertiza să nu lase emoţiile să-i conducă acţiunile şi, raţional, nu prea vedea cum ar fi ieşit ceva bun dacă el colinda în căutarea ei. Chiar dacă o găsea, probabil că ea l-ar ignora sau, mai rău, l-ar găsi respingător. Şi între timp, Nate ar avea un atac de apoplexie, Alvin ar fi împotmolit şi furios, iar articolul şi cariera lui ar putea să se îndrepte spre dezastru.

În final, decizia veni simplu. Trăgând maşina în faţa casei de la Greenleaf, se aprobă de unul singur. Dată fiind situaţia, alegerea sa era evidentă. La urma urmei, nu-şi petrecuse ultimii cincisprezece ani folosind logica şi ştiinţa fără să înveţe ceva pe parcurs.

Tot ce-i rămânea de făcut în clipa aceea era să împacheteze.

TREISPREZECE

„De acord, recunoscu ea, sunt o laşă.“

Nu era un lucru foarte simplu să recunoască deschis faptul că se ascunsese, dar, în ultimele zile, nu gândea tocmai limpede, aşa că putea trece cu vederea că nu era perfectă. Adevărul era că, dacă ar fi rămas, lucrurile ar fi devenit şi mai complicate. Nu conta că Jeremy îi plăcea şi că el o plăcea la rândul lui; în dimineaţa aceea, se trezise ştiind că trebuia să pună capăt lucrurilor înainte ca ele să meargă prea departe şi, când parcase pe aleea cu nisip, era sigură că procedase bine venind acolo.

Nu erau prea multe de admirat în locul acela. Căsuţa veche era decolorată şi îngropată în iarba înaltă care o înconjura. Ferestrele mici, dreptunghiulare, cu perdele albe, erau acoperite cu o pâclă sărată, iar peretele lateral avea dungi gri, urme ale furiei nenumăratelor uragane. În unele privinţe, considerase mereu căsuţa un fel de capsulă a timpului; mare parte din mobilă avea peste douăzeci de ani, ţevile gemeau când era duşul deschis, iar aprinzătoarele de la aragaz trebuiau aprinse cu un chibrit. Dar amintirea unor momente din tinereţea ei petrecute acolo nu încetase niciodată să o liniştească şi, după ce pusese deoparte genţile şi alimentele pe care le luase pentru weekend, deschise ferestrele să aerisească locuinţa. Apoi, după ce îşi luă o pătură, se aşeză pe un balansoar de pe veranda din spate cu singura dorinţă de a privi oceanul. Vuietul neîntrerupt al valurilor era liniştitor, aproape hipnotic, şi, când soarele apăru printre nori şi razele de lumină se întinseră spre apă ca nişte degete din înalturi, realiză că îţi ţinea respiraţia.

Asta i se întâmpla de fiecare dată când venea acolo. Prima dată când văzuse lumina ivindu-se în felul acela fusese curând după vizita ei la cimitir împreună cu Doris, când mai era încă o copilă, şi îşi amintea cum se gândise că

părinţii ei găsiseră încă o cale de a-şi face simţită prezenţa în viaţa ei. Asemenea îngerilor trimişi din ceruri, credea că o vegheau, mereu de faţă, dar fără să intervină vreodată, ca şi cum ar fi simţit că ea lua întotdeauna deciziile corecte.

Mult timp, avusese nevoie să creadă în astfel de lucruri, doar pentru că adesea se simţise singură. Bunicii ei fuseseră buni şi minunaţi, dar pe cât de mult îi iubea pentru grija şi sacrificiul lor, pe atât de acut trăia impresia de a fi altfel decât cei de vârsta ei, neobişnuindu-se niciodată cu acest sentiment. Părinţii prietenilor ei jucau softball în weekenduri şi aveau aerul de oameni tineri chiar şi în lumina slabă a dimineţii, la biserică, o observaţie care o făcea să se întrebe ce îi lipsea ei, la drept vorbind.

Nu putea discuta cu Doris despre astfel de lucruri. Şi nu putea să vorbească cu ea nici despre sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea. Indiferent cum s-ar fi exprimat, sentimentele lui Doris ar fi fost rănite şi, chiar dacă era foarte tânără, îşi dădea perfect seama de asta.

Şi totuşi, impresia aceea de a fi altfel îşi lăsase amprenta. Nu numai asupra ei, ci şi asupra lui Doris, şi începuse să se manifeste în timpul anilor ei de adolescenţă. Când Lexie împingea lucrurile prea departe, Doris capitula adesea ca să evite o ceartă, lăsând-o pe Lexie să creadă că îşi putea stabili propriile reguli. În adolescenţă, fusese puţin cam neastâmpărată, făcuse greşeli şi avusese prea multe regrete, dar în timpul facultăţii devenise serioasă. În noua ei variantă, mai matură, îmbrăţişase ideea că maturitatea însemna să te gândeşti la risc mult înainte de a cântări răsplata, şi că succesul şi fericirea în viaţă erau în aceeaşi măsură legate de evitarea greşelilor, ca şi de efortul de a-ţi face un nume în lume.

Ştia că noaptea trecută puţin lipsise să nu facă o greşeală. Se aşteptase ca el să încerce să o sărute, aşa că era mulţumită cât de hotărâtă fusese atunci când el dorise să intre în casă.

Ştia că îi rănise sentimentele şi regreta. Dar probabil că el nu avea cum să ştie că, mult timp după plecarea sa,

inima ei încetase parcă să mai bată, pentru că o parte din ea dorise să-l lase înăuntru indiferent de tot ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Ştia foarte bine, dar nu avea ce să facă. Ba mai rău, cât timp se răsucise şi se învârtise în pat noaptea trecută, înţelesese că era posibil să nu mai aibă aceeaşi tărie încă o dată.

Cu toată sinceritatea, ar fi fost cazul să prevadă asta. În timp ce seara se scurgea încet, se pomeni comparându-l pe Jeremy atât cu Avery, cât şi cu domnul Renaştere şi, spre surpriza ei, Jeremy putea rivaliza cu amândoi. Avea ironia şi simţului umorului lui Avery, şi inteligenţa şi farmecul domnului Renaştere, dar Jeremy părea să se simtă mai în largul său decât cei doi. Poate că ar trebui să ţină cont de ziua minunată de care se bucurase, ceva ce nu se întâmplase de mult timp. Când luase ea ultima oară un astfel de prânz? Sau când stătuse până târziu pe dealul Riker? Sau când vizitase cimitirul după o petrecere, în mod normal ducându-se direct la culcare? Fără nicio îndoială, emoţia şi imprevizibilul îi reamintiseră cât de fericită fusese când încă mai credea că Avery şi domnul Renaştere erau bărbaţii visurilor ei.

Dar atunci se înşelase, exact cum se înşela şi în momentele acestea. Ştia că Jeremy va rezolva misterul azi – de acord, poate că era doar un presentiment, dar era convinsă de asta de vreme ce răspunsul se afla într-unul din jurnale şi el trebuia doar să-l descopere – şi nu avea nicio îndoială că ar fi invitat-o să sărbătorească evenimentul cu el. Dacă ea ar fi rămas în oraş, amândoi ar fi petrecut cea mai mare parte din zi împreună, iar ea nu dorea asta. Pe de altă parte, în adâncul sufletului, era exact lucrul pe care îl dorea, ceea ce o făcea să se simtă mai confuză decât fusese vreodată în decursul anilor.

Doris intuise totul în dimineaţa aceea când Lexie trecuse pe la ea, dar nu era ceva surprinzător. Lexie îşi putea da seama singură cât de epuizată era după ochi şi ştia că arăta ca o epavă atunci când apăruse ca din senin. După ce aruncase într-o valiză haine pentru câteva zile, plecase din

casă fără să facă duş şi nici măcar nu încercase să-şi lămurească ce simţea. Chiar aşa stând lucrurile, Doris doar dăduse din cap aprobator când Lexie îi spusese că trebuia să plece. Doris, cu toate că era obosită, păruse să înţeleagă că deşi ea pusese în mişcare toată treaba, nu anticipase ceea ce avea să se întâmple mai departe. Asta era problema cu premoniţiile; deşi puteau fi corecte pe termen scurt, orice dincolo de această limită era imposibil de ştiut.

În concluzie, ea venise acolo pentru că se văzuse nevoită să vină, cel puţin pentru a-şi păstra mintea limpede, şi se va întoarce la Boone Creek când lucrurile aveau să revină la normal. Nu avea să dureze mult. În câteva zile, lumea ar fi încetat să mai vorbească despre fantome, despre casele istorice şi despre străinul din oraş, iar turiştii ar fi rămas doar o amintire. Primarul se va întoarce pe terenul de golf, Rachel se va întâlni cu tot felul de bărbaţi nepotriviţi, iar Rodney va găsi probabil o cale să se întâlnească din întâmplare nas în nas cu ea pe lângă bibliotecă, răsuflând bineînţeles uşurat când îşi va da seama că relaţia lor ar putea reveni la ceea ce fusese cândva.

Poate că nu era o viaţă captivantă, dar era viaţa ei şi nu avea intenţia să lase pe cineva sau ceva să-i strice echilibrul. În alt timp şi în alt loc, ar fi putut să simtă altfel, dar având în vedere experienţele ei, nu mai avea nicio importanţă. În timp ce continua să privească apa, se străduia să nu-şi imagineze cum ar fi putut fi.

Pe verandă, Lexie îşi trase pătura mai tare în jurul umerilor. Era o femeie în toată firea şi avea să treacă peste povestea asta aşa cum trecuse şi peste celelalte. Era sigură în privinţa asta. Dar chiar şi consolându-se cu acest gând, marea tulburată îi amintea din nou de sentimentele ei pentru Jeremy, aşa că se străduia din toate puterile să-şi stăpânească lacrimile.

Păruse relativ simplu atunci când Jeremy stabilise ce să facă, aşa că se agitase prin camera de la Greenleaf făcând planurile necesare. Să ia harta şi portofelul, pentru orice

eventualitate. Să lase computerul pentru că nu avea nevoie de el. La fel şi însemnările. Să pună caietul lui Doris în geanta de piele şi să îl ia cu el. Să scrie un bilet pentru Alvin şi să-l lase la recepţie, în ciuda faptului că Jed nu o să pară prea încântat de idee. Să se asigure că avea încărcătorul pentru telefon – şi să plece.

Intrase în cameră şi plecase în mai puţin de zece minute, pornind spre Swan Quarter, de unde feribotul îl ducea la Ocracoke, un sat din Outer Banks. De acolo, mergea spre nord pe Autostrada 12 spre Buxton. Îşi imaginase că era ruta pe care ea ar fi ales-o, aşa că nu-i rămânea decât să urmeze acelaşi drum ca să ajungă la locul respectiv doar în două ore.

Dar, deşi călătoria spre Swan Quarter fusese fără complicaţii, cu drumuri drepte şi libere, se trezi gândindu-se la Lexie şi apăsă pe acceleraţie mai tare, încercând să nu tremure de frică. Dar tremuratul era doar un alt cuvânt pentru panică, iar el nu era cuprins de panică. Era mândru de asta. Cu toate acestea, ori de câte ori era obligat să încetinească – în locuri precum Belhaven şi Leechville – se pomenea bătând uşor cu degetele pe volan şi mormăind cu voce scăzută.

Pe măsură ce se apropia de destinaţie, avea un sentiment ciudat care devenea tot mai puternic. Nu îl putea explica, dar nu dorea nici să-l analizeze. Era unul dintre puţinele momente din viaţa sa când acţiona ca şi când ar fi fost pe pilot automat, făcând exact contrariul a ceea ce logica îi cerea, gândindu-se doar la modul în care va reacţiona ea când îl va vedea.

Exact când îşi închipuia că începea să înţeleagă motivul acestui comportament ciudat, Jeremy se trezi la locul unde venea feribotul uitându-se fix la un bărbat subţire, în uniformă, care îşi ridicase alene privirea din revista pe care o citea. Feribotul spre Ocracoke, află el, nu circula cu aceeaşi regularitate ca cel din Staten Island spre Manhattan, aşa că pierduse ultima plecare a zilei, ceea ce însemna că ori se putea întoarce a doua zi, ori îşi anula

planul în întregime, nefiind însă dispus să ia în considerare niciuna din cele două variante.

— Eşti sigur că nu există nicio altă cale ca să pot ajunge la farul Hatteras? întrebă el, simţind cum bătăile inimii i se accelerau. Este important.

— Ai putea merge cu maşina, cred.

— Cât ar dura?

— Depinde cât de repede conduci.

„Evident“, se gândi Jeremy.

— Să spunem că de obicei conduc repede.

Bărbatul ridică din umeri ca şi cum toată discuţia îl plictisea.

— Cinci sau şase ore poate. Trebuie să mergi spre nord până ajungi la Plymouth, apoi o iei pe şoseaua 64 prin Roanoke Island şi pe urmă ajungi în Whalebone. De acolo, mergi spre sud în Buxton. Farul este chiar acolo.

Jeremy se uită la ceas; era deja aproape ora unu; până ajungea acolo, Alvin ar putea fi probabil în Boone Creek. Nu era bine.

— Mai este un alt loc de unde aş putea să prind feribotul?

— Este unul dincolo de Cedar Island.

— Grozav. Unde e asta?

— Cam la trei ore distanţă în cealaltă direcţie. Dar şi acolo trebuie să aştepţi până mâine dimineaţă.

Peste umărul bărbatului, zări un poster care prezenta diferite faruri din Carolina de Nord. Hatteras, cel mai măreţ dintre ele, se afla în centru.

— Şi dacă ţi-aş spune că e o urgenţă? întrebă el.

Pentru prima oară, bărbatul îşi ridică privirile.

— Este o urgenţă?

— Să spunem că este.

— Atunci, chem Paza de Coastă. Sau poate pe şerif.

— Ah, zise Jeremy încercând să-şi păstreze calmul. Dar ceea ce-mi spui e că nu există nicio posibilitate să ajung acolo chiar acum? De aici, adică.

Bărbatul îşi duse un deget la bărbie.

— Cred că ai putea să iei o barcă, dacă eşti atât de

grăbit.

„Acum, ajungem undeva“, se gândi Jeremy.

— Şi cum pot să aranjez asta?

— Nu ştiu. Nimeni nu a întrebat niciodată.

Jeremy sări înapoi în maşină şi recunoscu, în sfârşit, că începea să se simtă cuprins de panică.

Poate că se simţea aşa pentru că ajunsese deja atât de departe sau poate pentru că îşi dădea seama că ultimele cuvinte, pe care i le adresase lui Lexie cu o noapte mai înainte, ascundeau un adevăr mai profund, dar altceva pusese stăpânire pe el de atunci şi nu avea de gând să mai dea înapoi. Refuza să dea înapoi, nu după ce ajunsese atât de aproape.

Nate aştepta telefonul său, dar brusc, nu i se mai păru atât de important ca altădată. Nici faptul că Alvin avea să sosească. Dacă totul ar merge bine, ar putea să filmeze şi în seara aceea şi mâine seară. Mai avea zece ore până când luminile apăreau; cu o barcă rapidă, socoti că ar putea să ajungă la Hatteras în două ore. Îi rămânea suficient timp să ajungă acolo, să discute cu Lexie şi să se întoarcă, presupunând că ar putea găsi pe cineva care să-l ducă acolo.

S-ar putea ca ceva să nu funcţioneze, bineînţeles. S-ar putea să nu reuşească să închirieze o barcă, dar dacă s-ar întâmpla asta, s-ar duce cu maşina la Buxton dacă ar fi necesar. Odată ajuns acolo, nici măcar nu era sigur dacă o găsea.

Nimic legat de scenariul acela nu avea vreo noimă. Dar cui îi păsa? Din când în când, fiecare era îndreptăţit să fie un pic într-o ureche şi, în clipa aceea, era rândul lui. Avea bani în portofel, aşa că va găsi o cale să ajungă acolo. Îşi asuma riscul şi va merge să vadă ce se petrecea cu ea, măcar să-şi demonstreze că o putea părăsi fără să se mai gândească vreodată la ea.

Cam asta era toată povestea. Când Doris lăsase să se înţeleagă că ar fi posibil să nu o mai vadă niciodată,

simţise, gândindu-se la ea, că îşi pierdea speranţa. Sigur, pleca peste câteva zile, dar asta nu însemna că totul trebuia să se termine. În niciun caz. El putea veni în vizită în oraş, ea putea ajunge până la New York şi, dacă era scris să fie, puteau, într-un fel sau altul, să ajungă la o înţelegere. Oamenii făceau asta tot timpul, nu? Şi chiar dacă nu era posibil, chiar dacă ea era neclintită în hotărârea ei de a pune capăt lucrurilor definitiv, el dorea să audă asta de la ea. Numai atunci putea să se întoarcă la New York ştiind că nu avusese alternativă.

Şi totuşi, când ajunse la un indicator de oprire în primul port pe care îl întâlni, îşi dădu seama că nu dorea ca ea să rostească cuvintele acelea. Nu mergea la Buxton să-şi ia rămas-bun sau să o audă spunând că nu mai dorea să îl mai vadă deloc. De fapt, reflecta el cu uimire, ştia că mergea acolo să afle dacă Alvin avusese dreptate de la început până la sfârşit.

Sfârşitul după-amiezii era momentul preferat al zilei pentru Lexie. Lumina slabă a soarelui de iarnă combinată cu frumuseţea naturală austeră a peisajului făcea ca lumea să se înfăţişeze privirii ca într-un vis.

Chiar şi farul, cu desenul său negru cu alb de acadea, părea ca un miraj de la distanţă şi, în timp ce se plimba de-a lungul plajei, încerca să-şi imagineze cât de dificil fusese pentru marinari şi pescari să navigheze pe lângă promontoriu înainte ca farul să fi fost construit. Apele din larg, nu prea adânci şi cu bancuri de nisip mişcătoare, erau poreclite Cimitirul Atlanticului şi nenumărate epave erau înşirate pe fundul mării. *Monitor,* care se lansase în prima bătălie dintre cuirasate în timpul Războiului Civil, se rătăcise acolo. La fel şi *Central America,* venind din California încărcat cu aur, a cărui scufundare contribuise la criza financiară din 1857. Nava lui Barbă-Neagră, *Queen Anne ’s Revenge,* fusese, după toate probabilităţile, găsită în Beaufort Inlet, iar şase dintre submarinele germane scufundate în timpul celui de al Doilea Război Mondial erau

în prezent vizitate aproape zilnic de scufundători.

Bunicul ei fusese pasionat de istorie şi, de fiecare dată când se plimbau pe plajă ţinându-se de mână, îi spunea poveşti despre navele care se pierduseră de-a lungul secolelor. Aşa aflase despre uragane, despre brizanţii periculoşi şi despre navigaţia defectuoasă care arunca pe coastă bărcile până când erau făcute praf de valurile furioase. Cu toate că nu era foarte interesată şi, uneori, era chiar înspăimântată de imaginile evocate, vorbirea lui tărăgănată şi melodică era ciudat de liniştitoare, aşa că ea nu încerca niciodată să schimbe subiectul. Chiar dacă era doar o adolescentă pe atunci, îşi dădea seama că discutând cu ea despre lucrurile acelea însemna foarte mult pentru el. Peste ani, avea să afle că nava sa fusese torpilată în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi că el abia scăpase cu viaţă.

Amintirea acelor plimbări o făcu să simtă lipsa bunicului cu o intensitate neaşteptată. Plimbările făcuseră parte din rutina lor zilnică, ceva doar pentru ei doi, şi, de obicei, ieşeau înaintea cinei, în timp ce Doris gătea. Foarte adesea, el citea în fotoliu cu ochelarii proptiţi pe nas, aşa că închidea cartea cu un oftat şi o punea deoparte. După ce se ridica din fotoliu, o întreba dacă ar vrea să facă o plimbare ca să vadă caii sălbatici.

Gândul de a vedea caii o emoţiona întotdeauna. Nu ştia exact de ce, pentru că nu călărise niciodată un cal şi nici nu dorise în mod deosebit să o facă, dar îşi amintea cum sărea şi alerga la uşă îndată ce bunicul îi pomenea despre asta. De obicei, caii se ţineau la distanţă de oameni şi fugeau ori de câte ori cineva se apropia, dar în amurg le plăcea să pască, mai puţin prevăzători, chiar dacă numai pentru câteva minute. Adesea era posibil să te apropii îndeajuns ca să le zăreşti semnele distinctive şi, dacă erai norocos, să-i auzi sforăind şi nechezând, ca şi cum te avertizau să nu înaintezi mai mult.

Caii descindeau din mustangii spanioli, iar prezenţa lor în Outer Banks data din 1523. În prezent, existau tot felul de

ordonanţe guvernamentale care garantau supravieţuirea lor, iar ei făceau parte din mediul înconjurător asemenea cerbilor din Pennsylvania, singura problemă fiind suprapopularea ocazională. Oamenii care trăiau acolo îi ignorau în general, cu excepţia cazurilor când deveneau supărători, dar pentru mulţi vilegiaturişti erau una dintre atracţiile principale. Lexie se considera cumva o localnică, dar când îi urmărea se simţea mereu ca şi cum ar fi fost din nou adolescentă, cu toate bucuriile şi speranţele vieţii înaintea ei.

Dorea să se simtă în felul acela din nou, măcar să scape de tensiunile vieţii ei de adult. Doris o sunase să-i spună că Jeremy venise să o caute. Nu fusese surprinsă. Deşi bănuia că el se va întreba cu ce greşise sau de ce ea plecase, simţea, pe lângă acestea, că el va depăşi momentul repede. Jeremy era doar unul dintre acei oameni norocoşi care erau încrezători în tot ceea ce făceau, avansând mereu fără regret sau vreo privire aruncată în urmă.

Avery fusese aşa şi, chiar şi în prezent, ea îşi mai aducea aminte cât de rănită fusese de felul în care se simţea îndreptăţit să facă orice, de indiferenţa lui faţă de durerea ei. Privind înapoi, îşi dădea seama că ar fi trebuit să-i ia defectele drept ceea ce erau, dar pe atunci nu înţelesese semnele de avertizare: felul în care privirea lui zăbovea puţin cam mult când se uita la alte femei sau modul în care strângea în braţe puţin cam tare femeile despre care declara solemn că îi erau doar prietene. La început, dorea să-l creadă când susţinea că fusese infidel doar o dată, dar frânturi de conversaţii uitate ieşiseră din nou la suprafaţă: o prietenă din facultate îi mărturisise cu mult timp în urmă că auzise zvonuri despre Avery şi o anume soră din comunitate; unul dintre colaboratorii săi amintise de puţin cam multele absenţe nemotivate de la muncă. Avea oroare să se gândească la ea ca la o naivă, dar se comportase ca atare, şi chiar mai mult decât dezamăgirea pe care i-o provocase el, realizase de ceva vreme că era dezamăgită de ea însăşi. Îşi spusese că avea să treacă peste momentul

acela, că va întâlni pe cineva mai bun... cineva precum domnul Renaştere, care îi demonstrase pentru totdeauna că nu era o bună cunoscătoare a bărbaţilor. Şi se părea că nici nu reuşea să rămână cu cineva.

Nu era uşor să recunoască asta şi existau momente când se întreba dacă ar fi putut face ceva să-i facă să dispară pe cei doi bărbaţi. De acord, poate nu şi pe domnul Renaştere, de vreme ce legătura lor fusese mai puţin o relaţie decât o poveste de dragoste, dar cum rămânea cu Avery? Ea îl iubise şi îşi închipuia că şi el o iubise. Sigur, era uşor de spus că Avery fusese un bădăran şi că moartea relaţiei lor fusese doar greşeala lui, dar în acelaşi timp, probabil că simţise că legătura lor cam scârţâia. Că *ei* îi lipsea ceva. Dar ce? Fusese prea insistentă? Fusese plictisitoare? Fusese nesatisfăcut în pat? De ce nu alergase după aceea să o caute şi să-i ceară iertare? Acelea erau întrebări la care nu fusese capabilă să răspundă niciodată. Prietenele ei, bineînţeles, o asiguraseră că nu ştia despre ce vorbea, iar Doris îi spusese acelaşi lucru. Chiar şi aşa, nu avea o idee prea clară despre ce se întâmplase. La urma urmei, chestiunea prezenta două aspecte şi, chiar şi acum, visa uneori cu ochii deschişi că îl suna să-l întrebe dacă exista vreun lucru pe care ea să-l poată face altfel.

Aşa cum una dintre prietenele sale subliniase, era tipic pentru femei să-şi facă griji pentru astfel de lucruri. Bărbaţii păreau imuni în faţa situaţiilor nesigure. Chiar dacă nu erau, învăţau fie să-şi ascundă sentimentele, fie să le îngroape suficient de adânc ca să nu fie afectaţi de ele. De obicei, ea încerca să facă acelaşi lucru şi, de obicei, funcţiona. De obicei.

În depărtare, soarele se scufunda în apele râului Pamlico Sound, iar oraşul Buxton, cu casele sale cu şindrilă albă, semăna cu o carte poştală. Se uita spre far şi, exact cum sperase, zări un grup mic de cai care păşteau în iarba înaltă de mare din jurul bazei. Erau cam vreo doisprezece cai în total – cafenii şi maro, mai cu seamă – şi părul lor era neţesălat şi răvăşit, şi crescuse des pentru iarnă. Doi mânji

stăteau împreună, aproape de mijloc, cu cozile şfichiuind în acelaşi timp.

Lexie se opri să-i urmărească, băgându-şi mâinile în buzunarele jachetei. Se făcea mai frig pe măsură ce seara se apropia, iar ea simţea înţepături pe obraji şi nas. Aerul era înviorător şi, cu toate că i-ar fi plăcut să mai rămână, era obosită. Fusese o zi lungă şi ea o simţea chiar şi mai lungă.

Împotriva voinţei, se întrebă ce făcea Jeremy. Se pregătea să filmeze din nou? Sau se gândea unde să se ducă să mănânce? Îşi făcea bagajul? Şi de ce gândurile ei se întorceau la el mereu?

Suspină, ştiind deja răspunsul. Oricât şi-ar fi dorit să vadă caii, vederea lor îi amintea mai puţin de un nou început, cât mai de grabă de simplu fapt că era singură. Oricât de independentă s-ar fi considerat, oricât de mult ar fi încercat să minimalizeze importanţa observaţiilor constante ale lui Doris, nu se putea opri să nu tânjească după companie şi după o relaţie strânsă. Nu trebuia să fie chiar căsătorie; uneori tot ce dorea era să aştepte cu nerăbdare vinerea sau sâmbăta noaptea. Jinduia să petreacă o dimineaţă tihnită stând tolănită în pat cu cineva de care îi păsa şi, pe cât de imposibil îi părea, Jeremy era cel pe care continua să şi-l imagineze alături de ea.

Lexie clătină din cap, alungând acest gând. Venind acolo, sperase să găsească alinare pentru neliniştile ei, dar în timp ce stătea lângă far şi urmărea caii cum păşteau, simţea viaţa copleşind-o dureros. Avea treizeci şi unu de ani, era singură şi trăia într-un loc fără perspective. Bunicul şi părinţii ei nu mai erau decât amintiri, starea de sănătate a lui Doris era o sursă permanentă de îngrijorare şi singurul bărbat, pe care îl găsea chiar şi de departe interesant în ultimii ani, avea să plece pentru totdeauna până când ea se va reîntoarce acasă.

Începu să plângă şi, mult timp, îi veni foarte greu să se oprească. Dar tocmai când, în sfârşit, începea să se adune, zări o persoană apropiindu-se şi, când realiză cine era, nu

putea decât să privească ţintă.

PAISPREZECE

Lexie clipea, încercând să se asigure că ceea ce vedea era adevărat. Nu putea fi el, pentru că el nu putea fi în locul acela. Întreaga idee era atât de ciudată, atât de neaşteptată, încât se simţea de parcă urmărea scena prin ochii altei persoane.

Jeremy zâmbi în timp ce îşi puse geanta jos.

— Ştii, chiar n-ar trebui să te uiţi în felul ăsta, zise el. Bărbaţilor le plac femeile care ştiu să fie subtile.

Lexie continua să-l fixeze cu privirea.

— Tu, răspunse ea.

— Eu, aprobă el cu o încuviinţare a capului.

— Tu eşti… aici.

— Eu sunt aici, aprobă el din nou.

În lumina slabă, Lexie îl privi cu ochii întredeschişi, iar lui Jeremy îi trecu prin minte că era chiar mai frumoasă decât îşi amintea.

— Ce…? se bâlbâi ea încercând să înţeleagă apariţia sa. Adică, cum ai…?

— E o poveste lungă, recunoscu el. Pentru că ea nu schiţă nicio mişcare, Jeremy făcu semn cu capul spre far. Deci acesta e farul unde s-au căsătorit părinţii tăi?

— N-ai uitat?

— N-am uitat nimic, zise el lovindu-şi uşor tâmpla. Micile celule cenuşii şi toate celelalte. Unde anume s-au căsătorit?

El vorbea degajat de parcă ar fi fost cea mai obişnuită dintre conversaţii, ceea ce făcea ca totul să pară şi mai real pentru ea.

— Acolo, zise ea, arătându-i. Pe malul oceanului, aproape de apă.

— Trebuie să fi fost minunat, zise el privind în direcţia aceea. Tot locul acesta e minunat. Înţeleg de ce îţi place

aici.

În loc să răspundă, Lexie răsuflă îndelung, încercând să-şi stăpânească emoţiile violente.

— Ce faci aici, Jeremy?

Jeremy răspunse după un moment de pauză.

— Nu eram sigur că te vei întoarce, zise el. Şi mi-am dat seama că dacă aş dori să te revăd, cea mai bună opţiune ar fi să vin la tine.

— Dar de ce?

Jeremy continua să privească spre far.

— Am simţit că nu aveam de ales.

— Nu prea înţeleg ce înseamnă asta, zise ea.

Jeremy îşi examină picioarele, apoi îşi înălţă privirea şi zâmbi parcă scuzându-se.

— Ca să fiu sincer, mi-am petrecut cea mai mare parte din zi chinuindu-mă şi eu să înţeleg.

În timp ce stăteau în apropierea farului, soarele începuse să se scufunde sub linia orizontului, schimbând culoarea cerului într-o nuanţă de cenuşiu ameninţător. Briza, umedă şi rece, atingea în treacăt suprafaţa nisipului, agitând spuma la marginea apei.

În depărtare, o siluetă într-o jachetă de culoare închisă hrănea pescăruşii aruncând bucăţele de pâine în aer. În timp ce Lexie o urmărea, simţea cum şocul provocat de apariţia lui Jeremy începea să-şi piardă din intensitate. O parte din ea voia să fie furioasă că îi ignorase dorinţa de a fi singură, iar o altă parte, covârşitoare, era măgulită că reuşise să o găsească. Avery nu se deranjase niciodată să vină după ea şi nici domnul Renaştere. Nici Rodney nu s-ar fi gândit vreodată să ajungă acolo şi, până acum câteva minute, dacă cineva ar fi sugerat că Jeremy ar face un asemenea lucru, Lexie ar fi râs numai gândindu-se la această posibilitate. Dar începea să-i fie clar că Jeremy era altfel decât toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse mai înainte şi că nu trebuia să fie surprinsă de nimic din ceea ce făcea.

Caii din depărtare începuseră să se împrăştie, continuând să pască ici-colo în timp ce o luau înapoi peste deal. Ceaţa de pe coastă se rostogolea amestecându-se cu marea şi cerul. Chirele de baltă vârâte în nisip lângă marginea apei, cu picioarele lor lungi precum paiele, se mişcau repede în timp ce căutau crustacee micuţe.

În tăcere, Jeremy îşi făcu mâinile căuş şi suflă în ele încercând să le încălzească.

— Eşti supărată că am venit? întrebă el în sfârşit.

— Nu, recunoscu ea. Surprinsă, dar nu supărată.

El zâmbi, iar ea îi întoarse zâmbetul cu o sclipire plină de şarm.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea.

El făcu semn peste umăr, spre Buxton.

— Am făcut o plimbare cu doi pescari care mergeau în direcţia asta, zise el. M-au lăsat în port.

— Te-au plimbat aşa, pur şi simplu?

— Chiar aşa.

— Ai avut noroc. Majoritatea pescarilor sunt firi destul de dificile.

— Se poate să fie adevărat, dar oamenii rămân oameni, zise el. Cu toate că nu sunt expert în psihologie, sunt de părere că oricine, chiar şi străinii, pot înţelege cât de urgentă poate fi o solicitare, aşa că cei mai mulţi oameni dau dovadă de generozitate. Se îndreptă dregându-şi glasul. Dar cum nu a mers, am încercat să-i plătesc.

Ea chicoti la auzul acestei mărturisirii.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Ţi-au luat toţi banii, nu-i aşa?

El ridică uşor din umeri.

— Cred că depinde de modul cum priveşti lucrurile. Mi s-au părut într-adevăr foarte mulţi bani pentru o călătorie cu barca.

— După cum era şi de aşteptat. E ceva de mers. Numai benzina te-ar fi costat foarte mult. Şi pe urmă mai e uzura bărcii…

— Au amintit de asta.

— Şi, bineînţeles, timpul lor şi faptul că vor lucra mâine înainte de zori.

— Au amintit şi de asta.

În depărtare, ultimul cal dispăru după deal.

— Dar ai venit, oricum.

El încuviinţă la fel de uimit ca şi ea.

— Dar s-au asigurat dacă am înţeles că era o călătorie în sens unic. Nu intenţionau să mă aştepte, astfel încât cred că sunt blocat aici.

Ea ridică din sprânceană.

— A, serios? Cum ai plănuit să te întorci?

El îi aruncă un zâmbet diabolic.

— Păi, din întâmplare cunosc pe cineva care stă aici, aşa că plănuiam să-mi folosesc farmecul irezistibil pentru a o convinge să-mi ofere o călătorie înapoi acasă.

— Şi dacă eu nu voi pleca de aici un timp? Sau dacă ţi-aş spune că eşti pe cont propriu?

— Încă nu m-am gândit la partea asta.

— Şi unde intenţionai să stai cât te aflai aici?

— Nici la partea asta nu m-am gândit încă.

— Cel puţin eşti sincer în privinţa asta, zise ea zâmbind. Dar, spune-mi, ce ai fi făcut dacă n-aş fi fost aici?

— Unde altundeva să te fi dus?

Ea se uită într-o parte, încântată de faptul că el nu uitase ce-i spusese ea cândva. În depărtare, zări luminile unui vas de pescuit creveţi care se deplasa atât de încet, încât părea că stătea pe loc.

— Ţi-e foame? întrebă ea.

— Sunt mort de foame. N-am mâncat nimic toată ziua.

— Ai vrea să iei cina?

— Ştii un loc plăcut?

— Cunosc un loc foarte plăcut.

— Se acceptă cărţi de credit? întrebă el. Mi-am folosit toţii banii ca să ajung aici.

— Sunt sigură, zise ea, că vom fi în stare să ne descurcăm.

După ce făcură cale-ntoarsă de la far, porniră înapoi pe plajă mergând pe nisip compact, aproape de marginea apei. Exista un spaţiu între ei şi niciunul nu părea dispus să se apropie de celălalt. În schimb, cu nasurile înroşite de frig, înaintau amândoi cu hotărâre, parcă atraşi de locul care le era destinat.

În tăcere, Jeremy rememora călătoria spre locul acela, cuprins de un sentiment de vinovăţie faţă de Nate şi Alvin. Ratase teleconferinţa – nu avusese deloc semnal în timp ce traversa Pamlico Sound – şi se gândea că trebuia probabil să sune folosind linia terestră îndată ce va putea, cu toate că nu aştepta cu plăcere momentul. Nate, bănuia el, fierbea de multe ore şi aştepta telefonul lui, aşa că putea, în sfârşit, să se înfurie, dar Jeremy intenţiona să propună o întâlnire cu producătorii săptămâna viitoare, cu tot cu film şi cu ideile generale ale reportajului, ceea ce îşi închipuia el că ar fi făcut subiectul întregii convorbiri, oricum. Dacă toate astea nu erau suficiente ca să-i liniştească, dacă pierderea unei singure convorbiri telefonice putea însemna sfârşitul carierei sale înainte ca aceasta să înceapă, atunci nu era sigur că dorea să lucreze în televiziune, în fond.

Şi Alvin… mă rog, cu Alvin era ceva mai simplu. Nu exista nicio posibilitate ca Jeremy să se întoarcă în Boone Creek pentru a se întâlni cu Alvin în seara aceea – ajunsese la această concluzie în momentul când barca îl lăsase acolo –, dar Alvin avea un telefon celular, aşa că putea să-i explice ce se întâmpla. Alvin nu va fi încântat să lucreze singur în seara aceea, dar se va calma până mâine. Alvin era unul dintre acei oameni care nu lăsau să-i supere ceva mai mult de o zi.

Fiind sincer cu sine, Jeremy recunoştea că nu prea era preocupat de niciuna din aceste probleme în clipa aceea, în schimb, tot ceea ce părea să conteze era faptul că mergea alături de Lexie pe o plajă liniştită, într-un loc foarte îndepărtat şi că, în timp ce îşi târau picioarele prin briza sărată, ea îşi încolăcise uşor braţul în jurul braţului său.

Lexie merse înainte pe treptele scorojite de lemn ale vechiului bungalow şi îşi agăţă jacheta în cuierul de lângă uşă. Jeremy îşi agăţă şi el jacheta împreună cu sacul de voiaj. În timp ce Lexie mergea înaintea lui prin camera de zi, Jeremy o urmărea, gândindu-se din nou că era minunată.

— Îţi plac pastele? întrebă ea, întrerupându-i gândurile.

— Glumeşti? Am crescut cu paste. Din întâmplare, mama e italiancă.

— Bine, zise ea. Pentru că asta plănuiam să gătesc.

— Mâncăm aici?

— Cred că suntem obligaţi, zise ea peste umăr. Eşti lefter, ai uitat?

Bucătăria era mică, vopsită într-un galben decolorat, cu un tapet înflorat care se cojea pe la colţuri, cu dulapuri zgâriate şi o masă mică, vopsită, aşezată sub fereastră. Pe bufete erau produsele de băcănie pe care ea le adusese mai devreme şi scotocind în prima sacoşă, scoase o cutie de Cheerios şi o pâine. De pe locul său de lângă chiuvetă, Jeremy zări o porţiune din pielea ei când se ridică pe vârfuri să le pună în dulap.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu, mă descurc, mulţumesc, zise ea, întorcându-se. După ce îşi îndreptă cămaşa, băgă mâna în altă sacoşă şi puse două cepe deoparte împreună cu două cutii mari de roşii San Marzano. Cât fac eu asta, vrei ceva de băut? Am un bax de şase sticle de bere în frigider dacă te interesează.

El făcu ochii mari prefăcându-se şocat.

— Ai bere? Îmi imaginam că nu bei mult.

— Nu beau.

— Pentru cineva care nu bea, un bax de şase sticle poate face mare rău. Clătină din cap înainte să continue. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că aveai de gând să faci o petrecere în acest weekend.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar, ca şi ieri, cu ceva jucăuş în ea.

— E mai mult decât îmi trebuie într-o lună, mulţumesc foarte mult. Acum, vrei una sau nu?

El zâmbi amuzat de schimbul lor familiar de cuvinte.

— Aş vrea una, mulţumesc.

— Vrei să te serveşti? Trebuie să am grijă de sos.

Jeremy se duse spre frigider şi trase două sticle de Coors Light din baxul de şase sticle. Desfăcu iute capacul unei sticle şi apoi al celeilalte înainte de a o aşeza în faţa ei. Când ea o văzu, el ridică din umeri.

— Nu-mi place să beau singur, zise el.

El ridică sticla toastând şi ea făcu la fel. Ciocniră sticlele fără să spună un cuvânt. Sprijinindu-se de bufetul de lângă ea, Jeremy îşi încrucişă picioarele.

— Dă-mi voie să te anunţ că sunt foarte priceput la tăiat dacă ai nevoie de ajutor.

— O să ţin minte, zise ea.

El zâmbi.

— De cât timp deţine familia ta locuinţa asta?

— Bunicii mei au cumpărat-o exact după cel de al Doilea Război Mondial. Atunci nu exista nici măcar un drum pe insulă. Trebuia să mergi prin nisip ca să ajungi aici. Sunt câteva fotografii în camera de zi în care se poate vedea cum arăta locuinţa atunci.

— Te superi dacă mă uit?

— Du-te înainte. Eu mai am de terminat aici. Pe hol, e o baie dacă vrei să te speli înainte de cină. În dormitorul pentru oaspeţi, pe dreapta.

În camera de zi, Jeremy cercetă fotografiile care surprinseseră viaţa rustică de pe ţărm, apoi observă valiza lui Lexie lângă canapea. După ce se gândi o clipă, apucă valiza şi porni pe hol. Pe stânga, observă o cameră spaţioasă, care avea un pat mare cu piedestal, acoperit de o cuvertură cu un imprimeu cu cochilii. Pereţii erau decoraţi cu alte fotografii care înfăţişau Outer Banks. Bănuind că aceea era camera ei, aşează valiza chiar lângă uşă.

După ce traversă holul, intră în cealaltă cameră. Era decorată în stil nautic, iar perdelele albastru marin asigurau

un contrast plăcut cu măsuţele laterale şi masa de toaletă. În timp ce îşi scotea pantofii şi şosetele lângă piciorul patului, se întreba cum ar fi să doarmă acolo, ştiind că Lexie era singură dincolo de hol.

La chiuveta din baie, se privi în oglindă şi cu mâinile încercă să dea din nou o formă părului. Pielea îi era acoperită cu un strat subţire de sare şi, după ce se spălă pe mâini, se stropi cu apă şi pe faţă. Simţindu-se parcă mai bine, se întoarse în bucătărie şi auzi notele melancolice din melodia *Yesterday* a grupului Beatles, care veneau de la un radio mic de pe pervaz.

— Gata pentru o mână de ajutor? întrebă el.

Lângă ea, observă un bol de salată de mărime medie cu bucăţele de roşii şi măsline.

În timp ce spăla salata, Lexie făcu semn cu capul spre cepe.

— Sunt aproape gata cu salata, dar vrei să cureţi astea?

— Bineînţeles. Vrei să le şi tai?

— Nu, doar atât. Curăţă-le. Cuţitul este în sertarul de acolo.

Jeremy scoase un cuţit şi întinse mâna după cepele de pe bufet. Pentru scurt timp, amândoi îşi văzură de treabă fără să vorbească, ascultând muzica. Când termină cu salata şi o puse deoparte, Lexie încercă să ignore faptul că stăteau atât de aproape unul de celălalt. Dar cu coada ochiului, nu se putea abţine să nu admire atitudinea degajată a lui Jeremy, forma şoldurilor şi a picioarelor, umerii largi şi pomeţii înalţi.

Jeremy îi arătă o ceapă curăţată, fără să ştie ce gândea ea.

— Aşa?

— Chiar aşa, zise ea.

— Eşti sigură că nu vrei să o tai?

— Nu. Dacă o vei tăia, vei distruge sosul şi nu te voi ierta niciodată.

— Toată lumea taie ceapa. Mama mea italiancă taie ceapa.

— Eu nu.

— Deci o să pui cepele astea două întregi în sos?

— Nu. Le voi tăia mai întâi în două.

— Pot să fac măcar asta?

— Nu, mulţumesc. Nu mi-ar plăcea să te dau afară. Ea zâmbi. Şi în plus, eu sunt bucătarul, ai uitat? Tu doar te uiţi şi înveţi. Chiar acum imaginează-ţi că eşti… un ucenic.

— Un ucenic?

Ea ridică din umeri.

— Ce pot să spun? S-ar putea ca mama ta să fie italiancă, dar eu am crescut cu o bunică care a încercat aproape toate reţetele.

— Şi asta te face specialistă?

— Nu, dar a făcut-o pe Doris şi, mult timp, am fost ucenica. Am învăţat prin asimilare şi acum este rândul tău.

El întinse mâna după cealaltă ceapă.

— Spune-mi atunci, ce are atât de special reţeta ta? În afară de cepele de mărimea mingilor de baseball, adică.

Ea luă ceapa curăţată şi o tăie în două.

— De vreme ce mama ta e italiancă, sunt convinsă că ai auzit de roşiile San Marzano.

— Bineînţeles, zise el. Sunt roşii. Din San Marzano.

— Ha, ha, rosti ea. De fapt, sunt cele mai dulci şi cele mai aromate roşii, mai ales în sosuri. Acum, priveşte şi învaţă.

Lexie scoase o oală de sub aragaz şi o puse deoparte, apoi dădu drumul la gaz şi aprinse ochiul. Flacăra albastră pâlpâi, iar ea aşeză oala goală pe ochiul aprins.

— Sunt impresionat până aici, zise el, terminând de curăţat cea de a doua ceapă şi punând-o deoparte. Îşi luă berea şi se sprijini de bufet din nou. Ar fi cazul să-ţi faci propria emisiune de gătit.

Refuzând să-l ia în seamă, ea turnă conţinutul celor două cutii de roşii în oală, apoi adăugă un pachet întreg de unt. Jeremy se uită peste umărul ei, urmărind cum untul începea să se topească.

— Pare sănătos, zise el. Doctorul meu îmi spunea mereu că am nevoie de mai mult colesterol în dietă.

— Ştiai că ai o înclinaţie spre sarcasm?

— Am auzit asta, zise el ridicând sticla. Dar mulţumesc pentru observaţie.

— Ai terminat de curăţat cealaltă ceapă?

— Doar sunt ucenicul, nu? zise el, dându-i ceapa.

O tăie şi pe aceea în două înainte de a pune toate cele patru jumătăţi în sos. Amestecând sosul o clipă cu o lingură lungă de lemn, îl lăsă să înceapă să fiarbă şi apoi micşoră focul.

— Foarte bine, zise ea mulţumită revenind spre chiuvetă, deocamdată am terminat. Va fi gata într-o oră şi jumătate.

În timp ce Lexie se spăla pe mâini, Jeremy se uită în oală, încruntându-se.

— Asta-i tot? Fără usturoi? Fără sare şi piper? Fără cârnăcior? Fără chiftele?

Ea clătină din cap.

— Doar trei ingrediente. Bineînţeles că îl vom turna peste linguini şi pe deasupra vom pune puţin parmezan.

— Nu este chiar italian.

— De fapt, este. Este modul în care se prepară în San Marzano de sute de ani. Asta-i în Italia, apropo. Închise robinetul, îşi scutură mâinile deasupra chiuvetei şi se şterse cu un prosop pentru vase. Dar de vreme ce mai avem puţin timp la dispoziţie, o să fac curat înainte de cină, zise ea. Ceea ce înseamnă că te voi lăsa puţin singur.

— Nu-ţi face griji pentru mine. O să găsesc ceva de făcut.

— Dacă vrei, poţi să faci un duş, zise ea. Îţi voi aduce câteva prosoape.

Pentru că încă mai simţea sarea pe gât şi pe braţe, nu-i luă decât o clipă să accepte.

— Mulţumesc. Ar fi grozav.

— Dă-mi doar un minut să aduc lucrurile de care ai nevoie, bine?

Ea zâmbi, îşi luă berea şi, când se strecură pe lângă el, îi simţi privirea fixată pe şolduri. Se întrebă dacă şi el se simţea la fel de stânjenit cum se simţea ea.

La capătul holului, deschise uşa dulapului de perete, luă

câteva prosoape şi le aşează pe patul lui. În baie, sub chiuvetă, erau diverse şampoane şi un săpun nou, aşa că le scoase la vedere şi pe acelea. În timp ce le aranja, se privi pentru o clipă în oglindă şi deodată şi-l imagină pe Jeremy înfăşurat într-un prosop după ce făcuse duş. Imaginea o făcu să vibreze. Trase adânc aer în piept, simţindu-se din nou ca o adolescentă.

— Hei!? îl auzi ea strigând. Unde eşti?

— Sunt în baie, răspunse ea surprinsă de vocea ei calmă. Verific dacă ai tot ce-ţi trebuie.

Jeremy apăru în spatele ei.

— Nu ai din întâmplare şi un aparat de ras printr-unul dintre sertarele astea, nu?

— Nu, regret, zise ea. O să mă uit şi în baia mea, dar…

— Nicio problemă, zise el trecându-şi mâna peste favoriţi. Astă-seară, voi avea un look neîngrijit.

„Neîngrijit ar fi tocmai bine“, socoti ea, simţind cum se înroşeşte. Întorcându-se ca el să nu observe, făcu semn spre şampoane.

— Foloseşte-l pe oricare dintre ele, zise ea. Şi nu uita că durează un timp până când o să ai apă caldă, aşa că fii răbdător.

— Voi fi, zise el. Dar am vrut să te întreb dacă pot să folosesc telefonul. Trebuie să dau câteva telefoane.

Ea încuviinţă.

— Telefonul e în bucătărie.

Făcându-şi loc pe lângă el, simţi cum o urmărea din nou, cu toate că nu se întoarse să verifice. În schimb, se duse în camera ei, închise uşa şi se sprijini de ea încurcată de modul prostesc în care se simţea. Nu se întâmplase nimic, nimic nu avea să se întâmple, îşi spuse ea din nou. Încuie uşa, sperând că va fi suficient să o împiedice să se mai gândească şi să îşi stăpânească gândurile. Şi funcţionă, măcar pentru o clipă, până când observă că Jeremy îi aşezase valiza în cameră.

Faptul că ştia că el fusese în cameră cu câteva minute mai înainte stârni în sufletul ei un val de speranţe interzise,

chiar dacă nu dorea să se mai gândească la nimic, încât se văzu obligată să admită că se minţise tot timpul.

În momentul când reveni în bucătărie după duş, Jeremy gustă din sosul care fierbea la foc mic pe aragaz. Îşi termină berea, aruncă sticla la gunoi, sub chiuvetă, şi apoi scoase o alta din frigider. Pe raftul de jos, zări un calup proaspăt de parmezan şi un borcan nedesfăcut de măsline Amfiso; se gândi să şterpelească una, după care renunţă.

După ce găsi telefonul, formă numărul de la biroul lui Nate şi i se făcu legătura imediat. În primele douăzeci de secunde, ţinu receptorul departe de ureche cât timp Nate îl făcea cu ou şi cu oţet, dar când, în sfârşit, se calmă, reacţionă pozitiv la propunerea lui Jeremy, acceptând întâlnirea de săptămâna viitoare. Jeremy încheie convorbirea cu promisiunea că va discuta cu el din nou a doua zi dimineaţa.

Alvin, pe de altă parte, fusese imposibil de găsit. După ce formă numărul şi auzi căsuţa vocală, Jeremy aşteptă un minut şi încercă din nou, cu acelaşi rezultat însă. Ceasul din bucătărie arăta aproape ora şase, aşa că Jeremy îşi închipui că Alvin era pe undeva pe şosea. Din fericire, mai aveau ocazia să discute în seara aceea înainte ca el să iasă.

Nemaiavând nimic altceva de făcut şi pentru că Lexie nu se vedea pe nicăieri, Jeremy ieşi tiptil pe uşa din spate şi rămase pe verandă. Frigul se înteţise. Vântul, din ce în ce mai nedomolit, era rece şi aspru şi, cu toate că nu putea zări oceanul, auzea valurile rostogolindu-se fără încetare, ritmul lor liniştindu-l, aproape ca într-o transă.

După o vreme, reveni în livingul întunecat. Aruncând o privire pe hol, observă o fâşie de lumină pe sub uşa închisă a lui Lexie. Neştiind ce să facă, aprinse o lampă mică de citit care se afla lângă şemineu, iar lumina acesteia împrăştie umbre prin încăpere. Studie cărţile care fuseseră stivuite pe poliţa şemineului înainte de a-şi aminti de sacul de voiaj. În graba de a ajunge acolo, nu reuşise să se uite încă prin caietul lui Doris, aşa că, după ce îl scoase din sac,

se întoarse cu el spre fotoliu. În timp ce lua loc, simţi cum încordarea din umeri începea să cedeze pentru prima oară după multe ore.

„Să fiu aici, acum, se gândi el, e plăcut. Nu, să reformulez. E aşa cum ar trebui să fie mereu.“

Mai devreme, când Lexie îl auzise pe Jeremy închizând uşa de la camera lui, rămase lângă oglindă şi sorbi din bere, bucuroasă că avea la îndemână ceva care să-i calmeze nervii.

Purtaseră o conversaţie banală în bucătărie, păstrând distanţa până când lucrurile intraseră pe făgaşul normal. Când revenise în acel loc, ştia că trebuia să nu se dea bătută, dar în timp ce punea berea deoparte, realiză că nu dorea să păstreze distanţa. Nu mai dorea.

În ciuda faptului că îşi dădea seama de riscuri, tot ceea ce era legat de el o atrăgea tot mai mult – surpriza când îl zărise venind spre ea pe plajă, zâmbetul său degajat şi părul răvăşit, privirea neastâmpărată de copil – şi, în momentul acela, deveni în acelaşi timp şi bărbatul pe care îl cunoştea, şi bărbatul pe care nu îl cunoştea. Cu toate că atunci nu era dispusă să admită asta, înţelegea în clipa aceea că dorea să-i cunoască acea parte pe care el continua să o ascundă de ea, oricare ar fi fost aceea, indiferent unde putea duce.

În urmă cu două zile, nu şi-ar fi imaginat câtuşi de puţin că aşa ceva ar fi posibil, mai ales cu un bărbat pe care nu-l cunoştea mai deloc. Odinioară, fusese rănită, aşa că realiza în momentul acela că reacţionase în faţa durerii retrăgându-se la adăpostul singurătăţii. Dar o viaţă fără risc nu prea era viaţă, aşa că dacă intenţiona să se schimbe, putea foarte bine să înceapă din clipa aceea.

După ce făcu duş, se aşeză pe marginea patului şi trase fermoarul de la buzunarul de pe capacul valizei pentru a lua o sticluţă cu loţiune. Îşi aplică puţină loţiune pe picioare şi pe braţe şi o întinse pe sâni şi pe abdomen, savurând senzaţia intensă pe care i-o producea.

Nu adusese cu ea nimic extravagant de purtat; în graba de dimineaţă, îşi luase la repezeală primele lucruri pe care le găsise, aşa că răscoli prin valiză până când găsi perechea preferată de jeanşi. Erau foarte decoloraţi, deşiraţi la genunchi, cu manşetele uzate. Dar spălatul înmuiase şi subţiase denimul, aşa că era foarte conştientă de faptul că îi scoteau în evidenţă silueta. Simţi un fior ascuns la gândul că în mod sigur Jeremy va observa.

Îşi puse repede pe ea o cămaşă albă cu mâneci lungi pe care nu se obosi să o bage în pantaloni şi îşi răsuci mânecile până la coate. Stând în faţa oglinzii, îşi încheie nasturii din faţă, oprindu-se cu un nasture mai jos decât se încheia de obicei, punându-şi în evidenţă o porţiune foarte mică din decolteu.

Îşi uscă părul cu un uscător şi îl perie. Pentru machiaj, făcu tot posibilul cu ce avea la dispoziţie, aplicându-şi un pic de fard pe obraji, rimel şi ruj. Ar fi dorit să fi avut puţin parfum, dar nu mai putea face nimic în privinţa asta.

Când termină, trase de cămaşă în faţa oglinzii în încercarea de a o face să stea cum trebuie, încântată de felul în care arăta. Zâmbind, încercă să-şi aducă aminte dacă ultima dată când arătase bine contase cu adevărat pentru ea.

Când intră în cameră, Jeremy stătea în fotoliu cu picioarele sprijinite. El îşi ridică privirea spre ea şi, pentru o clipă, păru că vrea să spună ceva, dar nu se auzi niciun cuvânt. În schimb, continuă să o privească.

Incapabil să-şi ia privirea de la Lexie, îşi dădu seama dintr-odată de ce fusese atât de important să o regăsească. Nu avusese de ales, pentru că atunci văzu limpede că era îndrăgostit de ea.

— Arăţi… incredibil, şopti el în sfârşit.

— Mulţumesc, zise ea, auzindu-şi emoţia sinceră din glas, care dezvăluia modul în care el o făcea să se simtă.

Privirile lor se întâlniră şi rămaseră nemişcate şi, în clipa aceea, ea înţelese că mesajul din privirea lui era oglindirea propriei dorinţe.

CINCISPREZECE

Pentru o clipă, niciunul nu păru în stare să se mişte, până când Lexie respiră adânc şi se uită într-o parte. Încă tulburată, ridică uşor sticla cu bere.

— Cred că mai am nevoie de una, zise ea, încercând să zâmbească. Vrei şi tu?

Jeremy îşi drese glasul.

— Deja mi-am luat una. Mulţumesc.

— Revin într-o clipă. Trebuie să verific şi sosul.

Lexie se îndreptă spre bucătărie, cu paşi nesiguri, şi se opri în faţa aragazului. Lingura de lemn lăsase o pată de sos de roşii pe bufet după ce o luase să amestece în oală, iar atunci când termină, o puse în acelaşi loc. Apoi deschise frigiderul, îşi scoase o bere şi o puse pe bufet împreună cu măslinele. Încercă să deschidă borcanul, dar pentru că mâinile îi tremurau, nu reuşi să-l prindă cum trebuia.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă Jeremy.

Ea îşi ridică privirea surprinsă. Nu-l auzise intrând, aşa că se întrebă dacă sentimentele ei erau la fel de evidente pe cât de puternic le simţea.

— Dacă nu te superi, zise ea.

Jeremy luă borcanul cu măsline din mâna ei. Ea urmări muşchii viguroşi de pe antebraţul lui în timp ce răsuci capacul să-l deschidă. Apoi, observând sticla ei de bere, o deschise şi i-o înmână.

Jeremy nu voia să-i întâlnească privirea şi nici nu părea dornic să vorbească. În liniştea din încăpere, ea îl văzu sprijinindu-se de bufet. Lumina de deasupra era aprinsă, dar, fără strălucirea stinsă a amurgului răzbătând prin fereastră, părea mai molatică decât atunci când începuseră să gătească.

Ea scoase nişte ulei de măsline şi oţet balsamic şi turnă

câte puţin din fiecare într-un bol mic, adăugând sare şi piper.

— Totul miroase delicios, zise el.

După ce termină cu sosul pentru salată, întinse mâna după măsline şi le puse într-un alt bol mic.

— Mai avem încă o oră până la cină, zise ea. Conversaţia părea să o calmeze. Pentru că nu m-am gândit că o să am companie, astea vor ţine loc de aperitiv. Dacă ar fi vară, aş fi propus să aşteptăm pe verandă, afară, dar am încercat mai devreme şi e foarte frig. Şi ar fi cazul să te avertizez că scaunele din bucătărie nu sunt prea confortabile.

— Ceea ce înseamnă?

— Vrei să iei loc din nou în living?

El o luă înainte, se opri în dreptul fotoliului să ia caietul lui Doris şi apoi o urmări pe Lexie aşezându-se pe canapea. Ea aşeză măslinele pe măsuţa de cafea, apoi se foi uşor, încercând să se facă comodă. Când se aşeză lângă ea, îi simţi parfumul floral şi dulce al şamponului pe care îl folosise. Din bucătărie, auzea acorduri foarte slabe de la radio.

— Observ că ai caietul lui Doris, zise ea.

El dădu din cap aprobator.

— Mi-a îngăduit să-l împrumut.

— Şi?

— Tocmai am avut ocazia să mă uit peste primele pagini. Dar conţine mult mai multe detalii decât mi-am imaginat.

— Acum crezi că a prezis sexul tuturor acelor copilaşi?

— Nu, zise el. Cum am spus, e posibil să-i fi notat doar pe cei în privinţa cărora a avut dreptate.

Lexie zâmbi.

— Şi felul diferit în care arată însemnările? Uneori cu stiloul, alteori cu creionul, uneori arată de parcă era grăbită, alteori arată de parcă o făcea pe îndelete.

— Nu susţin că acest caiet nu pare convingător, zise el. Susţin doar că ea nu poate prezice sexul copilaşilor ţinând mâna cuiva într-a sa.

— Pentru că aşa susţii tu.

— Nu. Pentru că e imposibil.

— Nu vrei să spui puţin probabil din punct de vedere statistic?

— Nu, zise el, imposibil.

— Foarte bine, domnule Sceptic. Dar cum merge articolul tău?

Jeremy începu să dezlipească eticheta de pe sticla de bere cu degetul mare.

— Bine, zise el. Dacă aş putea, aş mai vrea să termin de răsfoit câteva jurnale la bibliotecă. Poate găsesc ceva care să dea savoare povestirii.

— Ai descifrat misterul?

— Da, zise el. Nu-mi rămâne decât să demonstrez. Din fericire, vremea ţine cu mine.

— Da, zise ea. Probabil că va fi ceaţă tot weekendul. Am auzit la radio mai devreme.

— Grozav, zise el. Dar partea proastă e că soluţia nu e deloc la fel de amuzantă ca legenda.

— A meritat să vii aici, atunci?

El încuviinţă.

— Fără îndoială, zise el cu voce calmă. N-aş fi pierdut călătoria asta pentru nimic în lume.

Ascultându-i tonul, Lexie înţelese exact ceea ce intenţionase să spună, aşa că se întoarse spre el. Sprijinindu-şi bărbia în mână, îşi puse un picior pe canapea, încântată de intimitatea atmosferei şi de senzaţia de a se simţi dorită, pe care i-o dădea apropierea lui.

— Deci, ce este? întrebă ea aplecându-se în faţă uşor. Poţi să-mi spui?

Lumina lămpii din spatele femeii crea un halou delicat în jurul ei, iar ochii îi străluceau într-o nuanţă de violet pe sub genele întunecate.

— Aş prefera să-ţi arăt, zise el.

Ea zâmbi.

— De vreme ce te duc înapoi, vrei să spui. Corect?

— Corect.

— Şi vrei să mergi înapoi…?

— Mâine, dacă putem. El clătină din cap încercând să-şi stăpânească emoţiile, nedorind să strice atmosfera, nedorind să împingă lucrurile prea mult, dorind doar să o ia în braţe. Trebuie să mă întâlnesc cu Alvin. Este un prieten de-al meu – un cameraman din New York. Vine să facă nişte filme profesioniste.

— Vine în Boone Creek?

— De fapt, probabil soseşte în oraş în timp ce noi vorbim.

— Chiar acum? N-ar trebui să fii acolo?

— Probabil, recunoscu el.

Ea se gândi la ceea ce spusese el, impresionată de efortul pe care îl făcuse să vină în ziua aceea.

— În regulă, zise ea. Este un feribot dimineaţă pe care putem să-l prindem. Putem fi înapoi în oraş pe la zece.

— Mulţumesc, zise el.

— Şi ai de gând să filmezi mâine-noapte?

El aprobă.

— Am lăsat un bilet prin care îi spun lui Alvin să meargă la cimitir în seara asta, dar trebuie să filmăm şi în altă parte. Şi mâine o să fie o zi plină, oricum. Sunt câteva mărunţişuri pe care trebuie să le definitivez.

— Cum rămâne cu seara dansantă? Mă gândeam că aveam o înţelegere, că dacă vei rezolva misterul, voi dansa cu tine.

Jeremy lăsă capul în jos.

— Dacă pot să o fac, o voi face. Crede-mă. Nu-mi doresc nimic mai mult.

Tăcerea umplu încăperea.

— Când ai de gând să te întorci la New York? întrebă ea, în sfârşit.

— Sâmbătă, zise el. Trebuie să fiu la New York pentru o întâlnire de săptămâna viitoare.

Inima i se strânse când îl auzi vorbind. Deşi ştia ce urma să-i spună, era chinuitor să-l audă rostind cuvintele.

— Înapoi la viaţa captivantă, nu?

El clătină din cap.

— Viaţa mea în New York nu e deloc atâta de

încântătoare. Cea mai mare parte înseamnă muncă. Îmi petrec majoritatea timpului fie făcând cercetări ştiinţifice, fie scriind, şi astea sunt eforturi solitare. De fapt, sunt destul de singur deseori.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu încerca să mă faci să-mi fie milă de tine, pentru că nu o cred.

El îi aruncă o privire.

— Şi dacă ţi-aş vorbi despre vecinii mei îngrozitori? Ţi-ar fi milă de mine atunci?

— Nu.

El râse.

— Nu locuiesc în New York de dragul aventurii, indiferent de ceea ce ai putea să-ţi închipui. Locuiesc acolo pentru că familia mea e acolo, pentru că mă simt în largul meu acolo. Pentru că acolo înseamnă acasă pentru mine. Exact cum Boone Creek este acasă pentru tine.

— Înţeleg că eşti foarte apropiat de familia ta.

— Da, zise el, suntem apropiaţi. Ne strângem în fiecare weekend acasă la mama şi tata, în Queens, pentru mesele acelea foarte mari şi importante. Cu câţiva ani în urmă, tata a avut o criză cardiacă şi îi e greu, dar îi plac weekendurile astea. Întotdeauna este ca la grădina zoologică: o ceată de copii care aleargă peste tot, mama care găteşte în bucătărie, fraţii mei şi soţiile lor care stau prin curtea din spate. Bineînţeles, ei locuiesc cu toţii aproape, aşa că se duc acolo chiar mai des decât o fac eu.

Ea mai luă o înghiţitură de bere.

— Sună frumos.

— Da. Dar e greu uneori.

Ea se uită la el.

— Nu înţeleg.

El rămase tăcut în timp ce învârtea sticla în mâini.

— Uneori, nici eu nu înţeleg, zise el.

Poate că felul în care se exprimase o făcu să se abţină să mai spună ceva; în tăcere, îl urmărea atentă, aşteptând să continue.

— Ai avut vreodată un vis? întrebă el. Ceva ce îţi doreşti foarte tare şi exact când crezi că eşti gata să întinzi mâna şi să-l apuci, ceva îl îndepărtează?

— Toată lumea are visuri care nu se împlinesc, răspunse ea cu o voce precaută.

Umerii lui se prăbuşiră brusc.

— Da, zise el. Cred că ai dreptate.

— Nu înţeleg ce încerci să-mi spui, zise ea.

— E ceva ce nu ştii despre mine, zise el întorcându-se din nou cu faţa spre ea. De fapt, e ceva ce n-am spus niciodată nimănui.

Când îl auzi, Lexie îşi simţi umerii încordaţi.

— Eşti căsătorit, zise ea, lăsându-se pe spate.

El clătină din cap.

— Nu.

— Atunci te vezi cu cineva la New York şi e ceva serios.

— Nu, nu e nici asta.

Pentru că el nu mai spuse nimic, ea îşi imagină că zărise o umbră de neîncredere pe chipul său.

— E în ordine, veni ea cu ideea. Oricum, nu e treaba mea.

El clătină din cap şi se forţă să zâmbească.

— Ai fost aproape prima dată, zise el. Am fost căsătorit. Şi am divorţat.

Aşteptându-se la ceva mult mai rău, puţin îi lipsi lui Lexie să nu râdă în hohote de uşurare, dar expresia lui sumbră o reţinu.

— Numele ei era Maria. La început, a fost pasional şi niciunul din noi nu putea înţelege ce văzusem unul la celălalt. Dar odată ce relaţia a devenit mai profundă, am împărtăşit aceleaşi valori şi credinţe despre toate lucrurile importante din viaţă. Inclusiv dorinţa noastră de a avea copii. Ea dorea patru, eu doream cinci. Ezită când îi zări expresia. Ştiu că asta înseamnă o mulţime de copii în ziua de azi, dar era ceva cu care amândoi eram deprinşi. Ca şi mine, ea provenea dintr-o familie numeroasă. Făcu o pauză. N-am ştiut de la început că era o problemă, dar

după şase luni, pentru că ea tot nu rămăsese însărcinată, am mers să facem nişte teste de rutină. S-a dovedit că ea era bine, dar, dintr-un motiv oarecare, eu nu. Fără niciun fel de motiv, fără niciun răspuns rezonabil. Pur şi simplu, unul dintre acele lucruri care li se întâmplă uneori oamenilor. Când a aflat, a hotărât că nu mai dorea să continue mariajul. Şi acum... adică, îmi iubesc familia, îmi place să-mi petrec timpul cu ei, dar când sunt acolo, întotdeauna îmi amintesc de familia pe care nu voi fi în stare să o am niciodată. Ştiu că sună ciudat, dar cred că ar trebui să fii în locul meu pentru a înţelege cât de mult mi-am dorit copii.

Când termină, Lexie se uita la el încercând să priceapă ceea ce tocmai îi spusese.

— Soţia te-a părăsit pentru că aţi descoperit că nu puteaţi avea copii? întrebă ea.

— Nu imediat. Dar în final, da.

— Şi doctorii nu puteau face nimic?

— Nu. El păru aproape stânjenit. Adică, n-au afirmat că era absolut imposibil să am un copil, dar au lăsat să se înţeleagă că putea fi foarte probabil să nu se întâmple niciodată. Şi asta a fost suficient pentru ea.

— Nu s-a gândit la adopţie? Sau la găsirea unui donator? Sau...

Jeremy clătină din cap.

— Ştiu că e simplu să crezi că era o femeie fără inimă, dar nu era aşa, zise el. Trebuia să o cunoşti ca să o înţelegi pe deplin. A crescut imaginându-şi că va fi mamă. În definitiv, surorile ei, toate au devenit mame şi ar fi devenit şi ea, dacă n-ar fi fost problema mea. Îşi ridică privirea spre tavan. Mult timp, nu am vrut să cred. Nu voiam să cred că eram imperfect, dar eram. Şi îmi dau seama că sună ridicol, dar după asta, m-am simţit mai puţin bărbat. Ca şi cum nu eram suficient de corespunzător pentru nimeni.

El ridică din umeri, iar vocea îi reveni la normal pe măsură ce continuă:

— Da, am fi putut adopta; da, am fi putut găsi un donator. Am propus toate astea. Dar nu era prea interesată

de aceste variante. Ea dorea să fie însărcinată, dorea să se bucure de naştere şi, fără discuţie, dorea să fie copilul soţului ei. După asta, lucrurile au început să meargă prost. Dar nu numai din cauza ei. Şi eu mă schimbasem. Eram cu toane... am început să călătoresc şi mai mult în interes de serviciu... nu ştiu... poate că eu am forţat-o să plece.

Lexie îl studie mult timp.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

El luă o înghiţitură de bere şi începu din nou să răzuiască eticheta de pe sticlă.

— Poate pentru că vreau să ştii în ce te bagi cu cineva ca mine.

Când îl auzi, Lexie simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji. Clătină din cap şi se întoarse într-o parte.

— Nu spune lucruri pe care nu le crezi.

— Ce te face să spui că nu le cred?

Afară, vântul începuse să bată mai puternic, şi Lexie auzea clinchetul slab al clopoţeilor de vânt de lângă uşă.

— Pentru că nu le crezi. Pentru că nu poţi. Pentru că nu te reprezintă şi nu au nicio legătură cu ceea ce tocmai mi-ai povestit, zise ea. Tu şi eu... nu suntem la fel, oricât ai vrea să crezi că suntem. Tu eşti acolo, eu sunt aici. Tu ai o familie mare cu care te vezi deseori, eu o am doar pe Doris şi ea are nevoie de mine aici, mai ales acum, având în vedere sănătatea ei. Ţie îţi plac marile oraşe, mie îmi plac cele mici. Tu ai o carieră care îţi place foarte mult, iar eu... mă rog, eu am biblioteca şi îmi place la fel de mult. Dacă unul din noi este obligat să renunţe la ceea ce are, ceea ce-a ales să facă cu viaţa lui... Închise ochii pentru o secundă. Ştiu că e posibil ca unii oameni să o facă, dar este o misiune grea atunci când vrei să construieşti o relaţie. Chiar tu ai spus că motivul pentru care te-ai îndrăgostit de Maria a fost împărtăşirea aceloraşi valori. Dar în ceea ce ne priveşte, unul din noi ar trebui să se sacrifice. Şi dacă eu nu vreau să fiu obligată să mă sacrific, nu cred că e corect să-ţi pretind nici ţie să te sacrifici.

Ea îşi lăsă privirea în jos şi, în tăcerea care urmă, Jeremy

reuşi să audă ticăitul ceasului de deasupra şemineului. Chipul ei fermecător era umbrit de tristeţe, iar el se simţi brusc cuprins de teama că ar putea pierde orice şansă de a mai fi cu ea. Întinse mâna şi îi întoarse faţa spre el.

— Şi dacă nu consider că e un sacrificiu? zise el. Şi dacă ţi-aş spune că aş prefera să fiu cu tine decât să revin la viaţa mea de altădată?

Simţea pe piele furnicături sub degetele lui. Încercând să ignore senzaţia, Lexie îşi impuse un ton ferm.

— Atunci ţi-aş spune că şi eu am petrecut de minune în ultimele două zile. Că întâlnirea cu tine a fost... în sfârşit, uimitoare. Şi că da, aş vrea să cred că ar exista o cale să facem ca lucrurile să meargă. Şi că sunt flatată.

— Dar nu vrei să încercăm să facem lucrurile să funcţioneze.

Lexie clătină din cap.

— Jeremy... eu...

— E în ordine, zise el. Înţeleg.

— Nu, zise ea, nu înţelegi. Pentru că ai auzit ce am spus, dar nu ai ascultat. Asta înseamnă că, bineînţeles, mi-ar plăcea ca totul să meargă între noi. Eşti inteligent, bun şi încântător... Se opri, şovăind. De acord, eşti puţin cam îndrăzneţ uneori...

În ciuda tensiunii, el nu se putu abţine să nu râdă. Ea continuă, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Motivul pentru care spun toate astea este că ultimele două zile au fost incredibile, dar, în trecut, au fost lucruri care m-au rănit, zise ea. Repede şi cu calm, îi povesti despre domnul Renaştere. Când îşi termină povestirea, avea o expresie aproape vinovată. Poate de aceea încerc să fiu prevăzătoare în privinţa asta. Nu spun că vei dispărea aşa cum a făcut el, dar poţi afirma cu mâna pe inimă că vom avea aceleaşi sentimentele unul pentru celălalt dacă va trebui să străbatem un drum lung pentru a fi împreună?

— Da, zise el cu voce hotărâtă. Pot.

Ea se arătă aproape tristă de răspunsul lui.

— Spui asta acum, dar mâine? Dar peste o lună?

Afară, vântul şuiera în jurul căsuţei. Nisipul se lovea de ferestre, iar perdelele se mişcau în toate părţile, în timp ce aerul îşi croia drum prin ochiurile vechi de geam.

Jeremy se uita fix la Lexie, realizând din nou că o iubea.

— Lexie, zise el simţind cum i se usca gura. Eu…

Ştiind ce avea el de gând să spună, ea îşi ridică mâinile să-l oprească.

— Te rog, zise ea. Nu. Nu sunt încă pregătită pentru asta, bine? Deocamdată, hai să savurăm cina. Se poate? Ea ezită înainte de a-şi aşeza încet sticla de bere pe masă. Ar fi cazul să merg să văd ce se întâmplă cu pastele.

Trist, Jeremy o urmări în timp ce se ridica de pe canapea. Oprindu-se în drum spre bucătărie, ea se întoarse spre el.

— Şi aşa cum ştii, cred că ceea ce a făcut fosta ta soţie a fost îngrozitor şi nu e nici pe departe aşa de grozavă cum ai încercat să sugerezi că era. Nu-ţi părăseşti soţul pentru un astfel de motiv şi faptul că reuşeşti să afirmi ceva drăguţ despre ea dovedeşte că ea este cea care a greşit. Credemă – ştiu de ce ai nevoie să fii un părinte bun. Să ai copii înseamnă să ai grijă de ei, să-i creşti, să-i iubeşti şi să-i sprijini şi niciunul dintre aceste lucruri nu are legătură cu cine îi concepe într-o noapte în dormitor sau cu experienţa de a fi însărcinată.

Ea se îndreptă spre bucătărie şi dispăru. El îl auzea pe Billie Holiday cântând *I'll Be Seeing You* la radio. Cu emoţie, Jeremy se ridică să o urmeze ştiind că, dacă n-ar profita de moment, s-ar putea să nu mai aibă ocazia nicicând. Lexie, înţelesese el dintr-odată, era motivul pentru care venise la Boone Creek; Lexie era răspunsul pe care îl căutase tot timpul.

Se sprijini de uşa bucătăriei urmărind-o cum punea altă oală pe aragaz.

— Mulţumesc pentru ceea ce ai spus, zise el.

— Cu plăcere, răspunse ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

El ştia că ea se străduia să fie puternică în faţa emoţiilor pe care şi el le trăia, aşa că îi admiră atât pasiunea, cât şi

rezerva. Totuşi, făcu un pas spre ea, ştiind că trebuia să-şi încerce norocul.

— Vrei să-mi faci o favoare? întrebă el. Pentru că s-ar putea să nu ajung să o fac mâine-seară, zise el întinzând mâna, vrei să dansezi cu mine acum?

— Aici? întrebă ea ridicându-şi privirea, luată prin surprindere în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Acum?

Fără să mai spună nimic, el veni mai aproape şi o luă de mână. Zâmbi în timp ce îi ridică mâna la buze şi îi sărută degetele înainte de a o lăsa jos. Apoi, privind în ochii ei, îşi trecu celălalt braţ în jurul mijlocului şi o trase încet spre el. În timp ce degetul său mare începu să-i atingă cu blândeţe pielea mâinii, îi şopti numele, iar Lexie se trezi lăsându-se condusă de el.

Melodia se auzea slab în timp ce începură să se rotească în cercuri lente şi, cu toate că se simţi stingherită la început, în cele din urmă se sprijini de el, relaxându-se la căldura trupului său. Respiraţia lui îi încălzea gâtul şi când mâna lui o atinse cu delicateţe pe spate, ea închise ochii şi rămase sprijinită de el, lăsându-şi capul pe umărul lui şi simţind cum ultima ei împotrivire se topea. Realiză că momentul acela era ceea ce dorise tot timpul şi, în bucătăria micuţă, se mişcau în ritmul muzicii duioase, înlănţuiţi.

Dincolo de ferestre, valurile continuau să se rostogolească, aruncându-se către dună. Vântul rece şuiera în jurul căsuţei, pierzându-se în seara tot mai întunecată. Cina fierbea la foc mic pe aragaz.

Când, în sfârşit, ea îşi ridică capul să-i întâlnească privirea, el îşi încolăci braţele în jurul ei. Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei o dată, şi apoi de două ori înainte de a le apăsa cu putere. După ce se retrase uşor să se încredinţeze că ea se simţea bine, o sărută din nou şi îl sărută şi ea, desfătându-se în îmbrăţişarea lui strânsă. Îi simţi limba pe limba ei, umezeala care îmbăta, şi îşi duse o mână spre faţa lui, descoperindu-i barba nerasă pe obraz. El reacţionă la atingerea ei sărutând-o pe obraz şi pe gât,

plimbându-şi limba nerăbdătoare pe pielea ei.

Se sărutară în bucătărie mult timp, amândoi savurând momentul pe îndelete, până când Lexie se depărtă de el. Închise aragazul din spatele ei, apoi, luându-l din nou de mână, îl conduse în dormitorul ei.

Făcură dragoste încet. Cât se mişcă deasupra ei, îi şopti cât de mult o iubeşte şi îi murmură numele ca pe o rugăciune. Mâinile lui se mişcau continuu, parcă pentru a-şi dovedi că era reală. Rămaseră în pat ore întregi, făcând dragoste, râzând fără zgomot şi bucurându-se unul de atingerea celuilalt.

Câteva ore mai târziu, Lexie se ridică din pat şi aruncă pe ea halatul de baie. Jeremy îşi puse jeanşii şi o însoţi la bucătărie, unde terminară de pregătit cina. După ce Lexie aprinse o lumânare, el o privi peste flacăra mică, minunându-se de îmbujorarea persistentă din obrajii ei, în timp ce savură cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase vreodată. Dintr-un motiv anume, masa luată împreună în bucătărie, el fără cămaşă şi ea goală pe sub halatul subţire, aproape depăşise în intimitate orice altceva se întâmplase în seara aceea.

După asta, reveniră în pat, iar el o trase aproape, mulţumit pur şi simplu să o îmbrăţişeze. Când Lexie adormi în cele din urmă în braţele lui, Jeremy îi veghe somnul. Din când în când, îi dădea la o parte părul de pe faţă, retrăind seara, amintindu-şi toate momentele şi ştiind în adâncul sufletului că întâlnise femeia cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii.

Chiar înainte de zori, Jeremy se trezi şi îşi dădu seama că Lexie dispăruse. Se aşeză în capul oaselor, pipăi uşor cu palmele învelitorile să se asigure parcă, apoi sări din pat şi îşi puse jeanşii. Hainele ei erau încă pe podea, dar halatul de baie pe care-l purtase la cină dispăruse, încheindu-şi jeanşii cu zgomot, se înfioră uşor din cauza frigului şi îşi încrucişă braţele, în timp ce străbătea holul.

O găsi în fotoliu, lângă şemineu, cu o ceaşcă cu lapte pe

masa mică de lângă ea. În poală ţinea caietul lui Doris, deschis pe la început, dar nu se uita în el. În schimb, se uita în gol pe fereastra întunecată.

El mai făcu un pas spre ea şi, când podeaua scârţâi sub piciorul lui, ea tresări din cauza zgomotului. Când îl văzu, zâmbi.

— Bună, zise ea.

În lumina slabă, Jeremy simţi că ceva nu era în ordine. Se aşeză pe braţul fotoliului şi îşi strecură un braţ pe lângă ea.

— Te simţi bine? murmură el.

— Da, zise ea. Mă simt perfect.

— Ce faci aici în toiul nopţii?

— Nu puteam să dorm, zise ea. Şi în plus, trebuie să fim în picioare în scurt timp pentru a prinde feribotul.

El dădu din cap aprobator, deşi nu era total mulţumit de răspunsul ei.

— Eşti furioasă din cauza mea?

— Nu, zise ea.

— Regreţi ce s-a întâmplat?

— Nu, zise ea, nu-i nici asta.

Totuşi, nu mai adaugă nimic, iar Jeremy o trase mai aproape, încercând să o creadă.

— Este un caiet interesant, zise el nedorind să o preseze. Sper să-l studiez puţin mai târziu.

Lexie zâmbi.

— A trecut ceva timp de când m-am uitat prin el. Când l-am văzut aici, mi-a trezit amintiri.

— Cum aşa?

Ea ezită, apoi arătă spre pagina deschisă în poală.

— Când îl citeai mai devreme, ai dat peste însemnarea asta?

— Nu, răspunse el.

— Citeşte-o, zise ea.

Jeremy citi însemnarea repede; în multe feluri, părea similară cu celelalte. Numele de botez ale părinţilor, vârsta şi în ce lună se afla femeia însărcinată. Şi faptul că femeia avea să nască o fată. Când termină de citit, se uită la ea.

— Înseamnă ceva pentru tine? întrebă ea.

— Nu înţeleg întrebarea, recunoscu el.

— Numele lui Jim şi Claire nu-ţi spun nimic?

— Nu. El îi cercetă faţa. Ar trebui?

Lexie îşi coborî privirea.

— Erau părinţii mei, zise ea cu vocea calmă. Însemnarea asta prezicea că voi fi fată.

Jeremy ridică din sprâncene întrebător.

— La asta mă gândeam, zise ea. Ne închipuim că ne cunoaştem, dar tu nici măcar nu ştii numele părinţilor mei. Iar eu nu ştiu cum îi cheamă pe părinţii tăi.

Jeremy simţi cum i se forma un nod în stomac.

— Şi asta te nelinişteşte? Crezi că nu ne cunoaştem destul de bine?

— Nu, zise ea. Ceea ce mă nelinişteşte e că nu ştiu dacă ne vom cunoaşte vreodată.

Apoi, cu o gingăşie care îi îndurera sufletul, ea îşi încolăci braţele în jurul lui. Mult timp, rămaseră în fotoliu îmbrăţişaţi, amândoi dorind ca momentul acela să fie veşnic.

ŞAISPREZECE

— Deci ăsta e prietenul tău, nu? întrebă Lexie.

Ea arătă discret spre celulă. Cu toate că Lexie locuia în Boone Creek de când se ştia, niciodată nu avusese privilegiul de a vizita închisoarea districtuală, până în ziua aceea.

Jeremy încuviinţă.

— În mod normal, nu e aşa, îi şopti el.

În primele ore ale dimineţii, împachetaseră lucrurile şi încuiaseră căsuţa de pe plajă, fără să dorească să o părăsească. Dar când porniseră la drum cu feribotul, în Swan Quarter, celularul lui Jeremy avea suficient semnal încât să poată citi mesajele. Nate lăsase patru mesaje

despre întâlnirea care urma să aibă loc, iar Alvin, pe de altă parte, lăsase un mesaj nebun în care anunţa că fusese arestat.

Lexie îl lăsase pe Jeremy la maşina lui, iar el o pornise înapoi spre Boone Creek îngrijorat din cauza lui Alvin, dar şi a ei. Dispoziţia deconcertantă a lui Lexie, care începuse în întunericul dinaintea zorilor, continuase în următoarele ore. Deşi nu îl respinsese când o luase în braţe pe feribot, stătuse tăcută, uitându-se la apele râului Pamlico Sound. Când zâmbise, doar schiţase zâmbetul, iar când o luase de mână, rămăsese indiferentă. Nu discutase despre ceea ce-i spusese mai devreme; în mod ciudat, vorbise despre numeroasele naufragii de pe coastă şi, pentru că el nu încercase să direcţioneze conversaţia spre chestiuni mai serioase, nici ea nu schimbase subiectul şi nici nu răspunsese.

Între timp, Alvin lâncezea în închisoarea districtuală, arătând – în opinia lui Lexie, cel puţin – ca şi cum acolo îi era locul. Îmbrăcat într-un tricou negru cu Metallica, pantaloni şi jachetă de piele şi purtând o brăţară cu ţinte, Alvin se uita la ei cu o privire speriată şi cu faţa îmbujorată.

— Adică, ce oraş de nebuni e ăsta? Se întâmplă vreodată ceva normal aici?

O ţinuse întruna pe tonul acela din clipa în care Lexie şi Jeremy sosiseră, iar încheieturile degetelor i se albiseră în timp ce strângea barele de fier.

— Acum, puteţi vă rog să mă scoateţi de aici?

În spatele lor, Rodney stătea încruntat, cu braţele încrucişate, ignorându-l pe Alvin aşa cum se întâmplase în ultimele opt ore. Individul se văitase mult prea mult şi, în plus, Rodney era mult mai interesat de Jeremy şi Lexie. Potrivit lui Jed, Jeremy nu se întorsese în cameră noaptea trecută, iar Lexie nu fusese nici ea acasă. Ar fi putut fi o coincidenţă, dar se îndoia cu tărie de acest fapt, ceea ce însemna că, foarte probabil, îşi petrecuseră noaptea împreună. Ceea ce nu era bine deloc.

— Sunt sigur că vom afla ce s-a întâmplat, zise Jeremy,

nedorind să-l enerveze pe Rodney şi mai mult. Acesta se arătase de-a dreptul furios când Jeremy şi Lexie îşi făcuseră apariţia. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? repetă Alvin ridicând vocea. Chipul lui căpătase o expresie de om nebun. Vrei să ştii ce s-a întâmplat? O să-ţi spun ce s-a întâmplat! Tot locul ăsta e aiurit, asta s-a întâmplat! Mai întâi, m-am rătăcit încercând să găsesc oraşul ăsta stupid. Adică, merg pe şosea, trec pe lângă două staţii de benzină şi merg mai departe, corect? Pentru că aici nu pare a fi un oraş. Şi în următorul moment, mă pierd în mijlocul unei mlaştini ore întregi. Nu găsesc oraşul până aproape de ora nouă. Şi pe urmă, îţi imaginezi că cineva îmi putea da indicaţii pentru Greenleaf, nu? Totuşi, cât de greu ar putea fi? Oraş mic, singurul loc unde să stai? Ei bine, mă rătăcesc din nou! Şi asta după ce un tip de la staţia de benzină mă ameţeşte vorbind timp de o jumătate de oră…

— Tully, zise Jeremy, încuviinţând.

— Poftim?

— Tipul cu care ai vorbit.

— Da, mă rog… aşa că, în sfârşit, ajung la Greenleaf, corect? Şi individul păros şi uriaş de acolo nu e tocmai prietenos şi se uită la mine de parcă vrea să mă deoache, îmi dă biletul tău şi mă plasează în camera aia cu toate animalele alea moarte…

— Toate camerele sunt la fel.

— Mă rog! mormăi Alvin. Şi, bineînţeles, tu nici măcar nu eşti prin preajmă…

— Îmi pare rău pentru asta.

— Vrei să mă laşi să termin? strigă Alvin. Deci, în regulă, iau biletul şi urmez indicaţiile spre cimitir, nu? Şi ajung acolo exact la timp să văd luminile şi e fantastic, tu ştii. Probabil pentru prima oară în decurs de mai multe ore, nu sunt beat, corect? Aşa că o iau spre locul acela numit Lookilu pentru un pahar înainte de culcare, care pare a fi singurul loc din oraş deschis la ora aceea. Şi în tot localul sunt doar câteva persoane, aşa că intru în vorbă cu fata aia

numită Rachel. Şi totul merge grozav. Ne plăcem unul pe celălalt şi pe urmă intră tipul ăsta care arată de parcă tocmai a înghiţit un porc spinos... Făcu semn spre Rodney.

Rodney zâmbi fără să-şi arate dinţii.

— Deci, puţin mai târziu, mă duc la maşină şi pe urmă tipul ăsta îmi bate în geam cu lanterna şi îmi cere să ies din maşină. Aşa că îl întreb de ce, iar el îmi spune din nou să ies. Şi după asta, începe să mă întrebe cât am băut şi îmi spune că poate n-ar fi cazul să conduc. Aşa că eu îi spun că sunt bine şi că mă aflu în oraş pentru că lucrez cu tine şi pe urmă, mă trezesc închis aici pe timpul nopţii! Acum, *scoate-mă de aici!*

Lexie se uită peste umăr.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat, Rodney?

Rodney îşi drese glasul.

— Până la un punct. Pentru că a uitat partea în care m-a numit marele tâmpit Barney Fife[17] şi a zis că mă va pune sub acuzaţia de hărţuire dacă nu-i voi da drumul. Mi s-a părut atâta de absurd că mi-am închipuit că ar putea fi drogat sau ar deveni violent, aşa că l-am închis aici pentru propria lui siguranţă. A, şi m-a mai numit şi tăntălău prost.

— Tu m-ai hărţuit! Eu n-am făcut nimic!

— Tu ai băut şi erai la volan.

— Două beri! Am băut două beri! Alvin arăta ca un nebun din nou. Vorbeşte cu barmanul! El o să-ţi spună!

— Am verificat deja, zise Rodney, şi mi-a spus că ai băut şapte pahare.

— Minte! strigă Alvin, rotindu-şi privirea spre Jeremy. Se uita printre gratii cu faţa exasperată între mâini. Am băut două pahare! Jur, Jeremy! N-aş conduce niciodată dacă aş bea prea mult. Jur pe Biblia mamei mele!

Jeremy şi Lexie se uitau la Rodney. Acesta ridică din umeri.

— Eu mi-am făcut pur şi simplu datoria.

— Datoria! Datoria! strigă Alvin. Să arestezi oameni

[17] Personaj fictiv, ajutor de şerif, din *sitcom*-ul *The Andy Griffith Show,* asociat ideii de incompetenţă şi de depăşire a atribuţiilor (n.tr.)

nevinovaţi! Asta e America şi nu poţi face asta aici! Şi asta nu e totul! După ce o să termin cu tine, nu vei în stare să lucrezi nici măcar la pază şi protecţie la Wal-Mart! Mă auzi, Barney! Wal-Mart!

Era clar că cei doi o ţinuseră aşa cea mai mare parte din noapte.

— Dă-mi voie să discut cu Rodney, şopti Lexie în sfârşit.

Când plecă cu ajutorul de şerif, Alvin deveni tăcut.

— Te vom scoate de aici, îl asigură din nou Jeremy.

— Locul meu nu e aici, în primul rând!

— Ştiu asta. Dar nu te ajuţi.

— El mă hărţuieşte!

— Ştiu asta. Dar să o lăsăm pe Lexie să discute. Va avea ea grijă.

Dincolo, pe hol, Lexie îşi ridică privirea spre Rodney.

— Ce se întâmplă de fapt? întrebă ea.

Rodney nu o privea în ochi, ci continua să se uite în direcţia celulei.

— Unde ai fost noaptea trecută? întrebă el.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Am fost la căsuţa de pe plajă.

— Cu el?

Lexie ezită, gândindu-se la cel mai nimerit mod de a răspunde.

— N-am mers cu el, dacă asta te interesează.

Rodney dădu din cap aprobator ca şi cum ştia că ea nu dăduse un răspuns complet, realizând brusc că nu mai dorea să ştie.

— De ce l-ai arestat? Sincer.

— Nu aveam de gând. Şi-a făcut-o singur.

— Rodney…

El se răsuci şi îşi lăsă capul în piept.

— Îi făcea avansuri lui Rachel şi tu ştii cum face ea când bea: îi place să flirteze fără niciun pic de ruşine. Ştiu că nu e deloc treaba mea, dar cineva trebuie să aibă grijă de ea. Făcu o pauză. Oricum, când tipul pleca, m-am dus să

vorbesc cu el să văd dacă intenţiona să se ducă acasă la ea şi cel fel de individ era, iar el a început să mă insulte. Şi eu nu eram în cea mai bună dispoziţie, oricum…

Lexie cunoştea motivul acelei indispoziţii şi când Rodney lăsă propoziţia neterminată, ea nu spuse nimic. La un moment dat, Rodney clătină din cap ca şi cum ar fi încercat să se justifice pentru sine.

— Adevărul e că a băut şi avea de gând să conducă. Şi asta e ilegal.

— Băuse peste limita legală?

— Nu ştiu. Nu mi-am bătut capul să verific deloc.

— Rodney! şopti ea.

— M-a enervat, Lexie. E prost-crescut şi arată ciudat şi i-a făcut avansuri lui Rachel şi mi-a spus cuvinte grele, apoi spune că lucrează cu tipul ăsta… Făcu semn cu capul spre Jeremy.

Lexie îşi aşeză o mână pe umărul lui.

— Ascultă-mă, da? Ştii că poţi să ai necazuri dacă îl reţii aici fără motiv. Mai ales cu primarul. Dacă va afla ce-ai făcut cameramanului, îndeosebi după ce el a trecut prin toate belele astea pentru a se încredinţa că reportajul iese bine, vei avea necazuri. Înainte de a continua, lăsă ca vorbele ei să aibă efect. Şi în plus, amândoi ştim următorul lucru: cu cât îl vei elibera mai curând, cu atât mai repede vor putea pleca cei doi.

— Chiar crezi că va pleca?

Lexie îl privi pe Rodney în ochi.

— Zborul lui e mâine.

Pentru prima oară, Rodney o privi lung.

— Vei merge cu el?

Dură o clipă ca să răspundă la întrebarea pe care şi-o pusese şi ea toată dimineaţa.

— Nu, şopti ea. Boone Creek este casa mea. Şi aici voi rămâne.

Peste zece minute, Alvin mergea spre locul de parcare alături de Jeremy şi de Lexie. Rodney stătea în uşa

închisorii districtuale, uitându-se după ei.

— Nu spune nimic, îl avertiză Jeremy din nou, ţinându-se de braţul lui Alvin. Continuă să mergi.

— E un mocofan cu pistol şi insignă!

— Nu, nu este, zise Lexie cu voce fermă. Este un tip cumsecade, indiferent de ceea ce s-ar putea să gândeşti.

— M-a arestat fără motiv!

— Şi are grijă de oamenii care locuiesc aici.

Când ajunseră la maşină, Jeremy îi făcu semn lui Alvin să urce în spate.

— Ăsta nu e sfârşitul, bombăni Alvin, strecurându-se în maşină. Voi suna la procuror. Tipul ăsta ar trebui să fie concediat.

— Cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să uiţi, zise Lexie, uitându-se spre el prin portiera deschisă a maşinii.

— Să uit? Eşti nebună? A greşit şi tu ştii asta!

— Da, a greşit. Dar de vreme ce nu s-a făcut nicio acuzaţie, o vei lăsa baltă, oricum.

— Cine eşti tu ca să-mi spui mie ce să fac?

— Sunt Lexie Darnell, zise ea, rostindu-şi tărăgănat numele. Şi nu numai că sunt o prietenă de-a lui Jeremy, dar sunt obligată să locuiesc aici alături de Rodney şi nu mint când afirm că mă simt în siguranţă cu el prin preajmă. Toată lumea din oraş se simte în siguranţă datorită lui. Tu, pe de altă parte, vei pleca mâine, iar el nu o să te mai supere. Zâmbi. Şi haide, trebuie să recunoşti că asta o să devină partea teribilă a unei povestiri când te vei întoarce la New York.

El se uită la ea neîncrezător, înainte de a arunca o privire spre Jeremy.

— Ea e persoana? întrebă el.

Jeremy dădu din cap aprobator.

— E drăguţă, comentă Alvin. Poate puţin cam băgăreaţă, dar drăguţă.

— Şi mai grozav, găteşte ca o italiancă.

— La fel de bine ca mama ta?

— Poate mai bine.

Alvin încuviinţă şi tăcu pentru o clipă.

— Să înţeleg că tu eşti de părere că ea are dreptate zicându-mi s-o las baltă.

— Da. Ea cunoaşte locul acesta mai bine decât tine sau decât mine şi nu m-a dus pe un drum greşit până acum.

— E şi deşteaptă, nu?

— Foarte, zise Jeremy.

Alvin izbucni în hohote de râs.

— Înţeleg că voi doi aţi fost împreună noaptea trecută.

Jeremy nu spuse nimic.

— Cred că trebuie să fie într-adevăr fantastică…

— Sunt aici, băieţi! interveni Lexie, în sfârşit. Vă daţi seama că aud tot ce spuneţi.

— Scuze, zise Jeremy. Obiceiuri vechi.

— Putem pleca acum? întrebă Lexie.

Jeremy se uită la Alvin care părea să-şi pună în balanţă opţiunile.

— Sigur, zise el cu o ridicare din umeri. Şi nu numai asta, dar voi uita şi tot ce s-a întâmplat. Cu o condiţie.

— Care? întrebă Jeremy.

— Toată discuţia asta despre mâncarea italiană mi-a făcut foame şi n-am mâncat de ieri. Faceţi-mi cinste cu un prânz şi, nu numai că voi face uitată toată povestea, dar o să vă şi povestesc cum a ieşit filmarea de noaptea trecută.

Rodney îi urmărise plecând înainte de a se retrage înăuntru, epuizat de nesomn. Ştia că n-ar fi trebuit să-l aresteze pe tip, dar chiar şi aşa, nu se simţea prea rău că o făcuse. Dorise doar să exercite puţină presiune, iar tipul începuse să dea din gură şi să se comporte obraznic…

Îşi frecă creştetul capului, nedorind să se mai gândească la acele momente. Terminase cu asta. Dar nu la fel putea spune în privinţa lui Lexie şi Jeremy, care îşi petrecuseră noaptea împreună. Suspiciunile erau un lucru, dar dovada era altul, iar el observase modul în care se comportaseră în dimineaţa aceea. Era o diferenţă faţă de felul în care se comportaseră la petrecerea din seara trecută, ceea ce

însemna că se schimbase ceva între ei. Totuşi, nu fusese absolut sigur de acest lucru până când nu o urmărise pe ea încercând să răspundă abil, fără să dea un răspuns clar. „N-am mers cu el, dacă asta te interesează.“ Nu, dorise el să spună, nu asta o întrebase. O întrebase dacă fusese cu Jeremy la căsuţa de pe plajă noaptea trecută. Dar răspunsul ei vag fusese de ajuns; nu trebuia să fii specialist NASA pentru a pricepe ce se întâmplase.

Adevărul aproape că-i frânsese inima şi îşi dori din nou să o înţeleagă mai bine pe Lexie. În trecut, fuseseră momente când îşi imaginase că reuşea tot mai mult să înţeleagă ce o făcea să se comporte astfel, dar situaţia de faţă… mă rog, situaţia de faţă tocmai dovedea contrariul, nu-i aşa? De ce naiba îngăduise ea să se întâmple din nou? De ce nu învăţase nimic din experienţa cu primul străin călător care trecuse prin oraş? Uitase cât de deprimată fusese după aceea? Nu-şi dădea seama că era pe cale să fie din nou rănită?

„Ea ar trebui să ştie lucrurile astea, îşi spuse, dar probabil că se hotărâse, cel puţin pentru o seară, să nu-i pese.“ Nu avea absolut niciun sens, iar Rodney se săturase să mai fie preocupat de această problemă. Era sătul să mai fie rănit de ea. Da, încă o mai iubea, dar îi acordase suficient timp ca să-şi dea seama ce simţea pentru el. „E timpul, se gândi el, ca Lexie să ia o hotărâre într-un fel sau altul.“

După ce accesul de furie se risipise, Alvin se opri în uşă la Herbs când îl zări pe Jed care stătea la una dintre mese. Jed se uita încruntat şi îşi încrucişă braţele îndată ce îi văzu pe Alvin, Jeremy şi Lexie ocupându-şi locurile într-un separeu de lângă ferestrele din faţă.

— Portarul nostru prietenos nu pare prea încântat să ne vadă, şopti Alvin peste masă.

Jeremy trase cu ochiul în direcţia acestuia. Privirea lui Jed deveni scrutătoare.

— E foarte ciudat. Părea foarte prietenos mai înainte.

Cred că ai făcut ceva şi l-ai deranjat.

— N-am făcut nimic. M-am înregistrat doar.

— Poate că nu-i place cum arăţi.

— Ce e în neregulă cu ţinuta mea?

Lexie ridică din sprâncene, parcă spunând: „Cred că glumeşti“.

— Nu ştiu, reflectă Jeremy cu voce tare. Poate că nu-i place Metallica.

Alvin aruncă o privire spre tricoul său şi clătină din cap.

— Mă rog, zise el.

Jeremy îi făcu cu ochiul lui Lexie. Cu toate că îi răspunse cu un zâmbet, expresia ei era distantă ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

— Noaptea trecută, filmarea a mers grozav, zise Alvin, întinzând mâna după meniu. Am prins totul din două unghiuri şi am urmărit pe playback noaptea trecută. Uimitoare chestie. O să le placă reţelelor de televiziune. Asta îmi aminteşte că trebuie să-l sun pe Nate. Pentru că nu a putut să te prindă, m-a sunat continuu toată după-amiaza. N-am nici cea mai vagă idee cum o să te descurci cu tipul ăsta.

Când Lexie se uită nedumerită, Jeremy se aplecă spre ea.

— Vorbeşte despre agentul meu, zise el.

— Vine şi el?

— Nu. E prea ocupat cu făurirea viitoarei mele cariere. Şi în plus, n-ar şti ce să facă în afara marelui oraş. Este genul de individ care crede că Central Park ar trebui să fie transformat într-un spaţiu cu blocuri de apartamente şi supermarketuri.

Ea schiţă un zâmbet rapid.

— Deci, cum e cu voi doi? dori să afle Alvin. Cum v-aţi cunoscut?

Pentru că Lexie nu păru deloc dispusă să răspundă, Jeremy se foi pe scaun.

— Ea este bibliotecară şi mă ajută să fac investigaţii pentru reportaj, răspunse el vag.

— Şi petreceţi destul de mult timp împreună, nu?

Cu coada ochiului, Jeremy observă că Lexie se uita într-o parte.

— Sunt multe de investigat, zise el.

Alvin se uită la prietenul său simţind că ceva era nelalocul lui. Se purtau de parcă avuseseră o ceartă de îndrăgostiţi şi trecuseră peste ea, dar încă îşi mai lingeau rănile. Ceea ce era cam mult pentru o singură dimineaţă.

— Păi... bine, zise el, hotărându-se să o lase baltă deocamdată. În schimb, trecu în revistă meniul, în timp ce Rachel apăru plimbându-se spre masă.

— Bună, Lex, bună, Jeremy, zise ea în timp ce se apropia. Bună, Alvin.

Alvin îşi ridică privirea.

— Rachel! zise el.

— Am rămas cu impresia că mi-ai spus că o să treci pe aici la micul dejun, zise ea. Aproape îmi pierdusem speranţa.

— Îmi pare rău, zise el. Aruncă o privire spre Jeremy şi Lexie. Cred că m-a furat somnul.

Rachel băgă mâna în şorţ, scoase un carneţel şi îşi luă creionul pe care îl ţinea după ureche. Îi atinse uşor vârful cu limba.

— Deci, ce pot să vă aduc?

Jeremy comandă un sandvici; Alvin ceru o supă cremă de raci şi un sandvici. Lexie clătină din cap.

— Mie nu mi-e aşa foame, zise ea. Doris e pe aici?

— Nu, nu a venit astăzi. Era obosită şi s-a hotărât să-şi ia o zi liberă. A muncit până târziu seara trecută ca să pregătească totul pentru weekend.

Lexie încercă să-i desluşească expresia.

— Serios, Lex, adăugă Rachel cu o voce liniştitoare. Nu-i nimic, nu ar trebui să te îngrijorezi. Mi s-a părut că e bine la telefon.

— Poate că ar fi bine să trec pe la ea totuşi, zise Lexie.

Se uită la cei doi pentru confirmare înainte de a se ridica. Rachel se dădu într-o parte să-i facă loc.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Jeremy.

— Nu, e în regulă, zise ea. Tu ai ceva de făcut şi eu la fel. Vrei să ne întâlnim la bibliotecă mai târziu? Doreai să termini cu jurnalele, nu-i aşa?

— Dacă nu te deranjează, spuse el, rănit de indiferenţa din tonul ei.

Ar fi preferat să-şi petreacă restul după-amiezii cu ea.

— Ce-ai spune dacă ne-am întâlni la patru? sugeră ea.

— E bine, zise el. Dar ţine-mă la curent cu ce se întâmplă, da?

— Cum a spus şi Rachel, sunt sigură că Doris e bine. Dar o să iau cu mine caietul lui Doris din maşină, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Da, bineînţeles.

Ea se uită la Alvin.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Alvin.

— Şi eu pe tine.

O clipă mai târziu, Lexie plecase, iar Rachel se întorcea la bucătărie. Îndată ce amândouă se îndepărtară destul de mult, Alvin se aplecă peste masă.

— În ordine, amice, dă-i drumul.

— Ce vrei să spui?

— Ştii exact despre ce vorbesc. În primul rând, eşti îndrăgostit de ea. Apoi, vă petreceţi noaptea împreună. Dar când apăreţi la închisoare, amândoi vă purtaţi de parcă nu vă cunoaşteţi mai deloc. Şi tocmai acum, ea se scuză ca să poată pleca de aici.

— Doris este bunica ei, îi explică Jeremy, şi Lexie îşi face griji din cauza ei. Nu se simte prea bine.

— Mă rog, zise Alvin pe un ton sceptic. Părerea mea e că tu te uitai la ea ca un căţeluş stingher, iar ea făcea tot posibilul să-şi închipuie că nu eşti aici. V-aţi certat sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise el.

Făcu o pauză uitându-se prin restaurant. La masa din colţ, zări trei membri din consiliul orăşenesc precum şi pe voluntara bătrâioară de la bibliotecă. Toţi trei îi făcură semn cu mâna.

— De fapt, nu ştiu ce a fost. Acum o clipă totul era minunat, ca mai târziu…

Cum el nu mai continuă, Alvin se lăsă pe spate.

— Da, mă rog, nu era sortit să dureze, oricum.

— Ar fi putut dura, insistă Jeremy.

— O, da? Cum? Aveai de gând să te muţi aici, în Zona Crepusculară? Sau va veni ea la New York?

Jeremy îndoia continuu şerveţelul fără să răspundă, nedorind să i se reamintească un lucru atât de evident.

Alvin ridică din sprâncene.

— Categoric trebuie să petrec mai mult timp cu această doamnă, zise el. N-am văzut pe nimeni să te înnebunească în felul ăsta de la Maria.

Jeremy îşi ridică privirea fără să spună nimic, ştiind că prietenul său avea dreptate.

Doris stătea culcată, sprijinită pe pernele din pat, şi îşi studia ochelarii de citit, când Lexie îşi băgă capul pe uşa dormitorului ei.

— Doris? întrebă Lexie.

— Lexie, strigă ea, ce faci aici? Intră, intră…

Doris puse deoparte cartea deschisă din poală. Era încă în pijama şi, cu toate că pielea ei avea o nuanţă puţin cenuşie, altfel arăta bine.

Lexie traversă încăperea.

— Rachel a spus că stai acasă azi, aşa că am vrut să văd ce faci.

— O, sunt bine. Doar puţin prost dispusă azi, asta-i tot. Dar mă gândeam că trebuia să fii la căsuţa de pe plajă.

— Am fost, zise ea aşezându-se pe marginea patului. Dar am fost nevoită să mă întorc.

— De ce?

— Jeremy şi-a făcut apariţia, zise ea.

Doris îşi ridică mâinile, parcă în semn de capitulare.

— Să nu dai vina pe mine. Nu i-am spus unde erai. Şi nici nu l-am îndemnat să te caute.

— Ştiu, zise Lexie strângând braţul lui Doris, ca să-i arate

încrederea.

— Atunci, cum de a ştiut să te găsească?

Lexie îi luă mâinile în poala ei.

— Zilele trecute, i-am povestit despre căsuţă, iar el a dedus urmărind anumite indicii. Nu o să-ţi vină să crezi ce surprinsă am fost când l-am văzut plimbându-se pe plajă.

Doris se uită la Lexie cu atenţie, înainte de a-şi îndrepta puţin spatele.

— Aşadar... voi doi aţi fost la căsuţa de pe plajă noaptea trecută?

Lexie încuviinţă.

— Şi?

Lexie nu răspunse imediat, dar după o clipă, buzele ei schiţară un zâmbet mic.

— I-am făcut renumitul tău sos de roşii.

— O?

— A fost impresionat, zise ea. Lexie îşi trecu mâinile prin păr. Ţi-am adus caietul înapoi, apropo. Este în living.

Doris îşi scoase ochelarii şi începu să şteargă lentilele cu colţul cearşafului.

— Nimic din toate astea nu mă lămureşte de ce te-ai întors.

— Jeremy a avut nevoie de maşină. Un prieten din New York, un cameraman, a venit să filmeze luminile. Intenţionează să le filmeze şi în seara asta.

— Cum e prietenul lui?

Lexie ezită gândindu-se la întrebare.

— Arată ca o încrucişare între un rocker punk şi un membru dintr-un grup de motociclişti, dar altfel... e în regulă.

Când Lexie tăcu, Doris se întinse şi îi luă mâna. În timp ce îi strângea mâna încetişor, îşi studia nepoata.

— Vrei să vorbeşti despre motivul adevărat al vizitei tale?

— Nu, răspunse Lexie urmărind cu degetul cusăturile de pe plapuma lui Doris. Chiar nu. E ceva ce trebuie să înţeleg de una singură.

Doris dădu din cap aprobator. Întotdeauna Lexie făcea pe

grozava. Din când în când, ştia că cel mai bine era să nu spună absolut nimic.

ŞAPTESPREZECE

Jeremy se uită în treacăt la ceas, în timp ce stătea pe veranda de la Herbs, aşteptându-l pe Alvin să termine conversaţia cu Rachel. Alvin încerca tot posibilul, iar Rachel părea să nu se grăbească deloc să-şi ia rămas-bun, ceea ce în mod normal ar fi fost considerat un semn bun. Cu toate acestea, după părerea lui Jeremy, Rachel părea mai mult preocupată să fie politicoasă decât interesată de persoana lui Alvin, iar Alvin nu descifra semnalele. Alvin avea mereu probleme cu descifrarea semnalelor.

Când, în sfârşit, Alvin şi Rachel se despărţiră, Alvin i se alătură lui Jeremy zâmbind generos ca şi cum deja uitase de întâmplările din noaptea trecută. Ceea ce probabil că se şi întâmplase.

— Ai observat? şopti el când se apropie. Cred că mă place.

— Ce nu-i de plăcut?

— Ăsta-i şi punctul meu de vedere, aprobă el. Omule, este grozavă! Îmi place felul în care vorbeşte. Este foarte… sexy.

— Tu crezi că totul este sexy, remarcă Jeremy.

— Nu e adevărat, protestă el. Doar majoritatea lucrurilor.

Jeremy zâmbi.

— Poate că ai să o întâlneşti astă-seară la dans. Am putea să trecem pe acolo înainte de a merge să filmăm din nou.

— Se dansează astă-seară?

— La vechiul hambar de tutun. Aud că vine tot oraşul. Sunt sigur că şi ea va fi acolo.

— Grozav, zise Alvin coborând de pe verandă. Dar pe urmă, adăugă aproape ca pentru sine: Mă întreb de ce nu a

pomenit despre asta.

Rachel frunzărea absentă prin bonurile ei „de comandă“ în timp ce se uita după Alvin care părăsea restaurantul împreună cu Jeremy.

Fusese puţin rezervată când se aşezase prima dată lângă ea, la Lookilu, dar imediat ce menţionase ce făcea în oraş şi că îl cunoştea pe Jeremy, intrase în vorbă cu el, iar Alvin îşi petrecuse următoarea ora povestindu-i despre New York. Reuşise să-l facă să pară Paradisul însuşi, iar când ea aminti că, într-o bună zi, spera să facă o călătorie acolo, el îi scrise în grabă numărul său de telefon pe coperta carneţelului ei şi îi spuse să-i dea un telefon. Chiar îi promisese să-i facă rost de bilete la spectacolul *Regis şi Kelly* dacă dorea.

Pe cât de măgulitor fusese gestul, pe atât de sigură era că nu o să-l sune. Nu fusese niciodată foarte pasionată de tatuaje şi, cu toate că nu avusese multă baftă cu bărbaţii în decursul anilor, îşi făcuse demult o regulă din a nu ieşi niciodată cu cineva care avea mai multe piercinguri în ureche decât ea. Dar, trebuia să admită, acela nu era singurul ei motiv pentru lipsa ei de interes; avea şi Rodney o legătură cu asta.

Rodney inspecta adesea Lookilu pentru a se încredinţa că nimeni nu încerca să conducă în stare de ebrietate, aşa că aproape toată lumea care îşi petrecea timpul acolo ştia că era posibil ca el să treacă în timpul serii. Mergea pe lângă bar, saluta diverse persoane şi dacă avea impresia că erai mult prea dus, îţi aducea la cunoştinţă ce gândea şi îţi spunea că avea să-ţi urmărească maşina mai târziu. Cu toate că suna intimidant – şi probabil era, dacă băuseşi prea mult – mai adăuga că ar fi fericit să te conducă cu maşina acasă. Era stilul său de a ţine beţivii departe de drum şi, în ultimii patru ani, nu fusese nevoit să aresteze pe nimeni. Nici măcar proprietarului de la Lookilu nu-i mai păsa de apariţia lui; la început, bombănise la gândul că un ajutor de şerif va patrula pe hol, dar de vreme ce nimeni nu

păruse să aibă ceva împotrivă, ajunsese treptat să accepte şi chiar începuse să-l sune pe Rodney când considera că se afla cineva la bar care avea nevoie de o maşină.

Noaptea trecută, Rodney intrase aşa cum o făcea mereu şi nu avusese nevoie de prea mult timp ca să o zărească pe Rachel, care stătea la bar. De obicei zâmbea şi obişnuia să se apropie, dar când o văzuse cu Alvin, ea avusese pentru o clipă impresia că el arăta aproape ofensat. Era o reacţia neaşteptată, dar trecuse aproape la fel de repede cum apăruse şi, dintr-odată, Rodney se înfuriase. Într-un fel, i se păruse că era gelos, şi bănuia că din cauza asta părăsise ea barul, imediat după ce Rodney plecase. În drum spre casă, reluase scena încercând să priceapă dacă văzuse bine ce credea că văzuse sau dacă doar îşi imaginase. Mai târziu, când stătea culcată în pat, ajunse la concluzia că n-ar fi fost supărată deloc dacă Rodney ar fi fost gelos.

„Poate, se gândise ea, există totuşi o speranţă pentru noi doi.“

*

După ce luară maşina lui Alvin care rămăsese parcată pe strada de lângă Lookilu, Jeremy şi Alvin porniră spre Greenleaf. Alvin făcu un duş rapid, Jeremy îmbrăcă repede alte haine şi amândoi îşi petrecură următoarele ore analizând ceea ce aflase Jeremy. Pentru Jeremy era un mod de a evada; concentrarea asupra muncii era singura cale pe care o cunoştea pentru a îndepărta îngrijorarea pricinuită de Lexie.

Benzile lui Alvin erau extraordinare, aşa cum acesta promisese, mai ales în comparaţie cu cele filmate de Jeremy. Claritatea şi rigurozitatea imaginilor, redarea înregistrării cu încetinitorul, totul simplifica selectarea detaliilor pe care Jeremy le scăpase din neatenţie. Ba mai mult decât atât, existau câteva cadre pe care Jeremy le putea separa, ştiind că acestea vor ajuta privitorii să înţeleagă ceea ce se întâmplase de fapt.

Din punctul acela, Jeremy îl conduse pe Alvin înapoi pe firul timpului, folosind referinţele pe care le găsise pentru a interpreta ceea ce văzuseră. Dar în timp ce Jeremy îşi expunea demonstraţia cu amănunte complicate – toate cele trei versiuni ale legendei, hărţi, însemnări asupra carierelor, suprafaţa apei, scheme, diferite proiecte de construcţii şi aspecte detaliate ale luminii refractate – Alvin începu să caşte. Nu fusese niciodată interesat de amănuntele practice ale muncii lui Jeremy, aşa că, în final, îl convinse pe Jeremy să-l ducă cu maşina peste podul de la fabrica de hârtie ca să poată observa locul chiar el. Petrecură câteva minute uitându-se prin curte, uitându-se la cheresteaua care era încărcată pe platforme şi, pe drumul de întoarcere, Jeremy îi arătă unde vor filma mai târziu. De acolo, merseră spre cimitir ca Alvin să poată filma şi câteva cadre în timpul zilei.

Alvin aşeza camera în diferite locuri în timp ce Jeremy se plimba de unul singur în liniştea cimitirului, care îl forţa să revină la Lexie şi la grijile din cauza ei. Îşi aminti de noaptea lor şi se strădui din nou să înţeleagă ce o făcuse să se ridice din pat în puterea nopţii. În ciuda dezminţirilor ei, ştia că avea un sentiment de regret, poate chiar de remuşcare, în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar chiar şi aşa, gestul ei nu avea niciun înţeles pentru el.

Da, el pleca, dar îi spusese în repetate rânduri că vor găsi o cale ca relaţia lor să funcţioneze. Şi da, era adevărat că nu se cunoşteau foarte bine, dar având în vedere timpul scurt cât fuseseră împreună, el aflase suficient să îşi dea seama că o putea iubi de-a pururi. Nu aveau nevoie decât de o şansă.

„Dar Alvin, se gândea el, avusese dreptate.“ Oricât de mult ar fi fost preocupată de sănătatea lui Doris, comportamentul ei din dimineaţa aceea voia să spună că ea căutase o scuză ca să scape de el. Totuşi, nu era sigur dacă se comportase aşa pentru că îl iubea şi se gândea că ar fi mai uşor să se distanţeze de el în momentul acela sau pentru că nu-l iubea şi nu dorea realmente să-şi petreacă

mai mult timp cu el.

Noaptea trecută fusese sigur că şi ea simţise la fel. Dar în momentul acela…

Şi-ar fi dorit să-şi fi petrecut după-amiaza împreună. Dorea să-i asculte frământările şi să o aline; dorea să o ţină în braţe, să o sărute şi să o convingă că va găsi o cale ca relaţia lor să meargă, indiferent cât de dificil ar putea fi. Dorea să o facă să-i asculte cuvintele: că nu-şi putea imagina o viaţă fără ea, că sentimentele lui pentru ea erau adevărate. Dar cel mai mult, dorea să se asigure că ea avea aceleaşi sentimente pentru el.

În depărtare, Alvin târa camera cu trepiedul într-un alt loc, pierdut în lumea lui şi neatent la neliniştile lui Jeremy. Jeremy oftă înainte de a-şi da seama că ajunsese în acea parte a cimitirului unde Lexie dispăruse prima dată când o văzuse acolo.

Ezită o clipă, o bănuială înfiripându-se în mintea lui, apoi începu să cerceteze terenul, oprindu-se la fiecare pas. Avu nevoie doar de câteva minute până puse cap la cap ceea ce era atât de clar. Croindu-şi drum peste o movilă mică, se opri lângă o tufă de azalee sălbatică, privind la rădăcina ei. Rămurele şi ramuri înconjurau tufa, dar zona din faţă părea să fi fost atent îngrijită. Aşezându-se pe vine, îndreptă florile pe care ea probabil le adusese în geantă şi, brusc, înţelese de ce nici Doris, şi nici Lexie nu doreau ca oamenii să umble prin cimitir.

În lumina cenuşie, rămase privind la mormintele lui Claire şi James Darnell, întrebându-se de ce nu înţelesese mai devreme.

Pe drumul de întoarcere de la cimitir, Jeremy îl lăsă pe Alvin la Greenleaf pentru a trage un pui de somn, iar el se întoarse la bibliotecă repetând în minte ceea ce dorea să-i spună lui Lexie.

Observă că biblioteca era mai aglomerată decât de obicei, cel puţin pe dinafară. Lumea se învârtea pe trotuare în grupuri de doi sau trei, arătând spre partea superioară a

clădirii şi privind arhitectura de parcă o luaseră înaintea Turului Caselor Istorice. Mai toţi păreau să aibă aceeaşi broşură pe care Doris i-o trimisese lui Jeremy şi citeau cu voce tare din legendele ilustraţiilor care evidenţiau caracteristicile unice ale edificiului.

În interior, personalul părea să se pregătească. Câţiva voluntari măturau şi ştergeau praful, alţi doi aduceau mai multe lămpi Tiffany, şi Jeremy bănui că imediat ce începea turul oficial, lămpile de deasupra aveau să fie stinse pentru a oferi bibliotecii o înfăţişare cât mai misterioasă.

Jeremy merse pe lângă camera copiilor observând că arăta mult mai puţin dezordonată decât fusese zilele trecute şi continuă să urce pe scări. Uşa de la biroul lui Lexie era deschisă şi înainte de a intra, se opri o clipă să se liniştească. Lexie stătea aplecată lângă masa de scris care fusese eliberată cu grijă. Ca toţi ceilalţi din bibliotecă, făcea tot ce era posibil pentru a pune totul în ordine, stivuind nenumărate teancuri sub birou.

— Bună, zise el.

Lexie îşi ridică privirea.

— O, bună, zise ea, ridicându-se. Îşi netezi bluza. Cred că m-ai prins tocmai când încercam să fac biroul să arate prezentabil.

— Te aşteaptă într-adevăr un weekend important.

— Da, bănuiesc că ar fi trebuit să am grijă de toate astea mai devreme, zise ea făcând semn cu mâna prin încăpere, dar cred că am amânat până în ultima clipă.

Ea zâmbi, frumoasă chiar şi în uşoara ei neorânduială.

— Ni se întâmplă celor mai buni dintre noi, zise el.

— Da, mă rog, mie de obicei nu. În loc să se îndrepte spre el, întinse mâna după alt teanc şi pe urmă îşi băgă capul sub birou.

— Ce face Doris? se interesă el.

— Bine, zise ea vorbind de sub birou. Aşa cum a zis Rachel, e doar puţin indispusă, dar mâine va fi pe picioare. Lexie apăru din nou întinzând mâna după alt teanc de hârtii. Dacă vei avea ocazia, ai putea să treci pe la ea

înainte de a pleca. Sunt sigură că ar aprecia gestul.

Pentru o clipă, Jeremy se uită la ea, dar când înţelese aluzia, făcu un pas în direcţia ei. Pe când se apropia, Lexie se deplasă în jurul biroului purtându-se ca şi cum nu l-ar fi observat, dar asigurându-se că biroul rămânea între ei.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Ea mută dintr-un loc în altul câteva obiecte de pe birou.

— Sunt pur şi simplu ocupată, răspunse ea.

— Am vrut să spun, ce se întâmplă cu noi? zise el.

— Nimic, îi răspunse ea. Vocea îi era neutră de parcă discuta despre vreme.

— Nici măcar nu te uiţi la mine, o acuză el.

După asta, ea îşi ridică ochii, în sfârşit, întâlnindu-i privirea pentru prima oară de când el intrase în birou. Îi simţea ostilitatea, cu toate că nu era sigur dacă era furioasă din cauza lui sau din cauza ei.

— Nu ştiu ce vrei să spun. Ţi-am explicat deja că am multă treabă. Fie că mă crezi sau nu, sunt cam grăbită.

Jeremy făcu ochii mari fără să se mişte, simţind deodată că ea căuta un pretext ca să stârnească o discuţie aprinsă.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc. Lexie strecură alt teanc sub birou. Cum se mai simte Alvin? întrebă ea de dedesubt.

Jeremy îşi scărpină ceafa.

— Nu mai e furios, dacă asta ai întrebat.

— Bine, zise ea. V-aţi terminat amândoi treaba?

— În mare parte, zise el.

Ea apăru din nou, încercând să pară grăbită.

— Am scos din nou jurnalele pentru tine. Sunt pe biroul din camera cărţilor rare.

Jeremy schiţă un zâmbet slab.

— Mulţumesc, zise el.

— Şi dacă îţi vine în minte ceva de care s-ar putea să ai nevoie înainte de a pleca, adăugă ea, voi fi aici pentru cel puţin încă o oră. Turul începe la şapte, aşa că ar trebui să încerci să ieşi de aici nu mai târziu de şase şi jumătate, pentru că atunci vom stinge luminile de sus.

— Credeam că încăperea cărţilor rare se închide la cinci.

— Pentru că vei pleca mâine, m-am gândit că aş putea să o las mai moale cu regulile de data asta.

— Şi pentru că suntem prieteni, nu?

— Bineînţeles, zise ea. Zâmbi în mod automat. Şi pentru că suntem prieteni.

Jeremy părăsi biroul şi porni spre camera cărţilor rare, reluând în minte conversaţia şi străduindu-se să o înţeleagă. Întâlnirea lor nu se desfăşurase aşa cum sperase. În ciuda ironiei din comentariul ei final, el spera că ea îl va urma, dar, dintr-un anumit motiv, ştia că nu va fi aşa. După-amiaza care îi despărţise nu-i ajutase deloc să îndrepte lucrurile; la drept vorbind, situaţia se înrăutăţise. Dacă mai înainte păruse oarecum distantă, în momentul de faţă ajunsese să-l privească de parcă ar fi fost radioactiv.

Oricât l-ar fi deranjat comportamentul ei, pe de altă parte ştia că era de înţeles. Poate că ea n-ar fi trebuit să fie chiar aşa de… rece, dar totul se rezuma la faptul că el locuia în New York, iar ea, aici. Ieri, la căsuţa de pe plajă, fusese uşor să se amăgească în credinţa că lucrurile se desfăşurau bine între ei ca prin farmec. Şi crezuse. Aşa era situaţia. Când oamenilor le pasă, găsesc mereu o cale ca relaţia dintre ei să funcţioneze.

Îşi dădea seama că anticipa evenimentele, dar aşa făcea mereu când se confrunta cu o problemă. Căuta soluţii, făcea presupuneri, încerca să analizeze scenarii pe termen lung ca să evalueze cu grijă posibilele rezultate. Şi, socotea el, asta aştepta şi din partea ei.

Nu se aşteptase să fie tratat ca un paria. Sau ca ea să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei. Sau să se poarte ca şi cum noaptea trecută ar fi fost o greşeală.

Când se aşeză, aruncă o privire spre grămada de jurnale de pe birou. Începu să le separe pe cele pe care deja le răsfoise de cele pe care nu le citise, lăsând patru de studiat. Până în acel moment, niciunul din celelalte şapte nu fuseseră prea utile – două pomeniseră de funeraliile de

familie care aveau loc la Cedar Creek – aşa că întinse mâna după unul pe care nu-l studiase. În loc să citească prima însemnare, se lăsă pe spătarul scaunului şi răsfoi pasaje la întâmplare, încercând să stabilească dacă autoarea jurnalului scrisese despre ea sau despre oraşul în care trăise. Jurnalul era scris începând din 1912 până în 1915 de o adolescentă pe care o chema Anne Dempsey şi, în mare parte, era o relatare personală a întâmplărilor de zi cu zi din viaţa ei în decursul acelei perioade. Pe cine plăcea, ce mânca, gândurile ei despre părinţi şi prieteni şi faptul că nimeni nu părea să o înţeleagă. Dacă exista ceva remarcabil în privinţa lui Anne, era faptul că angoasa şi neliniştile ei erau similare cu ale tinerilor din ziua de azi. Deşi interesant, Jeremy îl puse deoparte împreună cu celelalte pe care le răsfoise.

Următoarele două jurnale pe care le studie – amândouă scrise în perioada anilor 1920 – erau în mare măsură tot relatări personale. Un pescar scria despre flux şi reflux şi despre capturi cu amănunte fără importanţă; al doilea, scris de o învăţătoare guralivă pe nume Glenara, descria relaţia acesteia cu un tânăr doctor străin pe o perioadă de opt luni, precum şi gândurile ei despre elevii de la şcoală şi despre oamenii din oraş pe care îi ştia. Pe lângă acestea, existau două note care aveau legătură cu evenimentele sociale ale oraşului, ceea ce părea să se limiteze în mare măsură la urmărirea bărcilor cu pânze pe râul Pamlico, mersul la biserică, partidele de bridge şi plimbarea pe Main Street de duminica după-amiaza. Nu găsi nicio menţiune referitoare la Cedar Creek.

Se aştepta ca ultimul jurnal să fie tot o pierdere de timp, dar recunoscând că se săturase însemna să plece şi nu se vedea părăsind biblioteca fără să încerce să discute cu Lexie din nou, măcar să păstreze legătura. Ieri ar fi putut să se plimbe şi să spună primul lucru care îi venea în minte, dar recenta turnură a relaţiei lor combinată cu starea ei în mod evident agitată îl punea în imposibilitatea de a şti ce să spună sau cum să se poarte.

Ar trebui să fie distant? Ar trebui să încerce să vorbească cu Lexie chiar dacă ştia că ea dorea morţiş să se certe? Sau ar trebui să pretindă că nici măcar nu observase atitudinea ei şi să presupună că ea era încă interesată să vadă ce sunt de fapt luminile misterioase? Ar trebui să o invite la cină? Sau, pur şi simplu, să o ia în braţe?

Asta era problema cu relaţiile când emoţiile începeau să tulbure apele. Era ca şi cum Lexie ar fi sperat ca el să facă sau să spună lucrul potrivit exact la momentul potrivit, indiferent care era acela. Şi asta nu era corect.

Da, o iubea. Şi el era preocupat de viitorul lor. Dar pe când *el* dorea să încerce să înţeleagă situaţia, *ea* se comporta ca şi cum ar fi fost dispusă să se recunoască deja învinsă. Se gândi din nou la conversaţia lor.

„Dacă vei avea ocazia, ai putea trece pe la ea înainte de apleca…“

Nu „dacă vom avea ocazia“. Dacă *vei…*

Şi cum rămânea cu ultima ei replică? „Bineînţeles, spusese ea, pentru că suntem prieteni.“ Când o auzise, nu reuşise decât să-şi muşte limba. „Prieteni?“ ar fi trebuit el să spună. „După noaptea trecută, tot ce poţi spune e că suntem prieteni? Doar atât însemn eu pentru tine?“

Nu aşa se discuta cu cineva de care îţi păsa. Nu aşa tratai o persoană pe care sperai să o revezi şi, cu cât se gândea mai mult la toate astea, cu atât mai mult dorea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. „Te retragi? *Şi eu pot face asta.* Vrei să te cerţi? *Iată-mă.“* El nu făcuse nimic rău, în definitiv. Ceea ce se întâmplase cu o noapte mai înainte îi privea pe amândoi în aceeaşi măsură. El încercase să-i spună cum se simţea; ea nu păruse dispusă să asculte. El promisese că o să încerce să facă lucrurile să meargă; ea nu fusese entuziasmată de idee. Şi la urma urmei, ea îl condusese în dormitor, nu invers.

Se uită pe fereastră ţinându-şi buzele strâns lipite. „Nu, se gândea el, nu o să-i mai fac jocul. Dacă ea doreşte să-mi vorbească, bine. Dar dacă nu… atunci, aşa a fost să fie, şi nu pot să fac chiar nimic în privinţa asta.“ Nu avea de gând

să se întoarcă în genunchi să se roage de ea, aşa că dacă ceva avea să se mai întâmple, asta depindea numai de ea. Ştia unde îl găsea. Hotărâse să plece de la bibliotecă îndată ce va termina şi să se întoarcă la Greenleaf. Poate că astfel i-ar fi dat ocazia să-şi dea seama ce dorea cu adevărat, dându-i de înţeles că el nu era pregătit să stea prin preajmă şi să fie tratat urât.

Îndată ce Jeremy plecă, Lexie se dojeni, dorind să se fi descurcat mai bine. Îşi imaginase că petrecându-şi timpul cu Doris şi-ar da seama cum stau lucrurile, dar nu făcuse decât să amâne inevitabilul. După aceea, Jeremy îşi făcuse apariţia graţios, purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum nimic nu se va schimba începând cu a doua zi. Ca şi cum n-ar pleca.

Da, ea ştiuse că el avea să revină, că va uita de ea exact ca domnul Renaştere, dar basmul pe care îl începuse cu o noapte mai înainte continua să-i stăruie în minte, alimentând fantezii în care oamenii trăiau fericiţi până la adânci bătrâneţe. Dacă o găsise la căsuţa de pe plajă, dacă avusese suficient curaj să-i spună lucrurile pe care i le spusese, nu putea găsi la fel de bine un motiv să rămână?

În adâncul sufletului, ştia că el nutrea speranţa că ea va veni cu el la New York, dar nu putea înţelege de ce. Nu înţelesese că ei nu-i păsa deloc de bani sau de renume? Sau de cumpărături sau de mersul la spectacole, sau de posibilitatea de a cumpăra mâncare thailandeză în toiul nopţii? Viaţa nu însemna lucrurile astea. Viaţa însemna să-şi petreacă timpul alături, să aibă timp să se plimbe împreună mână în mână, să discute liniştiţi în timp ce soarele asfinţea. Nu era fascinant, dar era, în multe privinţe, maximum pe care viaţa îl avea de oferit. Nu aşa spunea o vorbă veche? Cine, pe patul morţii, a spus vreodată că ar fi dorit să fi muncit mai mult? Sau să fi petrecut mai puţin timp bucurându-se de o după-amiază liniştită? Sau să fi petrecut mai puţin timp cu familia?

Ea nu era atât de naivă încât să conteste capacitatea

culturii moderne de a avea propria putere de atracţie. Să fii celebru, bogat şi frumos şi să mergi la petreceri exclusiviste: *numai atunci vei fi fericit.* Erau, după părerea ei, o grămadă de aiureli, strigătul disperatului. Dacă n-ar fi fost, de ce aşa de mulţi oameni bogaţi, celebri şi frumoşi se drogau? De ce nu puteau rămâne uniţi într-o căsătorie? De ce erau mereu arestaţi? De ce păreau aşa de nefericiţi când nu mai erau în centrul atenţiei?

Jeremy, bănuia ea, era sedus de lumea aceea specială, oricât de mult ar fi negat. Aceasta fusese prima ei impresie despre el atunci când se cunoscuseră şi îşi propusese precaută să nu se implice din punct de vedere emoţional. Cu toate acestea, regreta modul în care se comportase puţin mai înainte. Nu fusese pregătită să îl înfrunte când îşi făcuse apariţia în biroul ei, bănuind că ar fi trebuit doar să fi spus toate astea în loc să se ascundă după birou şi să nege că ceva ar fi fost în neordine.

Da, ar fi trebuit să se descurce mai bine. Indiferent de diferenţele dintre ei, Jeremy merita măcar atât.

„Prieteni, continua el să se gândească. Pentru că suntem prieteni.“

Modul în care Lexie rostise cuvintele încă îl mai chinuia şi, lovind absent cu stiloul pe caietul de însemnări, clătina din cap. Trebuia să termine cu jurnalele. Rotindu-şi umerii pentru a scăpa de încordare, întinse mâna după ultimul jurnal şi împinse scaunul mai în faţă. După ce îl deschise, dură doar câteva secunde să îşi dea seama că jurnalul acela era altfel decât toate celelalte.

În locul pasajelor personale, scurte, jurnalul era o colecţie de eseuri datate, cu titluri, scrise în perioada cuprinsă între 1955 şi 1962. Primul se ocupa de construirea Bisericii Episcopale St. Richard în 1859 şi – în timp ce locul era excavat – de descoperirea a ceea ce părea să fie o aşezare antică indiană Lumbee. Eseul avea trei pagini şi era urmat de un altul despre soarta tăbăcăriei McTauten construite pe malurile din Boone Creek în 1794. Al treilea eseu, care îl

făcu pe Jeremy să ridice din sprânceană, prezenta părerea autorului cu privire la ceea ce se întâmplase de fapt cu acei colonişti de pe Insula Roanoke în 1587.

Jeremy, amintindu-şi vag că unul dintre jurnale aparţinea unui cronicar amator, începu să răsfoiască paginile mai repede... parcurgând în grabă titlurile, uitându-se prin articole pentru a găsi ceva clar... dând paginile repede... aruncând câte o privire... oprindu-se brusc când realiză că dăduse peste ceva şi, răsfoind paginile înapoi, numai că nu încremeni când îşi dădu seama că ceea ce văzuse...

Se lăsă pe spătarul scaunului clipind în timp ce îşi trecea degetele peste pagină.

REZOLVAREA MISTERULUI LUMINILOR
DIN CIMITIRUL CEDAR CREEK

În decursul anilor, câţiva locuitori din oraşul nostru au pretins că în cimitirul Cedar Creek sunt prezente fantome şi, în urmă cu trei ani, a fost publicat un articol referitor la fenomen în *Journal of the South.* Cu toate că nu s-a oferit nicio soluţie, după ce am condus propria investigaţie, cred că am rezolvat enigma motivului pentru care luminile par să apară în anumite momente şi nu în altele.

Vreau să afirm hotărât că nu există fantome. Luminile provin în realitate de la fabrica de hârtie Henrickson şi sunt influenţate de trenul care traversează podul, de aşezarea dealului Riker, precum şi de fazele lunii.

În timp ce Jeremy continuase să citească se trezise că îşi ţinea respiraţia. Cu toate că autorul nu încercase să explice de ce se scufunda cimitirul, fără care luminile nu puteau probabil să fie vizibile deloc, concluzia acestuia era de altfel, în esenţă, similară cu concluzia lui.

Autorul, oricine ar fi fost, o stabilise aproape cu patruzeci de ani în urmă.

Patruzeci de ani...

Făcu un semn la pagină cu o bucată de hârtie şi dădu paginile până la coperta din faţă, căutând numele autorului în timp ce îi revenea în minte prima conversaţie pe care o avusese cu primarul. Şi, cu asta, simţi cum bănuielile sale se adunau precum piesele dintr-un puzzle.

Owen Gherkin.

Jurnalul fusese scris de tatăl primarului. Cel care, potrivit primarului Gherkin, „ştia tot ceea ce trebuia ştiut despre locul acesta“. Cel care înţelesese cauza luminilor. Cel care, fără doar şi poate, îi povestise fiului său. Cel care ştiuse că nu fusese niciodată nimic supranatural în privinţa luminilor, dar pretinsese cu totul altceva. Ceea ce însemna că primarul Gherkin minţise tot timpul în speranţa că, folosindu-se de Jeremy, va face o groază de bani de pe urma vizitatorilor creduli.

Şi Lexie...

Bibliotecara. Femeia care lăsase să se înţeleagă că el putea găsi răspunsul căutând prin jurnale. Ceea ce însemna că citise relatarea lui Owen Gherkin. Ceea ce însemna că şi ea minţise preferând să se amuze împreună cu primarul.

Se întrebă câţi alţii din oraş cunoşteau răspunsul. „Doris? Poate că da.“ „Nu“, se răzgândi el repede. Doris *trebuia* să fi ştiut. În prima lor conversaţie, se pronunţase de-a dreptul şi răspicat şi spusese ceea ce nu erau luminile. Dar, ca şi primarul şi Lexie, Doris nu spusese ce erau în realitate, chiar dacă probabil şi ea ştia.

Şi asta însemna că... toată treaba fusese o farsă tot timpul. Scrisoarea. Investigaţia. Reuniunea. Farsa totuşi îl lua prin surprindere.

Şi chiar acum Lexie se retrăgea, dar nu înainte de a-i spune povestea aceea cu Doris care o dusese în cimitir să vadă spiritele părinţilor ei. Şi povestea aceea siropoasă despre dorinţa părinţilor ei de a-l cunoaşte.

Coincidenţă? Sau ceva planificat de la început? Şi acum modul în care ea se purta...

Ca şi cum ar fi dorit ca el să plece. Ca şi cum n-ar fi simţit

nimic pentru el. Ca şi cum ar fi ştiut ce se va întâmpla…

Fusese totul planificat? Şi dacă da, de ce?

Jeremy apucă la repezeală jurnalul şi se îndreptă spre biroul lui Lexie, hotărât să obţină nişte răspunsuri. Aproape nici nu observase că trântise uşa la ieşire şi nici feţele voluntarilor întoarse să-l urmărească. Uşa de la biroul lui Lexie era întredeschisă, aşa că o deschise mai larg şi intră.

Grămezile fuseseră ascunse, iar Lexie ţinea acum în mână o cutie cu cremă de lustruit mobila şi ştergea suprafaţa biroului cu o cârpă făcând lemnul să strălucească. Când Jeremy ridică jurnalul, ea se uită în sus.

— O, bună, zise ea ridicându-şi privirile. Se forţă să zâmbească. Sunt aproape gata aici.

Jeremy o privi fix.

— Poţi să termini cu teatrul, declară el.

Chiar şi din partea cealaltă a încăperii, ea îi simţi furia şi, automat, îşi trase o şuviţă de păr după ureche.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre ăsta, zise el ridicând sus jurnalul. L-ai citit, nu-i aşa?

— Da, zise ea pur şi simplu recunoscând jurnalul lui Owen Gherkin. L-am citit.

— Ştiai că e un pasaj care vorbeşte despre luminile din Cedar Creek?

— Da, zise ea din nou.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ţi-am spus, zise ea. Ţi-am spus despre jurnale atunci când ai venit prima oară la bibliotecă. Şi dacă îmi amintesc bine, ţi-am zis că e posibil să găseşti răspunsul pe care îl căutai, îţi aminteşti?

— Nu te juca, zise Jeremy cu ochii întredeschişi. Ştiai ce căutam.

— Şi ai găsit, contracara ea, ridicând vocea. Nu văd care e problema.

— Problema e că mi-am pierdut timpul. Răspunsul a fost în jurnalul ăsta tot timpul. Nu e niciun mister. Nu a fost niciodată. Şi tu ai luat parte la această mică şaradă tot

timpul.

— Care şaradă?

— Nu te deranja încercând să negi, zise el oprind-o brusc. Ridică jurnalul. Am dovada chiar aici, uiţi? M-ai minţit. M-ai minţit drept în faţă.

Lexie îl privi uluită simţind focul furiei lui, dar şi furia care se năştea în ea ca răspuns.

— Asta e motivul pentru care ai venit în biroul meu? Să începi să mă asaltezi cu acuzaţii?

— Ai ştiut! strigă el.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Nu, zise ea. N-am ştiut.

— Dar l-ai citit!

— Şi ce? izbucni ea. Am citit articolul şi în ziar. Şi am citit articole scrise şi de alte persoane. Cum naiba era să ştiu că Owen Gherkin avea dreptate? Din punctul meu de vedere, el făcea presupuneri aşa cum făceau şi ceilalţi. Şi asta admiţând că îmi păsa cu adevărat de subiect. Chiar crezi că m-am gândit vreodată mai mult de un minut la el până când n-ai venit tu aici? Nu-mi pasă! Nu m-a interesat niciodată! Tu eşti cel care ai venit aici să investigheze. Şi dacă ai fi citit jurnalele acum două zile, nici tu n-ai mai fi fost sigur. Amândoi ştim că ai fi făcut propria investigaţie, oricum.

— Nu asta e problema, zise el respingând probabilitatea că ea avea dreptate. Problema e că toată situaţia a fost o înşelătorie. Turul, fantomele, legenda – sunt o păcăleală, limpede ca lumina zilei.

— Despre ce vorbeşti? Turul se referă la casele istorice şi da, s-a adăugat şi cimitirul. Să o facă lată. Totul e un weekend minunat la mijlocul unui sezon plictisitor. Nimeni nu e păcălit, nimeni nu e jignit. Şi, te rog, chiar îţi imaginezi că cei mai mulţi oameni cred într-adevăr că sunt fantome? Majoritatea preferă să spună că sunt, pentru a se amuza.

— Doris a ştiut? insistă el, întrerupând-o din nou.

— Despre jurnalul lui Owen Gherkin? Ea clătină din cap furioasă că refuza să o asculte. De unde să ştie?

— Vezi, zise el ridicându-şi degetul ca un profesor care accentuează ceva important în faţa unui elev. Asta-i partea pe care nu o înţeleg. Dacă nu ai dorit ca, într-adevăr, cimitirul să facă parte din tur şi nici Doris nu a dorit asta, atunci de ce nu te-ai dus la ziar să spui adevărul? De ce ai vrut să mă implici în jocul vostru urât?

— N-am vrut să te implic. Şi nu e un joc. Este un weekend inofensiv, iar tu îl exagerezi întrecând orice măsură.

— Nu eu am exagerat întrecând orice măsură. Tu şi primarul aţi făcut asta.

— Care va să zică eu sunt unul dintre ticăloşi acum?

Când Jeremy nu mai spuse nimic, privirea ei deveni şi mai pătrunzătoare.

— Atunci de ce ţi-am dat jurnalul, în primul rând? De ce nu l-am ascuns de tine?

— Nu ştiu. Poate că are o legătură cu însemnările din caietul lui Doris. Voi două faceţi presiuni asupra mea din momentul în care am ajuns aici. Poate că vă imaginaţi că n-aş fi venit, aşa că aţi inventat toată treaba asta.

— Poţi măcar să-ţi dai seama cât de ridicol sună? Ea se sprijini de birou, îmbujorată.

— Încerc doar să înţeleg de ce am fost adus aici în primul rând.

Ea îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi încercat să-l oprească.

— Nu vreau să aud asta.

— Pun pariu că nu vrei.

— Pleacă, zise ea băgând cutia cu cremă de lustruit mobila într-un sertar al biroului. Nu eşti de aici şi nu mai vreau să discut cu tine. Întoarce-te de unde ai venit.

El îşi încrucişă braţele.

— Cel puţin, ai recunoscut în sfârşit ceea ce ai gândit toată ziua.

— O, acum eşti cititor de gânduri?

— Nu. Dar nu trebuie să citesc gândurile ca să înţeleg de ce te-ai comportat şi te comporţi aşa.

— Păi, atunci, dă-mi voie să-ţi citesc şi eu gândurile,

bine? rosti ea printre dinţi, sătulă de atitudinea lui superioară şi sătulă de el. Dă-mi voie să-ţi spun ce văd, bine? Îşi dădea seama că vorbea suficient de tare ca toată biblioteca să audă, dar nu-i păsa. Văd o persoană foarte pricepută să spună lucrurile cuvenite, dar când se îngroaşă gluma, nimic din ceea ce spune nu mai are valoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea se mişcă brusc prin cameră, simţindu-şi toţi muşchii din corp înţepeniţi din cauza furiei.

— Ce? Nu-ţi trece prin minte că ştiu ceea ce simţi de fapt pentru oraşul nostru? Că nu e nimic altceva decât un popas pe şosea? Sau că, în adâncul sufletului tău, nu poţi înţelege motivul pentru care cineva locuieşte aici? Şi că, indiferent de ceea ce ai spus seara trecută, ideea că ai putea locui aici ţi se pare ridicolă?

— N-am spus asta.

— Nu ai fost obligat! strigă ea neputând suporta modul încrezut în care el vorbise. Asta-i problema. Când vorbeam despre sacrificiu, mi-am dat seama foarte bine că îţi imaginai că eu ar trebui să fiu cea care ar trebui să se dezrădăcineze. Că eu ar trebui să-mi părăsesc familia, prietenii şi casa pentru că New Yorkul e cu mult mai grozav. Că eu ar trebui să fiu soţia cea bună care îşi urmează bărbatul oriunde crede el de cuviinţă. Gândul că tu ar trebui să fii cel care să o facă nu ţi-a trecut nici măcar prin minte.

— Exagerezi.

— Serios? În ce privinţă? Că te aşteptai ca eu să fiu cea care trebuie să se mute? Sau aveai de gând să faci rost de un ghid de proprietăţi imobiliare la plecarea din oraş, mâine? Ascultă, dă-mi voie să simplific situaţia pentru tine, zise ea întinzând mâna după telefon. Doamna Reynolds are biroul de partea cealaltă a străzii şi sunt convinsă că ar fi încântată să te plimbe prin câteva case astă-seară dacă eşti doritor să cumperi ceva. Sau stai, ce-ar fi să cumperi casa aceea frumoasă în stil georgian pe care ţi-am arătat-o când eram pe dealul Riker? Chiar dacă e casa visurilor mele, aş fi cât se poate de fericită să te las să o cumperi.

Jeremy se uita la ea, incapabil să-i respingă acuzaţiile.

— Nu spui nimic? dori ea să afle, trântind receptorul. Ţi-ai înghiţit limba? Atunci spune-mi altceva. Ce ai vrut exact să spui când ai afirmat că vom găsi o cale ca să reuşim? Ţi-ai închipuit că eram interesată să te aştept să vii în vizită când şi când pentru o tăvăleală rapidă în pat fără să mă gândesc la un viitor împreună? Sau te gândeai să foloseşti vizitele ca să mă convingi cât de lipsite de temei sunt punctele mele de vedere, de vreme ce tu consideri că îmi irosesc viaţa aici şi aş fi cu mult mai fericită ţinându-mă scai de tine?

Mânia şi durerea din vocea ei erau foarte evidente, la fel şi mesajul din spatele spuselor ei. Mult timp, amândoi tăcură.

— De ce n-ai spus nimic din toate astea seara trecută? întrebă el cu vocea mult mai scăzută.

— Am încercat, zise ea. Dar nu ai vrut să mă asculţi.

— Atunci de ce...?

Nu finaliză întrebarea lăsând să se înţeleagă clar ce urmărea.

— Nu ştiu, zise ea uitându-se într-o parte. Eşti un tip drăguţ şi am petrecut împreună două zile minunate. Poate că am avut, pur şi simplu, chef.

El o privi fix.

— Doar atât a însemnat pentru tine? întrebă el.

— Nu, recunoscu ea, observând suferinţa din expresia lui. Nu şi seara trecută. Dar asta nu schimbă faptul că s-a terminat, nu-i aşa?

— Aşadar te retragi?

— Nu, zise ea. Spre disperarea ei, simţea cum ochii începeau să i se umple de lacrimi. Nu pune asta pe seama mea. Tu eşti cel care pleacă. Tu ai intrat în lumea mea. Nu a fost invers. Eu eram mulţumită până când ai sosit tu. Poate nu perfect mulţumită, poate puţin singură, dar mulţumită. Îmi place viaţa mea de aici. Îmi place să fiu în stare să văd ce face Doris în cazul în care nu are o zi bună. Îmi place să citesc copiilor la ora de poveşti. Şi chiar îmi

place micul nostru Tur al Caselor Istorice, chiar dacă tu ai de gând să-l transformi în ceva urât ca să poţi face o impresie grozavă la televiziune.

Rămaseră unul în faţa celuilalt încremeniţi şi, în final, fără cuvinte. Amândoi se simţeau epuizaţi de toate vorbele pe care şi le aruncaseră în faţă.

— Nu fi aşa, zise el în sfârşit.

— Aşa cum? Cineva care spune adevărul?

În loc să aştepte ca el să-i răspundă, Lexie întinse mâna după jachetă şi geantă. Aruncându-le sub braţ, se îndreptă spre uşă. Când Jeremy se dădu la o parte să o lase să treacă, se atinse uşor de el fără să spună nimic. Se afla la câţiva paşi depărtare de birou când Jeremy, în sfârşit, îşi făcu curaj să-i vorbească din nou.

— Unde mergi?

Lexie mai făcu un pas înainte de a se opri. Cu un oftat, se întoarse.

— Merg acasă, zise ea. Îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi îşi îndreptă spatele. Întocmai cum vei face şi tu.

OPTSPREZECE

În seara aceea, mai târziu, Alvin şi Jeremy aranjară camerele lângă promenada de scânduri de pe malul râului Pamlico. În depărtare, acorduri de muzică se auzeau dinspre hambarul de tutun al lui Meyer, în timp ce dansul începea. Restul magazinelor din centrul oraşului se închiseseră; chiar şi Lookilu fusese abandonat. Înfofoliţi în jachete, cei doi păreau să fie singuri.

— Şi după aceea? întrebă Alvin.

— Asta-i tot, zise Jeremy. Ea a plecat.

— Nu te-ai dus după ea?

— Ea nu dorea, zise el.

— De unde ştii?

Jeremy se frecă la ochi, rememorând cearta pentru a nu ştiu câta oară. Ultimele ore trecuseră într-o stare de zăpăceală. Îşi amintea vag cum se întorsese spre camera cărţilor rare înainte de a pune teancul de jurnale pe raft şi cum încuiase uşa în urma lui. Pe drumul de întoarcere, medita asupra celor spuse de ea în timp ce sentimentele sale de furie şi de trădare se amestecau cu cele de tristeţe şi regret, îşi petrecuse următoarele patru ore stând culcat pe patul de la Greenleaf, străduindu-se să înţeleagă cum ar fi putut să procedeze mai bine. N-ar fi trebuit să năvălească atunci ca o furtună în biroul ei. Fusese oare chiar aşa de furios din cauza jurnalului? Îl înfuriase aşa de mult gândul că fusese păcălit? Sau, pur şi simplu, era supărat pe Lexie şi, ca şi ea, căutase un pretext ca să înceapă o ceartă?

Nu era sigur şi nici Alvin nu avusese vreun răspuns după ce îi relatase evenimentele zilei. Jeremy nu ştia decât că se simţea foarte obosit şi, în ciuda faptului că trebuia să filmeze, se lupta cu dorinţa de a se duce acasă la Lexie să vadă dacă putea repara lucrurile. Presupunând că ea se afla acolo. Din câte ştia, ea era la dans cu toţi ceilalţi.

Jeremy oftă, revenind cu gândul la ultima lor scenă din bibliotecă.

— Am înţeles din modul în care mă privea, zise el.

— Deci s-a terminat?

— Da, admise Jeremy, s-a terminat.

Pe întuneric, Alvin clătină din cap şi se întoarse într-o parte. Modul în care prietenul său devenise atât de ataşat de o persoană într-un timp atât de scurt îl depăşea. Ea nu fusese deloc atât de fermecătoare, aşa că nu se potrivea imaginii ospitaliere pe care el şi-o făcuse despre femeile din sud.

Dar, mă rog. Asta era o încercare, Alvin era sigur de acest lucru, aşa că n-avea nici cea mai mică îndoială că Jeremy o va depăşi îndată ce se va urca la bordul avionului care îi va duce spre casă.

Jeremy depăşea mereu orice situaţie de acest fel.

La serata dansantă, primarul Gherkin stătea singur la o masă din colţ, cu mâna la bărbie.

Sperase că Jeremy avea să treacă pe acolo, preferabil cu Lexie, dar, îndată ce sosise, auzise discuţia voluntarilor de la bibliotecă despre cearta lor. După câte spuneau ei, fusese o ceartă serioasă şi avusese legătură cu unul dintre jurnale şi cu un soi de înşelătorie.

Gândindu-se la cele auzite, îşi spuse că n-ar fi trebuit să doneze jurnalul tatălui său bibliotecii, dar pe atunci nu i se păruse atât de important, şi era un document cât se poate de precis despre istoria oraşului. Biblioteca era cea mai potrivită pentru această donaţie. Dar cine ar fi putut bănui ce se va întâmpla în următorii cincisprezece ani? Cine ştia că fabrica de textile va fi închisă sau mina abandonată? Cine ştia că sute de oameni se vor trezi fără locuri de muncă? Cine ştia că un mare număr de familii tinere vor pleca fără să mai revină niciodată? Cine ştia că oraşul va sfârşi prin a duce o bătălie de supravieţuire?

Poate că n-ar fi trebuit să adauge vizitarea cimitirului la tur. Poate că n-ar fi trebuit să facă publicitate fantomelor când ştia că erau doar lumini de la schimbul de noapte al fabricii de hârtie. Dar adevărul era că oraşul avea nevoie de ceva în care să-şi pună speranţele, de ceva care să-i convingă pe oameni să-l viziteze, de ceva care să-i determine să-şi petreacă două zile în oraş ca să poată cunoaşte cât de minunat era acel loc. Dacă destui oameni ar fi trecut pe acolo, puteau, în cele din urmă, să devină un loc favorit de retragere precum Oriental sau Washington, sau New Bern. Era, se gândea el, singura speranţă a oraşului. Pensionarii îşi doreau locuri primitoare unde să mănânce şi să se adune, locuri unde să facă cumpărături. Nu se va întâmpla imediat, dar era singurul plan pe care îl avea, aşa că trebuia să înceapă de undeva. Pentru că adăugase vizitarea cimitirului cu luminile sale misterioase, se vânduseră câteva sute de bilete în plus pentru tur, iar

prezenţa lui Jeremy le oferise ocazia ca vestea să se răspândească la nivel naţional.

Ah, îşi închipuise mereu că Jeremy era destul de deştept să înţeleagă situaţia singur. Partea asta nu-l deranja. Şi ce dacă Jeremy dezvăluia adevărul la televiziunea naţională? Sau chiar în editorialul său? Oamenii din toată ţara aveau să audă de Boone Creek şi unii ar putea să îl caute. Orice fel de publicitate era mai bună decât lipsa publicităţii. Dacă Jeremy nu folosea, bineînţeles, cuvântul „înşelătorie“.

Era un cuvânt care suna dezgustător şi nu era potrivit cu ceea ce se întâmpla. Bineînţeles, el ştia ce erau luminile, dar mai nimeni altcineva nu ştia, şi care era problema, totuşi? Lucrurile stăteau în felul următor: exista o legendă, existau luminile şi unii oameni credeau cu adevărat că erau fantome. Alţii considerau că toate astea făceau ca oraşul să pară diferit şi special. Lumea avea nevoie de ele mai mult ca oricând.

Jeremy Marsh cel cu amintiri dragi din oraş va înţelege situaţia. Jeremy Marsh cel fără astfel de amintiri s-ar putea să nu înţeleagă. Şi exact în clipa aceea, primarul Gherkin nu era prea sigur cu ce impresie avea să plece Jeremy mâine.

— Primarul arată cumva îngrijorat, nu crezi? remarcă Rodney.

Rachel se uită atentă, simţindu-se mai degrabă mândră că fuseseră împreună cea mai mare parte din seară. Chiar şi faptul că, uneori, Rodney arunca câte o privire spre uşă şi părea să cerceteze atent prin mulţime după Lexie, nu-i fura cu nimic din plăcere pentru simplu motiv că şi el părea fericit să fie împreună cu ea.

— Cam aşa. Dar el arată mereu aşa.

— Nu, zise Rodney, nu e la fel. Se gândeşte la ceva serios.

— Vrei să vorbeşti cu el?

Rodney reflectă. Ca şi primarul – ca toţi ceilalţi, se părea – auzise şi el de discuţia aprinsă de la bibliotecă, dar, spre

deosebire de ceilalţi, el socotea că stăpânea foarte bine situaţia. Era capabil să pună frânturi de conversaţie laolaltă, mai ales după ce observase expresia primarului, îşi dădu seama brusc că primarul era îngrijorat de modul în care Jeremy avea de gând să prezinte lumii micul lor mister.

Cât despre ceartă, el încercase să o avertizeze pe Lexie că asta avea să se întâmple. Era inevitabil. O considera pe Lexie aproape cea mai inflexibilă femeie pe care o cunoscuse, persoana care îşi apăra mereu punctul de vedere. Putea fi schimbătoare, aşa că Jeremy, în sfârşit, ajunsese să o cunoască. Cu toate că Rodney ar fi dorit ca ea să nu se mai chinuiască, se simţea uşurat să ştie că povestea se apropia de sfârşit.

— Nu, zise Rodney, nu prea am ce să-i spun. E nepotrivit acum.

Rachel se încruntă.

— Ce e nepotrivit?

— Nimic, zise el renunţând la subiect cu un zâmbet. Nu e important.

Rachel îl studie o clipă înainte de a ridica din umeri. Rămaseră împreună în timp ce o melodie se termina şi orchestra începea alta. În vreme ce mai multe persoane se îndreptau spre ringul de dans, Rachel începu să bată ritmul cu piciorul.

Rodney era foarte preocupat şi nu părea să observe dansatorii. Dorea să discute cu Lexie. În drum spre petrecere, trecuse cu maşina pe lângă casa ei şi văzuse luminile aprinse şi maşina pe alee. Mai devreme, primise şi un raport de la un alt ajutor de şerif care spunea că Orăşeanul şi prietenul său caraghios îşi puneau camerele pe promenada de scânduri. Ceea ce însemna că disputa încă nu se încheiase.

Dacă luminile de la Lexie ar mai fi aprinse după terminarea dansului, se gândea că ar putea să treacă pe la ea, la fel cum procedase în noaptea de după plecarea domnului Renaştere. Avea sentimentul că ea n-ar fi complet

surprinsă să-l vadă. Îşi imagină că probabil l-ar privi uimită o clipă înainte de a deschide uşa. Ar face o cafea decofeinizată şi, exact ca data trecută, el ar sta pe canapea şi ar asculta ore în şir, în timp ce ea s-ar dojeni că fusese atât de necugetată.

Se aprobă singur. O cunoştea mai bine decât se cunoştea pe sine însuşi.

Dar chiar şi aşa, încă nu era pregătit să facă asta. În primul rând, ea avea nevoie de ceva mai mult timp să fie singură ca să-şi poată pune gândurile în ordine. Şi el trebuia să recunoască faptul că se cam săturase să fie luat drept fratele mai mare şi nu era convins că avea dispoziţia necesară să o asculte. În definitiv, se simţea foarte bine şi, în clipa aceea, nu era nerăbdător să sfârşească seara cu o experienţă puţin plăcută.

În plus, orchestra nu era rea deloc. Era mult mai bună decât cea pe care o avuseseră anul trecut. Cu coada ochiului, o urmărea pe Rachel legănându-se în ritmul muzicii, încântat că îi căutase compania, exact cum se întâmplase serile trecute la petrecere. Ea fusese mereu bucuroasă să-i fie prin preajmă, dar lucrul ciudat era că, în ultima vreme, de fiecare dată când o vedea, îi părea chiar un pic mai drăguţă decât îşi amintea. Fără nicio îndoială, era doar imaginaţia lui, dar nu putea să nu constate că, în seara aceea, era deosebit de drăguţă.

Rachel îl observă că o urmărea şi zâmbi stingherită.

— Scuză-mă, zise ea. Îmi place melodia asta.

Rodney îşi drese glasul.

— Ai vrea să dansezi? întrebă el.

— Serios? rosti ea mirată.

— Nu sunt cine ştie ce dansator, totuşi…

— Mi-ar plăcea, îl întrerupse ea, întinzându-se după mâna lui.

Urmând-o pe ring, hotărî pe loc că se va gândi mai târziu ce va face cu Lexie.

Doris stătea în balansoarul din living, privind absentă în

direcţia ferestrei şi întrebându-se dacă Lexie avea să treacă pe la ea. Intuiţia îi spunea că nu, dar era unul dintre acele momente când ar fi dorit să se înşele. Ştia că Lexie era supărată – era mai puţin o premoniţie decât o interpretare a ceea ce era clar – şi totul avea legătură cu plecarea lui Jeremy.

În unele privinţe, Doris ar fi dorit să nu o fi împins pe Lexie spre el. Privind în urmă, în clipa aceea, îşi dădea seama că trebuia să se fi gândit că era posibil să se termine în felul acela, aşa că nu ştia de ce făcuse totul pentru a încuraja povestea lor. Pentru că Lexie era singură? Pentru că Lexie era împotmolită pe acelaşi făgaş de când se îndrăgostise de un tânăr din Chicago? Pentru că ea ajunsese să creadă că Lexie era înspăimântată de ideea de a se îndrăgosti din nou?

De ce n-ar fi putut să se bucure de compania lui Jeremy? De fapt, asta era tot ceea ce dorise ea să facă Lexie. Jeremy era inteligent şi încântător, iar Lexie trebuia să înţeleagă că nu toţi bărbaţii erau precum Avery sau precum tânărul din Chicago. Ce nume îi dăduse? Parcă domnul Renaştere? Încercă să-şi aducă aminte numele, dar ştia că nu asta era important. Importantă era Lexie, iar Doris îşi făcea griji din cauza ei.

Doris ştia că ea se va simţi bine până la urmă. Fără îndoială va accepta realitatea şi va găsi o cale să meargă mai departe. Cu timpul, se va convinge că fusese un lucru bun. Ştia că Lexie era o supravieţuitoare.

Doris oftă. Ştia că Jeremy se îndrăgostise. Dacă Lexie se îndrăgostise de el, el se îndrăgostise şi mai tare, dar Lexie învăţase arta de a-şi refuza relaţiile şi de a-şi trăi viaţa, prefăcându-se că ele nu existaseră.

„Bietul Jeremy, se gândea ea. Nu e drept pentru el.“

Sus, la cimitirul Cedar Creek, Lexie stătea în ceaţa tot mai deasă care învăluise locul unde fuseseră înmormântaţi părinţii ei. Ştia că Jeremy şi Alvin aveau să filmeze podul de cale ferată şi dealul Riker de pe promenada de scânduri,

ceea ce însemna că, în seara aceea, putea fi singură cu gândurile ei.

Nu intenţiona să stea mult, dar pentru un motiv oarecare, se simţise obligată să vină. După ce relaţiile cu Avery şi cea cu domnul Renaştere se sfârşiseră, făcuse acelaşi lucru. Când lumină numele gravate ale părinţilor ei, îşi dori ca ei să fi fost acolo să vorbească cu ea.

Ştia că le păstra o imagine romanţată, pe care o modifica în funcţie de starea ei sufletească. Uneori îi plăcea să şi-i imagineze glumeţi şi guralivi, alteori îi plăcea să creadă că erau nişte ascultători tăcuţi. În momentul acela, dorea să-i creadă înţelepţi şi puternici, ca pe nişte persoane care să-i dea genul acela de sfat care făcea ca totul să fie mai puţin confuz. Se săturase să tot aibă parte de greşeli în viaţa ei. Se gândea deznădăjduită că asta făcuse mereu şi, chiar în clipa aceea, ştia că, orice ar încerca, era pe punctul de a mai comite o greşeală.

*

Dincolo de râu, doar luminile de la fabrica de hârtie erau vizibile prin ceaţă, iar oraşul era pierdut într-un abur tulbure. Chiar dacă trenul trebuia să se apropie peste puţin timp – după orarul lui Jeremy –, Alvin făcea o verificare finală la camera care era orientată spre dealul Riker. Era o filmare care ridica probleme. Cea cu podul era simplă, dar pentru că dealul Riker era, în acelaşi timp, îndepărtat şi învăluit în ceaţă, Alvin nu era perfect convins că aparatura va funcţiona. Camera nu era proiectată să facă faţă cerinţelor de acolo. Cu toate că îşi adusese cele mai bune obiective şi film de sensibilitate mare, şi ar fi dorit ca Jeremy să fi menţionat şi detaliile înainte ca el să plece din New York.

În ultimele zile, Jeremy nu gândise limpede, aşa că Alvin bănuia că probabil uitase. În mod normal, într-o asemenea situaţie, Jeremy ar fi discutat şi ar fi glumit fără întrerupere, dar aşa cum se prezentau lucrurile, nu spusese mai nimic în

ultimele câteva ore. În locul unei filmări plăcute, ca de vacanţă, aşa cum îşi închipuise, ultimele ore începuseră să semene a obligaţie, mai ales din cauza frigului. Nu pentru treaba aia se angajase, dar mă rog... tocmai îşi ridicase banii şi îi trimisese decontul lui Nate.

Între timp, Jeremy stătea pe calea ferată cu braţele încrucişate, uitându-se la o masă de nori de la joasă altitudine.

— Ţi-am spus că Nate a sunat mai devreme? întrebă Alvin, încercând din nou să-i reţină atenţia prietenului său.

— Adevărat?

— M-a trezit din somn, zise Alvin, şi a început să ţipe la mine pentru că tu n-aveai celularul deschis.

În ciuda gândurilor care-l preocupau, Jeremy zâmbi.

— Am învăţat să-l evit cât mai mult posibil.

— Da, mă rog... îmi pare rău că nu mi-ai spus.

— Ce dorea?

— Acelaşi lucru. Să afle ultimele noutăţi. Dar fii atent la asta: a întrebat dacă ai putea să-i aduci o probă.

— O probă de ce?

— Mi-am închipuit că vorbea despre fantome. Dacă ai găsi nişte mâl sau ceva de genul ăsta. Se gândea că ai putea să-l arăţi producătorilor la întâlnirea de săptămâna viitoare.

— Mâl?

Alvin ridică mâinile.

— Cuvântul lui, nu al meu.

— Dar ştie că e doar lumina de la fabrica de hârtie.

Alvin dădu din cap aprobator.

— Da, ştie. S-a gândit că ar putea fi o încercare frumoasă. Ştii, marele tam-tam îi impresionează de-a dreptul.

Jeremy clătină din cap neîncrezător. De-a lungul anilor, Nate avusese o mulţime de idei nebuneşti, dar asta le întrecea pe toate. Aşa era el. Orice îşi băga în cap, îi ieşea pe gură şi în foarte scurt timp nici măcar nu-şi mai amintea că o spunea.

— A mai spus că ar trebui să suni, adăugă Alvin.

— Aş suna, zise Jeremy, dar mi-am lăsat telefonul la Greenleaf. Făcu o pauză. Nu i-ai spus despre jurnal, nu?

— Nici măcar nu ştiam despre el atunci, zise Alvin. Mi-ai povestit abia după ce a sunat el. Cum am spus, m-a trezit din somn.

Jeremy încuviinţă cu un aer gânditor.

— Dacă te va mai suna, rămâne secret un timp, bine?

— Nu vrei să ştie că primarul pune la cale o escrocherie?

— Nu, zise el. Nu încă.

Alvin se uită la el.

— Nu încă sau niciodată?

Jeremy nu răspunse imediat. Era o adevărată problemă, nu?

— Nu m-am hotărât.

Alvin se uită prin obiectiv încă o dată.

— E dificil, zise el. Ar putea fi suficient să faci reportajul, îţi dai seama. Adică, luminile sunt o chestie, dar trebuie să realizezi că soluţia nu e deloc foarte interesantă.

— Ce vrei să spui?

— Pentru televiziune. Nu sunt aşa de sigur că vor fi interesaţi de faptul că un tren în trecere produce luminile.

— Nu e doar trenul în trecere, îl corectă Jeremy. Este modul în care luminile de la fabrica de hârtie sunt reflectate de tren pe dealul Riker şi modul în care densitatea mai mare a ceţii din cimitirul care se scufundă determină apariţia luminilor.

Alvin simulă un căscat.

— Scuze, zise el. Ce spuneai?

— Nu e plictisitor, insistă Jeremy. Nu-ţi dai seama câte elemente trebuie să se adune pentru a crea fenomenul ăsta? Cum au afectat carierele pânza freatică şi au determinat scufundarea cimitirului? Aşezarea podului feroviar? Fazele lunii când e suficient de întuneric să vezi luminile într-un anume moment? Legenda? Amplasarea fabricii de hârtie şi orarul trenului?

Alvin ridică din umeri.

— Crede-mă. E plictisitor cu P mare. Să fiu sincer, ar fi fost mult mai interesant dacă n-ai fi găsit rezolvarea. Telespectatorii adoră misterele. Mai ales în locuri precum New Orleans sau Charleston sau într-un loc oarecare, plăcut şi romantic. Dar lumini reflectate în Boone Creek, Carolina de Nord? Chiar crezi că pe cei din New York sau Los Angeles îi interesează?

Jeremy deschise gura să spună ceva şi, brusc, îşi aminti că Lexie spusese exact acelaşi lucru despre fenomen, iar ea locuia acolo. Alvin îl privea în tăcere.

— Dacă vei să fii serios în privinţa acestei escrocherii televizate, o să trebuiască să o dregi cumva, aşa că jurnalul despre care îmi povesteai s-ar putea să fie suficient pentru asta. Poţi prezenta cazul exact cum l-ai investigat şi, la final, să apară jurnalul. Ar putea fi suficient să captezi atenţia producătorilor dacă ai face-o aşa cum trebuie.

— Crezi că ar trebui să las oraşul de izbelişte?

Alvin clătină din cap.

— N-am zis asta. Şi să fiu sincer, nu sunt chiar sigur că jurnalul va fi de ajuns. Îţi spun doar că dacă nu poţi apărea cu nişte mâl, ar fi de dorit să mai reflectezi asupra folosirii jurnalului dacă nu vrei să pari un idiot la întâlnire.

Jeremy se uită într-o parte. Ştia că trenul avea să apară în câteva minute.

— Lexie nu ar mai vorbi cu mine niciodată dacă aş face asta, zise el. Ridică din umeri. Presupunând că mai doreşte să vorbească cu mine.

Alvin nu spuse nimic. Jeremy se uită, în tăcere, la el.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Alvin inspiră îndelung.

— Cred, zise Alvin, că totul se poate reduce la ceea ce e cel mai important pentru tine, nu-i aşa?

NOUĂSPREZECE

În ultima sa noapte la Greenleaf, Jeremy dormi prost. El şi Alvin terminaseră filmarea – în timp ce trenul trecea, dealul Riker captase slab lumina reflectată – şi după ce văzură filmul, atât el, cât şi Alvin hotărâseră că era destul de bun să dovedească teoria lui Jeremy, în afara cazului în care erau dispuşi să comande un echipament mai bun.

Cu toate astea, la întoarcere, Jeremy nu se mai gândi deloc la mister sau măcar la drum. În schimb, începu să rememoreze iar ultimele zile. Îşi aduse aminte de momentul când o zărise prima oară pe Lexie în cimitir şi de schimbul lor însufleţit de cuvinte de la bibliotecă. Se gândise la prânzul lor pe dealul Riker şi la conversaţia de pe promenada de scânduri, îşi aminti de uimirea pe care i-o trezise adunarea extraordinară organizată în onoarea lui şi cum se simţise când văzuse prima oară luminile din cimitir. Dar, mai ales, îşi aminti de momentele când începuse să realizeze că se îndrăgostea de Lexie.

Fusese posibil ca, doar în două zile, să se fi întâmplat atât de multe lucruri? În momentul când ajunseră la Greenleaf şi intrase în cameră, încercă să stabilească cu precizie momentul când lucrurile începuseră să meargă prost. Nu era foarte sigur, dar, în momentul de faţă, i se părea că ea încerca să se detaşeze de sentimentele ei, nu doar de el. Aşadar, când începuse Lexie să-şi dea seama că simţea ceva pentru el? La petrecere, ca şi el? La cimitir? Mai devreme, în după-amiaza aceea?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Ştia doar că o iubea şi că nu putea concepe să nu o mai vadă niciodată.

Orele treceau încet; cum avionul decola din Raleigh la amiază, avea să părăsească Greenleaf peste puţin timp. Se ridică înainte de şase, termină de împachetat lucrurile şi le duse în maşină. După ce se asigură că văzuse lumina aprinsă în camera lui Alvin, merse prin aerul răcoros al dimineţii spre recepţie.

Jed, cum se aşteptase, îl privi încruntat. Părul îi stătea şi mai vâlvoi decât de obicei şi avea îmbrăcămintea şifonată, aşa că Jeremy conchise că se deşteptase doar cu câteva minute mai înainte. Jeremy puse cheile pe birou.

— Un loc foarte liniştit aveţi aici, zise Jeremy. Cu siguranţă o să-l recomand prietenilor mei.

Expresia lui Jed deveni şi mai încruntată, dar Jeremy se mulţumi să zâmbească amabil. Când se întorcea în cameră, zări nişte faruri care se apropiau cu viteză prin ceaţă, iar curând o maşină încetini pe aleea cu pietriş. Pentru o clipă, se gândi că era Lexie, şi simţi bătăi puternice în piept, dar când văzu maşina, în sfârşit, speranţele i se năruiră la fel de repede.

Primarul Gherkin, într-o haină groasă şi cu fular la gât, apăru din maşină. Fără să trădeze nimic din energia pe care o arătase la întâlnirile lor anterioare, porni orbecăind prin întuneric spre Jeremy.

— Îţi faci bagajul, bănuiesc, strigă el.

— Tocmai am terminat.

— Jed nu ţi-a făcut probleme cu nota de plată, nu-i aşa?

— Nu, zise Jeremy. Mulţumesc pentru asta, apropo.

— Cu plăcere. Cum am spus, măcar atât puteam face pentru tine. Sper că ţi-a plăcut şederea în minunatul nostru oraş.

Jeremy dădu din cap aprobator, observând îngrijorarea de pe chipul primarului.

— Da, zise el. Mi-a plăcut.

Pentru prima oară de când Jeremy îl întâlnise, Gherkin părea să nu-şi găsească cuvintele. În vreme ce tăcerea devenea stânjenitoare, primarul îşi băgă fularul în haină.

— Am vrut doar să trec să-ţi spun că oamenii de pe aici s-au bucurat să te cunoască. Ştiu că vorbesc în calitate oficială, dar ai făcut o adevărată impresie.

Jeremy îşi băgă mâinile în buzunare.

— Cu ce scop şiretlicul? întrebă el.

Gherkin oftă.

— Te referi la adăugarea cimitirului la tur?

— Nu. Mă refer la faptul că tatăl tău a consemnat răspunsul în jurnalul său, iar tu l-ai ascuns.

O expresie tristă se întipări pe faţa lui Gherkin.

— Ai perfectă dreptate, zise el după o clipă, cu o voce nesigură. Tatăl meu a rezolvat într-adevărul misterul ăsta, dar cred că aşa trebuia să se întâmple. Îi întâlni privirea lui Jeremy. Ştii de ce a devenit atât de interesat de istoria oraşului nostru?

Jeremy clătină din cap.

— În al Doilea Război Mondial, tatăl meu era în serviciul militar cu un bărbat pe nume Lloyd Shaumberg. Acesta era locotenent, iar tata era infanterist. Oamenii din ziua de azi nu par să îşi dea seama că în timpul războiului nu existau numai soldaţi în liniile de front. Majoritatea oamenilor din armată erau oameni obişnuiţi: brutari, măcelari, mecanici. Shaumberg era istoric. Cel puţin, aşa îl numea tata. De fapt, era pur şi simplu profesor de istorie la un liceu din Delaware, dar tata jura că nu era un ofiţer mai grozav ca el în toată armata. Acesta obişnuia să-şi distreze oamenii spunându-le poveşti din trecut, poveşti pe care mai nimeni nu le ştia, poveşti care îl împiedicau pe tata să mai fie înspăimântat de ceea ce se întâmpla. În orice caz, după atacul împotriva taberei de instrucţie din Italia, Shaumberg, tata şi restul plutonului au fost încercuiţi de nemţi. Shaumberg le-a spus oamenilor să se retragă în timp ce el încerca să le acopere retragerea. „N-am de ales“, a zis el. Era o misiune sinucigaşă – toată lumea o ştia, dar ăsta era Shaumberg. Gherkin făcu o pauză. Oricum, tata a supravieţuit şi Shaumberg a murit şi, după ce tata s-a întors acasă de la război, a spus că va deveni şi el istoric în onoarea prietenului său.

Când Gherkin se opri, Jeremy îl privi curios.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

— Pentru că, răspunse Gherkin, aşa cum văd eu situaţia, nici eu nu prea am avut de ales. Fiecare oraş are nevoie de ceva care să fie numai al lui, ceva care să le amintească oamenilor că locul lor e special. În New York, nu trebuie să-

ţi faci griji din cauza asta. Acolo se află Broadway, Wall Street, Empire State Building şi Statuia Libertăţii. Dar aici, după ce toate afacerile au dat faliment, m-am uitat în jur şi am realizat că tot ce mai aveam era o legendă. Şi legendele… mă rog, sunt doar relicve din trecut, şi un oraş are nevoie de mai mult decât atât să supravieţuiască. Asta-i tot ce încercam să fac, să găsesc o cale pentru a menţine oraşul ăsta viu şi pe urmă ai venit tu.

Jeremy privi într-o parte, gândindu-se la faţadele acoperite cu scânduri ale magazinelor pe care le văzuse în prima zi când sosise, amintindu-şi de comentariul lui Lexie despre închiderea fabricii de textile şi a minei de fosfor.

— Deci ai trecut pe aici în această dimineaţă ca să-mi spui versiunea ta?

— Nu, zise Gherkin. Am trecut ca să-ţi aduc la cunoştinţă că toate astea au fost numai ideea mea. Nu a consiliului orăşenesc şi nici a oamenilor care locuiesc aici. Poate că am greşit procedând astfel. Poate că nu eşti de acord cu ideea mea. Dar am făcut ceea ce am crezut că era mai bine pentru locul ăsta şi pentru oamenii care trăiesc aici. Şi tot ce-ţi cer este ca atunci când vei scrie articolul să nu uiţi că nimeni altcineva nu a mai fost implicat. Dacă vrei să mă sacrifici, o să mă împac cu situaţia. Şi cred că tatăl meu ar înţelege.

Fără să aştepte un răspuns, Gherkin se întoarse la maşină şi, curând, dispăru în ceaţă.

Zorii schimbau cerul într-un cenuşiu mohorât, şi, în momentul când Jeremy îl ajuta pe Alvin să încarce echipamentul, sosi şi Lexie.

Apăru din maşină arătând aproape la fel ca atunci când o zărise prima dată, cu ochii ei violeţi, de nepătruns chiar şi când privirile îi se întâlniră. În mână ţinea jurnalul lui Gherkin. Pentru o clipă, se priviră unul pe celălalt ca şi cum niciunul nu ştia ce să spună.

Alvin, care stătea lângă portbagajul deschis, rupse tăcerea:

— Bună dimineaţa, zise el.

Ea se forţă să zâmbească.

— Bună, Alvin.

— Te scoli devreme.

Ea ridică din umeri aruncând o privire rapidă spre Jeremy. Alvin se uită când la unul, când la celălalt, înainte de a face un semn peste umăr.

— Cred că voi face o ultimă verificare în cameră, zise el, în ciuda faptului că niciunul nu părea să-i dea atenţie.

Când dispăru, Jeremy oftă adânc.

— Nu mi-am imaginat că vei veni, zise el.

— Să fiu sinceră, nici eu nu eram sigură că voi veni.

— Mă bucur că ai făcut-o, zise el.

Lumina cenuşie îi amintea de plimbarea lor pe plaja de lângă far şi simţi o durere sfâşietoare la gândul cât de mult ajunsese să o iubească. Cu toate că primul său instinct fusese să reducă distanţa dintre ei, poziţia ei rigidă îl făcu să rămână pe loc.

Ea făcu semn cu capul spre maşina lui.

— Văd că ai împachetat şi eşti gata de plecare.

— Da, zise el. Am împachetat totul.

— Ai terminat de filmat luminile?

El ezită iritat de banalitatea conversaţiei.

— Ai venit aici doar să vorbim despre munca mea sau dacă mi-am dus bagajele în maşină?

— Nu, zise ea. Nu pentru asta.

— Atunci, de ce ai venit?

— Să-mi cer scuze pentru modul în care te-am tratat ieri la bibliotecă. N-ar fi trebuit să mă port în felul acela. Nu a fost corect faţă de tine.

El zâmbi imperceptibil.

— E în ordine, zise el. Voi trece peste asta. Şi mie îmi pare rău.

Ea ridică jurnalul.

— Am adus ăsta pentru tine, în caz că îl doreai.

— Nu mi-am închipuit că ai dori să-l folosesc.

— Nu doresc, răspunse ea.

— Atunci, de ce mi-l dai?

— Pentru că ar fi trebuit să-ţi spun despre pasajul din jurnal şi nu vreau să-ţi imaginezi că cineva de aici încearcă să muşamalizeze ceva. Înţeleg cum de ai ajuns să crezi că oraşul urzea ceva, aşa că jurnalul ăsta e o ofertă de pace. Dar vreau să te asigur că nu a fost vreun complot…

— Ştiu, interveni Jeremy. Primarul a trecut pe aici în această dimineaţă.

Ea încuviinţă şi îşi lăsă privirea în jos înainte de a-şi ridica ochii din nou spre el. În momentul acela, el îşi imagină că ea avea de gând să spună ceva, dar orice ar fi fost, se opri.

— În sfârşit, cred că asta-i tot, zise ea, băgându-şi mâinile în buzunarele hainei. Probabil ar fi cazul să te las să termini ca să poţi pleca. N-am fost niciodată un fan al despărţirilor prelungite.

— Deci acesta e un rămas-bun? întrebă el, încercând să-i reţină privirea.

Ea arăta aproape tristă în timp ce îşi înclina capul într-o parte.

— Trebuie să fie, nu-i aşa?

— Atunci, asta-i tot? Ai venit, pur şi simplu, să-mi spui că s-a terminat? El îşi trecu degetele prin păr cu stângăcie, încruntându-se. Nu am niciun cuvânt de spus în problema asta?

Când răspunse, vocea lui Lexie era calmă.

— Am terminat cu toate astea, Jeremy. N-am venit aici în această dimineaţă să mă cert şi n-am venit aici să te enervez. Am venit pentru că am regretat modul în care te-am tratat ieri. Şi pentru că n-am vrut să crezi că săptămâna asta nu a însemnat nimic pentru mine. Dimpotrivă, a însemnat.

Jeremy simţea vorbele ei ca pe nişte lovituri şi făcu eforturi să vorbească.

— Dar tu ai de gând să-i pui capăt.

— Eu am de gând să fiu realistă, zise ea.

— Şi dacă ţi-aş spune că te iubesc?

Ea îl privi mult timp înainte de a se întoarce într-o parte.

— Nu spune asta.

El făcu un pas spre ea.

— Dar o spun, zise el. Te iubesc. Nu mă pot împotrivi sentimentelor.

— Jeremy... te rog...

El se mişcă şi mai repede simţind că, în sfârşit, îi învinge apărarea, devenind tot mai curajos cu fiecare pas.

— Vreau să fac legătura noastră să meargă.

— Nu putem, zise ea.

— Bineînţeles că putem, zise el ocolind maşina. Putem înţelege asta.

— Nu, zise ea cu vocea mult mai hotărâtă şi făcând un pas înapoi.

— De ce nu?

— Pentru că eu o să mă căsătoresc cu Rodney, bine?

Vorbele ei îl opriră brusc.

— Despre ce vorbeşti?

— Noaptea trecută, după ce s-a terminat dansul, Rodney a trecut pe la mine şi am stat de vorbă. Am discutat mult timp. Este cinstit, muncitor, mă iubeşte şi trăieşte aici. Tu nu.

El o privi uluit de vestea ei.

— Nu te cred.

Lexie îi întoarse privirea, calmă.

— Crede, îi spuse ea.

Jeremy nu mai reuşi să spună nimic, iar ea îi înmână jurnalul, apoi ridică o mână făcând un semn scurt şi începu să meargă înapoi spre maşină cu privirea aţintită spre el, cam în felul în care îl privise în ziua aceea la cimitir.

— Rămas-bun, Jeremy, zise ea înainte de a se întoarce să se urce în maşină.

Încă încremenit de şoc, Jeremy auzi răsucirea cheii în contact şi o văzu uitându-se peste umăr, în timp ce începea să dea înapoi. El păşi înainte pentru a-şi pune mâna pe capotă, încercând să o oprească. Dar în timp ce maşina începu să se mişte, îşi lăsă degetele să alunece pe suprafaţa umedă şi, în final, făcu un pas mic înapoi în

vreme ce maşina trecu pe alee.

Pentru o clipă, lui Jeremy i se păru că surprinse scânteierea lacrimilor în ochii ei. Dar, pe urmă, o zări privind într-o parte şi îşi dădu seama odată pentru totdeauna că nu o s-o mai vadă din nou.

Dorea să strige, să-i spună să oprească. Dorea să-i spună că putea să rămână, că dorea să rămână, că dacă plecarea însemna să o piardă, atunci întoarcerea acasă nu merita osteneala. Dar cuvintele rămaseră prinse ca într-o capcană în sufletul său şi, foarte încet, maşina rulă pe lângă el prinzând viteză în timp ce înainta pe alee.

Jeremy rămase nemişcat în ceaţă, urmărind-o până când maşina deveni o umbră şi nu se mai vedeau decât luminile din spate. Pe urmă, dispăru complet, în timp ce sunetul motorului se pierdea în pădure.

DOUĂZECI

Restul zilei trecu ca şi cum ar fi privit prin ochii altcuiva, îşi amintea doar că îl urmase pe Alvin pe şosea, înapoi spre Raleigh, şi, de nenumărate ori, se uitase în oglinda retrovizoare sperând că una dintre maşinile care veneau din urmă era maşina lui Lexie. Ea fusese cât se poate de fermă în dorinţa ei de a pune capăt relaţiei, dar chiar şi aşa, el simţea un val de adrenalină ori de câte ori zărea o maşină care semăna cu a ei şi încetinea ca să se uite mai atent. Alvin, în acest timp, mergea înainte la distanţă. Jeremy ştia că trebuia să fie atent la drumul de dincolo de ştergătorul de parbriz, dar el îşi consuma cea mai mare parte din timp uitându-se înapoi.

După ce predă maşina închiriată, trecu de terminal şi se îndreptă spre poartă. Mergând pe lângă magazinele aglomerate, ocolind oamenii care alergau în calea lui, se întreba din nou de ce Lexie păruse atât de dispusă să renunţe la tot ce împărtăşiseră.

În avion, firul gândurilor i se întrerupse când Alvin ocupă un loc lângă el.

— Mulţumesc că ai aranjat să putem sta împreună, zise Alvin cu vocea plină de sarcasm. Îşi îngrămădi geanta în compartimentul pentru bagaje de deasupra.

— Ce? zise Jeremy.

— Locurile. Mi-am închipuit că o să ai grijă când te-ai înregistrat. Bine că am întrebat când mi-am luat talonul de îmbarcare. Trebuia să stau în ultimul rând.

— Scuză-mă, zise Jeremy. Cred că am uitat.

— Da, aşa cred şi eu, zise Alvin lăsându-se pe scaunul de lângă el. Aruncă o privire spre Jeremy. Vrei să vorbeşti totuşi despre ce s-a întâmplat?

Jeremy ezită.

— Nu sunt sigur că mai e ceva de discutat.

— Asta ai spus mai devreme. Dar am înţeles că trebuie să fie bine pentru tine. Nu erai tu la curent cu talk show-urile în ultima vreme? Exprimă-ţi sentimentele, eliberează-te de vină, caută şi vei găsi?

— Poate mai târziu, mormăi el.

— Fă cum crezi, zise Alvin. Dacă nu vrei să vorbeşti, bine. Eu voi trage un pui de somn. Se lăsă pe spate şi închise ochii.

Jeremy se uită pe geam în timp ce Alvin dormi cea mai mare parte din zbor.

În taxiul pe care îl luase de la La Guardia, Jeremy se simţea copleşit de zgomot şi de ritmul agitat al oraşului: oameni de afaceri care mergeau grăbiţi, mame care târau după ele copii mici în timp ce încercau să se descurce cu sacoşele de cumpărături, mirosul gazelor de eşapament, claxoane şi sirene de poliţie care trâmbiţau zgomotos. Totul era cât se poate de normal, o lume în care crescuse şi pe care o acceptase drept sigură, dar rămase surprins pentru că, în timp ce se uita pe geamul taxiului încercând să revină la viaţa lui obişnuită, se gândea la Greenleaf şi la liniştea totală în care trăise acolo.

Când ajunse la clădirea unde se afla apartamentul lui găsi cutia poştală înţesată de reclame şi de facturi pe care le adună şi porni pe scări târându-şi picioarele. În apartament toate erau la fel cum le lăsase. Revistele zăceau împrăştiate prin living, biroul era la fel de dezordonat ca întotdeauna, iar în frigider mai erau trei sticle de bere Heineken. După ce îşi lăsă valiza în cameră, deschise o sticlă de bere şi îşi puse computerul şi sacul de voiaj pe masa de scris.

Avea în faţă toate informaţiile pe care le adunase în ultimele zile: însemnările, copii ale articolelor, camera digitală cu fotografiile făcute în cimitir, harta şi jurnalul. Când începu să desfacă bagajul, un pachet de cărţi poştale căzu pe birou şi îi luă o clipă să-şi aducă aminte că le cumpărase în prima zi când ajunsese în oraş. Cartea poştală de deasupra prezenta oraşul văzut de pe râu. Îndepărtând ambalajul, începu să se uite la celelalte. Descoperi cărţi poştale cu primăria, o vedere înceţoşată a unui bâtlan albastru stând în apa mică din Boone Creek şi bărci cu pânze într-o după-amiază furtunoasă. Pe la jumătatea pachetului, se trezi oprindu-se la o imagine a bibliotecii.

Rămase nemişcat gândindu-se la Lexie, realizând din nou că o iubea.

Dar îşi reaminti că se terminase, aşa că trecu la celelalte cărţi poştale. Observă o fotografie neobişnuit de colorată a restaurantului Herbs şi alta cu oraşul văzut de pe dealul Riker. Ultima carte poştală era o imagine a zonei comerciale din Boone Creek şi se pomeni oprindu-se din nou.

Cartea poştală, o reproducere a unei fotografii vechi alb-negru, reprezenta oraşul în preajma anului 1950. În prim-plan se afla teatrul cu spectatorii bine îmbrăcaţi care aşteptau lângă casa de bilete; în fundal, se afla un pom de Crăciun împodobit, în mica zonă verde, foarte departe de strada principală. Pe trotuare se vedeau cupluri care se uitau în vitrinele decorate cu ghirlande şi lumini sau care se

plimbau mână în mână. În timp ce Jeremy studia cartea poştală, se surprinse imaginându-şi cum era atmosfera de sărbători în Boone Creek în urmă cu cincizeci de ani. În locul faţadelor de magazine acoperite cu scânduri, îşi închipui trotuarele pline de femei care purtau eşarfe, bărbaţi care purtau pălării şi copii care arătau în sus la un ţurţure care atârna de un indicator rutier.

Uitându-se la acea imagine, Jeremy se pomeni gândindu-se şi la primarul Gherkin. Cartea poştală înfăţişa nu numai stilul de viaţă din Boone Creek cu o jumătate de secol mai înainte, ci şi modul în care Gherkin spera că oraşul va arăta din nou. Era o existenţă desprinsă din desenele lui Norman Rockwell[18], deşi cu o nuanţă sudică. Ţinu în mână mult timp cartea poştală gândindu-se la Lexie şi întrebându-se din nou ce urma să facă el cu reportajul.

Întâlnirea cu producătorii de la televiziune era fixată pentru marţi după-amiază. Nate se întâlni mai înainte cu Jeremy la restaurantul său preferat, Smith & Wollensky's. Nate era plin de viaţă, emoţionat să-l vadă pe Jeremy şi uşurat să-l aibă înapoi în oraş, sub privirea lui vigilentă, îndată ce se aşeză, începu să vorbească despre filmul pe care-l făcuse Alvin, descriind imaginile ca fantastice, precum cele din „casa aceea bântuită din Amityville, numai că de data aceasta erau adevărate", şi asigurându-l că directorii de la televiziune erau încântaţi de ele. Mare parte din timp, Jeremy rămase tăcut, ascultându-l pe Nate care continua să vorbească repede şi cu aprindere, dar când zări o femeie cu părul negru de aceeaşi lungime cu a lui Lexie care pleca din restaurant, simţi un nod în gât şi se scuză brusc, ducându-se la toaletă.

Când reveni, Nate citea atent meniul. Jeremy adăugă îndulcitor la ceaiul cu gheaţă pe care-l comandase. Parcurse şi el în grabă meniul şi mărturisi că se gândea să

[18] Norman Rockwell (1894-1978) – pictor american, renumit pentru coperţile desenate pentru *Saturday Evening Post* timp de mai bine de patruzeci de ani (n.tr.)

comande peşte-sabie. Nate îşi ridică privirile.

— Dar ăsta e un loc unde se pregătesc fripturi la grătar, protestă el.

— Ştiu. Dar am chef de ceva mai uşor.

Nate îşi lăsă neatent mâna să alunece spre paragraful din mijloc, parcă întrebându-se dacă să procedeze la fel. În cele din urmă, se încruntă şi puse meniul deoparte.

— O să rămân la friptură la grătar, zise el. M-am gândit la ea toată dimineaţa. Unde rămăsesem?

— La întâlnire, îi reaminti Jeremy şi Nate se aplecă înainte.

— Aşadar, nu e vorba de fantome, nu? zise Nate. Ai amintit la telefon că ai văzut luminile, dar nu prea erai convins ce erau.

— Nu, zise Jeremy. Nu sunt fantome.

— Atunci ce sunt?

Jeremy îşi scoase însemnările şi, în următoarele minute, îi povesti lui Nate ce aflase începând cu legenda şi prezentând în detaliu etapele descoperirii sale. În timp ce vorbea, era conştient de monotonia din glasul său. Dar Nate îl asculta şi încuviinţa din cap fără întrerupere, iar când termină, Jeremy îl văzu cum se încruntă.

— Fabrica de hârtie? spuse el. Speram să fie un fel de teste ale guvernului sau ceva de genul ăsta. Ca testele militare ale unui nou avion. Făcu o pauză. Şi eşti sigur că nu e un tren militar? Oamenilor de presă le place să demaşte probleme militare. Programe de arme secrete şi chestii de genul ăsta. Sau ai aflat ceva acolo şi n-ai putut să-i găseşti o explicaţie?

— Îmi pare rău, zise Jeremy cu o voce categorică, e doar lumina care este refractată de tren. Nu erau niciun fel de zgomote.

Urmărindu-l pe Nate, Jeremy parcă-i vedea rotiţele mişcându-se. Ştia că Nate avea instincte mai bune decât redactorii lui şefi când se ajungea la scenarii.

— Nu e prea grozav, zise el. Ai aflat care versiune a legendei era adevărată? Poate există ceva pentru a face o

legătură cu aspectul rasial.

Jeremy clătină din cap.

— N-am reuşit să confirm că Hettie Doubilet a existat cu adevărat. Cu excepţia legendelor, n-am putut găsi nicio declaraţie de-a ei în vreun document oficial. Iar Watts Landing a dispărut demult.

— Ascultă, nu vreau să fiu pisălog în acest caz, dar trebuie să mai umbli puţin la discurs dacă vrei ca treaba să meargă. Dacă nu vei fi entuziasmat, nici ei nu vor fi emoţionaţi. Am dreptate sau n-am? Bineînţeles că am. Dar, te rog, fii sincer cu mine. Ai descoperit altceva, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— Alvin, zise Nate. Când a lăsat aparatura, l-am întrebat despre poveste doar ca să văd ce părere are, iar el a menţionat că ai descoperit altceva mult mai interesant.

Expresia lui Jeremy nu se clinti.

— A spus el asta?

— Sunt vorbele lui, nu ale mele, zise Nate arătându-se încântat de sine. Totuşi, nu mi-a spus despre ce era vorba. A zis că totul e la latitudinea ta. Ceea ce trebuie să însemne că e interesant.

Uitându-se fix la Nate, Jeremy aproape simţea jurnalul arzându-l prin ţesătura sacului de voiaj. Pe masă, Nate se juca cu furculiţa întorcând-o pe o parte şi pe alta în timp ce aştepta răspunsul.

— Ei bine, începu Jeremy ştiind că timpul care-i fusese acordat pentru a lua o hotărâre expirase în cele din urmă.

Pentru că se opri, Nate se aplecă înainte.

— Da?

În seara aceea, după ce întâlnirea se încheiase, Jeremy rămase singur în apartamentul său, urmărind dus pe gânduri lumea de afară. Începuse să ningă din nou, iar fulgii erau ca o învolburare hipnotică sub lumina felinarelor de stradă.

Întâlnirea începuse bine. Nate îi incitase pe producători într-o asemenea măsură, încât aceştia erau transfiguraţi de

imaginile pe care le vedeau. Nate făcuse tot posibilul. Apoi, Jeremy le povestise despre legendă observând un interes crescut când vorbea despre Hettie Doubilet; apreciaseră şi modul minuţios în care abordase investigaţia. Presărase povestea din Boone Creek cu alte investigaţii în domeniul misterelor şi, de mai multe ori, observase cum directorii se uitau unii la ceilalţi, încercând în mod evident să cadă la învoială cum să-l introducă în emisiune.

Dar, în seara aceea, în timp ce stătea singur cu jurnalul în braţe, realiză că nu va colabora cu ei. Povestea sa – misterul cimitirului din Boone Creek – era asemănătoare unui roman captivant care îşi pierdea din atractivitate spre final. Soluţia era mult prea simplă, prea exactă şi, când îşi luase rămas-bun, îi simţise dezamăgiţi. Nate promisese că va păstra legătura, aşa cum făcuseră şi ei, dar Jeremy ştia că nu vor mai fi alte convorbiri telefonice.

Cât despre jurnal, îl păstră pentru sine la fel cum procedase şi la întâlnirea cu Nate, mai devreme.

După un timp, îi telefonă primarului Gherkin. Rugămintea lui Jeremy era simplă: prin Turul Caselor Istorice Boone Creek nu le va mai oferi vizitatorilor ocazia de a vedea fantomele din cimitir. Cuvântul „bântuit“ va fi îndepărtat din broşură, odată cu afirmaţiile care susţineau că luminile aveau de a face cu supranaturalul. În schimb, istoriei legendei i se va acorda rolul principal, iar vizitatorii vor putea fi informaţi că era posibil să asiste la ceva spectaculos. Pentru că unii dintre turiştii care vor vedea luminile se vor întreba cu voce tare dacă acestea ar putea fi fantomele din legendă, voluntarilor care vor conduce turul li se va spune să nu sugereze niciodată acest lucru. În final, Jeremy îi ceru primarului să retragă tricourile şi ceştile din magazinul său din centru.

În schimb, Jeremy promise că nu va mai aminti niciodată despre cimitirul Cedar Creek la televizor, în editorialul său ori în vreun articol independent. Nu va dezvălui planul primarului de a transforma oraşul într-o versiune cu fantome a localităţii Roswell din New Mexico şi nici nu va

spune nimănui din oraş că primarul ştiuse adevărul tot timpul.

Primarul Gherkin acceptă oferta. După ce puse receptorul în furcă, Jeremy îl sună pe Alvin pe care îl puse să jure că va păstra secretul.

DOUĂZECI ŞI UNU

În zilele care urmară după întâlnirea nereuşită cu producătorii, Jeremy îşi concentră atenţia asupra încercării de a reveni la treburile sale de mai înainte. Vorbi cu redactorul-şef de la *Scientific American.* După ce îşi depăşise termenul limită, amintindu-şi vag de o sugestie de-a lui Nate, acceptă să scrie un editorial despre posibilele pericole ale unei diete cu un aport scăzut de carbohidraţi. Îşi petrecu multe ore pe internet cercetând cu atenţie nenumărate ziare şi căutând alte articole care puteau prezenta interes. Fusese dezamăgit să afle că celebrul Clausen – cu sprijinul unei firme de publicitate foarte agresive din New York – înfruntase în mare măsură furtuna după apariţia lui Jeremy la *Primetime* şi se afla încă în negocieri pentru propria emisiune televizată. Ironia situaţiei nu îl contrarie pe Jeremy, care îşi petrecu restul zilei compătimind naivitatea drept-credincioşilor.

Încetul cu încetul, se întorcea la modul său obişnuit de viaţă. Sau, cel puţin, aşa credea. Cu toate că se mai gândea la Lexie adeseori, întrebându-se dacă era ocupată cu pregătirile pentru căsătoria ei cu Rodney, făcea tot posibilul să-şi alunge gândurile acelea din minte. Erau mult prea dureroase. În schimb, încerca să reia viaţa dinainte de a o întâlni pe Lexie. Vineri seara, ieşi la un club de noapte. Nu fusese ca de obicei. În loc să se amestece în mulţime încercând să reţină atenţia femeilor care stăteau în apropiere, rămăsese la bar şi băuse tacticos o bere aproape

toată noaptea, plecând cu mult mai devreme decât ar fi plecat de obicei. A doua zi, îşi vizită familia în Queens, dar când îşi revăzu fraţii şi pe soţiile acestora jucându-se cu copiii lor începu din nou să-şi dorească ceea ce nu se putea împlini niciodată.

Luni, pe la amiază, în timp ce o nouă furtună de zăpadă se pornea, încerca să se obişnuiască cu ideea că totul se terminase cu adevărat. Ea nu sunase şi nici el nu o făcuse. Uneori, cele câteva zile petrecute alături de Lexie nu păreau nimic altceva decât mirajul pe care-l investigase. Totul i se părea ireal şi în timp ce stătea la birou, se pomeni răscolind din nou printre cărţile poştale ca, în cele din urmă, să fixeze pe peretele din spatele biroului ilustrata cu biblioteca.

Pentru a treia oară în cursul săptămânii, îşi comandă prânzul la restaurantul chinezesc de la parterul blocului, apoi se lăsă pe spătarul scaunului reflectând asupra alegerilor pe care le făcuse. O clipă, se întrebă dacă Lexie mânca în acelaşi timp cu el, dar bâzâitul interfonului îi întrerupse gândul.

Îşi luă în grabă portofelul şi se duse spre uşă. Printre paraziţii interfonului, auzi o voce de femeie.

— E deschis. Urcă.

Căută printre bancnote, scoase una de douăzeci şi ajunse la uşă exact când auzi bătaia.

— Ai venit repede, zise el. De obicei durează…

Lăsă propoziţia neterminată când deschise uşa şi văzu cine stătea în faţa lui.

Fără să scoată niciunul vreun cuvânt, el şi oaspetele său se priviră reciproc, înainte ca Doris să zâmbească în cele din urmă.

— Surpriză, zise ea.

— Doris? zise el clipind.

Ea îşi scutură zăpada de pe pantofi.

— E viscol afară, zise ea, şi e aşa de rece că nu eram sigură că o să reuşesc să ajung. Taxiul a patinat aproape tot drumul.

El continua să o privească, încercând să înţeleagă ce-i cu apariţia ei neaşteptată.

Ea lăsă să-i alunece geanta de pe umăr şi îl privi în ochi.

— Ai de gând să mă faci să aştept aici pe hol sau intenţionezi să mă inviţi înăuntru?

— Da… bineînţeles. Te rog… zise el, făcându-i semn cu mâna să intre.

Doris trecu pe lângă el şi îşi aşeză geanta pe măsuţa de lângă uşă. Aruncă o privire prin apartament şi îşi scoase jacheta.

— E drăguţ apartamentul, zise ea, plimbându-se prin living. E mai mare decât mi-am imaginat. Dar scările m-au dat gata. Liftul trebuie reparat.

— Da… ştiu.

Ea se opri la fereastră.

— Dar oraşul e minunat, chiar şi pe viscol. Şi foarte… aglomerat. Înţeleg de ce unora le place să trăiască aici.

— Cu ce ocazie ai venit aici?

— Am venit să discut cu tine, bineînţeles.

— Despre Lexie?

Doris nu răspunse imediat. În schimb, oftă, apoi rosti calmă:

— Printre alte lucruri. Când îi văzu cutele de pe frunte, ridică din umeri. Nu ai din întâmplare nişte ceai? Mai sunt încă puţin înfrigurată.

— Dar…

— Avem mult de discutat, zise ea cu voce fermă. Ştiu că ai întrebări, dar o să dureze un timp. Aşa că ce-ai spune de un ceai?

Jeremy se duse în bucătăria mică şi încălzi o ceaşcă de apă la cuptorul cu microunde. După ce adăugă un pliculeţ cu ceai, duse ceaşca înapoi în living, unde o găsi pe Doris aşezată pe canapea. Îi oferi ceaşca şi, aproape imediat, ea luă o înghiţitură.

— Îmi cer scuze că n-am sunat. Ştiu că ar fi trebuit să sun. Probabil eşti foarte şocat. Dar am vrut să discut cu tine personal.

— Cum de-ai ştiut unde locuiesc?

— Am vorbit cu prietenul tău, Alvin. El mi-a spus.

— Ai vorbit cu Alvin?

— Ieri, zise ea. Îi dăduse numărul lui de telefon lui Rachel, aşa că l-am sunat şi a fost foarte amabil să-mi dea adresa ta. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să-l întâlnesc în timp ce era în Boone Creek. Mi s-a părut un gentleman perfect.

Jeremy simţea că banala discuţie era semnul nervozităţii accentuate şi se hotărî să tacă. Ştia că ea se pregătea să spună ceva. Bâzâitul se auzi din nou şi Doris se uită spre uşă.

— Ăsta-i prânzul meu, zise el enervat de întrerupere. Acordă-mi un minut, bine?

Se ridică de pe scaun, apăsă butonul interfonului şi descuie uşa. În timp ce aştepta, o surprinse pe Doris netezindu-şi bluza. O clipă mai târziu, ea se foi din nou, dar faptul că şi ea era neliniştită îl ajută să se calmeze. Respiră lung şi ieşi pe hol, unde se întâlni cu comisionarul care îşi făcu apariţia de pe casa scării.

Jeremy reveni şi când era pe punctul de a aşeza punga cu mâncare pe bufetul din bucătărie, o auzi pe Doris în spatele său.

— Ce ai comandat?

— Carne de vită cu broccoli şi orez cu friptură de porc.

— Miroase bine.

Modul în care Doris vorbise îl făcu să zâmbească.

— Îmi faci plăcerea să pregătesc două farfurii?

— N-aş vrea să-ţi iau din mâncare.

— Este din belşug, zise el întinzând mâna după farfurii. Şi în plus, nu mi-ai spus că îţi place să stai de vorbă la o masă bună?

El scoase cu lingura mâncarea şi apoi o duse pe masă. Doris se aşează lângă el.

Din nou, el decise să o lase să înceapă şi, câteva minute, mâncară în tăcere.

— Mâncarea e delicioasă, zise ea în sfârşit. N-am mâncat

nimic la micul dejun şi nici nu mi-am dat seama cât de flămândă eram. E un drum destul de lung până aici. A trebuit să plec la revărsatul zorilor, iar zborul meu a fost amânat. Starea vremii se înrăutăţise şi, pentru un timp, nu eram sigură că o să mai decolăm. Şi eram şi agitată. Era prima oară când am mers cu avionul.

— Da?

— N-am avut niciodată nevoie. Lexie m-a rugat odată să vin în vizită când locuia aici, dar soţul meu nu se simţea prea bine şi nu m-am mai deplasat deloc. Pe urmă, ea s-a mutat înapoi. Pe atunci, era aproape distrusă. Ştiu că probabil o crezi tare şi puternică, dar asta-i doar ce doreşte să creadă alţii despre ea. Pe dinăuntru, e ca toţi ceilalţi, aşa că a fost copleşită de ceea ce s-a întâmplat cu Avery. Doris ezită. Ţi-a povestit despre el, nu?

— Da.

— A suferit în tăcere, nu s-a lăsat doborâtă, dar ştiam cât de supărată era şi nu puteam face nimic pentru ea. S-a refugiat în muncă, alergând de colo-colo, discutând cu toată lumea şi încercând să se asigure că toţi aveau impresia că ea se simţea perfect. Nu-ţi poţi imagina cât de inutilă m-a făcut să mă simt.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

— Pentru că acum procedează la fel.

Jeremy îşi muta cu furculiţa mâncarea dintr-un loc în altul pe farfurie.

— Nu eu sunt cel care a pus punct relaţiei, Doris.

— Ştiu şi asta.

— Atunci de ce vorbeşti cu mine?

— Lexie nu vrea să asculte.

În ciuda încordării, Jeremy râse.

— Să înţeleg că tu mă consideri un găgăuţă?

— Nu, zise ea. Dar eu sper că nu eşti la fel de încăpăţânat ca ea.

— Chiar dacă aş fi dispus să încerc din nou, depinde totuşi de ea.

Doris îl urmări cu atenţie.

— Chiar crezi asta?

— Am încercat să stau de vorbă cu ea. I-am spus că doream să găsesc o cale prin care relaţia noastră să funcţioneze.

În loc să răspundă la comentariul său, Doris întrebă:

— Ai mai fost căsătorit o dată, nu?

— Cu mult timp în urmă. Lexie ţi-a spus asta?

— Nu, zise ea. Mi-am dat seama încă de la prima noastră conversaţie.

— Tot abilităţi psihice?

— Nu, nimic de genul ăsta. Are mai mult de a face cu modul în care interacţionezi cu femeile. Te comporţi cu un fel de siguranţă de sine pe care multe femei o găsesc atrăgătoare. În acelaşi timp, am avut senzaţia că înţelegi ce-şi doresc femeile, dar că pentru un motiv oarecare nu eşti dispus să te abandonezi cu totul.

— Ce legătură au toate astea?

— Femeile au nevoie de basme. Nu toate femeile, bineînţeles, dar majoritatea femeilor cresc visând la tipul de bărbat care ar risca totul pentru ele, chiar dacă ştiu că ar putea să fie răniţi. Făcu o pauză. Cam în felul în care ai procedat tu când te-ai dus să o găseşti pe Lexie pe plajă. De aceea s-a îndrăgostit de tine.

— Nu e îndrăgostită de mine.

— Ba da, este.

Jeremy deschise gura pentru a nega, dar nu reuşi. În schimb, clătină din cap.

— Oricum, nu mai contează acum. Ea se căsătoreşte cu Rodney.

Doris îl privi mirată.

— Nu, nu se căsătoreşte. Dar înainte de a crede că ăsta a fost modul ei de a te respinge, ar trebui să ştii că a spus-o numai pentru a se asigura că, în cazul în care plecai, nu va sta trează noaptea întrebându-se de ce nu te vei întoarce niciodată pentru ea. Se opri, lăsând vorbele să-şi facă efectul. Şi pe lângă toate astea, oricum, n-ai crezut-o, nu?

Felul în care Doris îi adresase întrebarea îl făcu să-şi

aducă aminte de primul său răspuns atunci când Lexie îi spusese de Rodney. Realiză brusc că atunci nu o crezuse.

Doris întinse mâna peste masă şi îi luă mâna.

— Eşti un bărbat grozav, Jeremy. Meritai să ştii adevărul şi de aceea am venit până aici.

Ea se ridică de la masă.

— Trebuie să prind avionul. Dacă nu mă voi întoarce astă-seară, Lexie o să bănuiască că se întâmplă ceva. Am preferat să nu ştie că am venit aici.

— E o călătorie obositoare. Puteai să-mi dai un telefon.

— Ştiu. Dar trebuia să-ţi văd chipul.

— De ce?

— Am vrut să ştiu dacă şi tu eşti îndrăgostit de ea.

Îl bătu uşor pe umăr înainte de a se îndrepta spre living, de unde îşi luă geanta.

— Doris? o strigă Jeremy.

Ea se întoarse.

— Da?

— Ai găsit răspunsul pe care-l căutai?

Ea zâmbi.

— Adevărata întrebare e: tu l-ai găsit?

DOUĂZECI ŞI DOI

Jeremy se plimba de-a lungul livingului. Trebuia să se gândească, să-şi analizeze opţiunile, ca să ştie ce să facă.

Îşi trecu mâna prin păr şi apoi clătină din cap. Era timpul să se hotărască. Mai ales în clipa aceea, ştiind ceea ce ştia. Trebuia să se întoarcă. Să ia primul avion şi să o găsească din nou. Să discute cu ea, să încerce să o convingă că atunci când îi spusese că o iubeşte o făcuse în modul cel mai serios cu putinţă. Să-i spună că nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Să-i spună că va face orice va fi nevoie ca să poată fi împreună.

Înainte ca Doris să cheme un taxi în faţa clădirii, el se

întinse după telefon şi sună la linia aeriană.

Fusese lăsat să aştepte parcă pentru o veşnicie la telefon, devenind tot mai nervos cu fiecare secundă care trecea până când, în sfârşit, se găsi un agent să-l ajute.

Ultimul zbor spre Raleigh pleca în nouăzeci de minute. Chiar şi pe vreme bună, drumul cu taxiul putea dura mai mult de jumătate de oră, dar ori prindea zborul, ori aştepta până mâine.

Trebuia să se mişte repede. Îşi luă în grabă un sac de voiaj din dulap în care îşi băgă două perechi de jeanşi, câteva cămăşi, şosete şi lenjerie de corp. Îşi îmbrăcă la repezeală jacheta şi îşi îndesă celularul în buzunar. Luă încărcătorul de pe birou. Laptopul? Nu, nu avea nevoie de el. Altceva?

A, da. Se năpusti în baie şi verifică trusa de toaletă. Îşi aduse aminte de aparatul de ras şi de periuţa de dinţi şi le îndesă şi pe acestea în sac. Stinse luminile, închise computerul şi îşi luă în grabă portofelul. Cercetându-l sumar, văzu că are suficienţi bani să ajungă la aeroport – destui, deocamdată. Cu coada ochiului, zări jurnalul lui Owen Gherkin îngropat pe jumătate sub un teanc de ziare. Băgă jurnalul şi trusa de toaletă în sacul de voiaj, încercă să se gândească dacă mai avea nevoie de altceva şi apoi renunţă. Nu mai era timp. Luă cheile de pe măsuţa de lângă uşă, mai aruncă o ultimă privire în jur şi apoi încuie uşa, înainte de a se năpusti pe scări.

Strigă după un taxi, îi spuse şoferului că se grăbea şi se aşeză în spate cu un oftat, sperând că va ajunge la timp. Doris avusese dreptate, din cauza zăpezii traficul era îngrozitor şi când se blocară pe podul care traversa East River, înjură în gând. Ca să nu piardă timp la controlul de la aeroport, îşi scoase cureaua şi o aruncă în sac împreună cu cheile. Şoferul îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare. Avea o faţă plictisită şi, deşi conducea rapid, nu sesiză că era vorba despre o urgenţă. Jeremy îşi muşcă limba realizând că nu făcea niciun bine enervându-l.

Minutele treceau. Rafalele de vânt, care încetaseră

temporar, se porniseră din nou reducând şi mai mult vizibilitatea. Mai erau patruzeci şi cinci de minute până la plecarea avionului.

Traficul devenise din nou lent, iar Jeremy suspină tare uitându-se încă o dată la ceas. Mai erau treizeci şi cinci de minute până la decolare. Zece minute mai târziu, ajunseră la intrarea în aeroport şi se îndreptară spre terminal.

În sfârşit.

Când şoferul opri, Jeremy deschise portiera şi îi aruncă douăzeci de dolari. În interiorul terminalului, zăbovi doar o clipă în faţa tabloului electronic cu plecări ca să vadă la ce poartă trebuia să meargă. Se aşeză la un rând scurt, pentru a-şi lua biletul, iar apoi se îndreptă spre serviciul de securitate. Simţi că îl părăseşte curajul când văzu cât de lungi erau rândurile, dar prinse un moment prielnic când se formă brusc un nou rând. Lumea care aştepta începu să se îngrămădească în direcţia aceea. În fugă, Jeremy îi depăşi pe trei dintre ei.

Îmbarcarea avea să se termine în mai puţin de zece minute şi, imediat ce trecu de serviciul de securitate, Jeremy începu să meargă rapid, apoi să alerge. Strecurându-se prin mulţime, îşi scoase biletul numărând porţile.

Abia mai respira când ajunse la poartă şi simţea că începuse să transpire.

— Am reuşit? gâfâi el.

— Numai datorită unei scurte întârzieri, zise femeia de la ghişeu introducând datele în computer.

Însoţitoarea de bord de lângă uşă îl privi aspru.

După ce îşi luă biletul, însoţitoarea închise uşa după Jeremy şi puse în mişcare rampa. Când ajunse în avion, Jeremy încă se mai străduia să-şi recapete răsuflarea.

— Vom termina îmbarcarea în scurt timp. Sunteţi ultimul, aşa că vă puteţi aşeza oriunde, zise însoţitoarea de bord în timp ce îi făcea loc lui Jeremy să treacă.

— Mulţumesc.

Se deplasă pe interval, uimit că reuşise şi zări un loc la

fereastră pe la jumătatea intervalului. Îşi îngrămădi sacul în compartimentul de bagaje de deasupra când o văzu pe Doris, trei rânduri în spatele său.

Doris se mulţumi să-l privească fără să spună nimic, doar zâmbind.

Avionul aterizã în Raleigh la trei şi jumătate, iar Jeremy merse alături de Doris de-a lungul terminalului. Aproape de ieşire, el făcu un semn cu mâna peste umăr.

— Trebuie să închiriez o maşină, zise el.

— Voi fi încântată să te duc eu, zise ea. Eu o iau pe aici.

Când observă că el ezită, ea zâmbi.

— Şi te voi lăsa să conduci, adăugă ea.

Conduse cu optzeci de kilometri la oră şi câştigă patruzeci şi cinci de minute din cele trei ore de drum, iar pe la amurg se apropie de periferia oraşului. Pentru că imagini răzleţe cu Lexie i se perindau prin minte, nu simţise cum trecuse timpul şi nu fusese atent nici la drum. Încerca să recapituleze ceea ce dorea să-i spună sau anticipa cum i-ar răspunde ea, dar realiză că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple. Nu avea importanţă. Chiar dacă îşi dădea seama că i se aprinseseră călcâiele după ea, nu se putea imagina procedând altfel.

Când intră în oraş, observă străzile liniştite din Boone Creek. Doris se întoarse spre el.

— Ai vrea să mă laşi acasă?

El îi aruncă o privire realizând că nu vorbiseră deloc de când plecaseră de la aeroport. Cu gândul la Lexie, nici măcar nu băgase de seamă.

— Nu ai nevoie de maşină?

— Până mâine, nu. În plus, e prea frig să mergi pe jos în seara asta.

Urmând indicaţiile lui Doris, Jeremy opri în faţa casei ei. Se vedea ziarul rezemat de uşa micului bungalow alb. Secera lunii era chiar deasupra acoperişului şi, în lumina slabă, se privi în oglinda retrovizoare. Ştiind că mai erau doar câteva minute până la întâlnirea cu Lexie, îşi trecu

mâna prin păr.

Doris îi observă gestul nervos şi îl bătu uşor pe picior.

— O să fie foarte bine, zise ea. Crede-mă.

Jeremy se forţă să zâmbească, încercând să-şi ascundă îndoielile.

— Vreun sfat de ultimă oră?

— Nu, zise ea clătinând capul. De altfel, ai înţeles deja tot ce ţi-am transmis. Eşti aici, nu?

Jeremy încuviinţă din cap, iar Doris se aplecă peste scaun să-l sărute pe obraz.

— Bine ai venit acasă, îi şopti ea.

Jeremy întoarse maşina şi când acceleră înapoi spre bibliotecă, cauciucurile scârţâiră. În una dintre conversaţiile lor, Lexie parcă spusese că ţinea biblioteca deschisă pentru cei care veneau după orele de muncă. Da, îşi amintea sigur, dar sub niciun chip nu-şi aducea aminte când se întâmplase asta. Fusese în ziua când s-au cunoscut? A doua zi? Suspină, acceptând faptul că nevoia sa imperioasă de a privi în urmă era o încercare de a se calma. Trebuia să fi venit? Se va bucura să-l vadă? Orice urmă de încredere dispărea pe măsură ce se apropia de bibliotecă.

În contrast cu imaginile neclare şi tulburi pe care şi le amintea, centrul oraşului i se înfăţişă foarte clar. Trecu pe lângă Lookilu şi observă câteva maşini parcate în faţă şi alt grup de maşini adunate lângă localul unde se servea pizza. Un grup de adolescenţi stăteau la colţ şi, cu toate că la început îşi imaginase că fumau, îşi dădu seama că respiraţia lor se condensa în aerul rece.

Întoarse din nou şi, în cealaltă partea a intersecţiei, zări luminile de la bibliotecă, aprinse la ambele etaje. Parcă maşina şi ieşi în aerul rece de seară. După ce respiră adânc, înaintă cu paşi repezi spre uşa din faţă şi o deschise trăgând de ea.

Pentru că nu era nimeni la biroul din faţă, se opri să se uite atent prin uşile de sticlă care se deschideau spre zona de la parter. Nici urmă de Lexie printre cititori. Inspectă prin

toată încăperea ca să fie sigur.

Bănuind că Lexie era în biroul ei sau în sala principală, porni grăbit pe coridor şi apoi o luă în sus pe scări, unde aruncă o privire în jur înainte de a se îndrepta spre biroul ei. De la distanţă, observă că uşa era închisă şi pe sub ea nu se strecura niciun fir de lumină. După ce verifică uşa şi descoperi că era încuiată, cercetă pe intervale în timp ce se îndrepta spre camera căiţilor rare.

Încuiat.

Merse în zigzag prin sala principală, cu paşi repezi ignorând privirile mirate ale persoanelor care fără îndoială îl recunoşteau şi apoi coborî scările alergând. În timp ce mergea spre uşa din faţă, realiză că ar fi trebuit să verifice dacă maşina lui Lexie era acolo şi se miră de ce nu o făcuse.

Emoţia, îi răspunse o voce interioară.

Nu conta. Dacă nu era acolo, probabil că era acasă.

Una dintre voluntarele mai în vârstă apăru cu un braţ de cărţi şi, când îl văzu apropiindu-se, faţa i se lumină.

— Domnule Marsh, strigă ea cu o voce tărăgănată. Nu mă aşteptam să te mai văd! Ce Dumnezeu faci aici?

— O căutam pe Lexie.

— A plecat cam acum o jumătate de oră. Cred că se ducea la Doris să vadă ce mai face. Ştiu că a sunat-o mai devreme, dar Doris nu a răspuns.

Jeremy nu-şi schimbă expresia.

— Da?

— Şi Doris nu a fost la Herbs, ştiu asta. Am încercat să-i spun lui Lexie că probabil Doris făcea nişte cumpărături, dar ştii cum se nelinişteşte Lexie. E ca o cloşcă. Uneori, o înnebuneşte pe Doris, dar ea ştie că acesta e modul în care Lexie îşi arată grija.

Făcu o pauză, realizând că Jeremy nu-i spusese de ce venise pe neaşteptate. Dar înainte de a mai putea spune ceva, Jeremy o întrerupse:

— Ascultă, mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar trebuie neapărat să vorbesc cu Lexie.

— Tot în legătură cu povestea? Poate aş putea să te ajut. Am cheia de la camera cărţilor rare dacă îţi trebuie.

— Nu, nu e nevoie. Dar îţi mulţumesc.

Deja trecuse pe lângă ea când îi auzi vocea în spatele său.

— Dacă vine înapoi, vrei să-i spun că ai trecut pe aici?

— Nu, strigă el peste umăr. E o surpriză.

Tremură când ieşi în aerul rece şi alergă înapoi la maşină. O luă pe drumul principal, parcurse curba care ducea spre marginea oraşului urmărind cum cerul se întuneca tot mai mult. Deasupra arborilor, se zăreau stelele, mii de stele. Milioane. Pentru o clipă, se întrebă cum ar arăta priveliştea de pe vârful dealului Riker.

Intră pe strada lui Lexie, îi văzu casa şi, când observă că nicio lumină nu strălucea din interior şi nici maşina nu era pe alee, simţi că ceva se prăbuşeşte. Refuzând să-şi creadă ochilor, trecu pe lângă casă încet, sperând că nu văzuse bine.

Dacă nu era nici la bibliotecă şi nici acasă, atunci unde era?

Trecuse pe lângă el în drum spre casa lui Doris? Încercă să reflecteze. Trecuse cineva pe lângă el? Nu numai că nu-şi amintea, dar realmente nu dăduse atenţie. Era sigur că i-ar fi recunoscut maşina, totuşi.

Se hotărî să treacă pe la Doris doar să se asigure şi – mergând foarte repede prin oraş în timp ce se uita după maşina ei – porni în viteză spre bungalow-ul alb.

Nu avu nevoie decât de o privire ca să înţeleagă că Doris se culcase deja.

Totuşi, se opri în faţa casei, încercând să înţeleagă unde dispăruse Lexie. Oraşul nu era aşa de mare şi erau doar câteva posibilităţi. Se gândi imediat la Herbs, dar îşi aduse aminte că nu era deschis seara. Nu-i văzuse maşina la Lookilu sau în alte locuri din centru, la drept vorbind. Bănuia că ar fi putut face ceva banal: să cumpere alimente sau să returneze vreo casetă video sau să treacă pe la curăţătorie… sau… sau…

Şi gândind astfel, îşi dădu seama dintr-odată unde era.

Jeremy strânse volanul încercând să prindă puteri pentru ultima parte a călătoriei sale. Îşi simţea pieptul încordat şi respira prea repede, exact cum se întâmplase pe la începutul după-amiezii când îşi ocupase locul în avion. Era greu de crezut că îşi începuse ziua în New York crezând că nu avea să o mai vadă niciodată pe Lexie, iar în clipa aceea se afla în Boone Creek intenţionând să facă imposibilul. Conducea pe drumuri întunecate, speriat de cum ar putea reacţiona Lexie la întoarcerea sa.

Lumina lunii împrumuta cimitirului o culoare aproape albăstruie şi pietrele funerare păreau să strălucească de parcă ar fi fost slab luminate de undeva din interior, îngrăditura din fier forjat îi dădea un efect fantomatic. Jeremy se apropie de intrarea în cimitir şi zări maşina lui Lexie parcată lângă poartă.

Trase în spatele maşinii ei. Când ieşi din maşina lui Doris, auzi zgomotul motorului în timp ce se răcea. Frunzele îi foşneau sub tălpi, iar el respiră adânc. Puse mâna pe capota maşinii lui Lexie şi simţi căldura care-i radia în palmă. Nu era acolo de mult timp.

Trecu de poartă şi zări arborele de magnolie cu frunzele sale negre şi strălucitoare de parcă ar fi fost cufundate în petrol. Păşi peste o ramură şi îşi aminti cum îşi căutase pe dibuite drumul prin cimitir cu Lexie în noaptea aceea ceţoasă când nu fusese în stare să vadă nimic. La jumătatea drumului prin cimitir, auzi un ţipăt de bufniţă dintr-un copac.

Părăsind aleea, ocoli o criptă în ruine, mergând încet ca să nu facă zgomot, şi urcă pe panta uşoară. Deasupra lui, luna atârna pe cer ca şi cum ar fi fost prinsă provizoriu cu aţă de un cearşaf înnegrit. I se păru că auzea un murmur slab şi când se opri să asculte, simţi un val puternic de adrenalină. Venise să o găsească, să se descopere pe sine şi corpul îl pregătea pentru orice avea să urmeze. Ajunse în vârful micului deal ştiind că părinţii lui Lexie erau

înmormântaţi de cealaltă parte.

Momentul cel mare se apropia. Avea să o vadă pe Lexie într-o clipă şi ea îl va vedea la rândul ei. El va pune la punct lucrurile odată pentru totdeauna acolo unde începuse totul.

Lexie stătea exact unde îşi imaginase el că va fi, scăldată în lumina argintie. Faţa ei avea o expresie deschisă, aproape tristă, iar ochii erau de un violet luminos. Era îmbrăcată gros, cu un fular în jurul gâtului şi mănuşi negre care-i făceau mâinile să pară nişte umbre.

Vorbea încet, dar nu reuşea să-i înţeleagă cuvintele, în timp ce o urmărea, ea se opri brusc şi îşi ridică privirile.

O clipă cât o veşnicie, privirile lor rămaseră încleştate una de cealaltă.

Lexie părea împietrită în timp ce privea uimită spre el. În cele din urmă, îşi feri privirea. Se uită din nou la morminte, iar Jeremy realiză că nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea ea. Brusc, avu sentimentul că fusese o greşeală să vină acolo. Ea nu-l dorea acolo, ea nu-l dorea deloc. I se puse un nod în gât şi, când era pe punctul să se întoarcă, observă că Lexie avea întipărit pe faţă un zâmbet uşor încrezut.

— Ştii, n-ar trebui să te holbezi în felul ăsta, zise ea. Femeilor le plac bărbaţii care ştiu să fie subtili.

Se simţi brusc uşurat şi zâmbi în timp ce făcea un pas înainte. Când ajunse suficient de aproape să o atingă, întinse mâna şi-i cuprinse spatele. Ea nu se retrase, ci se sprijini de el. Doris avusese dreptate.

Se afla acasă.

— Nu, şopti el în părul ei, femeile plac un bărbat care le urmează până la capătul pământului sau cel puţin până în Boone Creek, dacă e nevoie de asta.

Trăgând-o mai aproape, îi ridică faţa şi o sărută ştiind că nu o va mai părăsi niciodată.

EPILOG

Jeremy şi Lexie stăteau îmbrăţişaţi sub o pătură privind în jos spre oraş. Era joi seara, la trei zile după întoarcerea lui Jeremy la Boone Creek. Luminile albe şi galbene ale oraşului, nuanţate ocazional de unde verzi şi roşii, parcă pâlpâiau, iar Jeremy zărea dârele de fum care se înălţau din hornuri. Râul curgea negru precum cărbunele lichid, oglindind cerul de deasupra. Dincolo de râu, luminile de la fabrica de hârtie se răspândeau în toate direcţiile, luminând podul de cale ferată.

În cursul ultimelor zile, Jeremy şi Lexie petrecuseră mult timp discutând. Ea îşi ceruse scuze pentru că îl minţise în privinţa lui Rodney, mărturisindu-i că plecând cu maşina şi lăsându-l pe Jeremy pe drumul acoperit cu pietriş de la Greenleaf fusese cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viaţa ei. Îi descrisese suferinţa din timpul săptămânii cât fuseseră despărţiţi, sentiment căruia Jeremy îi răspunsese în ecou. În ceea ce îl privea, Jeremy îi povestise că, în timp ce Nate nu păruse emoţionat de mutarea sa, editorul lui de la *Scientific American* se arătase dispus să-l lase să lucreze în Boone Creek cu condiţia să revină la New York cu regularitate.

Cu toate acestea, Jeremy nu amintise de vizita lui Doris la New York. În a doua seară a revenirii sale în oraş, Lexie îl dusese la cină acasă la Doris, care îl luase deoparte şi îl rugase să nu spună nimic.

— Nu vreau să creadă că m-am amestecat în viaţa ei, îi spusese ea cu ochii strălucind. Crezi sau nu, ea consideră că sunt o băgăreaţă.

Uneori, îi venea greu să creadă că se afla într-adevăr acolo, cu ea; pe de altă parte, era greu de crezut că avea să mai plece vreodată. Faptul de a fi alături de Lexie era firesc ca şi cum ea era căminul pe care îl căutase. Cu toate că Lexie părea să gândească în acelaşi fel, nu-i îngăduise să stea acasă la ea, insistând:

— N-aş vrea să le dau oamenilor de pe aici motiv de

bârfă.

Cu toate astea, el se simţea destul de în largul său la Greenleaf, chiar dacă Jed nu dăduse semne că o să zâmbească.

— Deci crezi că e ceva serios între Rodney şi Rachel? întrebă Jeremy.

— Aşa pare, zise Lexie. În ultima vreme, îşi petrec mult timp împreună. Ea se luminează de fiecare dată când el îşi face apariţia la Herbs şi jur că Rodney roşeşte. Cred că se potrivesc.

— Încă nu-mi vine să cred cum mi-ai spus că aveai de gând să te căsătoreşti cu el.

Ea îl înghionti cu umărul.

— Nu vreau să o iau de la capăt din nou cu asta. Deja mi-am cerut scuze. Şi aş prefera să nu-mi mai aduci aminte tot restul vieţii mele, mulţumesc foarte mult.

— Dar e o poveste grozavă.

— Crezi asta pentru că pe tine te face să pari de treabă, iar pe mine îngrozitoare.

— Eram de treabă.

Ea îl sărută pe obraz.

— Da, erai.

O trase mai aproape, urmărind cum o stea căzătoare trece în zbor pe cer. Pentru o clipă, rămaseră tăcuţi.

— Eşti ocupată mâine? întrebă el.

— Depinde, zise ea. La ce te-ai gândit?

— Am sunat-o pe doamna Reynolds şi am de gând să cercetez câteva case. Mi-ar plăcea dacă ai veni cu mine. Într-un loc ca acesta, n-aş vrea să mă trezesc cu nişte vecini nepotriviţi.

Ea îl îmbrăţişă cu putere.

— Mi-ar plăcea să vin.

— Şi aş vrea să te duc şi la New York. În următoarele săptămâni. Mama insistă să te cunoască.

— Şi eu aş vrea să o cunosc. În plus, întotdeauna am iubit New Yorkul. Câţiva dintre oamenii cei mai drăguţi pe care îi ştiu, i-am cunoscut acolo.

Jeremy o privi mirat.

Deasupra lor, fuioare subţiri de nori pluteau pe lângă lună şi, la orizont, Jeremy observă apropiindu-se o furtună, în câteva ore, ploaia avea să-şi facă apariţia, însă, până atunci, el şi Lexie aveau să bea vin în livingul ei, ascultând picăturile de ploaie răpăind pe acoperiş.

Între timp, ea se întoarse spre el.

— Mulţumesc că te-ai întors. Că te-ai mutat aici... Mulţumesc pentru tot.

— N-am avut de ales. Dragostea are un efect ciudat asupra oamenilor.

Ea zâmbi.

— Şi eu te iubesc, ştii.

— Da, ştiu.

— Cum? Nu ai de gând să o spui?

— Trebuie?

— Bineînţeles. Şi foloseşte şi tonul potrivit. Trebuie să o spui ca şi cum crezi în ceea ce spui.

El zâmbi întrebându-se dacă ea avea să-i călăuzească „tonul“ de-a pururi.

— Te iubesc, Lexie.

În depărtare, un tren fluieră răsunător, iar Jeremy zări o lumină cât un vârf de ac în peisajul întunecat. Dacă ar fi fost o noapte ceţoasă, luminile ar fi apărut curând în cimitir. Lexie părea să-i citească gândurile.

— Aşadar, spune-mi, domnule Jurnalist Ştiinţific, te mai îndoieşti încă de existenţa miracolelor?

— Tocmai ţi-am spus. Tu eşti miracolul meu.

Ea îşi rezemă capul pe umărul lui pentru o clipă înainte de a-i lua mâna.

— Vorbesc despre miracole autentice. Când se întâmplă ceva despre care ai crezut că nu va fi niciodată posibil.

— Nu, zise el. Cred că întotdeauna există o explicaţie dacă cineva va face săpături suficient de adânc.

— Chiar dacă un miracol ar urma să ni se întâmple nouă? Vocea ei era slabă, aproape o şoaptă, aşa că el o privi atent. Luminile oraşului se vedeau tremurătoare în ochii ei.

— Despre ce vorbeşti?

Ea respiră adânc.

— Astăzi, Doris s-a bucurat cu mine de o veste. Jeremy îi privi faţa, incapabil să priceapă ce spunea, chiar în momentul când expresia ei se schimbă de la ezitare la însufleţire şi apoi la aşteptare. Ea se uita la el aşteptând să spună ceva, dar mintea lui refuza să-i înregistreze cuvintele.

Jeremy îşi petrecuse toată viaţa încercând să împace ştiinţa cu inexplicabilul. Trăise în realitate, dispreţuise magia şi simţise milă pentru drept-credincioşi. Dar în timp ce o privea pe Lexie încercând să înţeleagă ce-i spunea, simţea cum vechiul său sentiment de siguranţă îl părăsea.

Nu, nu-şi putea explica, iar în viitor, nu o va face niciodată. Vestea sfida legile biologiei şi năruia supoziţiile în privinţa bărbatului care se ştia a fi. Foarte simplu, era imposibil, dar, când ea îi aşeză încet mâna pe abdomenul ei, Jeremy crezu, cu o certitudine euforică şi neaşteptată, cuvintele pe care niciodată nu-şi imaginase că le va auzi.

— Iată miracolul nostru, şopti ea. Va fi o fetiţă.

CUPRINS

UNU.....4
DOI.....19
TREI.....43
PATRU.....58
CINCI.....81
ŞASE.....95
ŞAPTE.....106
OPT.....133
NOUĂ.....148
ZECE.....164

UNSPREZECE.....182
DOISPREZECE.....190
TREISPREZECE.....203
PAISPREZECE.....215
CINCISPREZECE.....229
ŞAISPREZECE.....242
ŞAPTESPREZECE.....255
OPTSPREZECE.....275
NOUĂSPREZECE.....285
DOUĂZECI.....292
DOUĂZECI ŞI UNU.....299
DOUĂZECI ŞI DOI.....305
EPILOG.....313

NICHOLAS
SPARKS

Jeremy Marsh, ziarist la Scientific American, nu crede decât în ceea ce vede cu propriii ochi și urmărește cu obstinație să clarifice întâmplările supranaturale, stranii și neobișnuite. Atunci când aude că în cimitirul orășelului Boone Creek din Carolina de Nord niște apariții fantomatice îi uluiesc pe locuitori, Jeremy, un sceptic înnăscut, se decide să facă lumină în acest caz. Ceea ce nu poate prevedea însă este că în micul oraș îl așteaptă dragostea: o cheamă Lexie Darnell și este nepoata celei considerate mediumul local. Jeremy se află în fața unei alegeri dificile: să se întoarcă la viața pe care o știa sau să facă un lucru pe care nu l-a mai făcut vreodată – să creadă în adevărul care există dincolo de tangibil.

ISBN 978-606-609-184-8

9 786066 091848

www.rao.ro
www.raobooks.com

editura rao